

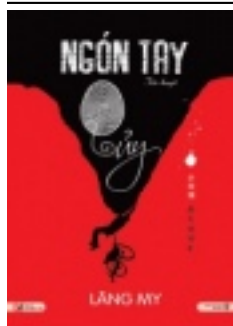
Ngón tay Quỷ

Contents

Ngón tay Quỷ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	10
5. Chương 05	13
6. Chương 06	15
7. Chương 07	18
8. Chương 08	20
9. Chương 09	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	72
35. Chương 35	74
36. Chương 36	76
37. Chương 37	78
38. Chương 38	80
39. Chương 39	82
40. Chương 40	84
41. Chương 41	87

42. Chương 42	89
43. Chương 43	92
44. Chương 44	94
45. Chương 45	96
46. Chương 46 (Hết)	98

Ngón tay Quỷ

Giới thiệu

Do có cuộc khảo sát thực tế của cấp trên, nên người phụ trách việc sắp xếp, vạch ra kế hoạch cho lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-tay-quy>

1. Chương 01

SỰ HOANG MANG CỦA TRƯỜNG HÀ

Ha ha, anh lại rửa tội rồi, làm sao gặp tai nạn được chứ! Tiểu Vương như quả trách, chăm chăm nhìn tôi, đúng là đôi mắt đen ngày thường của cậu ấy đây mà, mang một chút buồn bực bình tĩnh nghịch, lại một chút trách móc hờn dỗi. Đúng là Tiểu Vương, tôi vô cùng phấn chấn nắm lấy tay cậu ấy, Tiểu Vương trước mặt bất chợt biến mất, tôi kinh hãi hét lên: "Tiểu Vương, Tiểu Vương, cậu lại đi đâu rồi?" Đột nhiên sau lưng có cảm giác lạnh lẽo, tôi quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Vương ở đó, khuôn mặt của cậu ấy vừa rồi chẳng phải còn rất rạng rỡ tươi sáng sao, bây giờ hai con mắt như lồi ra bên ngoài, khuôn mặt bê bết máu, máu trào ra từ hốc mắt, lỗ tai, máu cứ ứa ra, thấm đẫm cả mặt... đâu là Tiểu Vương, đâu mới là Tiểu Vương, tôi hoảng hốt sức nhớ, Tiểu Vương đã bị tai nạn xe, đó không phải là giấc mơ của tôi. Bóng người kia ngày càng lại gần, bóng người mang cặp mắt lồi, máu chảy ròng ròng đó, chính là Tiểu Vương sao? Cậu ta định làm gì? Cậu ta sẽ làm gì tôi? * * * * "Rầm", cánh cửa phòng làm việc tại trụ sở Ủy ban xã bật mở, sắc mặt Trường Hà tái mét, đôi mắt hoảng loạn vô hồn, hơi thở gấp gấp dồn dập, trên mặt vẫn còn bám ít bùn đất bẩn, có vẻ như vừa nãy mới bị ngã nên bộ dạng cậu ta lúc này trông rất thảm hại. Thấy thế tôi mới gõ ngón tay lên bàn mà trêu rằng: "Đồng chí Lý Trường Hà này, tuy rằng công việc của chúng ta khá gấp nhưng cũng không cần phải chạy một mạch đến đây như vậy đâu, hay là phía sau có ai đó đuổi theo đồng chí?". Thư ký Tiểu Vương cũng cười theo và nói: "Anh Trường Hà nhất định là bị lôi khỏi giường trong lúc vẫn còn mơ màng nên bây giờ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra rồi, ha ha, lẽ nào là vợ anh đang cầm chổi lông gà đuổi theo?". Tôi là Chủ tịch xã Tú Phong huyện X thành phố X. Xã Tú Phong do tôi quản lý có sáu thôn, nơi này hoang vu heo hắt, có núi cao sông dài, phong cảnh tĩnh mịch, thanh u. Gần đây xã Tú Phong có nhận được vốn đầu tư của nước ngoài, nên đang cố gắng đẩy mạnh đầu tư phát triển ngành du lịch, lương lai đầy hứa hẹn. Tôi cảm thấy mọi sự càng thuận lợi, càng muốn dứt khoát làm lớn, khai phá vùng núi thanh tĩnh này. Vì vậy trước mắt xã cũng đã thực hiện nhiều kế hoạch, chính sách để thay đổi, nhưng ngặt một nỗi tiền đầu tư không đủ. Trước tình hình đó, xã đã gửi báo cáo lên cấp trên xin thêm một khoản tiền để đầu tư vào dự án. Và ngày mai, Chủ tịch thành phố Tương Nhâm Lâm sẽ đến khảo sát

tại xã, tìm hiểu hiện trường để có hướng chỉ đạo cụ thể. Nếu như mọi việc đều thuận lợi thì sẽ có khoản tiền đầu tư thêm cho dự án của xã, biến xã Tú Phong thành một điểm du lịch quan trọng; kinh tế theo đó sẽ có những bước tăng trưởng nhảy vọt. Để đón tiếp Chủ tịch thành phố cũng như cố gắng giành được khoản tiền đầu tư từ cấp trên, cả ngày hôm nay chúng tôi phải ngồi lại với nhau để thảo luận và vạch ra phương án. Nhà của Lý Trường Hà cách trụ sở ủy ban xã khá xa, muốn đến đây phải đi qua một thôn nhỏ. Không như chúng tôi hoặc là ăn qua loa đối phó ở nhà ăn của xã, hoặc là rủ nhau đi nhậu ở quán nào đó, rồi sẽ trở về nghỉ trong nhà nghỉ của xã. Vốn là trong xã có nhà nghỉ riêng dành cho cán bộ, nhưng do vợ của Trường Hà dạy tại một trường tiểu học ở thôn Hoa Nam, đi đi về về không tiện, cho nên hàng ngày sau khi tan ca Trường Hà đều phải trở về nhà. Chúng tôi thường cười trêu anh là vừa mới lấy vợ mà đã bị trói chặt chân tay rồi. Bình thường dù có muộn như thế nào anh cũng đều về nhà, đúng là hình mẫu tiêu chuẩn của một ông chồng. Chúng tôi rất coi trọng cuộc viếng thăm của Chủ tịch thành phố dành cho xã Tú Phong, nếu mọi thứ trong cuộc khảo sát lần này đều khiến Chủ tịch thành phố hài lòng thì việc chi ngân sách sẽ dễ dàng như đóng đinh lên bàn vậy. Tối hôm đó tôi ở lại trụ sở ủy ban xã để làm thêm. Tôi cùng với Tiểu Vương đang cố gắng hoàn tất những bước chuẩn bị chi tiết nhất cho cuộc khảo sát này, xem đi xem lại thấy có một chỗ cần phải sửa, thay đổi lại đôi chút. Tôi bèn dùng điện thoại tại văn phòng ủy ban gọi cho Chủ nhiệm Trường Hà, người phụ trách việc sắp xếp, vạch ra kế hoạch cho lần này. Không rõ Trường Hà có biết chúng tôi đang trêu cậu ta hay không mà vẫn cố gắng lao về phía bàn rồi tóm chặt cánh tay tôi bộ dạng lão đảo như sắp ngã, lắp bắp nói: “Chủ tịch xã, anh Tô... Nam Bính... tôi... nhìn thấy quý”. Tôi vừa cười vừa mắng: “Cái gì mà tôi nhìn thấy quý? Thằng nhóc cậu làm sao thế?”. Tuy miệng nói như thế, nhưng trong lòng tôi cũng có chút lo lắng, bởi từ trước đại nay Trường Hà làm việc khá chắc chắn, cậu ta là người dù trời có sập xuống thì vẫn điềm tĩnh, bình thản như không có chuyện gì xảy ra, lại là người hành xử có chừng mực nữa. Nhưng thấy tay áo của mình bị cậu ta nắm chặt như thế, rồi nhìn đôi mắt hoảng loạn của cậu ta, tôi mới đưa mắt nhìn Tiểu Vương về phía trước. Tiểu Vương mang một cốc nước đến rồi đặt tay lên vai của Trường Hà, sau đó nhẹ nhàng đưa cốc nước vào tay trái cậu ta. Trường Hà ừng ực ừng ực mấy hơi đã uống hết sạch, tâm trạng có vẻ cũng ổn định hơn một chút rồi mới từ từ thả lỏng tay áo của tôi, đầu cúi thấp, về mặt ngăn ngó, thần thờ ngồi trên ghế. “Trường Hà, rốt cuộc là cậu bị làm sao?” Lý Trường Hà đưa mắt lên nhìn tôi, hai mắt đầy những tia máu đỏ tươi đan chằng chịt, vẫn đang trong trạng thái hoảng hốt sợ hãi vô cùng, cậu ta cố gắng nói liền một hơi: “Tôi nhìn thấy quý!”. Tiểu Vương ngay lập tức “khúc khích” cười một tiếng, thấy vậy tôi mới đưa mắt lườm Tiểu Vương cảnh cáo, tôi biết, lúc này nếu không thể xóa bỏ được những thứ đang còn ám ảnh trong đầu của Trường Hà thì việc bàn kế hoạch thích hợp cho cuộc khảo sát của Chủ tịch thành phố vào ngày mai cơ bản sẽ không cách nào tiến hành được. Nhưng sự việc này quả là hoang đường. Trên thế gian này lấy đâu ra quỷ? Tôi an ủi cậu ta và nói: “Cậu nhìn thấy quỷ có hình dạng như thế nào? Cậu chắc chắn mình không nhìn nhầm chứ?”. Lý Trường Hà đột nhiên đứng thẳng dậy, tức giận nhìn tôi rồi lớn tiếng nói: “Anh cho rằng tôi đang đùa sao?” “Tôi...”, giọng nói của cậu ta bỗng trầm xuống: “Tôi không phải là người nói năng tùy tiện!”. Trường Hà rốt cuộc vẫn là Trường Hà, cậu ta biết rằng dùng giọng điệu đó để nói chuyện với tôi là không nên, nhưng lần này cậu ta bị kích động như thế tôi cũng có thể hiểu được phần nào, bởi cậu ta không phải là người thích tranh cãi. Tôi đứng dậy đi một vòng xung quanh rồi đến ngồi phía trước bàn, nhẹ nhàng uống một hớp trà: “Vậy cậu hãy nói cho tôi biết cậu nhìn thấy quỷ ở đâu, có hình dạng, dáng vẻ ra sao?”. “Khi nghe điện thoại của anh, tôi biết là liên quan đến việc ngày mai Chủ tịch thành phố đến đây để khảo sát tình hình, tôi vội đi ngay nhưng ngặt nỗi xe máy của tôi đã bị em trai tôi mang đi rồi, nên đành phải đi xe đạp. Anh cũng biết, muốn đến đây tôi phải đi một quãng đường khá xa, nên tôi muốn đi đường tắt gần hơn, vì vậy mới đi đường phía cổng thôn Viên Vọng...” “A...”, Tiểu Vương kêu lên, bởi Tiểu Vương biết từ nhà Trường Hà đến trụ sở ủy ban xã phải đi qua hai thôn mà cổng thôn Viên Vọng là một sườn dốc hoang vắng, không có người sinh sống. Ở đó chỉ có mấy cây cỏ dại nhỏ, mỗi khi đêm đến cây cối in bóng đen mờ ảo lên trên mặt đất, cảnh tượng đó thực khiến người ta có cảm giác lạnh sống lưng. Đoạn đường hoang vu ấy dài khoảng gần một cây số, mà bây giờ đang là mùa thu, gió đêm mang theo chút hơi lạnh thổi vào đám cỏ tranh, tạo ra một thứ âm thanh “ào ào” vang vọng. Lúc bình thường thì ở đây chẳng xảy ra việc gì nhưng mỗi khi bắt đầu bước vào thu, người ta lại bị ám ảnh bởi truyền thuyết kể rằng, tháng Bảy là tháng của quỷ, các loại tin đồn quái lạ liên quan đến quỷ cứ thế được lưu truyền, người dân trong thôn truyền tai nhau nghe giống như có quỷ thần thật vậy. Trường Hà đi gần đoạn đường đó, mà từ cửa thôn Viên Vọng đi đến đây ít nhất cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ thì mới đến được sân sau của trụ sở ủy ban xã. Trường Hà không để ý đến tiếng xuýt xoa của Tiểu Vương, tiếp tục nói: “Khi đi qua chỗ đó, xe của tôi bỗng bị tuột xích nên tôi phải xuống xe để lắp lại, nhưng lắp thế nào cũng không được, cho nên đành phải dắt xe đi bộ. Đi chưa được chục bước, có cảm giác

gió thổi vi vu lạnh lẽo, ngẩng mặt lên nhìn, bỗng thấy phía trước có một bóng người, tôi nghĩ đó chắc cũng chỉ là người dân trong xã thôi nên cũng không để ý lắm. Nhưng cũng trong khoảnh khắc đó tôi bỗng phát hiện ra một điều kỳ lạ, đó là một bóng người không đầu, nhưng nếu không phải là không nhìn thấy đầu của nó thì nhất định tôi cũng không biết nó là quỷ...”. Lời kể của Trường Hà bắt đầu có thứ tự đầu đuôi rõ ràng, còn tôi và Tiểu Vương cố tình để ánh đèn điện sáng rực bên trong trụ sở ủy ban rộng rãi, để Trường Hà thêm phần bình tĩnh. Trường Hà vì đã nhìn rõ bóng người đó nên cậu ta mới vội vã chạy về đây, chẳng trách thở hổn hển, mặt mũi tái mét như thế. Dù tôi vẫn còn hoài nghi, nhưng vì không biết tường tận nên cũng không dám khẳng định hay phủ định bất cứ điều gì. Tôi bèn vỗ vỗ vào vai Trường Hà, an ủi cậu ta mấy câu để cậu ta cố gắng bình tĩnh trở lại, sau đó bắt đầu bàn bạc cụ thể những vấn đề lúc trước đã bàn với Tiểu Vương. Trường Hà rốt cuộc vẫn là Trường Hà, mặc dù vừa bị một phen hú vía nhưng đến khi làm việc vẫn nhanh chóng tập trung. Bàn rộn gần hai tiếng đồng hồ, xem xét kĩ càng một lượt tất cả, từng vấn đề cụ thể đều đã được đưa ra cân nhắc, bàn bạc, không để sót bất kỳ nội dung nào. Bất chợt tôi thở dài một tiếng rồi nhìn đồng hồ đeo tay, mới có hơn mười một giờ, vì thế tôi nói với Trường Hà và Tiểu Vương: “Đi, đi ăn đêm thôi. Tôi mời!”. Ngay phía trước trụ sở ủy ban xã có một quán ăn, mà đặc điểm của quán ăn này là một khi ánh đèn bên trong ủy ban xã chưa tắt thì đèn của quán này cũng chưa tắt. Ở xã có bất kỳ hoạt động hay liên hoan gì thì hầu hết đều tổ chức ở quán ăn này cả. Ông chủ quán ăn đó tên là Trương Vọng, hơn bốn mươi tuổi, trên mặt ông ta ngoài lớp mỡ rất dày ra còn có nụ cười đầy vẻ nịnh bợ. Chính nhờ nụ cười đầy vẻ nịnh bợ luôn hiện diện trên mặt ấy nên ông ta làm ăn ngày càng phát đạt. Nụ cười đó thực ra cũng bình thường nhưng dù sao nhìn cũng thấy sượng mắt. Hướng hồ ở đây còn có một người mà nhìn cũng đã mắt không kém. Đó là con gái của Trương Vọng tên là Tử Nguyệt một cô nàng rạng rỡ tựa như ánh trăng vậy! Mỗi lần Tử Nguyệt bước ra, dáng điệu mỹ lệ ấy không biết đã thu hút biết bao ánh mắt hoặc là ngưỡng mộ, hoặc là thô tục, hoặc là tán thưởng, hoặc là đố kỵ của mọi người. Bình thường chúng tôi hay đến đây để dùng bữa, nhưng nguyên nhân chủ yếu chẳng qua cũng chỉ là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu mà thôi. Vừa bước vào quán ăn, Trương Vọng ngay tức khắc chạy ra nghênh đón: “Ôi, Chủ tịch Tô vẫn chưa nghỉ sao?”, sau đó lại chào hỏi đến Trường Hà và Tiểu Vương. Lão Trương Vọng đúng là người làm ăn buôn bán, lúc nào cũng thể hiện sự quan tâm đầy đủ đến từng người như thế, khiến ai ai cũng cảm nhận được sự nhiệt tình của ông ta. Sau khi ngồi xuống bàn, tôi đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt nhưng không thấy Tử Nguyệt đâu, chắc là cô ấy đi ngủ rồi. Lát sau rượu cùng đồ nhắm được mang lên, tôi rót đầy một chén rồi nói với Trường Hà: “Chén rượu này là để loại bỏ nỗi sợ hãi của cậu nhé!”. Trường Hà và tôi chạm cốc rồi hai người uống một hơi cạn hết. Khi ấy tôi và Tiểu Vương mới đưa mắt nhìn nhau bởi chúng tôi đều biết, Trường Hà rất hiếm khi uống rượu, bình thường cậu ta chỉ ăn cơm mà thôi, những ai mời rượu Trường Hà đều từ chối hoặc cự tuyệt, mà nếu có nâng cốc thì cũng chỉ nhấp môi, cậu ta còn luôn dành thời gian để trở về nhà nữa, đúng là mẫu hình lí tưởng của một người chồng. Nhưng hôm nay, Trường Hà thật khác lạ. Vừa mới uống được một chén, sắc mặt của Trường Hà đã đỏ ửng cả lên và cảm hứng dường như cũng dâng trào, dù sao đây là lần đầu Trường Hà nâng chén cạn ly với chúng tôi. Một chén rồi lại hai chén, tuy vẫn chưa đến mức say nhưng ai cũng đều choáng váng. Tửu lượng của tôi khá tốt, nhớ hồi còn học đại học tôi có uống với đám bạn, uống tận ba cân rượu mà vẫn chưa say. Lúc đó, những thứ tôi nghĩ trong đầu thực ra cũng không phải đều dành cho chén rượu trước mặt, mà điều trước tiên tôi đang nghĩ là làm cách nào để chuyển khảo sát của Chủ tịch thành phố lần này không có bất kỳ sơ suất nào. Còn bây giờ, tôi lại chỉ nghĩ đến Tử Nguyệt xinh đẹp như mơ kia mà thôi. Bình thường dù có muộn thế nào, Tử Nguyệt đều phụ giúp Trương Vọng bán hàng. Nhưng hôm nay, không biết vì nguyên nhân gì mà vẫn chưa thấy cô ấy xuất hiện? Tôi nhìn sang Tiểu Vương, Tiểu Vương đang rót rượu vào chén của Trường Hà, có vẻ hai người họ càng uống càng hăng, trong cuộc rượu nào cũng không có phân cao thấp mà. Mắt của Tiểu Vương đã đỏ lên nhưng vẫn chưa thấy cậu ta có vẻ gì là say xỉn, tửu lượng của thằng nhóc này hóa ra cũng chẳng kém tôi, xem ra hôm nay Trường Hà phải say bí tỉ một trận rồi. Tiểu Vương cười cười, hứng khởi nói: “Anh Trường Hà này, tối nay có định về với chị dâu nữa không đây, ha ha!”. Trường Hà nghe vậy, mắt vốn hóa đỏ lại có chút mờ ảo, lấp loá tựa như có một vệt sáng sợ hãi vừa mới lướt qua, lắc lắc đầu, lớn tiếng nói rằng: “Thằng nhóc này thật không nhân hậu chút nào, tối hôm nay không về, muốn về thì phải đến sáng, sáng mai...”. Tiểu Vương nói: “Chủ nhiệm Lý bị một bóng người dọa cho chết khiếp rồi, ha ha, tôi còn cho rằng anh là người to gan lắm cơ đấy, xem ra dần ông mới kết hôn, gan đều biến thành gan chuột cả rồi!”. Trường Hà đập mạnh lên mặt bàn “bốp” một tiếng: “Thằng nhóc to gan kia, bây giờ cậu dám... có dám đi đến đoạn đường đó không?” “Có gì mà không dám chứ, đừng nói là một bóng người, nếu gặp một người không đầu thật cũng không thể dọa được Vương Quan Thành tôi đâu!” Tôi vốn cho rằng Tiểu Vương không say, nhưng nhìn cu cậu bây giờ có lẽ cũng say rồi. Lại còn mặt đỏ tai tía, gân cổ huênh

hoang với Trường Hà nữa. “Hi lú...”, nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng, quen thuộc vang lên bên tai, tôi mới thâm nghĩ, ngoài Tử Nguyệt ra thì còn ai có được giọng mềm mại như thế chứ? Huống hồ bây giờ đang là nửa đêm, ngoài Tử Nguyệt ra cũng làm gì có người con gái nào khác ở đây đâu. Quả nhiên, bóng dáng Tử Nguyệt xinh đẹp xuất hiện trước mặt chúng tôi, dưới ánh đèn, môi cô nở một nụ cười ẩn ý, hai mắt tựa như hai viên ngọc, thâm trầm mà trong trẻo, một tay xách chai rượu đến. Tử Nguyệt không thi đại học, cũng không tìm việc làm, chỉ suốt ngày ở trong cửa hàng để giúp Trương Vọng, cô dùng lời nói của mình để mời khách, bán hàng. Trương Vọng là chủ quán còn cô là nhân viên tài vụ, quản lý toàn bộ tài chính của quán. Tử Nguyệt đặt chai rượu lên bàn chúng tôi, cười hi hi rồi nói: “Ba anh, hôm nay phải uống hết mình đây nhé!”. Nụ cười của cô tuy có chút chế nhạo Trường Hà và Tiểu Vương, nhưng hai người họ đều không để ý mà vẫn đang gân cổ, vênh mặt lên để tranh luận. Bất chợt thấy Tiểu Vương “hử” một tiếng rồi đứng thẳng dậy, lớn tiếng nói: “Đi thì đi, ha ha, tôi không giống anh đâu, lớn bằng chừng này mà còn bị dọa thảm hại như thế. Tiểu Vương vừa tốt nghiệp đại học, sức lực rất dồi dào. Cậu ta vốn không tin vào chuyện quỷ thần, thế mà giờ lại bị Trường Hà coi thường, nên liền muốn đi chứng minh bản thân mình không phải là tên nhát gan, Trường Hà cũng theo đó mà lớn tiếng nói: “Đi... hay không đi, cậu cũng là... cũng là thằng nhóc thôi!”. Hai người họ lão đảo đứng dậy, bộ dạng họ như thế mà vẫn muốn đi đến cổng thôn Viễn Vọng. Tử Nguyệt ngăn họ lại: “Nào hai cái anh này, đêm đã khuya lắm rồi còn muốn đi đâu nữa?”. Tiểu Vương bèn đưa tay ra nhẹ nhàng gạt Tử Nguyệt sang một bên. Cậu ấy tuy uống say rồi nhưng xử sự vẫn rất đúng mực. Tôi nghĩ Tiểu Vương vội vội vàng vàng như thế nhất định là muốn đi chứng minh mình là một người can đảm. Có lẽ một phần vì đã ngà ngà say, một phần vì có Tử Nguyệt đang ở bên cạnh, lại không muốn để Tử Nguyệt nghĩ mình nhát gan. Chàng trai trẻ này còn chưa lấy vợ, đâu muốn Tử Nguyệt đánh giá sai về mình? Hơn nữa điều này cũng đâu có phạm pháp gì. Hai người kẻ xô người đẩy bước ra đến cửa, thấy thế tôi mới quát: “Trường Hà, Tiểu Vương, các cậu định làm cái gì vậy? Ngày mai còn có chuyện phải làm đấy các cậu có biết không hả?”. Họ nghe thấy vậy mới ngó người ra, sau đó cúi đầu ỉu xìu tựa như đóa hoa héo úa dưới ánh nắng chói chang, đứng ngẩn ra đó, trở lại cũng không được, bước đi cũng không xong. Tử Nguyệt liếc tôi một cái, sâu trong đáy mắt ánh lên nụ cười hài lòng, tôi cũng cười nhẹ với cô rồi đứng lên nói: “Thôi được, giờ cũng muộn rồi, chúng ta nên về nghỉ. Trường Hà này, đêm nay cậu đừng về nhà nữa, đường cũng khá xa, ngày mai chúng ta dậy sớm”. Tử Nguyệt không nói lời nào mà tiễn chúng tôi ra cửa. Tôi đi sau cùng, ngoái đầu nhìn lại thì thấy Tử Nguyệt nở một nụ cười.

2. Chương 02

MỘT NGÓN TAY

Đoàn khảo sát của thành phố cũng đã đến. Do mọi việc được chuẩn bị khá cẩn thận, kĩ càng nên Chủ tịch thành phố quyết định chắc chắn là sẽ đầu tư thêm cho xã Tứ Phong, mặc dù chưa có văn bản chính thức nhưng Chủ tịch cũng đã đồng ý đầu tư thêm khoảng bốn mươi vạn. Việc này khiến tôi thấy tràn trề cảm xúc, trong lòng dấy lên một cảm giác vui mừng khôn xiết, thật khó diễn tả nên lời. Cuối cùng cũng tiễn đoàn khảo sát do Chủ tịch dẫn đầu trở về, tối hôm đó đương nhiên có một bữa tiệc chúc mừng thành công, nhưng là do tôi mời. Địa điểm tất nhiên vẫn là quán ăn của Trương Vọng. Trường Hà vốn định đi về, nhưng bị tôi và Tiểu Vương giữ lại, bởi bữa tiệc mừng công này làm sao có thể thiếu Trường Hà được. Tham dự bữa tiệc tổng cộng có tám người, ngoài chúng tôi ra thì còn năm người khác đều là cán bộ trong xã cả, có Trương Viễn Dương phụ trách công tác tuyên truyền, Lưu Dung Thành phụ trách công tác thuế khóa, Lý Lăng Minh phụ trách công tác tài vụ, Trịnh Minh Kiến phụ trách công tác đoàn thể, chính trị, Lê Kiên Quốc phụ trách công tác thủy lợi. Chúng tôi ngồi chật cả một gian phòng, mọi người ai nấy đều rất vui mừng. Việc Trường Hà có thể uống được rượu đã bị Tiểu Vương phát hiện. Những lúc bình thường mọi người có thể giúp đỡ nhau chén nọ chén kia được, nhưng tại buổi tiệc mừng công vui vẻ như thế này thì mỗi người một chén ai nấy đều phải tự động uống hết. Chuyện hôm qua Trường Hà gặp “quỷ” bị Tiểu Vương mang ra làm chuyện cười trên bàn rượu, Tiểu Vương còn bắt chước lại dáng vẻ của Trường Hà nữa, thần sắc sợ hãi vô cùng, khiến mọi người được trận cười no nê. Còn Trường Hà thì chẳng có cách nào bịt được cái mồm đang oang oang của Tiểu Vương, vẻ mặt hậm hực không biết nên làm như thế nào. Mọi người cứ liếc nhìn Trường Hà là ai nấy đều phá lên cười, làm đổ cả mấy chén rượu ở trên bàn. Lý Lăng Minh và Trường Hà lúc bình thường vốn đã có vài việc bất đồng quan điểm với nhau, tuy tất cả đều vì công việc nhưng hai người cũng có hiềm khích nhất định, cho nên sau khi nghe xong lời của Tiểu Vương, vẻ mặt của Lý Lăng Minh nữa cười nữa không, thờ ơ nói rằng: “Con đường đó tôi cũng từng đi qua vào

ban đêm khá nhiều lần, nhưng rốt cuộc có gặp quỷ nào đâu!”. Lời nói đó phát ra khiến vẻ mặt Trường Hà bỗng thay đổi, cậu ta đưa ánh mắt hung ác nhìn Lý Lăng Minh, nhưng Lý Lăng Minh lại không thêm để ý mà vẫn tươi cười. Chúng tôi cũng có cảm giác Lý Lăng Minh đùa hơi quá đáng, nên vội đánh trống lảng mà chuyển sang chủ đề khác. Mọi người bắt đầu kể một vài chuyện thú vị liên quan đến công việc, nhưng xen giữa khoảng thời gian đó không khí không thoải mái vẫn bao trùm và tiếng chạm cốc vì thế cũng dần mất đi. Hơn mười một giờ đêm, bữa tiệc cũng đến hồi tàn cuộc, Tiểu Vương và Trường Hà khoác vai nhau chẳng biết là đang thì thầm chuyện gì. Những người còn lại do nhà ở gần nên sau khi kết thúc bữa tiệc ai nấy đều trở về nhà mình. Tiểu Vương lẩm bẩm nói: “Anh Trường Hà này, hôm nay anh về nhà ngủ, cái chân thối của anh có thể hun chết người đấy, lại còn ngứa cứ như sấm nữa chứ, không biết vợ anh làm cách nào mà chịu nổi, tối nay tôi không ngủ cùng anh đâu”. Tôi không nhịn được cười. Tiểu Vương vốn ưa sạch sẽ, phòng ốc cứ gọi là ngăn nắp, không dính một hạt bụi giống như khuê phòng của thiếu nữ vậy. Trường Hà mới gọi với theo nói: “Thằng nhóc này, có mỗi việc đi ngủ thôi mà lý sự thế nhỉ, cứ lèo nhà lèo nhèo, tôi mới là người không muốn ngủ cùng thằng nhóc như cậu đấy, về thì về! Hôm nay tôi sẽ về nhà ngủ!”. Nhưng khi Trường Hà nói ra những lời này thì rõ ràng khí thế cũng đuối lắm. “Anh, anh có dám về nhà không?”, Tiểu Vương hỏi vặn về chế giễu, hỏi xong cậu ta trừng trừng mở to cặp mắt đang say lơ dờ của mình, rồi lại nở một nụ cười xảo quyết nữa chứ. Tất nhiên chuyện ngày hôm qua lại bị cậu ta tãi ra nhai đi nhai lại. “Được, có gì mà không dám chứ? Đương nhiên là tôi dám rồi, thằng nhóc này hôm qua lớn tiếng to mồm như thế, hôm nay xem có dám đi cùng tôi đến đoạn đường đó không? Để xem ai sợ vãi đái ra quần trước nhé!”, Trường Hà vốn là một công chức tại địa phương vậy mà đột nhiên nói ra những lời thiếu lịch sự như vậy đấy. “Được, đi luôn bây giờ, tôi không tin trên đời này lại có quỷ, tôi cũng muốn đánh cho con quỷ đó khóc thét mới được!” cậu ta vừa nói vừa xắn tay áo lên, ra vẻ như bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một vật thể lạ mờ mờ ảo ảo, còn chuẩn bị tư thế như sẵn sàng xông vào đại chiến ba trăm hiệp nữa chứ. Tôi không biết rốt cuộc Trường Hà nhìn thấy cái gì, nhưng thực sự lúc đó uống cũng khá say rồi, nên cảm thấy cực kỳ hưng phấn, vì thế mới quyết định đưa Trường Hà về nhà, nhân tiện cũng muốn xem thôn Viễn Vọng rốt cuộc có thứ gì huyền bí, mê hoặc như thế. Tôi khoác vai Trường Hà, nói: “Đi thôi, ba anh em ta cùng đi một chuyến, dù có gặp phải chuyện gì thì cả ba người có thể đối phó được!”. Hôm đó là ngày mùng Mười tháng Bảy, thời tiết không tốt lắm, nhưng đến khoảng mười một giờ, ánh trăng xuyên qua tầng mây, chiếu tỏ khuôn mặt của từng người, một lát sau đám mây trên trời cũng biến mất, ánh trăng nhờ đó cũng trải khắp trên mặt đất, dù ở xa cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, bất kể là người hay là quỷ, ở dưới ánh trăng sáng như thế này lại thêm có ba người đồng hành cùng đi nên cũng không có nguy hiểm gì đáng lo ngại lắm. Chúng tôi cùng nhau bước đi trên đường, Tiểu Vương vừa đi vừa hát ầm ĩ. Thực ra nghe qua lời kể của Trường Hà, lại thấy được bộ dạng hoảng hốt của cậu ta khi ấy chúng tôi đều cảm thấy nơm nớp lo sợ, không biết một lát nữa đây sẽ nhìn thấy thứ gì nữa, tôi tin chắc rằng Tiểu Vương cũng chỉ mượn lời hát để che đậy nỗi bất an trong lòng mà thôi. Còn Trường Hà lại khá trầm lặng chẳng nói năng gì, cũng không còn cãi nhau với Tiểu Vương nữa, nếu không phải vì một mối thì cũng là trong lòng đang sợ hãi, nhưng vì cùng đi với chúng tôi nên cũng không tiện thể hiện thái độ cho lắm, hướng hồ cậu ta còn đang đánh cược với Tiểu Vương nữa. Tôi để ý thấy cây cỏ khẽ lay động, tiếng gió thổi nhẹ nhẹ. Ngày Mười lăm tháng Bảy là ngày của Quỷ, trước sau ngày đó mười ngày thì trăng đêm đã sáng lại càng sáng hơn, cũng chẳng ai có gan đi lại ngoài đường từ sau tám giờ tối cả, tôi tin rằng nếu không phải là uống rượu thì cả ba chúng tôi cũng chẳng dám xuất hiện ở nơi này đâu. Đêm tháng Bảy vẫn còn mang chút khí nóng oi bức, nhưng chúng tôi đi trên đường lại cảm thấy có chút lạnh lạnh. Lúc nào cũng cảm giác có điều gì đó bất ổn nhưng lại không biết là điều gì bất ổn nữa. Tôi đưa mắt nhìn Trường Hà và Tiểu Vương, không biết liệu họ có cảm giác giống tôi không? Càng lúc càng đến gần cổng thôn Viễn Vọng, cảm giác bất an lại càng tăng thêm, chỉ là hiện tại, tôi, Tiểu Vương, Trường Hà không người nào đưa ra ý kiến rút lui, quay trở lại cả. Trường Hà và Tiểu Vương không ai muốn tỏ ra mình yếu thế hơn đối phương, còn tôi, tuy cũng không phải to gan lớn mật gì nhưng lại là một người vô cùng tò mò, hiếu kỳ, thêm nữa, dù sao tôi cũng là cấp trên, nếu bây giờ đưa ra ý kiến rút lui thì sau này chắc chắn uy thế của tôi cũng bị tổn hại. Tôi không đề nghị quay trở lại nên tự nhiên chẳng có thứ gì ngăn cản được bước chân chúng tôi. Đến bãi đất hoang mà Trường Hà nói, Tiểu Vương cũng không hát nữa, khóa môi mím chặt, tôi mới quay đầu lại nhìn thì thấy miệng Trường Hà cũng đang run lên bần bật, ánh mắt vô cùng hoảng loạn, sợ hãi. Dù sao cậu ta cũng đã bị dọa một lần rồi. Tiểu Vương không cười chế giễu Trường Hà nữa, mà chỉ nắm thật chặt cánh tay của cậu ta. Đây là cái nắm tay của sự đồng cảm, của sự động viên, cũng là để an ủi. Trường Hà đưa mắt nhìn Tiểu Vương, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ cảm ơn. Lúc đó, không cần dùng đến lời nói nữa. Chợt có cơn gió nhẹ thổi đám cỏ tranh lay động, phát ra âm thanh “xào xào xào xào” mơ hồ. Trong đêm khuya tĩnh lặng, thanh âm

đó khiến người ta có chút kinh hãi, bởi trong lòng ai cũng đều có hình ảnh về thứ mà Trường Hà đã miêu tả. Nếu nói rằng những thứ trước đây từng nhìn thấy sẽ chiếm cứ một phần tâm linh, thì lúc này trong sâu thẳm trí óc cả ba người chúng tôi đều đã xuất hiện một bóng hình không có đầu, nhưng hình dạng cụ thể của nó sẽ như thế nào đây? Liệu nó có giống như ma quỷ mà lúc bình thường ta đọc trong truyện không, một con quỷ máu me be bết đẩy người chẳng? Hoặc cũng có thể là một bộ xương trắng muốt? Hay có một dòng máu đang chảy ra từ cổ đây? Trong suy nghĩ của Trường Hà thì hình ảnh này nhất định càng trở nên rõ ràng bởi dù gì cậu ta cũng đã từng tận mắt nhìn thấy nó. Tôi lắc lắc đầu trầm nghĩ, có lẽ do Trường Hà đi một mình trong đêm, lại hay tưởng tượng đến mấy câu chuyện liên quan đến ma quỷ cho nên mới có những ám ảnh như thế, nhưng nếu không phải từ sự tưởng tượng đó mà một con quỷ thoát ra bên ngoài thật thì nói không chừng bản thân tôi cũng đang xuất hiện những ảo tưởng như vậy đó. Tôi hiểu rõ mình đang nghĩ gì cho nên cố gắng loại bỏ hình ảnh mà Trường Hà đã miêu tả ra khỏi đầu, sau đó bắt đầu nghĩ đến Tử Nguyệt. Tôi tin, nếu trước đây nói tôi có tình cảm với Tử Nguyệt là vì yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu thì nó chẳng qua cũng giống như con quỷ ở trong suy nghĩ của Trường Hà, chỉ là một bóng hình mà thôi. Nhưng hiện tại, bóng hình đó lại đang hiện lên rất rõ nét trong suy nghĩ của tôi. Tôi cố gắng nghĩ lại thật tỉ mỉ những khoảnh khắc đáng nhớ kể từ khi tôi biết Tử Nguyệt đến nay, nào là mỗi lúc chau mày, mỗi khi cười duyên, mỗi cái ngoái đầu nhìn lại, mỗi cái xoay người của cô ấy, tôi nghĩ... Tử Nguyệt đã bước vào trong trái tim tôi thật rồi, thậm chí đã sớm ở trong trái tim tôi. Nhưng đêm nay thứ bước vào trong trái tim tôi là gì, tôi vẫn chưa hề nghĩ đến. Đương nhiên, trong hoàn cảnh lúc này tôi cũng không có thời gian để mà đi tìm hiểu nữa. Chúng tôi bước đi chậm chậm, chẳng mấy chốc đã đi được nửa quãng đường. Trong không gian hoang vắng đó, ngoài tiếng gió thổi cây cỏ xào xạc ra thì không thấy bất kỳ thứ gì khác. “Ha... ha... ha... ha...” Tiểu Vương bỗng cười phá lên. Giữa đêm khuya thanh vắng, bất chợt có tiếng cười the the chói tai như thế, khiến tôi và Trường Hà giật mình hoảng hốt vội nhìn về phía Tiểu Vương. Chỉ thấy cậu ta đang ôm bụng cười nắc nẻ, lại còn vừa cười vừa vỗ bụng nữa, cười đến mức thở không ra hơi, nước mắt nước mũi giàn giụa. Tôi mới quát nhẹ: “Tiểu Vương, cậu điên sao?”. Tiểu Vương vừa cười vừa chỉ vào Trường Hà, nói đứt quãng: “Tôi nói gan của anh Trường Hà đúng là nhỏ mà, ha ha ha, quỷ gì chứ, ha ha, cái gì mà quỷ không đầu chứ, ha ha ha, thằng cha này trong bụng chỉ được cái giải tưởng tượng, báo hại chúng ta phải mất công toi một chuyến, ha ha ha...”. Tôi cũng không kiềm chế được nụ cười lộ ra ngoài. Vốn là lúc đầu, ai nấy đều giống như sợi dây đàn được kéo căng cứng vậy, trong lòng chúng tôi đều rất căng thẳng, lo lắng. Nhưng thực ra cũng chẳng có gì, bây giờ không chỉ có Tiểu Vương mà chính tôi cũng cho rằng Trường Hà đang tự dọa bản thân mình mà thôi. Nhờ có tràng cười vừa rồi của Tiểu Vương đã khiến tâm trạng chúng tôi cũng thấy thoải mái hơn chút, duy có sắc mặt của Trường Hà vẫn rất gượng gạo, vẻ mặt mơ hồ khó hiểu, miệng thì lẩm bẩm điều gì đó: “Chắc là hôm nay nó không xuất hiện...”. Tiểu Vương chế nhạo: “Hừ, hóa ra nó chỉ đến gặp người thân thôi sao, ha ha!”. Không nhịn nổi nữa, tôi cũng cười lớn. Trường Hà thấy tôi cười nên cũng không tiện nói gì với Tiểu Vương, rồi cậu ta lại đeo một vẻ mặt không phục, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Tôi vừa cười vừa bám vào vai cậu ta trêu đùa: “Thôi được rồi, Trường Hà, đi qua cửa thôn này thì tôi và Tiểu Vương cũng về đây, cậu cũng về chăm sóc vợ cho tốt nhé, ha ha!”. Trường Hà chẳng nói năng gì. Dù sao cậu ta cũng không phải là người giỏi nói năng cho lắm, tính cách cũng hơi cố chấp, cậu ta mà đã cho bản thân nhìn thấy thì nhất định sẽ không chịu khuất phục nhanh chóng như vậy đâu, chỉ là đêm nay bỗng nhiên chẳng nhìn thấy gì nên cậu ta không thể nói được câu nào thôi. Nhưng rõ ràng nghe thấy tôi nói đến câu về nhà chăm sóc vợ thì cậu ta cũng húng hắng lên. Dù gì thì Trường Hà cũng mới lấy vợ chưa lâu, tình cảm vợ chồng rất thân thiết, lúc này lòng đang hướng về nhà nên cũng chẳng thêm để ý đến Tiểu Vương. Trong lòng tôi đột nhiên thấy xúc động, trầm nghĩ, lẽ nào người đàn ông sau khi lập gia đình, vì có người để quan tâm chăm sóc, có người để bận lòng, cuộc sống nhờ đó cũng trở nên có dư vị hơn chăng? Tốt nghiệp mấy năm thì được điều về công tác ở xã này, phải xa bố mẹ, còn nhớ hồi còn học đại học, bạn gái đã từng thề non hẹn biển với tôi nhưng sau này cũng vì vấn đề điều chuyển công tác của cấp trên mà cô ấy đã thề non hẹn biển với người đàn ông khác, đời sống tình ái của tôi lại rơi vào cảnh vườn không nhà trống. Tử Nguyệt là một cô gái đẹp, dù là diện mạo bề ngoài hay cách đi đứng nói năng, ở trong xã này mà nói cô đều đứng hàng đầu. Có vẻ như tình cảm của tôi cũng đang có hướng đi rõ ràng, nếu phải xác định mục tiêu thì chắc chắn phải là Tử Nguyệt. Mà Tử Nguyệt trong lòng tôi mờ ảo giống như hoa trong gương, trắng nơi đây nước vậy, hay là ngày mai tôi đến bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy nhỉ? Tiểu Vương vẫn đang cười rất to tựa như con đập nhỏ bít kín lâu ngày nay bất ngờ có một lỗ hổng khiến nước cứ thế tràn ra không cách nào giữ lại được. Tôi vỗ vai cậu ấy, nói: “Được rồi, Tiểu Vương...”. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi hoang mang của Trường Hà, trong tiếng gọi đó có chất chứa một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời, có sự rung mình chẳng thể thoát ra thành tiếng. Tiếng cười của

Tiểu Vương và câu nói dở dang của tôi trong khoảnh khắc đó bỗng bị cắt đứt, tôi kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn, dưới ánh trăng mờ ảo, tôi thấy đồng tử của Trường Hà đảo loạn điên dại, hai chân run bần bật, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khụy xuống, ánh mắt trừng trừng nhìn về phía bên phải. Tiểu Vương nói: “Trường Hà, ha ha, tên nhát như cầy này vẫn chưa tâm phục khẩu phục nên cố tình mê hoặc chúng tôi phải không? Tôi...”, vừa nói câu ấy vừa ngoái đầu sang liếc nhìn Trường Hà, chợt những lời chuẩn bị nói ngay sau đó đã bị nét mặt của Trường Hà dọa cho chết khiếp mà nuốt ngược trở lại. Ánh mắt của tôi và Tiểu Vương giao nhau, rồi cùng quay đầu nhìn theo ánh mắt của Trường Hà...

3. Chương 03

TỬ NGUYỆT

Cách khoảng mười trượng về phía bên phải có một bóng hình mờ nhạt, sau đó từng chút từng chút dần trở nên rõ ràng, có thể nhìn thấy tay, thấy chân, thấy cơ thể, rồi quần áo đang bay bổng bồng bềnh, nhưng không có đầu, đúng là không có đầu! Tiểu Vương sợ hãi hét lớn rồi quay đầu ba chân bốn cẳng bỏ chạy, Trường Hà cũng ở ngay phía sau vội vã tháo chạy theo bản năng, riêng tôi cũng rất muốn chạy, nhưng lại không có cách nào nhấc chân nổi, có lẽ trong giây phút đó, trong đầu tôi không còn có khái niệm “chạy” nữa. Tôi cố gắng lùi một bước, lại lùi thêm bước nữa, nhưng bóng hình đó không tiến lên mà chỉ yên tĩnh đứng im ở chỗ ấy. Ánh mắt tôi dờ dẩn vào bóng hình đó, không biết là ý nghĩ nào đang bám chặt lấy trí óc tôi. Tôi thậm chí nghĩ nếu nó đuổi theo mình thì mình có thể chạy thoát khỏi nó được không? Nhưng nếu đã như thế thì tôi có chạy cũng chẳng có ý nghĩa gì, hóa ra Trường Hà không lừa chúng tôi, hóa ra mọi thứ không phải do Trường Hà tưởng tượng, hóa ra tất cả là thật, là có quỷ thật. Nhưng liệu có phải là tôi cũng đang tưởng tượng không? Tôi véo mạnh cánh tay mình, rồi cảm giác đau đớn lan ra toàn bộ cơ thể, tôi lại dụi dụi mắt, nhưng dù tôi có dụi bao nhiêu lần khi đưa mắt lên nhìn thì nó vẫn đang đứng tĩnh lặng ở đó, cách tôi khoảng mười trượng, đầu của nó ở đâu? Nhất định là nó đang nở một nụ cười khinh miệt trước vẻ sợ hãi, lo lắng của chúng tôi. Lúc này đầu óc tôi trở nên trống rỗng, bao gồm tất cả những thứ trước đó tôi nghĩ về Tử Nguyệt cũng không đọng lại chút nào, một cảm giác tê tê nhức nhối dần dần lan khắp toàn thân. Tôi vẫn đứng yên tại chỗ, trái tim tôi như đang đập loạn “thình thịch thình thịch”, đứng song song với bóng hình đó tôi không thể biết được hành động tiếp theo của nó sẽ là gì và cũng chẳng rõ tôi nên làm gì tiếp sau đây. Đêm khuya vắng vẻ cô liêu, ánh trăng thê lương ảm đạm, tiếng gió thổi đám cỏ tranh nghe “xào xạc xào xạc” và bóng hình không đầu đó vẫn đang đứng ở trước mặt... Hoang mang, choáng ngợp đang chiếm giữ toàn bộ suy nghĩ của tôi. Thời tiết tháng Bảy rất oi bức nóng nực, nhưng giờ đây cả người tôi lạnh toát, mồ hôi lạnh băng đang len lỏi vào từng chân tơ kẽ tóc, trong giây lát quần áo đã ướt sũng hết cả. Đứng sững đôi với nhau gần năm phút, trong cảm giác của tôi lúc này, năm phút đó lại dài tựa năm năm. Khi ấy, tôi nhìn thấy rõ ràng, bóng hình đó từ từ đưa tay lên rồi lại chậm chậm duỗi thẳng một ngón tay, là ngón trỏ. Dưới ánh trăng u ám, ngón tay đó trắng bệch, hiện lên rõ ràng, nó dừng lại khoảng mười giây giữa không gian hoang lạnh, sau đó, khi tôi cố gắng chăm chú nhìn kỹ hơn thì mọi thứ đã không còn gì nữa. Tôi kiểm tra khắp nơi, nhưng dưới ánh trăng chỉ còn lại âm thanh của tiếng gió thổi xào xạc, không thấy bóng hình, không thấy quần áo bồng bềnh và ngón tay đâu nữa... Mọi thứ diễn ra giống như một giấc mộng nhưng áo quần sũng ướt lại là sự thực. Tiểu Vương và Trường Hà đã ba chân bốn cẳng bỏ chạy rất xa, còn chân của tôi lúc này lại mềm tựa bún, thực sự những chuyện mà tôi nhìn thấy trước mắt mình không phải là hư ảo. Khi ấy, tôi nặng nề nhấc chân, từng bước từng bước tiến về phía trước, tôi không biết trước mặt mình là đâu nữa, tôi cũng chẳng biết mình bước về phía trước để làm gì và càng không biết ngoài hành động bước lên phía trước thì tôi còn có thể làm gì khác đây. Đi được chừng hơn mười bước, mạch suy nghĩ của tôi dần quay trở lại, tôi bắt đầu có cảm giác, nhưng hai chân vẫn nhũn ra, không còn chút sức lực nào để đứng vững nữa tôi mới đặt móng đánh “phịch” một cái, ngồi lên trên bãi cỏ. Khi ấy, mặt trăng đã bị che mất một nửa, đang lấp ló phía sau tầng mây, đêm khuya, lạnh lẽo và u ám. Tôi không biết mình trở về bằng cách nào, cũng chẳng biết Trường Hà và Tiểu Vương tại sao lại bỏ chạy về nhà. Mọi suy nghĩ trong đầu tôi lúc này đều ngập tràn bóng hình đó, tôi không thể nào quên được, chẳng những thế bóng hình đó còn càng ngày càng hiện lên rõ nét, đó là bộ quần áo đang bồng bềnh lay động, là ngón tay đang chậm chậm nâng cao, là ánh trăng thê lương ảm đạm, là ngọn gió u ám lạnh lẽo, là tiếng “xào xạc” của cỏ tranh, còn có cả tiếng cười khinh miệt lạnh lẽo đang tồn tại trong trí tưởng tượng của tôi... Hôm sau đi làm, thần sắc của Trường Hà và Tiểu Vương cũng kém hơn nhiều so với thường ngày, vẻ mặt ai nấy đều trắng bệch trông rất đáng sợ,

nhìn vào đâu là hút hồn vào đó, phải gọi đến mấy câu thì mới có phản ứng. Tôi cũng chẳng đi đến đâu, lúc ba người gặp nhau, chẳng nói chẳng rằng gì. Nhưng mọi nỗi sợ hãi thì ai cũng đều đã cảm nhận được trong cơ thể mình, không cần phải dùng đến lời nói. Trương Viễn Dương đến để phổ biến một vài công việc có liên quan, đó là những phương án mà trong cuộc họp hôm qua đã thống nhất. Khi ấy tôi cũng không tài nào tập trung tư tưởng được, phải cố gắng gom mạch suy nghĩ trong đầu để xem lại và quyết định những khâu nhỏ nhất. Sau đó Trương Viễn Dương thu dọn tài liệu rồi bước ra ngoài, đi được mấy bước, hắn ta quay đầu lại cười ha ha rồi nói: “Chủ tịch xã hôm nay tinh thần không được ổn định lắm, phải chăng là đang tơ tưởng đến cô em xinh đẹp nào thế?”. Thằng này chuyên ba hoa khoác lác, tôi cười cười, xua tay nói rằng: “Nói cái gì đây hả, đi đi, đi làm việc của cậu đi!”. Trương Viễn Dương vừa cười vừa bước ra cửa, khi đến cửa quay ngoắt lại nói rằng: “Đồng chí Chủ tịch xã này, tôi mai anh đến nhà tôi ăn cơm nhé? Để tôi gọi mọi người cùng đến luôn một thể”. “Có chuyện vui gì sao?” Trương Viễn Dương cười lớn nói; “Chả là nhà tôi có làm mâm cơm cúng các cụ nên muốn mời mấy anh em đến ấy mà”. À, khi ấy tôi liền nhớ ra, truyền thuyết có kể rằng vào ngày của Quỷ, tức là rằm tháng Bảy hàng năm thì những người thân đã qua đời sẽ trở về gia đình để thăm nom, cho nên nhà nào nhà nấy đều sắm sửa một mâm cỗ thịnh soạn, thường là vào một ngày bất kỳ trong khoảng sau ngày mùng Mười và trước ngày Mười lăm Âm lịch, có mời thêm một vài người bạn đến hầu ông bà tổ tiên đã qua đời của họ uống rượu. Nói là hầu rượu, chẳng qua là dùng bữa nhiệt tình, ăn uống no say mà cũng không cần phải khách khí với chủ nhân vì khi ấy mình đang cùng ăn uống với tổ tiên của họ mà. Phong tục là vậy, không hề có chuyện lén mượn cơ hội mà mời mọc riêng, tóm lại là nó cũng chẳng có mâu thuẫn gì với nguyên tắc của tôi cả. Cán bộ hành chính xã chúng tôi trước giờ quan hệ với nhau rất hòa hợp, việc mời nhau là chuyện thường tình. Vả lại tôi vốn là người ngoài, cho nên để kết thành một khối thống nhất với người dân địa phương nơi đây, đối với lời mời đến “giúp đỡ” như thế này tôi chưa bao giờ từ chối cả, với lại đi như thế vừa là để tăng thêm tình cảm đồng nghiệp vừa là để bản thân có thể nhanh chóng hiểu và hòa nhập được với phong tục riêng của xã, cũng là để những công việc sau này được triển khai thuận lợi hơn. Vì vậy tôi liền gật đầu đồng ý. Dù tâm trạng vẫn chưa thể ổn định lại nhưng tôi vẫn cố gắng kìm nén cảm xúc, tập trung vào công việc, nhưng tôi phát hiện ra rằng sức lực của bản thân không đủ để làm được việc đó. Không thể ngờ tất cả những thứ nhìn thấy đêm qua lại ảnh hưởng mạnh đến tư duy thông thường của tôi đến thế. Nhưng tôi cũng không biết mình có nên ân hận hay không bởi dù sao tôi cũng không phải là người thường hối hận về những việc mình đã làm. Tôi từng nghĩ, nếu thời gian có thể quay trở lại nhất định lúc đó tôi sẽ bỏ chạy. Còn bây giờ mặc kệ là bị tính tò mò nó hại cho thể chất hay là do sĩ diện sau khi uống rượu say đi chẳng nữa, việc đó giờ cũng chẳng cần tìm hiểu làm gì ệt. Nhưng tôi vẫn không tài nào hiểu nổi, bóng hình mà tôi gặp đêm qua giờ một ngón ra trước mặt nghĩa là gì nữa, cứ nhắm mắt lại là ngón tay giương cao về thể lương ảm đạm đó lại hiện về trước mặt tôi. Dù nghĩ nát óc đi nữa tôi vẫn không thể nào hiểu được, hay là nó cũng bình thường thôi nhưng do tôi nghĩ quá nhiều khiến nó trở nên đặc biệt? Giờ tôi cũng chỉ mong cơn ác mộng đó sẽ dần biến mất theo thời gian giống như nó chưa bao giờ tồn tại vậy. Buổi tối tôi ngồi trong nhà nghỉ của ủy ban, chẳng muốn đến nhà ăn ăn tối bởi các món ăn ở đây từ trước đến nay đều chán vô cùng. Vì thế từ sau khi quán ăn của Trương Vọng được mở chúng tôi lại càng ít dùng bữa tại nhà ăn của ủy ban hơn. Tôi bèn gọi điện thoại cho Trương Vọng, nhưng không ngờ người nghe máy lại là Tử Nguyệt một giọng nói trong trẻo và mềm mại vang lên. Nếu đêm qua tôi không nhìn thấy cảnh tượng đó thì chắc chắn bây giờ tôi sẽ cực kỳ sung sướng khi nghe thấy giọng nói êm ái ấy. Thực sự bây giờ tôi cảm thấy thờ ơ với mọi thứ, nhưng dù sao vẫn phải ăn để lấy sức nên tôi bèn gọi cơm ở quán Trương Vọng và nhờ Tử Nguyệt mang đến giùm. Trước đây mỗi lần có việc bận hoặc là khi mãi làm việc gì đó mà quên dùng bữa, tôi cũng đều gọi Trương Vọng mang cơm đến nhà nghỉ của Ủy ban, chỉ là ngày hôm nay hoàn cảnh, tâm trạng đều không giống những lần trước chút nào. Sau khoảng mười lăm phút, Tử Nguyệt đã xách hộp cơm đến gõ cửa phòng tôi, cô ấy nhanh nhẹn dọn hộp cơm ra, bày lên bàn giúp tôi. Sau đó cô liếc nhìn căn phòng bữa bộn của tôi mà nở một nụ cười mỉm, tiếp đó lại giúp tôi sắp xếp lại mọi thứ trong phòng. Phải chăng con gái đều là phù thủy, tại sao tôi lại nói như thế, bởi căn phòng bữa bộn của tôi vừa qua tay cô ấy là mọi thứ đã trở nên ngăn nắp lạ thường. Dáng vẻ của cô lướt qua lướt lại tựa như cánh bướm cứ rập rờn trước mắt, loáng một cái đã đứng trước mặt tôi, rồi lại mỉm cười mà nói rằng: “Đồ ăn đều sắp nguội đến nơi rồi, Chủ tịch Tô, trong lúc vẫn còn nóng anh tranh thủ ăn đi, em vẫn sẽ lấy tiền như bình thường đây”. Đột nhiên tôi đưa tay ra nắm lấy tay Tử Nguyệt rồi kéo cô về phía mình, khi cô ấy vẫn còn đang bất ngờ thì đã ngồi tọt vào lòng tôi rồi. Tử Nguyệt sợ hãi miệng không nói nên lời còn tôi cũng áp sát đôi môi đỏ mọng của cô. Được ôm ấp cơ thể ấm áp của cô, được ngửi mùi hương trên cơ thể cô tôi mới cảm nhận được sự chân thực của thế giới này. Nếu tối hôm qua tôi thực sự muốn bày tỏ tình cảm của mình cho Tử Nguyệt biết bao nhiêu thì hiện tại trong lòng tôi dù một chút

ý nghĩ như thế cũng chẳng hề tồn tại, lúc này trong tôi chỉ là còn là một khoảng không trống rỗng, chẳng có điểm tựa, giống như đang rơi vô định vậy, tôi chỉ mong tâm trạng của mình ổn định hơn một chút. Tôi chăm chú nhìn Tử Nguyệt, rõ ràng tôi đã nhìn thấy nét sợ hãi pha chút giận dữ và e thẹn của cô. Tôi không biết tại sao Tử Nguyệt lại có thần sắc như thế, mặc dù Chủ tịch xã là tôi đây vẫn còn trẻ tuổi nhưng cũng là một người khá chín chắn, vững vàng, dù có uống hơi quá chén cũng sẽ không làm ra chuyện gì khiến cho người khác phải kinh ngạc như thế. Nhưng lúc này, rõ ràng tôi đang thể hiện một cử chỉ thật khác thường. Tử Nguyệt gắng sức vẫy vùng trong lòng tôi, cô cũng cố tình né tránh đôi môi tôi đang tiến sát lại, nhưng rốt cuộc sức lực của con gái cũng rất yếu, phải mất rất nhiều sức cô mới có thể thoát khỏi vòng tay tôi, vừa mới ra thoát ra cô nàng đã vung tay “bốp”, một cái bạt tai như trời giáng lên khuôn mặt tôi. Sắc mặt Tử Nguyệt đỏ tía, ánh mắt long lanh phát ra những tia sáng sắc lạnh, không biết là e thẹn hay tức giận hay là cả hai mà ánh mắt của cô dữ tợn và nghiêm khắc đến vậy, cả ngữ khí cũng trở nên lạnh tanh: “Chủ tịch Tô này, nếu là anh uống rượu thì hành động này của anh có thể hiểu được nhưng hôm nay anh đâu có uống rượu, anh là quan to không thêm để ý đến hành vi như thế, nhưng Tử Nguyệt tôi tuyệt đối không phải là loại người như anh tưởng đâu”. Tôi không nói năng gì, chỉ thấy mặt mình nóng phừng phừng, một cảm giác nhói đau đang dâng trào. Nếu lúc này mà nói ra những lời kiểu như đã thâm yêu em lâu rồi thì dù là với tôi hay với Tử Nguyệt cũng đều là một nỗi nhục. Tôi cũng không phải là người bị ỉ đê hèn như thế, dù tôi qua đã từng hạ quyết tâm và cũng rất muốn cùng với Tử Nguyệt viết lên một câu chuyện tình yêu. Nhưng sự trống trải và nỗi cô đơn của tôi có thể trở thành lý do để tôi mạo phạm cô ấy được chăng? Tôi chợt nhận ra rằng mình không có gì để nói nữa, chỉ còn cách cúi đầu xuống, dù đó không phải là cúi đầu sám hối. Tử Nguyệt nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, bởi suốt mấy năm làm Chủ tịch xã, có ai là không biết bản lĩnh của Tô Nam Bình đâu, một là có duyên, hai là giỏi viết lách, ba là có tài ăn nói, dù không phải là người thao thao bất tuyệt nói liên mồm nhưng mỗi khi tranh luận cũng lưu toát, rành mạch không có bất kỳ trở ngại nào. Dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng có thể giải thích được một cách thấu tình đạt lý. Vì thế bộ dạng mất tập trung, mơ mơ màng màng lần này của tôi làm sao không khiến người khác thấy lạ được. “Chủ tịch Tô, anh bị sao thế?”, Tử Nguyệt quả thực rất tốt bụng, trong phút chốc mà đã quên ngay việc tôi vừa mạo phạm cô ấy, ngược lại còn ân cần, quan tâm hỏi thăm tôi, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Sự quan tâm của Tử Nguyệt càng khiến tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng, uể oải xua tay tôi mệt mỏi nói: “Tôi xin lỗi!”. Tuy làm chủ tịch xã đã nhiều năm như thế, cũng từng trải qua không biết bao nhiêu chuyện lọc lừa chốn quan trường, nhưng khi đối mặt với Tử Nguyệt xinh đẹp trong sáng như thế này tôi lại không muốn lừa dối cô ấy, hướng hồ chuyện xảy ra đêm qua đã khiến mọi suy nghĩ của tôi không sao trở về bình thường được, tôi không muốn nghĩ đến bất kỳ người nào và cũng chẳng muốn làm bất cứ việc gì lúc này cả. Tử Nguyệt không hỏi thêm nữa. Vốn là người thông minh thấy tình huống như vậy cô chọn cách rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại, Còn tôi lúc ấy thầm cảm ơn sự chăm sóc của Tử Nguyệt và nghĩ mình cần phải trấn tĩnh lại.

4. Chương 04

GIÁC MỘNG KINH HOÀNG

Ăn qua loa mấy miếng cho xong, rồi nhanh chóng lên giường nằm, nếu bình thường, chắc tôi sẽ chạy sang phòng nghỉ của Tiểu Vương cùng cậu ta nói chuyện phiếm trên trời dưới đất. Bởi dù sao trong đám người làm công việc hành chính ở xã, thì quan hệ giữa tôi và Tiểu Vương là thân thiết nhất, cậu ta cũng là người ở vùng khác với lại năng lực làm việc của Tiểu Vương cũng rất tốt, làm việc gì ra việc nấy, lại rất giỏi trong việc đoán suy nghĩ của người khác, do vậy cậu ta luôn khiến người khác ưa thích, dù trong công việc hay trong cuộc sống, đều là một người bạn tốt. Nhưng hôm nay, tôi không có chút hứng thú nào. Má vẫn còn tê tê, nhất định là nắm đầu ngón tay in rõ ở đấy, trong phòng vẫn tràn ngập mùi hương của Tử Nguyệt. Sau khi nhớ lại bờ môi mềm mại, ngọt ngào, ấm áp của Tử Nguyệt cảm giác thân thể thơm ngát đó đang ở trong lòng thật khiến người ta cảm thấy hưng phấn. Nhưng nghĩ trước nghĩ sau thì hành động xâm phạm lúc ấy khiến tôi không khỏi thầm tự trách mình, tôi bị sao đây? Từ trước tới nay tôi luôn khống chế được tình cảm của bản thân, rốt cuộc tại sao tôi lại có hành động đường đột với giai nhân như thế? Tôi bước xuống giường, đi giày, chậm chậm đến bàn điện thoại rồi quay số. Là Trương Vọng nghe máy, công việc của Trương Vọng là bất cứ thời điểm nào, bất cứ nơi nào và trong hoàn cảnh nào, lão đều thể hiện thái độ rất niềm nở và tỏ vẻ quen thân với bất kỳ ai, nhưng đó cũng chỉ là tính cách của những người làm kinh doanh cả thôi. Tôi muốn tìm Tử Nguyệt, nhưng vì người nghe điện thoại không phải là cô, nên cũng đành

tìm bừa lý do để lảng tránh Trương Vọng , không muốn để Trương Vọng biết người mình muốn tìm là Tử Nguyệt , nói cho cùng thì bây giờ tôi cũng chẳng biết phân trần như thế nào với Tử Nguyệt nữa , vả lại tôi cũng không rõ giờ này tôi tìm Tử Nguyệt thì liệu cô có nghe điện thoại nữa hay không . Gác điện thoại rồi trở lại nằm vật lên giường , cảm giác vô cùng mệt mỏi rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay . Cảm giác như đã ngủ rất lâu , rồi bỗng nghe thấy có người nói nhỏ nhẹ bên tai , tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra thì chỉ thấy một bàn tay đen sì đang treo lơ lửng cách mặt tôi khoảng một mét , nó cứ thế từ từ hạ thấp , ngày càng to dần . Tôi còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì bàn tay đó đã chạm xuống đúng cổ họng , ngay tức khắc tôi có cảm giác nghẹt thở , hoang mang lo sợ liếc nhìn , phát hiện cửa sổ đã bị mở toang, gió lạnh thổi lên chiếc rèm cửa bay phấp phật , yết hầu chịu áp lực càng ngày càng lớn , không khí cũng ngày càng thiếu , tôi liều mình vùng vẫy , đưa tay lên cổ , muốn tóm lấy bàn tay kia nhưng kỳ lạ là ở đó chẳng có gì cả . Tôi giật mình sợ hãi , từ trong yết hầu phát ra một tiếng thất thanh: “A . . .”. Thình lình tôi bật dậy , áp lực đè nặng tên cổ họng cũng nhanh chóng biến mất , tôi buông tay ra khỏi cổ , há hốc miệng hít lấy hít để chút không khí vào , rồi mạch suy nghĩ dần trở nên rõ ràng , tôi liền nhớ lại cánh tay và bàn tay đen sì đó . Hóa ra là nằm mơ . Cổ họng có cảm giác nóng bỏng , ran rát , vẫn còn thấy đau , đúng là nằm mơ sao? Tôi đưa tay bật đèn “tách”, phát hiện chân đã bị rơi xuống đất , cửa sổ cũng mở toang , gió đêm lạnh lẽo thổi ào vào phòng .Ngày hôm sau tôi thức dậy khá muộn , đến trụ sở ủy ban thì đã nhìn thấy Trường Hà ngồi trước bàn làm việc của cậu ta , bộ dạng vô cùng mệt mỏi , uể oải . Tôi liền bước đến bên cạnh , chả là hôm qua có buổi họp bàn , thảo luận và đưa ra kế hoạch về việc tiến hành mở mang vùng núi Thanh Tuyền , cũng bởi suy nghĩ của tôi không có cách nào trở lại bình thường được , nên cả ngày hôm qua chả làm được việc gì ra hồn , chỉ có Trương Viễn Dương đưa ra phương án cho công tác tuyên truyền , nhưng vẫn còn đang ở trên bàn của tôi , đợi hôm nay dành thời gian xem xét lại . “Trường Hà!” Trường Hà không có bất kỳ phản ứng nào , vẫn chìm đắm trong mạch suy nghĩ của bản thân như chẳng muốn dứt ra , Trường Hà trước nay vốn là người cứng rắn điềm tĩnh , giàu kinh nghiệm , có thể dễ dàng nhận thấy cậu ấy chưa trở lại trạng thái bình thường sau hai lần bị dọa cho chết khiếp như thế được . Tôi gõ gõ nhẹ mấy cái lên bàn , lại gọi: “Trường Hà!” . Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi , ánh mắt vô hồn , mệt mỏi nói: “Anh Nam Bính à , có chuyện gì không?” . Bình thường mỗi khi gặp nhau ở cơ quan , cậu ta luôn gọi tôi là Chủ tịch , vậy mà hôm nay không giống mọi khi , lại đi gọi thẳng tên , tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng chẳng để bụng mà chỉ nói: “Mười giờ hôm nay bắt đầu họp , chúng ta sẽ bàn bạc về công tác mở rộng thôn Thanh Tuyền , bốn mươi vạn mà cấp trên đã hứa hỗ trợ trong vòng một tuần sẽ tới , sau khi nhận được khoản tiền đó chúng ta cần lập tức bắt tay vào làm , càng nhanh càng tốt nhưng trước tiên cậu nên bình tâm lại cái đã” . Trường Hà vẫn thờ ơ , không đếm xỉa gì đến , nói: “Vâng” , rồi lại cúi đầu . Tôi bất mãn lại tiếp tục gõ lên bàn , Trường Hà ngẩng đầu nhìn tôi , mắt cậu ta đỏ vằn những tia máu , tâm trạng có vẻ ảm đạm , tôi vốn muốn nói đôi câu , nhưng lời vừa đến cổ họng , bất thình lình lại nhớ đến bàn tay đen sì trong giấc mơ và cảm giác đau đớn khổ sở nơi cổ họng khi ấy , chẳng thể thốt ra được lời nào . Tôi cũng không muốn trách móc day nghiêng gì Trường Hà , bởi sau khi trải qua những chuyện vừa rồi , tinh thần mấy ngày qua không tốt cũng có thể thông cảm được , ngay đến bản thân tôi còn như thế thì sao lại yêu cầu người khác bình tĩnh nữa chứ . Lúc đó , Tiểu Vương từ bên ngoài bước vào , tâm trạng của Tiểu Vương có vẻ tốt hơn một chút chỉ ít cậu ấy không uể oải , thờ ơ lãnh đạm , nhưng thẳm sâu nơi đáy mắt cậu ta cũng giăng đầy những sợi tơ máu đỏ tươi , chắc chắn nỗi sợ hãi của đêm hôm trước hoặc ít hoặc nhiều cũng vẫn còn lưu lại những ám ảnh ghê người trong lòng . Tôi nói: “Tiểu Vương , mười giờ bắt đầu họp , cậu nhớ đi thông báo nhé” . Dù nỗi sợ hãi của đêm hôm trước cứ quẩn quanh , bủa vây mang đến hậu quả như thế nào cho chúng tôi đi chăng nữa thì việc sắp xếp công việc thường ngày vẫn phải được tiến hành như bình thường , vả lại chỉ có bận rộn ngập đầu thì chúng tôi mới hy vọng có thể quên được cảnh tượng hiện lên lúc đó . Lại bàn đến chuyện mê tín , tôi và Tiểu Vương vốn chẳng tin gì mấy chuyện ấy , chúng tôi đều nhận được sự giáo dục đảng hoàng chính quy , đâu thể đi tin mấy chuyện vu vơ , không căn cứ đó chứ . Nếu bình thường , chúng tôi lại chẳng cười cợt đám thầy bói , thầy phù thủy cổ làm ra vẻ thần bí à coi , thế nhưng những chuyện xảy ra vào đêm hôm trước lại quá kỳ lạ , tựa hồ chỉ có thể dựa vào cách giải thích mê tín đó mà thôi . Cuộc họp kéo dài đến tận mười hai giờ , Tiểu Vương trước nay đầu óc mau lẹ , nhạy bén là thế nhưng hôm nay lại vô cùng trầm tư , Trường Hà cũng vậy . Bình thường mỗi khi có cuộc họp , Trường Hà và Trương ban Lý Lăng Minh mà bất đồng ý kiến thì sẽ tranh luận đến cùng , thế mà Trường Hà bây giờ lại chẳng tỏ thái độ , chẳng có tinh thần gì cả , Lý Lăng Minh ngồi bên cạnh cũng im lặng , không nói năng gì . Cuộc họp mang một không khí trầm mặc u uất . Kết quả là mãi đến mười hai giờ mới đưa ra được một phương án , tôi cảm thấy phương án vẫn có gì đó chưa được chặt chẽ , vốn muốn thảo luận bàn bạc thêm một chút nhưng đã hết giờ làm việc nên đành phải để lúc khác họp tiếp vậy . Phương án tuyên truyền của Trương

Viễn Dương có được thông qua hay không , xem ra ngày mai lại phải thảo luận thêm một buổi nữa . Tôi có chút chán nản , cuộc họp không có hiệu quả như thế từ trước đến nay rất ít bởi tôi không cho phép tồn tại một cuộc họp bàn công việc mà không mang lại hiệu quả nào , mọi lần đều là họp và bàn bạc , bàn bạc rồi đưa ra nghị quyết , nghị quyết rồi sẽ thi hành . Nhưng tôi biết vì tâm trạng của mọi người đều không tốt , trong đó có cả tôi , cũng chẳng thể trách ai được . Trở về nhà nghỉ của trụ sở , tôi tiếp tục gọi điện thoại bảo Trương Vọng mang bữa trưa đến . Vừa gác điện thoại , tôi giở tập tài liệu ở trên bàn , rồi lấy bản đồ của thôn Thanh Tuyền ra , đầu tiên cần sửa sang qua phương án đã . Trong kế hoạch , trước hết cần sửa con đường cát sỏi ở đầu thôn thành đường bê tông . Muốn phát triển kinh tế thì việc sửa lại đường sá là điều quan trọng nhất , chỉ khi có tuyến đường cụ thể mới xác định đến các kế hoạch tiếp theo . Tôi gọi điện thoại bảo Tiểu Vương đến bàn chuyện , đáng lẽ không nên tranh thủ thời gian nghỉ trưa của cậu ta như thế nhưng tính tôi làm việc không thích dây dưa dằng dãi , cái gì ra cái nấy phải dứt khoát , với lại tôi cũng muốn bàn bạc thêm với cậu ta một chút . Chúng tôi đều là người xa khách đến , không bị ảnh hưởng của phong tục tập quán nơi đây , thêm nữa nỗi sợ hãi hoang mang mà Tiểu Vương gặp phải cũng không hề nhỏ , tôi nghĩ cần an ủi cậu ta một chút , không muốn cậu ta vì hình bóng mờ ảo vô danh đó mà làm ảnh hưởng đến công việc . Tiếng gõ cửa vang lên , tôi không ngẩng đầu lên nói: “Vào đi!” . Lấy bút chì vẽ một con đường trên bản đồ xem như là con đường bê tông sắp tới , tôi nói: “Tiểu Vương này , cậu xem con đường bê tông của thôn Thanh Tuyền sẽ được thi công theo hướng như thế này có được không nhỉ?” . “Ừm!” , một tiếng cười dịu dàng , tôi ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy người đứng sau tôi là Tử Nguyệt . Tử Nguyệt cười gian xảo nói: “Em không muốn tham gia vào chuyện cơ mật của chính quyền đâu , Chủ tịch Tô đừng làm khó em” . Tôi vui vẻ buông bút xuống , quay người về phía cô , cười tủm tỉm , nói: “Không ngờ lại là em!” . “Tại sao lại không ngờ? Cha em hiện tại đang bán hàng , đương nhiên chỉ có thể là em đến rồi” , cô khẽ nhếch môi , liếc mắt nhìn tôi , đôi mắt trong sáng rõ ràng hiện lên nét cười . “Nói như thế là em không giận nữa rồi?” Tử Nguyệt cúi đầu , sắc mặt thoáng đỏ ửng . Cử chỉ đó của cô đẹp mê hồn , giống như trong thơ của Từ Chí Ma có câu: “Dịu dàng nhất là khi em nhẹ cúi đầu , Nỗi thẹn thùng tựa hoa sen trong nước khẽ lay mình trước làn gió”. Tôi không học ngành Văn nên mấy thể loại thơ ca thi phú cũng không hiểu rõ lắm , nhưng lúc này , chẳng hiểu sao câu thơ đó lại cứ bồng bềnh hiện về trong đầu tôi , tựa hồ chỉ có câu thơ đó mới có thể hình dung được sự dịu dàng và mỹ lệ của Tử Nguyệt lúc này . Tôi đưa mắt nhìn về mặt của cô ấy , mạch suy nghĩ bất chợt dừng đúng năm giây . Nhưng Tử Nguyệt ngay lập tức nhướn mày lên: “Thực ra là rất giận , nhưng nhìn thấy bộ dạng anh hôm qua có vẻ không được bình tĩnh , anh đúng là bị ma ám thật rồi . Cho nên em không so đo tính toán với anh nữa!” . “Ma” , bỗng nhiên Tử Nguyệt nhắc đến từ này , tuy đang là giữa trưa nhưng cũng khiến khuôn mặt của tôi chợt trở nên cứng đờ , tựa như có một luồng khí lạnh từ đâu đó đâm thẳng đến , tôi chậm chậm nói: “Hay đúng là anh bị ma ám rồi!” . Tử Nguyệt trừng trừng nhìn tôi , mặt càng đỏ , xinh đẹp tuyệt vời tựa cầu vồng chốn Tây Thiên vậy . Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm ý của tôi . Những việc xảy ra đêm hôm trước , giờ có nói ra cũng chẳng ai tin , cho dù Tử Nguyệt có là người thông minh đến thế nào đi chăng nữa . Cô thản nhiên nói: “Được rồi , Chủ tịch à , đồ ăn em đã mang đến rồi , anh chiếm hết cả bàn thế này , em nên để đồ ăn ở đâu bây giờ?” . Tôi vội đứng lên thu dọn tài liệu và mấy tấm bản đồ , chiếc bàn giờ trở nên trống không , đưa mắt nhìn bóng dáng Tử Nguyệt , trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm , thư thái . Tôi như có cảm giác ấm áp mang hương vị của gia đình . Ý nghĩ ấy khiến sâu thẳm trong lòng như có từng dòng hơi ấm chảy vào , cảm giác hương thơm ấm áp khiến người ta muốn ngây ngất . Nhưng tôi cũng không nói gì . Nhìn thấy bóng dáng đó , bỗng nhiên khiến tôi thay đổi mọi tư duy . Tử Nguyệt nở nụ cười với tôi: “Không làm phiền anh dùng bữa nữa , em phải về nhà phụ giúp cha đây” . Buổi chiều , đang lúc xem xét bản đồ về thôn Thanh Tuyền , tiếng gõ cửa nhẹ vang lên . Tôi ngẩng đầu lên nhìn , đứng ngoài cửa , Tiểu Vương nói: “Chủ tịch à , đây là người dân của thôn Thanh Thủy , đến gặp muốn anh phê duyệt cho ông ấy một mảnh đất để xây nhà” , một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi mặc chiếc quần màu xám và áo sơ mi màu trắng từ cửa tiến vào . Tôi ừ một tiếng nói tiếp: “Vào đi!” , rồi ánh mắt lại di chuyển lên trên tấm bản đồ . “Xin chào Chủ tịch , tôi là Trương Thanh Dương , người thôn Thanh Thủy , tôi muốn xây nhà nên mong Chủ tịch phê duyệt cấp đất cho tôi!” , người đàn ông đó vừa nói vừa đưa tờ đơn xin xây nhà và sổ hộ khẩu đến . Thực ra , đã thông qua Tiểu Vương , đến chỗ tôi cũng chỉ đợi con dấu mà thôi , tôi ngẩng đầu lên nhìn , đúng lúc gặp ánh mắt của người đàn ông đó . Là một khuôn mặt thật thà phúc hậu , nhưng trong ánh mắt lại có một luồng sáng kinh ngạc . Người đàn ông đó đang ngạc nhiên điều gì? Không thể ngờ được tại sao vị Chủ tịch của xã mình lại trẻ như thế? Hay là sắc mặt không được tốt lắm của Chủ tịch xã đã bị một người ngoài vừa đến nhìn thấu chăng? Cũng có thể sắc mặt của tôi lúc này vô cùng khó coi , đó nhất định là hậu quả của việc thiếu ngủ . Tôi xem đi xem lại tờ đơn của người đàn ông đó , tất cả trình tự , thủ tục đều phù

hợp , là một tờ đơn theo đúng quy phạm , tôi liền cầm con dấu đóng lên tờ đơn , sau đó giao cho ông ta . Khi ngẩng đầu lên , chỉ thấy người đó trừng trừng nhìn tôi mà không hề có bất kỳ phản ứng nào . Tôi liền gọi: “Chú Trương Thanh Dương!” . Ông ta giật mình rồi mới phản ứng trở lại , khuôn mặt đờ đẫn , đưa tay ra nhận lấy tờ đơn , trên mặt cũng không tỏ vẻ vui mừng , chỉ thấy sự bối rối hoang mang vô cùng , cơ hồ như đang nghĩ đến một chuyện lâu lắm rồi , lại tựa như mạch suy tư đang lãng du không còn tồn tại ở không gian này nữa , giống như lạc vào một không gian khác vậy . Tôi kinh ngạc nhìn người đàn ông đó nói: “Này chú , chú sao vậy? Không được khỏe sao?” . Ông ta chợt sững người , định thần trở lại , vội vàng lắc đầu nói: “Không có , không có gì . Cảm ơn Chủ tịch! Cảm ơn Chủ tịch!!” . Tôi mỉm cười . Người dân trong xã ai nấy đều rất thuần phác , chân thật , thấy chúng tôi làm việc vì họ nên trong lòng họ cũng vô cùng cảm kích . Thực lòng mà nói , đây là công việc của chúng tôi , “Làm quan mà không lo việc cho dân , thì chẳng bằng về nhà mà bán khoai lang” . Tôi lại cúi đầu xem đóng công văn giấy tờ của mình , thì nghe thấy ông ta vừa đi ra ngoài cửa vừa nói: “Chủ tịch đang bận , tôi đi trước đây!”

5. Chương 05

PHONG TỤC DÂN GIAN

Buổi tối , đám chúng tôi cùng nhau đến nhà Trương Viễn Dương , đây cũng xem như một lần đến thăm hỏi gia đình để thể hiện tình cảm hữu nghị giống như quan hệ ngoại giao giữa các nước vậy . Trường Hà vẫn còn bị chuyện gặp quỷ lần trước dọa cho chết khiếp , nên cố sống cố chết muốn về nhà sớm một chút , nhưng Trương Viễn Dương không đồng ý , lại còn nói rằng buổi tụ họp này mà Trường Hà không đi thì anh ta sẽ không thêm nhìn mặt nữa , thêm vào đó nếu cuộc vui mà thiếu Trường Hà sẽ chẳng được trọn vẹn . Trương Viễn Dương tinh ranh còn dùng cách đang lúc có mặt Trường Hà ở đó liền gọi điện cho vợ cậu ta , nói rằng Trường Hà hôm nay không về nhà , sau đó nói đi nói lại nhất định không để cho Trường Hà về . Nói gì thì nói , Trương Viễn Dương vẫn là người làm công tác tuyên truyền , nên rất thành thạo trong việc không chế cũng như kích thích tình cảm của người khác , đang trong tâm trạng không được tốt cho lắm , ấy thế mà Trường Hà và Tiểu Vương vẫn bị mấy câu nói của anh ta làm cho cười nắc nẻ . Mẹ và vợ của Trương Viễn Dương đang ở trong bếp chuẩn bị bữa tối , còn chú Trương miệng ngậm thuốc lá , cười híp cả mắt đang đứng ở cửa đón chúng tôi . Đám chúng tôi nói mấy câu khách sáo với chú Trương , rồi mọi người cùng bước vào trong phòng ngồi . Trước sự háo hức và lôi kéo của Trương Viễn Dương , cả phòng rộn vang tiếng cười . Anh ta mà tuyên truyền thì cả xã này đều nghe theo , có khi xã khác còn phải đến để tham quan học hỏi ấy chứ . Ai mà nói chuyện với anh ta thì mọi chuyện trong lòng dù có chôn sâu bao nhiêu tầng cũng cứ thế mà tuôn ra hết , rồi ai mà nghe anh ta kể chuyện đều phải phì cười . Tiểu Vương lém lỉnh , thỉnh thoảng lại bơm thêm một vài câu khiến không khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn , không còn căng như dây đàn nữa . Tin rằng Trường Hà và Tiểu Vương đều đã quên đi những gì đã thấy vào đêm trước , thậm chí Tiểu Vương còn khẽ ngân nga , rên rĩ giai điệu mấy bài hát nữa . Khoảng sáu giờ , chú Trương và Viễn Dương đã thấp hươu cúng bái “tổ tiên” xong xuôi , chúng tôi bắt đầu dùng bữa . Tất nhiên mọi người vừa ăn vừa chuyện trò nên câu chuyện dần trở nên rôm rả , vui vẻ vô cùng , bàn chuyện trên trời dưới biển rồi đến chuyện phong tục dân gian , Tiểu Vương thấy kỳ lạ thắc mắc hỏi: “Viễn Dương này , anh nói tổ tiên nhà anh đều trở về phải không? Nhưng sao chẳng thấy bóng hình nào trên bàn , cũng chẳng thấy người nào thế , vậy thì làm thế nào để biết là họ đã trở về?” . Trương Viễn Dương ngó người giây lát , không ngờ rằng tên Tiểu Vương này lại có thể hỏi câu ấy , nhấp một ngụm rượu , cười nói: “Thực ra chuyện này tôi cũng không rõ lắm , cậu không biết đây thôi , những chuyện liên quan đến phong tục dân gian đều là các bậc đi trước truyền lại , người này truyền cho người kia , đời này lại truyền cho đời sau , nói thật ra , thì đúng là chưa từng có ai thực sự nhìn thấy . Nhưng những chuyện như thế này chỗ đáng tin cũng có mà chỗ không đáng tin cũng có . Nhưng đây vốn là bữa nhậu mà , thêm nữa lại do chính mình ăn , chủ yếu là để cầu cho được sự yên ổn trong lòng thôi” . Chú Trương cũng tiếp lời: “Đúng vậy , tập quán từ xưa truyền lại nên giờ trở thành phong tục , nhà nào nhà nấy đều đã thừa nhận , vì thế nó vẫn được tiếp tục lưu truyền , cũng có rất nhiều chuyện đều không thể biết được có nguồn gốc từ đâu!” . Tiểu Vương cơ hồ nghĩ ra được thứ gì đó , liền nói: “Thế đã có ai thực sự nhìn thấy chưa?” . Trường Hà đưa mắt nhìn Tiểu Vương , mắt có chút ngờ vực , Trường Hà cũng giống như Viễn Dương , hiểu rất rõ phong tục tập quán nơi đây , vấn đề của Tiểu Vương lại được đưa ra trên mâm có thể hiện sự hiểu kính “tổ tiên” tại nhà Viễn Dương thật không thích hợp cho lắm , nhưng Trường Hà cũng hiểu được điều đó , cho nên hay có chút nghi ngờ nhưng cũng không chặn họng cậu ta . Chú Trương hướng ánh mắt về phía tôi , tôi thấy vậy cười với ông , trong

lòng chú Trương , tôi cũng được tính là một nhân vật tầm cỡ trong xã , tuy vấn đề của Tiểu Vương hỏi cũng có chút không thích hợp nhưng xét ra chẳng phải là vấn đề gì to tát lắm , vả lại tôi đang ngồi ở đây nên dù chú không nể mặt Tiểu Vương nhưng cũng phải nể mặt tôi vài phần . Chú Trương nghĩ ngợi một lát , nói: “Gần đây thì không thấy có ai nhắc đến chuyện đó , nhưng hơn ba mươi năm trước các bậc tiền bối có kể lại rằng , bên thôn Viễn Vọng không được yên ổn , lại tràn đầy xú khí , chỗ đó trước đây là một ngọn núi hoang vu , từng có đám giặc cỏ phục bên đường , thấy người qua lại , bọn chúng không dùng thương , không dùng kiếm , mà dùng đao chặt đầu , giết rất nhiều người , tích tụ lại thành oán khí . Mỗi khi đêm xuống , các oan hồn tha hương sẽ xuất hiện tại đây , không những thế còn quấy nhiễu vùng đó , hại chết không ít người . Sau này từng có một đạo sĩ đến đây , vị đạo sĩ đó quan sát kỹ càng hình thế rồi phán rằng những oan hồn bị chết trước đây vô cùng đáng thương , chỉ có thể thu phục mà không thể diệt trừ được . Chẳng biết vị đạo sĩ đó dùng cách nào mà từ đây trở đi vùng ấy cũng được yên ổn trở lại , nhưng cứ đến khoảng trước sau ngày rằm tháng Bảy , chỗ đó lại âm u đáng sợ vô cùng , không ai dám đi lại ở đoạn đường đó vào ban đêm cả . Nhưng khi những thứ linh dị ấy xuất hiện thì cũng không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy được , cho dù là cùng một người , nhưng nghe nói còn phải xem cái gì mà thiên can địa chi , có khi lại là kiếp trước đời nay , hay tiền căn hậu quả gì đó nữa” . Hai mắt Tiểu Vương bắt đầu tròn trĩnh: “Một đao chặt đứt đầu??” . Thứ mà chúng tôi nhìn thấy , chẳng phải là một bóng người không đầu đó sao? Chú Trương sáng khoái cười lóm: “Đây là câu chuyện của cha chú kể lại . Ha ha , lúc đó chú mới bảy tuổi , cực kỳ nghịch ngợm , chạy nhảy lung tung , thoát cái đã không thấy bóng đầu , mỗi lần cha chú không tìm thấy chú thì lại lo lắng , sau đó đem câu chuyện kể cho chú nghe , để chú không dám chạy nhảy lung tung nữa . Còn nó là thật hay là giả thì cũng chẳng có người nào biết được” . Trương Viễn Dương ăn một miếng , lại đùa cợt: “Nghe nói lão già Trương Thanh Dương ở thôn Thanh Thủy chính là hậu nhân của lão đạo sĩ đó đấy . Ha ha! Không biết hậu nhân của đại sư bất tử đã từng nhìn thấy quỷ chưa nhỉ?” . Tiểu Vương nghe thấy thế , vội vàng nắm chặt tay Trương Viễn Dương , hỏi gấp: “Anh nói cái gì? Thôn Thanh Thủy? Trương Thanh Dương?” . Trương Viễn Dương nhìn Tiểu Vương vẻ nghi ngờ , ánh mắt liền di chuyển đến gấu tay áo đang bị Tiểu Vương nắm chặt , sau đó lại nhìn Tiểu Vương , nói đùa: “Ồ hay , Tiểu Vương , tôi nói đến chuyện hậu nhân của lão đạo sĩ ấy đều là những việc mà hồi nhỏ được nghe kể , còn người nhà Trương Thanh Dương không có thừa nhận như thế! Cậu vội tìm nhà của hậu nhân lão đạo sĩ đó làm gì vậy? Lê nào cậu muốn đến bái ông ta làm sư phụ?” . Tiểu Vương ngớ người , miễn cưỡng cười mỉm , nói: “Ha ha , không đâu , nhân tiện hỏi thế thôi” . Trương Thanh Dương? Chẳng phải là người nông dân thuần hậu chất phác mà ngày hôm nay đến tìm tôi phê duyệt cho xây nhà hay sao? Tôi và Trường Hà đưa mắt nhìn nhau , e rằng cũng chỉ có tôi và Trường Hà hiểu rõ tại sao Tiểu Vương lại hỏi như thế. Sau bữa tối cũng đã hơn chín giờ , ánh trăng sáng vàng vạc , chúng tôi tập hợp thành nhóm rồi rời khỏi nhà Viễn Dương . Trường Hà không nhắc đến việc muốn về nhà , Tiểu Vương bèn chủ động hỏi: “Trường Hà , tối nay đến chỗ tôi ngủ nhé , chúng ta chuyện phiếm cho vui?” . Trường Hà cảm thấy trong lòng nặng trĩu , gật đầu đồng ý . Trở về nhà nghỉ của ủy ban , tôi liền đi rửa mặt , nghĩ kỹ lại những lời chú Trương nói , liệu có việc trùng hợp như thế chẳng? Nếu bảo bóng người hôm trước nhìn thấy là oan hồn bị đám giặc cỏ chặt đầu nhiều năm trước , tôi có nên tin không? Trên thế giới này có ma quỷ? Tôi phải nói như thế nào mới có thể thuyết phục được bản thân đây , bởi thực ra tôi cũng chẳng biết giải thích cái bóng người kia là cái thứ quỷ quái gì nữa? Học hành bao nhiêu năm vậy mà vẫn không thể giải thích được sự vật kỳ quái vừa gặp phải , lại chỉ đành phải tin nó là ma quỷ , thật là nực cười .div> Nhưng đúng là tôi cũng chả có cách nào giải thích cho rõ ràng cả , đến phòng nghỉ của Tiểu Vương , Trường Hà và Tiểu Vương đang nói chuyện gì đó , khi tôi vừa bước vào thì Tiểu Vương đứng lên đón , Trường Hà vẫn ngồi trên ghế dài không động dậy . Tiểu Vương nói: “Chủ tịch , anh còn chưa ngủ sao?” . “Các cậu đang nói chuyện gì đấy? Haizzz , tôi không ngủ được nên đến để nói chuyện với các cậu , hiếm hoi lắm Trường Hà mới nghỉ lại nhà nghỉ của ủy ban , không thể để cho cậu ấy ngủ sớm như thế được .”div> Trường Hà cười nói: “Thời tiết hôm nay nóng thật , muốn ngủ sớm cũng chẳng được ấy chứ” . Tiểu Vương đưa mắt nhìn tôi , định nói gì đó nhưng lại dừng , tôi cười: “Tên tiểu tử này có chuyện gì vậy? Sao giờ cứ ập a ập ứng , không giống phong cách của cậu chút nào!” . Trường Hà đứng lên: “Chả là tôi và Tiểu Vương có điều muốn hỏi anh , vừa rồi mọi người có nói đến chuyện đó!” , cậu ta nhìn tôi , hỏi từng câu từng chữ rõ ràng: “Hôm trước chỉ có một mình anh không bỏ chạy , sau đó anh đã nhìn thấy cái gì?” . Ánh mắt tôi di chuyển ra bên ngoài cửa sổ , chầm chậm nói: “Nó đưa tay lên , duỗi một ngón tay ra , sau đó biến mất tiêu .” Trường Hà ngăn người nhìn tôi , lăm lăm hỏi: “Một ngón tay? Tại sao nó lại duỗi một ngón tay ra , nó muốn nói cái gì , thế có nghĩa là gì?” . Tôi cũng không biết tại sao nó lại chỉ gơ một ngón tay ra như thế , nó muốn ám chỉ thứ gì? Nó đang ám chỉ điều gì đây? Trở về phòng nghỉ , tôi lại xem kỹ đồng giấy tờ liên quan đến thôn Thanh Tuyền một lần

nữa , đồng giấy tờ đó rải khắp trên bàn , tấm bản đồ cũng được mở ra , nhưng tâm trạng tôi thì không có cách nào bình tĩnh lại . Tôi miễn cưỡng tập trung suy nghĩ của mình lên tấm bản đồ , cảm giác trong đầu mình bây giờ đang là một mớ hỗn độn , biết cứ như thế này làm việc sẽ không có hiệu quả , nhưng không thể không làm gì được . Bất ti vi , đang nghe thấy giọng nói được phát ra thì âm thanh bỗng lại biến thành tiếng “ừ ừ” , làm cách nào cũng không thể trấn tĩnh . Sự nghi hoặc của Trường Hà cũng chính là sự nghi hoặc của tôi , chúng tôi đều đã nhìn thấy , chúng tôi đã gặp phải thứ quái quỷ gì đây không biết? Tất ti vi , leo lên giường nằm , bóng dáng trẻ trung rạng rỡ như hoa của Tử Nguyệt bỗng hiện lên rồi cứ lớn vồn trong tâm trí tôi , dáng vẻ then thùng xấu hổ pha chút hờn giận , mềm mại dịu dàng như nước , tôi cảm thấy mình như vừa uống phải thứ rượu cực mạnh , hương vị ngọt ngào bao trùm lên từng đường gân thớ thịt trên cơ thể . Khuôn mặt ấy xinh đẹp vô ngần , khiến người ta có cảm giác ấm áp và dịu dàng biết bao . Thứ cảm giác đó trước đây tôi đã từng có , hồi còn học đại học tôi đã từng thường trăng ngăm hoa cùng bạn gái , trong lòng cũng thấm đẫm hương vị ngọt ngào như thế , sau này do cảm giác đau lòng lẫn át , khiến cảm giác ngọt ngào đắm say đó cũng lâu rồi chưa xuất hiện , vậy mà đêm nay lại bỗng chốc dâng trào , lẽ nào tôi đã thực lòng yêu Tử Nguyệt rồi sao? Đêm càng lúc càng khuya , trời càng âm u mờ tối , một cơn gió lạnh trong đêm tĩnh lặng giữa tháng Bảy thật như làn mưa lất phất giữa ngày xuân , khiến ai nấy đều cảm thấy vô cùng thoải mái . Nhưng , nỗi sợ hãi không tên vẫn len lỏi trong trí óc của tôi, tôi cũng chẳng biết bản thân mình đang lo lắng điều gì , chỉ cảm thấy xung quanh tồn tại một luồng khí chẳng thể gọi tên , có thể là người , cũng có thể là sự vật mà tôi không thể giải thích nổi . Sự tồn tại của luồng khí đó hiển hiện rất rõ ràng , thậm chí , từng giây từng phút như đang chà xát ở bên tai tôi , vang lên những tiếng “xì xì” khó hiểu . Rèm cửa sổ bị gió thổi lay động , từ trong nhà nhìn qua cửa sổ mở rộng có thể nhìn thấy những vì sao đang nhấp nháy bên ngoài , ánh trăng thanh lạnh từ bên cửa sổ như đang nhảy tràn vào bên trong . Đây chẳng phải là khung cảnh “Trước giường ánh trăng rọi . Ngõ mặt đất phủ sương” trong thơ Lý Bạch sao? Đáng lẽ phải kinh ngạc trước cảnh đẹp mỹ lệ thế này nhưng sao tôi lại có cảm giác xung quanh tràn ngập mùi vị thâm u hoang dã .> Gió thổi to dần , tấm rèm cửa sổ cũng lay động càng mạnh , khi thì gió thổi chiếc rèm bay phấp phật cong cong như chiếc trống , khi thì lại cuộn chặt thành một bó , cơ hồ như có một bàn tay tinh quái vô hình đang đùa giỡn , kéo giật lấy nó . Ánh trăng sáng xuyên qua ô cửa sổ chiếu thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo lên nền nhà , không theo một quy luật nhất định nào cả và hình dạng cũng biến động không ngừng . Đồng giấy tờ trên bàn bị gió thổi tung , khi ấy tôi vẫn chưa thu dọn được giấy tờ . Tôi vội ngồi dậy , gom tất cả giấy tờ nhét vào ngăn bàn , đang lúc trở lại giường để ngủ tiếp , bỗng nhiên cảm thấy có một luồng khí lạnh lẽo , âm khí như đang bủa vây xung quanh , như đang trào ra khắp chốn , sống lưng lạnh lạnh . Thời tiết tháng Bảy , bên ngoài trăng thanh gió mát , đột nhiên tôi cảm thấy lạnh buốt , tại sao lại cảm thấy lạnh buốt? Phía sau tôi là ai? Tôi quay phắt người lại , không có ai phía sau , nhưng luồng khí lạnh phía sau lưng cơ hồ như không giảm bớt , hắn ta đang ở sau lưng tôi sao? Hắn là ai? Hắn muốn làm gì? Mồ hôi lạnh từ lỗ chân lông cứ tuôn ra không thôi . Tôi đứng yên một chỗ , nỗi sợ hãi bám chặt lấy đầu óc , người run lên cầm cập , da thịt cứ ngứa ran lên từng hồi từng hồi , lông mày căng cứng , hơi thở chậm chậm đang dần trở nên gấp gáp , tim bắt đầu đập loạn nhịp “thình thịch” như tiếng trống trận , đã lộ ra nỗi sợ hãi vô cùng nơi đáy sâu tâm khảm . Tôi đang đứng song song với luồng khí đang phát ra đó , tay cuộn chặt thành nắm đấm , chợt phát hiện lòng bàn tay đều là mồ hôi , tay và chân đã lạnh cóng , cảm giác như có một ánh mắt thâm sâu và u tối từ một chỗ nào đó hướng thẳng về phía mình , mang theo nỗi ớn lạnh rợn người , mang theo luồng sát khí mãnh liệt , cùng nụ cười gằn độc ác ma quái . Da đầu căng cứng , giật giật từng hồi , ai đang soi mói tôi? Hắn ta đang ở hướng nào? Tại sao hắn lại nhìn chăm chăm tôi như thế? Hắn là ai? Tôi vẫn đứng yên không dám động đậy , luồng khí lạnh lẽo ma quái đó cứ như trào ra không ngừng từ một cái túi nào đó bủa vây quanh cơ thể , cuộn tròn , chui vào túi áo , đâm thẳng vào từng lỗ chân lông , cuộn chặt cơ thể tôi rất lâu không rời đi .

6. Chương 06

KINH HẢI TỘT CÙNG

Bỗng nhiên , cổ họng tôi bắt đầu thấy lạnh , cảm giác như có người đang thổi từng luồng khí băng giá vào , buốt lạnh thấu xương . Tôi xoay người đánh “vụt” một cái , đứng đối diện cửa sổ , dưới ánh trăng sáng thanh lạnh bên ngoài , tôi lơ mơ nhìn thấy một hình bóng mơ mơ hồ hồ đang ở trước cửa sổ , từ từ ngưng tụ thành hình , rồi chậm rãi đứng thẳng lên , lúc la lúc lắc nhẹ nhàng bước về phía tôi , bóng dáng mảnh khảnh , ống tay áo rộng thùng thình là lay động theo gió , nhưng . . . cái bóng đó . . . cái bóng đó . . .

không có đầu . Sợ hãi rợn tóc gáy . . . không có đầu . . . là nó . . . chính là nó , sao nó lại đến nơi này , nó sao lại từ thôn Viễn Vọng đi đến tận nơi đây? Mắt mở tròn xoe , tôi cứ trừng trừng nhìn nó , lúc này , bên cạnh thân hình gầy gò của nó chợt xuất hiện một bóng đen , rất mơ hồ , mờ mờ ảo ảo , dáng người này sao lại giống Tiểu Vương đến vậy? Tôi không nhìn lầm đấy chứ? Là Tiểu Vương? Cậu ta chậm chậm ngẩng đầu lên , quan sát rõ ràng mọi thứ , hai con mắt lồi đang hướng ra bên ngoài , trên mặt vẫn còn vết máu . Sau đó cậu ta nhếch mép cười với tôi , một nụ cười u ám ma quái , khủng bố đe dọa . Tiểu Vương vốn tuấn tú giỏi giang , nụ cười trên mặt lúc nào cũng như ánh mặt trời tỏa rạng , nhất định không thể xuất hiện trước cửa sổ phòng như thế này được , người này chắc chắn không phải Tiểu Vương , chắc chắn không phải Tiểu Vương! Vậy thì hẳn là ai , là ai? Đầu óc như muốn nổ tung , tôi bỗng phát hiện mình không thể suy nghĩ được điều gì , tôi không biết , không biết mình đang nhìn thấy thứ gì , hai chân mềm nhũn . Bóng hình không đầu đó lại chậm chậm chìa một ngón tay của nó ra , dưới ánh trăng thê lương ảm đạm , ngón tay đó trắng bệch kỳ dị . Một cánh tay của nó từ từ duỗi thẳng , vươn qua cửa sổ , mắt tôi trợn trừng trừng như muốn vọt ra ngoài , nhìn bàn tay đang lao đến đó , nhìn xem nó sẽ làm những gì , bàn tay trắng bệch và nhợt nhạt , cứ lạnh lùng từ từ lao dần , hướng thẳng đến trước mặt tôi , càng lúc càng gần , tim tôi đập loạn nhịp không theo quy luật cứ như muốn rớt ra ngoài , đêm khuya thanh vắng lạnh lẽo , tiếng trái tim “thình thịch thình thịch” vang lên rõ ràng như tiếng trống trận chấn động khắp nơi . Cơ thể nó không hề động đậy , không hiểu tại sao cánh tay nó cứ dài ra như thế . Tôi cũng chẳng biết dùng khí của tôi khi đó biến đâu mất , ngay cả một bước cũng chẳng lùi lại , tôi chỉ có thể nhìn thấy cánh tay đó và chẳng dám có bất cứ hành động nào . Đột nhiên , cánh tay đó dừng hẳn lao đến tóm lấy tôi , tôi sợ hãi vội lùi lại một bước , rồi chân như vướng phải thứ gì đó ngã nhào xuống nền nhà . . . Tôi giật mình tỉnh giấc , bên ngoài song cửa sổ , ánh trăng vẫn sáng trong lạnh lẽo , rèm cửa sổ bị gió thổi vẫn tiếp tục lay động , nhưng không có bóng hình , không có cánh tay , không có , không có , không có bất cứ thứ gì cả . Trống ngực đập thình thình , mồ hôi túa ra thấm ướt cả giường , cơ thể vẫn đang run lên vì sợ hãi , đưa tay lên lau mồ hôi trán , những giọt mồ hôi túa ra ướt đầm , lòng bàn tay lạnh buốt , cả tay chân đều mềm tựa bún như người vừa bị bệnh nặng mới ốm dậy . Ánh mắt quét qua bàn , trên bàn trống không , tôi nhớ rõ ràng trước khi đi ngủ đóng giấy tờ còn trải khắp ở trên đấy . Mạch suy nghĩ chợt dừng lại , mọi thứ trong đầu giờ trở nên trống rỗng vô định . Một giấc mộng thật đáng sợ , nhưng cũng vô cùng chân thật khiến tôi không phân biệt nổi đâu là thực đâu là ảo . “Tách” một tiếng , căn phòng lập tức sáng choang như ban ngày , trong ánh sáng ấy tôi mới cảm giác mọi thứ chân thực hơn một chút , tôi thở một hơi dài , mọi suy nghĩ của ban ngày , về đêm lại trở thành mộng mị sao? Tôi ngồi dậy , với tay mở ngăn kéo bàn bên cạnh giường , lấy một gói trà từ trong đó ra , pha một cốc . Hơi nóng mờ mờ bốc mang theo hương trà dần dần lan tỏa , trà này là đặc sản của xã Tú Phong , cha mẹ Trường Hà nhận thầu cả một trang trại chè nên trà mà chúng tôi uống đều do Trường Hà mang đến . Loại trà này thuộc vào hàng cực phẩm , hương thơm thanh thoát nức mũi . Tôi có thói quen khi không ngủ được hoặc giờ nghỉ giải lao buổi trưa sẽ uống một tách trà , từ từ thưởng thức hương vị , trà có thể khiến tinh thần ổn định trở lại , suy nghĩ sáng suốt . Nhấp một ngụm trà , cảm nhận hương vị dịu nhẹ , tôi nghĩ lại một lượt mọi thứ xảy ra lúc trước và sau giấc mộng , tuy thực sự đáng sợ nhưng rốt cuộc cũng chỉ là mộng mị mà thôi . Tôi gõ gõ trán , nghĩ đến hai ngày vừa rồi vì dành nhiều tâm sức cho công tác mở rộng của thôn Thanh Tuyền , tốn hại không ít trí lực , mệt mỏi vô cùng , lại thêm những thứ nhìn thấy vào mấy ngày trước cứ bám riết lấy chẳng thể nào tách nó ra được cho nên tự nhiên mang cả nó vào giấc mơ . Có lẽ tôi nên để bản thân được giải tỏa mọi áp lực . Căn cứ theo kế hoạch đã định từ trước hôm nay ngày thứ Bảy , tôi , Tiểu Vương , Trường Hà , Trương Viễn Dương cùng đi khảo sát thực địa tại thôn Thanh Tuyền một chuyến , sau đó sẽ có những sửa chữa , bổ sung để kế hoạch trước đó được hoàn chỉnh . Nhưng Tiểu Vương nhất định không đi , nói rằng hôm nay có việc bận nên không đi được , bộ dạng của Trường Hà cùng uể oải , chẳng có khí thế gì hết . Tôi nghĩ một lát , cũng không nhất thiết phải vội vàng như núi lở đến nơi như thế , tiến hỗ trợ của cấp trên nhanh nhất cũng phải bốn ngày nữa mới đến được , chúng tôi cũng đã lập ra kế hoạch sơ bộ ban đầu , chỉ cần sửa đổi chút , về cơ bản là không có vấn đề gì lớn lắm . Tiểu Vương , Trường Hà , Trương Viễn Dương mấy ngày nay cũng đã rất vất vả , đặc biệt là Tiểu Vương và Trường Hà , lại thêm sự lo lắng vẫn còn trong đầu . Thứ Bảy là ngày nghỉ cũng nên để cho họ nghỉ ngơi một chút . Trở về nhà nghỉ , tôi đứng trước cửa sổ , cảnh tượng trong giấc mộng đêm qua lại như đang quay trở về trước mặt , tôi nghĩ có lẽ tâm trạng mình đang mệt mỏi , cần phải đi ngủ một chút mới được . Vậy mà lại nghĩ đến giấc mơ kỳ quái đó . Buổi trưa đi ăn , Trương Vọng bận tối mắt tối mũi , cứ lẩn qua lẩn lại như con quay , đứng ở giữa nhà ăn và nhà bếp ông ta không ngừng di chuyển , thấy thế tôi mới trêu: “Ông chủ Trương , ông nên thuê thêm người mới được , việc gì phải đích thân mình vén tay áo xắn quần lên thế vất vả quá , cẩn thận lại quá sức đấy nhé!” . “Không mệt , không mệt , quán làm

ăn buôn bán nhỏ , chẳng thuê nổi người đâu! Vội lại tôi còn có một người “quản lý tài vụ” ở đây nên cũng không cần phải thuê thêm người , Ha ha!” , Trương Vọng cười lớn nói .Tôi cũng cười theo , rồi ngồi xuống bàn . Bàn tôi ngồi đối diện với quầy bày hàng , ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy người “quản lý tài vụ” đang đẩy qua lật lại bàn tính , cơ hồ như đang tính toán cái gì đó . Ngón tay trắng trẻo mịn màng của cô cứ lướt qua lướt lại trên từng hạt trượt của bàn tính màu đen , phát ra âm thanh nhẹ nhàng , bộ dạng chăm chỉ , chuyên tâm . Có người từng nói , một người khi đang chăm chỉ làm việc chính là lúc người đó xinh đẹp nhất , huống hồ Tử Nguyệt vốn đã xinh đẹp tuyệt trần rồi . Tôi nảy sinh một mối mê đắm , hay đây chính gọi là sắc không mê hoặc người mà chỉ là người ta đang tự mê hoặc chính mình . Tôi khẽ lắc đầu , cái gì với cái gì đây , có thể nghĩ đến những thứ bị ối như thế , đúng là đầu óc tôi loạn hết cả rồi . Ăn cơm xong , đi đến nơi thanh toán tiền , chỗ Tử Nguyệt ngồi , mái tóc đen mềm mại của Tử Nguyệt rủ xuống trông giống dòng thác màu đen , càng tôn thêm vẻ nhu mì , aaaa dịu dàng của cô . Nhìn tôi , ánh mắt Tử Nguyệt thật hiền dịu , nhẹ nhàng nói: “Chủ tịch , sắc mặt anh sao trắng bệch ra thế kia , phải chú ý nghỉ ngơi giữ sức khỏe chứ!” . Tôi cười mỉm , giọng nói này , đôi mắt này , không thể phủ nhận là nó khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu . Chắc do sáng nay ngủ dậy giấc , nên tâm trạng rất thoải mái , tôi nói: “Đừng gọi anh là chủ tịch , nghe kỳ quặc lắm , gọi anh là Nam Bính đi . Cái tên được cha mẹ đặt cho là để người khác gọi , nhưng bây giờ hai chữ chủ tịch lại bị dùng để thay cho tên , anh vẫn thích tên do cha mẹ đặt cho hơn” . “Nam Bính , vậy thì em cung kính không bằng tuân mệnh vậy!” , Tử Nguyệt cười , nụ cười giống như hoa lan bừng nở rạng rỡ , nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô , tôi phát hiện bản thân mình lại không thể khiến suy nghĩ trở nên bình thường được . Nếu không phải do nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ kia , tôi nghĩ , hiện giờ ngoài công việc ra , tôi cũng nên nghĩ đến chuyện phát triển tình cảm lâu dài với Tử Nguyệt . Tử Nguyệt dịu hiền như thế , xinh đẹp như vậy . Chỉ là những việc xảy ra ở hiện thực quá đổi kỳ lạ , tôi cũng không biết chúng tôi đang gặp phải thứ gì nữa , bây giờ không nên để có thêm người lo lắng về chuyện này , việc đó hoàn toàn không cần thiết . Không phải tôi tự tin rằng Tử Nguyệt nhất định sẽ tiếp nhận tôi , chỉ là tôi có cảm giác , cô cũng không phải là không để ý đến tôi . Buổi chiều , chẳng tài nào ngủ tiếp được tôi mới quyết định thay đổi không khí , dậy đi dạo , bây giờ tôi mới nhận ra phong cảnh của xã thật đẹp , không gian thanh u nhưng những địa điểm vui chơi giải trí đúng nghĩa thì thật không có nhiều . Nhưng đó cũng không phải là thiếu sót gì , đây vẫn là một nơi thanh tịnh chưa bị nhiễm sự phồn hoa và ồn ào của chốn thị thành , phong tục thì thuần hậu chất phác , cư dân đều nhiệt tình hiếu khách , so với cảnh tiệc rượu phòng hoa chốn thành thị thì vẻ thuần hậu chất phác nơi đây dù có bao nhiêu tiền cũng chẳng thể mua được . Tôi rất thích ngồi đàm đạo với người dân nơi đây . Đi gần đến lán để xe , thấy Trường Hà dắt xe máy từ trong đi ra . Tôi ngạc nhiên hỏi: “Trường Hà , cậu vẫn chưa về nhà sao?” . Trường Hà cười cười: “Đang chuẩn bị về đây!” , nói xong liền nổ máy , động cơ được khởi động phát ra tiếng “bình bình” , Trường Hà đi xa dần . Tôi đến bên lán để xe , dắt ra một chiếc xe đạp , chiếc xe máy vẫn để ở trong lán , tôi chỉ muốn đi dạo gần đây , đi xe đạp là được , vừa nhàn tản lại vừa thích hợp , không thể hiện sự khoe khoang thái quá . Tuy đã là tháng Bảy nhưng nắng cũng không quá gay gắt , chỉ thấy từng làn gió nhẹ mát thổi lên mặt . Thời tiết đẹp như thế này , không thích hợp đi dạo chơi sao? Thực ra tôi cũng là một đứa trẻ lớn lên ở nông thôn , quê tôi chưa thoát khỏi cái mác miền quê nghèo , khi tôi đi học đã hạ quyết tâm nhất định phải thay đổi bộ mặt nông thôn của quê mình . Đến lúc học xong được chuyển công tác đến xã này , nhiệt huyết công việc của tôi khi ấy rất lớn , từ chân thư ký rồi đến chủ nhiệm phòng , rồi lên chủ tịch , trong đó nhận được cả sự ưu ái của cấp trên cũng như sự nỗ lực của bản thân . Và lại tôi làm việc theo nguyện vọng của dân , dân cư nơi đây thuần hậu chất phác , lại không vì tôi là người xã khác mà cô lập , cho nên thành tích trong công tác của tôi mọi người ai cũng biết . Sản xuất trong xã Tú Phong lấy việc trồng lúa nước làm chính , nhận chức chủ tịch hai năm , thu nhập bình quân đầu người của cư dân tăng từ sáu trăm nhân dân tệ lên hơn hai nghìn nhân dân tệ . Tuy không dám nhận là công lao của một mình tôi , nhưng cũng có phần nỗ lực do thi hành những công tác có lợi cho dân như phát triển du lịch , cổ vũ khích lệ nhân dân đầu tư sản xuất , nhập những giống lúa tốt ở bên ngoài về của tôi . Kế hoạch của tôi là trong vòng năm năm sẽ khiến xã Tú Phong trở thành một xã điển hình tiên tiến , phải khiến thu nhập bình quân đầu người hàng năm của người dân trong xã đạt đến hai vạn nhân dân tệ . Đương nhiên , đó cũng chỉ là ước mong tốt đẹp của một mình tôi , nhưng tôi tin ước mơ đó sẽ trở thành hiện thực . Tháng Bảy là thời điểm giao thoa giữa hai vụ lúa , ở nông thôn quen gọi là “song thương” tức là nhanh chóng thu hoạch để kịp thời gian gieo mạ mới . Còn nhớ buổi đầu khi đến xã Tú Phong , cũng là tháng Bảy , khi đó cánh đồng lúa rộng lớn trải dài bát ngát , nông dân đang oằn mình cấy lúa . Ánh nắng chói chang gay gắt của tháng Bảy chẳng nể nang chiếu thẳng lên người , mồ hôi nhễ nhại , từng giọt từng giọt như những bông hoa rớt xuống cánh đồng , nhanh chóng hòa vào làn nước . Khuôn mặt họ rậm nắng cháy đen cháy đỏ , những bó mạ xanh biếc mềm

mại trong tay có chút héo úa . Bây giờ , nông dân không cần phải oằn mình cấy mạ nữa , xã Tú Phong là xã đầu tiên trong huyện áp dụng khoa học kỹ thuật vào việc gieo cấy , giảm thiểu gánh nặng đè lên người nông dân , ngoài hai thôn có ruộng bậc thang không có cách nào vận hành máy móc ra thì về cơ bản khi thu hoạch lúa đều đã sử dụng máy móc . Năm nay vào vụ sớm , mạ non mới cấy cũng đã mọc lên trông rất đẹp , mạ xanh mượt từng khóm từng khóm vươn mình khỏi mặt nước mà đón gió , trập trùng cao thấp , sức sống tràn trề . Trên cánh đồng , mấy bác nông dân đang cầm cuốc , xẻng để dẫn nước . Lúa nước vốn không thể lìa xa khỏi nước , nhưng quan trọng là nước nhiều hay ít , thời điểm nào thì cần nước , thời điểm nào thì không cần , đều cần phải có kiến thức nhất định , đừng thấy tôi nói về đất đai như một chuyện gia mà nhầm , kỳ thực nếu bàn về chuyện quản lý nước ở trên đồng ruộng như thế nào , có thể tôi chẳng thể bằng một học sinh tiểu học sống ở vùng này đâu . Họ dùng một mắt cũng có thể biết khi nào thì nên phun thuốc trừ sâu , khi nào thì nên bón phân nhỏ cỏ . Cứ đạp xe chậm chậm để những cơn gió mát lạnh , sáng khoải tấp vào mặt , cảm giác rất thoải mái . Hồi còn học đại học , tôi cũng thường cùng đám bạn học hoặc bạn bè thân thiết cưỡi xe đi dạo chơi , cả nhóm ra sức đạp , phong cảnh dần dần lùi lại phía sau . Khi ấy , cứ nhắc đến chỗ nào thì chỗ đó là phong cảnh đẹp , dù là cảnh ngày xuân “bướm , ong bay rộn ràng , khắp nơi hương hoa tỏa ngào ngào” , thời đó vẫn còn chưa có tinh thần trách nhiệm , không phải chịu áp lực , tâm trạng muốn không thoải mái cũng khó . Sau này lúc đi chơi với cô bạn , mà giờ đã là bạn gái của người khác , cũng có cảm giác như thế , trong lòng tràn ngập tâm tình ngọt ngào , phong cảnh cũng chỉ dùng để tô điểm thêm , làm gì có việc thông dong ngắm cảnh như bây giờ . Phong cảnh của xã Tú Phong vốn tươi đẹp , thanh thoát tự nhiên , lúc này trời cao vút không khí thoáng đãng , gió mát thổi qua , mây trắng hàng đám từng đám vươn dài trên bầu trời khiến tâm trạng con người cũng khoan khoái , nhẹ nhàng .

7. Chương 07

BÙA CHÚ

Khi trở về cũng đã quá giờ cơm ở nhà ăn ủy ban , tôi tiến đến cửa hàng của Trương Vọng ăn tối , sau đó về tắm giặt , cảm giác như vô số áp lực tích tụ trong mấy ngày vừa rồi đều được tẩy rửa đi hết , có một sự khoan khoái thư thái mơ hồ không tên đang ào đến . Đáng tiếc là tôi chẳng thể biết được sự thư thái nhẹ nhàng này sẽ duy trì được bao lâu . Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm , tôi đi tìm Tiểu Vương nói chuyện . Đến trước phòng Tiểu Vương , thấy phòng của cậu ta khóa kín mít , ngay cả cửa sổ cũng được chốt lại rất chắc chắn . Lê nào Tiểu Vương không ở phòng? Nhưng đằng sau cửa sổ rõ ràng có ánh đèn sáng . Tôi cảm thấy rất kỳ lạ , tên tiểu tử này định làm trò quỷ gì đây , chẳng lẽ cậu ta đang ngủ , dù sao cũng chẳng thấy cậu ta báo hôm nay có chuyện gì cả mà? Tại sao lại ngủ vào lúc này cơ chứ? Tôi bèn gõ nhẹ cửa , từ trong phòng , giọng nói có chút hoảng loạn của Tiểu Vương truyền lại: “Ai?” , lảng máng còn có tiếng tay chân đang bối rối tìm kiếm thứ gì đó , sau đó bỗng “choang” một tiếng , vật gì đó vừa rơi xuống , rồi lại nghe thấy tiếng vấp chân vào ghế . Tôi đáp lại: “Là tôi , Tiểu Vương!” , trong lòng nghi ngờ , cậu ta đang làm cái gì thế? Bình thường cửa phòng của tên tiểu tử này lúc nào cũng thông thoáng , thoải mái chẳng bao giờ kín mít như thế này , mỗi khi có người từ phòng bên cạnh đến chơi là có thể nhìn thấy cậu ta đang bắt chéo hai chân ngồi uống trà , hoặc nằm trên giường xem ti vi , cho dù đang viết báo cáo , cậu ta cũng mở toang cửa ra . Gõ gõ vào đầu mấy cái , trừ khi . . . Nếu đúng là như thế thì chuyện đó cũng rất đời bình thường mà , chúng tôi đều đã trưởng thành cả rồi , theo tập quán tảo hôn ở trong xã , thanh niên khoảng hai mươi tư , hai mươi lăm tuổi đều đã thành gia thất có khi con cái đều đã nói được rồi ấy chứ . Tôi và Tiểu Vương đã từng này tuổi đầu mà chưa có bạn gái , như thế cũng thuộc vào hàng trưởng bối trong đám thanh niên , mấy ngày trước chúng tôi có đi xuống dưới thôn để điều tra tình hình , mấy bà thím có ý tốt định mai mối giúp chúng tôi . Á à , tên tiểu tử Tiểu Vương này , bình thường thấy chẳng ra làm sao cả , vậy mà lại xúc tiến nhanh thế , đúng là tấm ngấm tấm ngấm mà đánh chết voi . Tôi cười nói: “Không làm phiền nữa! Cậu đang có việc bận , tôi đi trước đây” . Nói xong liền quay người rời đi . Đi được bốn năm bước , “két” cánh cửa phòng Tiểu Vương mở ra , nhưng lại chỉ mở một cánh , cậu ta thò đầu ra ngoài vẻ tìm kiếm , gọi: “Nam Bình , là anh à , vào đi!” . Tôi cười cười nhìn bộ dạng vùng trộm lén la lén lút của cậu ta , nói đùa: “Thế tôi vào thật đây nhé!” . Mặt Tiểu Vương lộ vẻ ngại ngùng , cười gượng gạo , cúi đầu nói: “Lát nữa anh nhìn thấy rồi thì đừng có cười tôi!” . Tôi cười lớn , mặt lộ vẻ như hiểu ra điều Tiểu Vương vừa nói , nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta , vẫn tiếp tục đùa vui theo thói quen , tôi nói: “Thằng nhóc này trông thần nhiên như không , hóa ra động tác lại rất mau lẹ . Nếu không phải là tôi gõ cửa đúng lúc thì liệu chú định giấu giếm bao lâu nữa đây?” , vừa nói vừa bước vào phòng . Trong phòng không có người nào khác , nhưng lại

có cảm giác rất kỳ lạ . Tôi đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiểu Vương: “Thằng nhóc này giấu người ở đâu rồi?” .div> Tiểu Vương chợt sững lại: “Người nào?” , Nhìn bộ dạng của cậu ta , thật không giống đang che giấu người trong phòng . Tôi quay đầu lại: “Phòng không che giấu người , vậy đóng cửa sổ cửa chính chặt như thế định làm gì đây hả? Tôi còn nghĩ chú đưa bạn gái về phòng chơi , vì ngại người nên phải khóa cửa như thế chứ” . Sắc mặt Tiểu Vương không được tự nhiên cho lắm . Tôi di chuyển ánh mắt , bắt giác giật mình . Bây giờ tôi mới biết cảm giác kỳ lạ đó từ đâu mà đến rồi . Chỉ thấy trên cửa sổ , sau cánh cửa chính , trên bàn , trên giường phòng Tiểu Vương đâu đâu cũng dán đầy những mảnh giấy màu vàng đang bay bay , trên đó có vẽ chữ gì lung tung lộn xộn nhìn chẳng ra hình thù nào . Những thứ quái dị này tôi từng xem trên tivi , đó chẳng phải là mấy loại bùa chú mà đám đạo sĩ tắm nước thánh gì gì đó rồi vẽ ra sao? Phòng của Tiểu Vương trước nay vốn sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp , chả khác gì khuê phòng của thiếu nữ , đột nhiên lại treo đầy những thứ kỳ quái như thế này , đúng là nhìn chả ra làm sao , trông thật chướng tai gai mắt . Tiểu Vương cười vẻ thẹn thùng , từ từ tôi ra một vật nhỏ hình tam giác màu đỏ , rồi đưa đến trước mặt tôi nói: “Anh Nam Bính , hôm nay tôi đến chùa Thanh Tuyền , xin cho ba chúng ta mỗi người một lá bùa hộ thân , cái này cho anh” . Phía Tây xã Tú Phong có một ngọn núi không cao lắm , ở trên núi có một ngôi chùa , bình thường chúng tôi cũng hay đến đó , nhưng đó cũng chỉ là điểm ngắm cảnh hay là dạo chơi trong tiết thanh minh mà thôi . Chẳng trách Tiểu Vương nói có việc bận , không muốn đi khảo sát thôn Thanh Tuyền , nghĩ lại thì có lẽ Tiểu Vương muốn đến chỗ đó để xin thứ này . Tôi lắc lắc đầu , chẳng biết nói gì lúc này , về mặt đỡ khóc đỡ cười nhưng cũng không hề phản đối .div> Tôi biết Tiểu Vương , còn hoang mang lo sợ vì chuyện lần trước , bây giờ nghĩ lại , tôi cũng chả vờ đâu bút tai hoảng loạn đấy thôi , nhưng cán bộ trong xã mà lại cầm đầu cho hoạt động mê tín thì đây là một vấn đề rất nghiêm trọng . Giờ cũng có thể hiểu được vì sao trước đó Tiểu Vương lại khóa chặt cửa như thế , còn kéo rèm cửa sổ xuống , có lẽ cậu ta cũng biết việc này sẽ có ảnh hưởng không tốt như thế nào . Tôi có thể hiểu được , chẳng qua bây giờ Tiểu Vương cũng chỉ muốn được an ủi , ổn định tâm lý mà thôi , đây không phải là vấn đề nguyên tắc . Mỗi người đều có nhận thức cảm tính của riêng mình , bất kỳ người nào khi gặp chuyện như thế trong tâm hạng hoang sợ hoang mang thì dù có làm ra việc gì hơi quái dị cũng không gọi là sai trái . Huống hồ cậu ta cũng chẳng làm ảnh hưởng tới người khác . Nhìn về phía Tiểu Vương , tâm trạng cậu ta thấp thỏm không yên , lại có chút hoang mang sợ hãi , tuy bình thường quan hệ của chúng tôi rất tốt nhưng cậu ấy vẫn rất lo lắng , không biết tôi sẽ có phản ứng như thế nào , dù sao việc này cũng không phải là việc nhỏ . Để Tiểu Vương bình tĩnh lại , tôi cười cười rồi đưa tay ra nhận lấy “bùa hộ thân” mà cậu ấy đưa , ngồi lên ghế nói: “Thằng nhóc này bảo là có việc bận , anh còn cho rằng chú thật sự có việc gì đó cả đấy! Ai ngờ chú lại đi kiếm mấy cái bùa bối này? Chẳng phải chú với Trường Hà thi xem ai gan to hơn sao? Xem ra gan của chú không lớn bằng gan của Trường Hà rồi , có thấy Trường Hà cần đến món đồ này đâu!” . Tiểu Vương cười cười , nhưng nụ cười lại mang theo nỗi chua chát , cay đắng , thở một hơi dài , nói vẻ ập úng: “Anh Nam Bính , mấy ngày vừa rồi anh không nhìn thấy hiện tượng kỳ lạ nào sao?” . “Hiện tượng kỳ lạ gì?” , trong lòng thoáng giật mình , hiện tượng kỳ lạ mà cậu ta nói là chỉ cái gì đây? Tiểu Vương định nói nhưng lại ngừng , ngắc đầu nhìn tôi , ở khoảng cách gần như thế , tôi mới phát hiện mắt của Tiểu Vương chẳng chịt những đường tơ máu đỏ au , bộ dạng ủ rũ , sắc mặt tiêu tụy . Tiểu Vương trước đây lúc nào cũng cười mở rạng rỡ như ánh mặt trời , cho dù ánh sáng mặt trời có không chiếu xuống đi chăng nữa , hai mắt cậu ấy lúc nào cũng tỏa sáng , trên vầng trán rộng lúc nào cũng như có một mặt trời nhỏ ngự trị , người thì chịu khó cần mẫn , lại nhanh trí thông minh , cảm giác trên người cậu ấy lúc nào cũng tràn đầy sức sống . “Tiểu Vương , cậu sao vậy? sắc mặt tồi tệ thế này!” , tôi chăm chú nhìn Tiểu Vương , trong lòng lại tự trách bản thân ít quan tâm tới cậu ta quá . Tiểu Vương cười chua chát: “Anh biết mà , sắc mặt của tôi mà tốt mới lạ . Nam Bính , anh nói xem chuyện đang xảy ra là chuyện gì thế đêm nào nằm ngủ tôi cũng nằm mơ thấy ác mộng , trong mỗi giấc mơ đều thấy một bóng hình không đầu , anh bảo nó không có đầu đúng không? Nhưng tôi luôn cảm thấy nó dùng đôi mắt băng lạnh độc ác nhìn tôi chằm chằm , đến mức toàn thân tôi lạnh toát , cảm giác như vào một ngày rất lạnh lại còn bị giam trong băng giá vậy . . .” . Tôi sững người: “Ác mộng” . “Vâng , bóng hình đó có khi đứng ở ngoài cửa sổ , có khi lại bên cạnh bàn , có lúc lại đứng trước giường . Hẳn lúc nào cũng duỗi một cánh tay ra , ngón tay nhợt nhạt trắng bệch chỉ thẳng đến trước mặt tôi thì lại không nhìn thấy nữa , có khi chỉ là một bàn tay đen ngòm , găng sức bóp chặt lấy cổ tôi , tôi cự quật đến khi không cảm thấy áp lực đè nén nữa mới đột nhiên tỉnh dậy , sau đó trước mặt lại chẳng có gì nữa , có khi đó lại là một tràng cười khiến người ta lạnh toát sống lưng , nhưng khi chăm chú nghe kỹ thì lại chẳng thấy gì . Mấy ngày nay , tôi thực sự cũng không hiểu rốt cuộc tôi đang nhìn thấy thứ gì nữa , hay tất cả chỉ là nằm mơ .” Tôi đỡ đầu , Tiểu Vương cũng bị những cơn ác mộng quấy nhiễu như thế? Tôi nhìn chằm chằm cậu ta , giọng nói cũng bắt giác chùng xuống: “Chú gặp những cơn ác mộng như thế bắt đầu từ

khi nào?” . “Bắt đầu từ đêm ngày Mười một , sau đó cứ diễn ra liên tiếp không ngừng” , Tiểu Vương ủ rũ nói , sau đó cúi người nhặt cuốn sách bị rơi xuống đất để lên bàn . Tiếng “cộp” rất nhẹ đó , lại tựa như gõ mạnh vào trái tim khiến tôi bị chấn động nhẹ . Mười một tháng Bảy , chính là ngày thứ hai khi chúng tôi nhìn thấy bóng hình đó , tôi cũng mơ giấc mơ như vậy , trong giấc mơ cũng là bàn tay đen ngòm trĩu nặng . Tôi cứ nghĩ rằng chỉ có một mình tôi bị những giấc mơ đó quấy nhiễu , hóa ra tôi và Tiểu Vương , bắt đầu từ ngày hôm sau đều gặp cơn ác mộng đó , còn Trường Hà thì sao? Cậu ấy cũng gặp phải giấc mơ đó , cũng bị giấc mơ đó quấy nhiễu? Tôi nhìn Tiểu Vương , mạch suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn , tại sao mọi thứ lại như thế này? Là thật? Là mộng? Hay là sự trùng hợp? “Nam Bính , anh mang theo bùa hộ thân này đi , bùa này rất linh đấy , là thành quả của một ngàn cái dập đầu hôm nay của tôi mới cầu được đấy” , Tiểu Vương nói rồi đưa tay kéo một sợi dây trước ngực ra , đeo lên thế này để khỏi bị rơi , đúng là giống cái bùa mà tôi đang cầm trong tay như đúc , cậu ta nói tiếp , “Tôi đeo cái này thấy tâm trạng cũng ổn định hơn nhiều , mấy ngày trước trong lòng lúc nào cũng bồn chồn lo lắng . Còn một cái , dành cho Trường Hà” .div> Tôi cười cay đắng , nếu đúng là có tai họa thật , e rằng cái bùa hộ thân nhỏ bé thế này không thể chống lại được . Nhưng nhìn vẻ mặt thành thật của Tiểu Vương , với lại cậu ấy cũng có ý tốt , tôi không muốn để cậu ấy lo lắng thêm , liền cười cười rồi đeo bùa hộ thân đó lên trước ngực . Tâm trạng của Tiểu Vương còn khá tốt , đưa mắt nhìn tôi , thấy tôi không những không trách cậu ta , còn ngoan ngoãn đeo chiếc bùa đó lên , cậu ta thở phào nhẹ nhõm , lầm bầm nói: “Sau này nhất định không được làm việc xấu , trước đây không tin vào chuyện mê tín dị đoan , bây giờ mới biết , có một vài chuyện nếu không tin thì không thể nào giải thích được . Sớm biết như thế này , có đánh chết tôi cũng không uống nhiều rượu như thế không trêu chọc Trường Hà , không tỏ vẻ anh hùng và cũng không đến thôn Viễn Vọng gì gì đó” . Tôi không trả lời , nếu sớm biết như thế , tôi có nên tụ tập hay không? Hoặc là không tụ tập đi , nhưng trên thế giới này không có nếu , một vài chuyện xảy ra thì nó cứ như thế mà xảy ra thôi , không có cách nào cứu vãn được . Cứ ngồi đây mà tự trách tự oán bán thân , chẳng bằng đi tìm cách để giải quyết . Nhưng những việc như thế này thực sự có cách gì giải quyết sao? “Mấy ngày nay chưa có đêm nào tôi ngủ ngon giấc , nhưng đêm nay thì tốt rồi , tôi đã có bùa hộ thân , nếu chỉ là giấc mơ thôi thì không có vấn đề gì , còn nếu là thật , tôi tin nó sẽ không dám đến nữa đâu” , Tiểu Vương như trút được gánh nặng , nhẹ nhàng nói . Tôi vỗ vỗ vai cậu ta , nói: “Nghỉ ngơi sớm đi , chắc cậu cũng mệt rồi” . Nhưng cả tôi và Tiểu Vương đều biết , an ủi nhau thì là như thế , còn sự thực thì ngược lại , nếu để Tiểu Vương biết được tôi cũng gặp những giấc mơ tương tự thì liệu cậu ấy có càng sợ hãi thêm không? Ngoài giấc mộng đó ra , chúng tôi còn gặp chuyện gì nữa đây?

8. Chương 08

QUẤY NHIỀU

Sau khi về phòng , tôi tiện tay đặt lá bùa hộ thân mà Tiểu Vương đưa cho lên bàn .div> Tôi thực không thể nào giải thích được những hiện tượng dị thường kia , nhưng tôi không dám khẳng định , dựa vào vật nhỏ nhỏ màu đỏ kia thì có thể kê cao gối mà ngủ , không lo lắng gì nữa sao? Là phúc cũng tốt , là họa cũng tốt , tôi thâm lặng quan sát sự thay đổi . Tôi không đi ngăn cản Tiểu Vương , nhưng tôi cũng không bắt chước Tiểu Vương . Nằm trên giường , mắt mở trừng trừng nhìn trần nhà , trên trần có một vài vết loang lổ , sương mù lâu ngày ngấm vào , bức tường vốn màu phấn trắng cũng đã biến ra màu hoa , căn phòng này đúng là đã cũ rồi . Vết loang lổ trên trần nhà kia giống như đôi mắt đang mở , đang chăm chăm nhìn tôi dưới mọi góc cạnh . Hoặc là dữ dần hung ác , hoặc là thù hận oán giận , hoặc hoang dại âm u , hoặc cười lạnh lẽo , hoặc gian trá xảo quyệt . . . Tôi chợt lắc lắc đầu , không còn thấy con mắt ấy nữa , vẫn là mấy vết loang lổ đó . Tôi cười khổ , gần đây bản thân mình đúng là không bình thường , trong đầu lúc nào cũng là một mớ hỗn độn lung tung hết cả . Vừa mới đẹp cặp mắt kia sang một bên , trước mặt tôi lúc này lại là một cặp mắt đang lơ lửng bồng bênh . Nhưng , cặp mắt trước đó khiến người ta cảm thấy rờn rợn , kinh hãi thì đôi mắt đang lơ lửng lơ trước mặt lúc này lại mềm mại dịu dàng như nước , tươi đẹp như thi ca . Đôi mắt của Tử Nguyệt . Tôi nghĩ , mình cũng nên chính thức bàn đến chuyện yêu đương một lần nữa . Không nên tưởng tượng nữa , hồi còn học đại học tuy có rất nhiều mối tình nhưng đều do không chín chắn , trẻ con mà kết thúc , nhưng chỉ một lần duy nhất mà đã đem đến cho tôi sự tổn thương rất lớn . Liệu có phải một cậu nhóc nông thôn sau khi đón nhận và trải qua một cuộc tình không được ngon lành như bánh mì thì đối với ái tình sẽ kính nhi viễn chi , chỉ dám đứng từ xa mà quan sát , không dám tự mình thử một lần nữa? Sỡ dĩ bây giờ tôi không dám đường đường chính chính hẹn hò với Tử Nguyệt , thực ra cũng có liên

quan tới lần chịu tổn thương vì tình trước đó . Thôi , không nghĩ ngợi nhiều nữa , ngủ nào! Ngày hôm sau là Chủ nhật , đúng là ngày nghỉ , công việc của xã cũng không có gì . Tôi định ngày mai sẽ nói chuyện với Tiểu Vương , rồi quyết định đi thăm Trường Hà . Tôi muốn làm cho rõ , liệu có phải Trường Hà cũng bị những cơn ác mộng quấy nhiễu giống chúng tôi không , nếu cậu ấy cũng gặp giấc mơ giống như thế , vậy thì mọi việc đang diễn ra đúng là kỳ lạ . Vốn chỉ cần một cuộc điện thoại là được , nhưng Trường Hà ở thôn Hoa Nam mà thôn đó đang tiến hành công tác sửa đường , tôi cũng muốn đến đó xem xét tình hình như thế nào , tiến độ triển khai ra sao , nhân tiện đi thăm Trường Hà luôn . Vì thôn Hoa Nam ở khá xa nên tôi đi bằng xe máy . Trước tiên cần xem qua tình hình sửa đường đến đâu , tất cả đều được triển khai theo đúng kế hoạch đã đề ra , về điểm này tôi rất hài lòng . Công trình này do Lê Quốc Lập phụ trách , anh ta rất giỏi trong việc quản lý thủy lợi , tưới tiêu . Khi đến trước cửa , thấy vợ Trường Hà đang cho gà ăn . Bố mẹ Trường Hà đang làm chuồng gà giúp hàng xóm . Bình thường lúc rảnh rỗi , Trường Hà và vợ giúp bố mẹ chăm gà . Lần trước đến tôi còn thấy Trường Hà đang quét dọn chuồng gà mà . Vợ Trường Hà tên là Nhu Vân , mái tóc dài dùng một chiếc buộc tóc màu hơi hoe vàng buộc túm lại , để thòng xuống một bên vai , đôi tay thực hiện động tác rất nhẹ nhàng , thấp thoáng hiện ra một thứ ánh sáng rạng rỡ , lỏng lẻo , cô đúng đó trông thật sống động , đáng vẽ đúng là vừa xinh đẹp vừa dịu dàng . Có người từng nói , người con gái đẹp nhất chính là khi nhận được tình yêu thương , Nhu Vân chính là người mang dáng vẻ đó , hai vợ chồng họ gắn bó keo sơn , hạnh phúc ngọt ngào . Nhu Vân và Trường Hà đến được với nhau chính là do tôi mai mối . Tôi rất coi trọng chuyện giáo dục , mỗi thôn ở xã Tú Phong đều có một trường tiểu học , hàng năm mỗi trường đều bình bầu ra ba giáo viên ưu tú nhất để nhận tuyên dương và khích lệ của xã . Hai năm trước , sau khi tốt nghiệp trường Sư phạm , Nhu Vân đã tự nguyện đến thôn Hoa Nam nhỏ bé làm một cô giáo làng , cô rất cẩn thận trong công tác , bài giảng luôn sinh động hấp dẫn , lại là người có tâm huyết với nghề , được học sinh , nhà trường cùng toàn thể đồng nghiệp nhất trí bình bầu và đạt được danh hiệu giáo viên tiên tiến , trở thành một trong các giáo viên ưu tú của thôn Hoa Nam được tuyên dương . Vào ngày diễn ra buổi lễ tuyên dương đó , cô mặc một chiếc áo màu lam nhạt , váy trắng , khiến ánh mắt của mọi người đều phải liếc nhìn , lúc bước lên bục , tâm thái an nhiên điềm tĩnh , cử chỉ tự nhiên hài hòa . Thấy dáng vẻ của cô , ngay lúc đó đôi mắt Trường Hà đã bừng sáng lên . Hồi đó tên tiểu tử Trường Hà vẫn còn ngại ngùng , cảm thấy mình còn kém cỏi , mấy lần đến thôn Hoa Nam , nhưng lại không dám tỏ tình . Tôi nhìn thấu tâm tư thẳng nhóc này , bèn lựa thế vun vào , lại tạo thêm cơ hội cho họ . Thực ra Trường Hà cũng tuần tú , Nhu Vân đối với cậu ta lại có cảm tình , hai người thấy tâm đầu ý hợp , thế là tháng Năm năm nay liền tổ chức tiệc cưới luôn . Nhu Vân đang nắm nắm thóc tãi cho đàn gà đang túm lấy xung quanh . Một đàn gà lông mềm mại vàng óng , những chiếc mỏ nhỏ màu vàng nhạt , chạy qua chạy lại nhặt từng hạt thóc mà Nhu Vân tãi ra , trông rất sinh động và cũng thật đáng yêu . Có vẻ như Nhu Vân cũng đang tận hưởng sự điềm tĩnh và an nhiên ấy . Xem ra tôi thật may mắn , bức tranh giáo viên ưu tú ở thôn Hoa Nam đang cho gà ăn đã bị tôi nhìn thấy . Tiếng xe máy bình bịch làm xao động sự chú ý của cô , cô đưa mắt nhìn tôi , nụ cười điềm đạm càng thêm nồng đậm , nhiệt tình nói: “Ồi , Chủ tịch Tô , hôm nay ngọn gió nào lại đưa anh đến đây thế này! Nhanh vào nhà ngồi đi” . Tôi dừng xe , vào nhà ngồi , cười nói: “Tôi đến để thăm Trường Hà , thế nào , cậu ấy không có ở nhà sao?” . Tôi nhìn thấy rõ ràng trên mặt Nhu Vân lóe lên sự kinh ngạc rồi từ từ biến mất , trong lòng tôi sớm đã dự liệu trường hợp này , lẽ nào cậu ta cũng giống với Tiểu Vương bị mấy cơn ác mộng đầy dọa? Tôi do dự hỏi: “Em dâu , Trường Hà bị làm sao?” . Nhu Vân bẽ bối trả vừa pha đến trước mặt , cười cười nói: “Không có gì đâu ạ , tối qua anh ấy uống say quá nên bây giờ vẫn đang ngủ!” . “Nhưng Trường Hà rất hiếm khi uống rượu , càng không thể nào uống đến say được? Em dâu , ai lại có thể khiến Trường Hà bị say bí tỉ đây?” , tôi cười nói đùa , “Hay là vợ chồng cô chú lại nữa đêm uống rượu trò chuyện , kết quả là rượu không làm người say , mà người tự làm mình say phải không?” . Nhu Vân cười dịu dàng: “Chủ tịch Tô thật khéo nói đùa , anh Trường Hà ở nhà không bao giờ uống rượu” , vừa nói hàng lông mày thanh tú khẽ cau lại: “Chẳng biết anh ấy gặp chuyện gì không vừa lòng , từ đêm hôm qua đến nay cứ lơ mơ như người say rượu vậy , hỏi thế nào cũng nhất định không nói , còn bây giờ thì đang ngủ rồi Chủ tịch ạ” . Nhu Vân không biết nhưng tôi biết , xem ra cuộc sống của Trường Hà cũng không được suôn sẻ . Cho dù cậu ấy có không bị ác mộng đầy dọa , nhưng bị dọa chết khiếp cho hai lần thì nhất định tinh thần của cậu ta cũng bị tổn thương lớn . Tôi nhẹ nhàng nói với Nhu Vân: “Cô Vân này , dạo này Trường Hà làm việc vất vả mệt mỏi nên cô thông cảm cho cậu ấy , nếu cậu ấy có hành động gì kỳ quái , cô cũng đừng lo lắng quá” . Nhu Vân ngạc nhiên nhìn tôi: “Chủ tịch Tô , anh biết tại sao Trường Hà lại trở nên như thế phải không? Đang xảy ra chuyện gì thế?” . “Cô Vân , cô có tin Trường Hà không?” Nhu Vân sưng người: “Đương nhiên là em tin rồi , sao vậy?” . “Không có gì!” , tôi cười cười , sắc mặt hiện lên sự nhẹ nhõm , “Trường Hà chỉ cần nghỉ ngơi thôi! Có thể tâm trạng

không được tốt lắm , nên cô đừng quá lo lắng!” . Nhu Vân cười: “Trường Hà là người rất chắc chắn , cẩn thận , đã làm việc gì thì làm tới quên nghỉ , em nghĩ có lẽ áp lực công việc quá lớn , cảm ơn Chủ tịch Tô đã quan tâm tới Trường Hà , anh cứ ngồi lại để em đi gọi anh ấy dậy” . “Không cần đâu , tôi chỉ đến xem xét tình hình công trình sửa đường , nhân tiện ghé thăm Trường Hà luôn , lát nữa tôi đi bây giờ , cứ để cậu ấy nghỉ ngơi đi .” Nhu Vân nhất quyết không chịu , phải mời bằng được tôi ở lại ăn cơm rồi mới cho đi , Trường Hà cũng đột nhiên tỉnh dậy . Sắc mặt của Trường Hà không giống uống rượu say , chỉ là trắng bệch hơn bình thường . Sau khi uống rượu say như thế nào tôi biết chứ , cho nên khi ăn cơm trưa , Trường Hà muốn uống rượu , tôi và Nhu Vân nhất định không để cho cậu ta uống . Rời khỏi nhà Trường Hà , tâm trạng của tôi cứ bứt rứt không yên . Tiểu Vương thì nghĩ thần nghĩ quỷ , Trường Hà thì chỉ muốn uống thật say , hai việc này như hai khối đá nặng trĩu đè lên đầu tôi . Sao mọi việc lại trở nên như thế này? sắc mặt của Tiểu Vương trắng bệch , sắc mặt của Trường Hà cũng trắng bệch , Tử Nguyệt từng nói sắc mặt của tôi cũng như thế . Lê nào cả ba người chúng tôi , vì cùng nhìn thấy bóng hình đó , cho nên cái thứ kỳ quái không ai biết là cái gì ấy cứ bủa vây bám riết , dòm ngó xung quanh chúng tôi như thế? Hay nó đang tìm kiếm cơ hội , đang thăm dò tất cả mọi hành động của chúng tôi mà chúng tôi không biết??? Trời ạ , tôi đang làm sao đây nữa , dù gì tôi cũng là người được tiếp nhận những tri thức mới từ nền giáo dục của nước nhà , tại sao quanh đi quẩn lại với vấn đề mê tín dị đoan này tôi lại thấy khó xử và mệt mỏi như thế không biết . Tôi đang nỗ lực xua đuổi những ý nghĩ thấp thỏm lo lắng không yên đó ra khỏi đầu và dù bất kỳ trường hợp nào đi nữa , tôi không nên là người chịu sức ép từ loại suy nghĩ ấy . Nhưng tôi nên làm thế nào mới có thể giải quyết được chuyện này đây? Tất cả mọi việc đều có căn nguyên , cho dù đúng là việc kỳ dị khác thường , cũng phải có nguồn gốc của nó chứ . Vậy thì , mọi nguyên do khiến chúng tôi như thế này , đều ở thôn Viễn Vọng . Nhìn đồng hồ , mới hơn bốn giờ , tôi lại từ từ quay xe , hướng về phía thôn Viễn Vọng . Thôn Viễn Vọng vốn là một vùng đồi hoang vu hẻo lánh , dù vào ban ngày nhưng cũng vô cùng thê lương âm u và vắng vẻ . Gió nhẹ thổi , đám cỏ tranh mùa thu đã héo úa khô vàng , chỉ cần một làn gió , âm thanh “xào xạc xào xạc” liên vang lên . Nhưng dù sao cảm giác đang là ban ngày cũng khiến người ta cảm thấy bớt hoang lạnh hơn . Cư dân ở xung quanh đều cách đây khá xa , là vùng không ai quản lý , đất hoang nơi đây kể cả sau khi đã được khai khẩn vẫn không phải đất tốt nên luôn bị bỏ hoang không ai canh tác . Tôi dừng xe ở phía bên phải , rồi đứng bên cạnh , quan sát kỹ càng khung cảnh của vùng này . Ngoài hoang vu , vẫn là hoang vu và cũng chẳng có gì khác ngoài hoang vu . Tối đó , chính tại chỗ này chúng tôi nhìn thấy bóng hình kia , bây giờ thì chẳng có gì , chỉ là một thảm cỏ tranh khô héo úa vàng , bị từng cơn gió thổi nhấp nháy nhấp nhô . Chú Trương chẳng phải đã từng nói , muốn nhìn thấy bất kỳ thứ quái dị nào , phải nghiên cứu kỹ càng thiên can địa chi , tiên căn hậu quả . Đứng ở đó hồi lâu , vẫn không tài nào nghĩ ra được lai lịch nguồn gốc của bóng hình không đầu đó , chẳng lẽ đúng như chú Trương nói , buổi tối mới thực sự thích hợp với thiên can địa chi gì gì đó , cho nên tối đó chúng tôi mới nhìn thấy bóng hình không đầu? Lê nào bảo , tôi muốn nhìn thấy thứ đó , nhất định phải đợi đến đêm sao? Vậy thì , bóng hình đó rốt cuộc là oan hồn của thôn Viễn Vọng trước kia , hay chỉ là một vài thứ vu vơ bịa đặt , một vài hiện tượng không có cách nào giải thích được? Hay là , nó vốn không có gì , chỉ là chúng tôi tự dọa chính mình? Nghĩ đến đó , tôi ngay tức khắc phủ nhận cách suy nghĩ của mình , cảm giác của ngày hôm đó chân thực như thế , sau khi trở về trên tay tôi vẫn còn in dấu do chính mình tạo ra . Làm sao có thể nói là không có gì chứ? Nhưng ban ngày cũng có nhìn thấy cái gì đâu . Tôi lại đưa mắt nhìn khắp một lượt vùng đất hoang lạnh này , chợt cảm thấy bản thân mình thật nực cười . Tôi cứ thế phóng đến đây muốn tìm cái gì mà căn nguyên , có phải có chỗ quá buồn cười không? Không nghĩ ngợi nhiều như thế nữa , quay về đã . Khởi động xe máy , phía đuôi xe phát ra một luồng khói trắng , đúng lúc đang hướng chạy về trước , nhìn qua gương chiếu hậu chợt nhìn thấy một đốm màu đen cơ hồ như đang lẩn trốn . Tôi nghi ngờ ngoái đầu lại nhìn , phía sau chẳng có gì cả , đang định dừng xe lại để quan sát cho kỹ càng , thì từ trong bụi cỏ tranh vụt bay ra một con chim nhỏ lông màu đen . Tôi nhẹ nhàng lắc đầu , khởi động xe , thẳng hướng trở về .

9. Chương 09

TRỞ LẠI THÔN VIỄN VỌNG

Khi về nhà cũng đã quá giờ cơm tối , lại chẳng thấy đói , nhưng nghĩ đến đêm dài dằng dặc , cần phải lấp đầy cái bụng , vì thế tôi mới dừng xe , đi đến quán ăn của Trương Vọng . Không còn sớm nữa nên trong quán ăn chẳng còn vị khách nào , chỉ một bóng đèn đang tỏa sáng trong phòng , nhưng cũng vẫn hiện vẻ lờ

mờ u tối , An ninh tại xã Tú Phong khá tốt , dù của rơi trên đường cũng không ai nhặt , đêm ngủ không cần đóng cửa , từ trước đến nay chưa từng xảy ra việc lừa đảo để chiếm đoạt tài sản hay đánh nhau cãi lộn gì . Quán ăn của Trương Vọng không lớn , lại ở bên cạnh trụ sở ủy ban và cách đồn công an của xã không xa lắm vì thế trước quán ăn không có người tiếp đón cũng là chuyện bình thường . Tôi là khách quen ở đây , nên cứ đi thẳng qua mấy “nhà gian” phía sau và vô tình đây lại là phòng nghỉ của Trương Vọng và Tử Nguyệt . Vừa bước đến gần liền nghe thấy tiếng người vang lên , là một nam một nữ . Giọng nữ là của Tử Nguyệt còn giọng nam lại không phải của Trương Vọng , nhưng vô cùng quen thuộc , chính là Tiểu Vương . “Tử Nguyệt à , tình cảm này của anh đối với em , cũng không phải là ngày một ngày hai , trước đây anh luôn nghĩ còn rất nhiều thời gian để em có thể dần dần hiểu rõ anh hơn , để em có thể hiểu được tình cảm anh dành cho em , rồi sẽ chấp nhận anh . Nhưng dạo này anh cũng gặp phải một vài chuyện , cảm thấy có vài điều cần nói , nói cho em biết được những tâm tư của anh như thế sẽ tốt hơn . Tử Nguyệt à , kể từ sau khi đến xã Tú Phong , anh đã thích em rồi . . .” Giọng của Tử Nguyệt rất nhỏ , tựa như có nói câu gì đó . Có lẽ Tiểu Vương bày tỏ quá đường đột khiến cô có chút bất ngờ , trở tay không kịp . “Tử Nguyệt , những lời này anh đã muốn nói với em từ lâu , bây giờ nói ra được như thế này , cảm thấy rất thoải mái .” “Tiểu Vương , em . . .” “Đợi đã , em không cần phải trả lời anh ngay bây giờ , em có thể suy nghĩ thêm . Anh biết , tuy những điều này anh đã chôn giấu trong lòng từ lâu , nhưng giờ nói ra như thế này có hơi đường đột cho nên nhất thời em sẽ khó chấp nhận . Vậy thì , em hãy suy nghĩ trong hai ngày rồi trả lời anh . Có được không? Anh sẽ đợi .” giọng Tử Nguyệt vẫn rất nhỏ , nghe không rõ .Giọng của Tiểu Vương khá thoải mái , cậu ta nói tiếp: “Mấy ngày vừa rồi anh luôn nghĩ về việc này , suy nghĩ xem rốt cuộc có nên nói ra hay không , làm sao để nói với em và sau đó liệu em có chấp nhận hay không . Anh giống như một đứa trẻ cứ quanh quẩn lòng vòng ngoài cửa , nhìn thấy trong nhà ấm áp như vậy , nhưng lại không dám bước tiếp để tận hưởng sự ấm cúng đó . Bây giờ nói ra được , mọi nỗi khó chịu trong lòng đều không còn nữa , hai ngày nữa anh sẽ tới , vậy em hãy suy nghĩ kỹ nhé , anh muốn nghe câu trả lời của em . Được rồi , giờ anh cũng phải đi thôi” , có vẻ cậu ta đang căng thẳng , thở một hơi dài , nói xong liền đi , chỉ lo ngay lúc đó Tử Nguyệt lập tức từ chối . Cánh cửa mở ra , trong phòng ấy rất sáng , nhưng trong nhà khách ánh sáng hơi yếu , cánh cửa mở ra , ánh sáng bên trong chiếu tỏa lên người tôi , lúc này tôi giống như tên trộm lén lút bỗng bị ánh đèn lật tẩy , chẳng thể chạy thoát , đứng đờ đẫn trước cái nhìn chòng chọc của mọi người , cảm thấy vô cùng thối hại . Không phải là tôi cố tình nghe lén câu chuyện của họ , bây giờ mà giải thích như thế chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này , vì thế tốt nhất là chọn cách im lặng . Tiểu Vương và Tử Nguyệt nhìn thấy tôi , ai nấy đều vô cùng kinh ngạc , Tiểu Vương lại không thể che giấu sự ngạc nhiên của mình mà cất tiếng: “Nam Bính?” . Tôi cười cười , cố gắng để bản thân mình tỏ ra tự nhiên nhất , tôi bảo: “Vừa từ thôn Hoa Nam trở về , vẫn chưa ăn tối nên qua đây để ăn . Tiểu Vương cũng ở đây à , tôi còn đang nghi nghi hoặc hoặc sao chỉ thấy đèn sáng mà không thấy người đâu” . Tiểu Vương cười gượng gạo , nói: “Tôi cũng đến đây để dùng bữa” . Đúng là dưới ánh đèn phòng , trên bàn còn lại đồ ăn đang ăn dở . Tôi lướt mắt qua , nhìn thấy Tử Nguyệt đang cúi đầu , sắc mặt hơi đỏ , dưới ánh đèn khuôn mặt ấy có một vẻ mơ hồ khó hiểu , không nhìn rõ biểu cảm ra sao . Tiểu Vương nói: “Tôi vừa ăn xong nên không ăn cùng anh được . Anh ăn đi nhé , lát nữa về sẽ tìm anh nói chuyện sau” . Vốn cũng không đói , lại thêm chuyện vừa rồi khiến cảm hứng ăn uống tụt xuống tận gót chân , nhưng bây giờ mà bỏ đi thì cũng không thỏa đáng cho lắm , tôi cười cười gật đầu , nói: “Ăn xong tôi sẽ tìm cậu” . Khi Tử Nguyệt bê đồ ăn lên , vẫn cúi đầu , không nói thêm gì . Dưới ánh đèn , mái tóc dài của Tử Nguyệt tựa như dòng thác mượt mà mềm mại , vốn định đưa tay ra vuốt ve , nhưng nghĩ đến những lời của Tiểu Vương , dòng suy nghĩ khác bất chợt trào ra , tôi chỉ nói: “Xin lỗi , anh vô tình nghe được câu chuyện của hai người” .Tử Nguyệt ngẩng đầu , sắc mặt vẫn đỏ ửng , nhưng so với vẻ mặt ửng đỏ trước đó thì không giống nhau , cô mở miệng , tựa như muốn nói điều gì đó , nhưng rồi lại thôi , chỉ nhẹ nhàng cúi đầu , như đang lí nhí nói gì đó. Tôi không nghe rõ , cũng không tiện hỏi lại , chỉ đưa mắt nhìn cô đi ra khỏi phòng .Lúc ra khỏi phòng , Tử Nguyệt quay đầu lại nhìn tôi , ánh mắt đó khiến tôi cảm thấy rất mơ hồ , khó hiểu . Nhìn vào mắt cô , tôi chợt nhớ đến đôi mắt mà tôi nhìn thấy đêm qua , tâm trạng có chút chán nản , vồ vồ đầu như muốn ném bỏ ý nghĩ đó . Mặc kệ cho đôi mắt của cô ấy có ý nghĩa gì , không thêm nghĩ nữa . Ăn xong , trở về nhà nghỉ của ủy ban , khi đi qua phòng Tiểu Vương , thấy ánh đèn bên trong sáng , bóng Tiểu Vương in trên cửa sổ . Tôi gõ cửa , Tiểu Vương mời tôi vào trong . Trong phòng vẫn ngổn ngang bừa bộn khắp nơi , trên bàn có một đồng giấy tờ , lẫn lộn lung tung chả cái nào ra cái nào . Ti vi đặt ở góc phía Tây , đang chiếu phim Bong bóng tình yêu , nữ diễn viên chính đang khóc sầm trời tối đất , còn nam diễn viên chính đang mặt mày đờ đẫn đứng bên cạnh , muốn đưa tay ra vỗ vai an ủi nữ , nhưng đưa ra được một nửa lại dừng lại . Tiểu Vương cười nói: “Nam diễn viên chính có kỹ thuật diễn xuất thật tuyệt , thể hiện tâm trạng , cử chỉ động tác , vẻ mặt , tư

thế đúng là hết sảy” . Tiểu Vương vốn không xem phim tâm lý tình cảm , cậu ta luôn nói xem mây thứ đó tốn thời gian và công sức , tôi chợt nhớ ra hôm nay tâm trạng cậu ta rất sáng khoái thoải mái , thảo nào những bộ phim trước đây là vô vị , nhằm chán bây giờ lại say sưa hứng thú tận hưởng đến vậy . Tôi thấy thế cũng cười theo , rồi kéo ghế ngồi xuống . Tiểu Vương điều chỉnh âm lượng cho nhỏ xuống , vẻ mặt khá là hưng phấn . Cậu ta làm vẻ thần bí nói: “Anh Nam Bính à , anh biết hôm nay tôi đã gặp ai không?” . “Ai?” , tôi hồ hững hỏi . Chẳng biết tại sao tôi lại trở nên như thế , lẽ nào là vì vô tình nghe thấy Tiểu Vương tỏ tình với Tử Nguyệt? Tôi lại thầm tự trách mình , mỗi người đều có quyền yêu và được yêu , từ khi nào mà bụng dạ của tôi lại trở nên hẹp hòi như thế này . Nghĩ đến đó , tôi bất giác sững sờ , rồi trong thâm tâm lại ngẫm sám hối . “Chính là Trương Thanh Dương đấy , ha ha , Trương Viễn Dương chẳng bảo ông ta là hậu nhân của một lão đạo sĩ có pháp thuật cao thâm còn gì , sáng nay tôi vội đi tìm ông ta , ha ha!” , Tiểu Vương hoàn toàn không để ý đến sự biến đổi sắc mặt của tôi , cười ha hả nói . “Hả!” , tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta , “Chẳng phải cậu đi xin bùa hộ thân ư? Tại sao lại đi tìm ông ta?” . Tiểu Vương gãi gãi đầu , cười vẻ xấu hổ: “Tôi nghĩ , năm đó vị đạo sĩ ấy có thể thu phục được oan hồn ma quỷ thì con cháu của ông ta nhất định cũng vô cùng lợi hại cho nên mới đi tìm” . “Thế ông ta bảo sao?” , tuy đến lúc này tôi vẫn không dám tin vào mấy việc kỳ quái ấy , nhưng vẫn rất quan tâm tới mọi hành vi của ông ta . “Ừ dào , cũng chẳng có gì lợi hại cả” , Tiểu Vương nói , “Tôi đeo lá bùa hộ thân này , cho nên hai đêm vừa rồi đều không mơ thấy ác mộng , đến nhà Trương Thanh Dương , ông ta lại bảo trên đời này không có ma quỷ gì cả , gặp sự việc quái dị mà không thấy hoang mang sợ hãi thì sự kỳ quái đó cũng tự tiêu tan , không làm sao hết” . Tôi cười cười , nếu chúng tôi không thấy hiện tượng quái dị đó thì Tiểu Vương nhất định sẽ nghe theo lời của Trương Thanh Dương , nhưng bây giờ nói những điều đó thì Tiểu Vương làm sao có thể tin ông ta chứ , càng không tháo lá bùa hộ thân đã giúp cậu ta có được giấc ngủ yên ổn trong hai ngày vừa rồi được . Tôi bèn hỏi: “Vậy khi cậu đi xin bùa hộ thân ở thôn Thanh Tuyền , không hỏi gì vị hòa thượng ở đó sao?” . Tiểu Vương cười vẻ miễn cưỡng nói: “Có hỏi chứ , vị hòa thượng đó nói muốn việc tùy duyên , sau đó lại đọc bài kệ rất khó hiểu , gì gì mà khi mọi thứ chồng chất . . . nói chung mơ hồ lắm . Ừ dào , tôi bảo anh Nam Bính này , nghe nói bây giờ làm hòa thượng cũng phải tham gia dự thi đấy , thế mà vị đại hòa thượng ấy lại không thể diễn giải bài kệ cho thông tục dễ hiểu chút nào , khiến tôi đỡ dần nghe mà cứ như là vịt nghe sấm , tù mù hết cả , choáng đến nỗi tí không mò nổi đường ra khỏi chùa ấy” . Tôi trêu chọc: “Kệ nhà Phật mà khiến cho đứa học ngành Văn như cậu nghe cũng không hiểu thì quả đúng là quá tù mù rồi .” Tiểu Vương cười ha ha , sau mấy câu nói vừa rồi cơ hội mới tìm lại được cảm giác của trước đây . Cái đêm đó , rốt cuộc đã làm bao nhiêu thứ thay đổi chứ? Tiểu Vương vừa xem ti vi , vừa ngâm nga hát , tinh thần rất sáng khoái .Tôi lại cười , chế giễu: “Tên tiểu tử này bây giờ đang được thuận buồm xuôi gió , thảo nào cười vui vẻ như thế” . Tiểu Vương cười hi hi nói: “Nói thật với anh chứ” , cậu ta chỉ vào mấy tấm bùa dán khắp nơi xung quanh , nói: “Mấy thứ này đúng là linh nghiệm thật , bây giờ chẳng còn xảy ra chuyện gì nữa . Tất cả đều trở lại bình thường rồi , tôi cũng đang suy nghĩ đến cuộc sống tương lai của tôi xem sau này nên như thế nào đây” . “Bây giờ mới bắt đầu nghĩ đến , vậy trước nay chưa từng nghĩ đến à?” “Nam Bính , anh đừng nói vậy , đều là người cả mà , phải qua một chuyện mới ngộ ra được chuyện khác chứ . Sau khi trải qua sự giãy vò của những cơn ác mộng mấy đêm trước , tôi nghĩ , cuộc đời con người thật ngắn ngủi . Cha mẹ tôi trước đây luôn muốn tôi sớm tìm bạn gái mau chóng thành gia thất , để ông bà có cháu ẵm bông , tôi lại cứ trì hoãn rồi lại trì hoãn . Bây giờ nghĩ thông suốt rồi , cũng nên sớm lập gia đình anh ạ . Là đàn ông , khi có gia đình rồi mới xác định mọi thứ chín chắn được , hôn nhân dù sớm hay muộn cũng đến thôi” , Tiểu Vương cười ngại ngùng , “Cho nên hôm nay , tôi quyết định bày tỏ với tử Nguyệt , Tử Nguyệt đúng là một cô gái rất tốt , hình bóng của cô ấy đã in sâu trong tâm trí tôi đã từ lâu rồi , nếu cô ấy đồng ý làm bạn gái tôi , có khi cha mẹ tôi sẽ mừng quá đi ấy” , nhìn bộ dạng của cậu ấy , nhất định sẽ không đồng ý tôi nay quay trở lại thôn Viễn Vọng , vậy thì tối nay tôi đi một mình vậy . Thấy Tiểu Vương cao hứng như thế , tôi cười cười , nhất thời không biết nên nói gì . Tiểu Vương vẫn đang vui vẻ , hài lòng nói về những điểm tốt của Tử Nguyệt thế này , thế kia , rồi nói chuyện với cậu ý hợp hay không hợp thế nào , nhưng tôi lại không thể vui lây với cậu ấy lúc này , ngược lại đang lo lắng . , tâm trí không yên . Những chuyện xảy ra gần đây đã khiến đầu óc lúc nào cũng căng cứng , cho nên chẳng thể trách tôi không để tâm vào bất cứ chuyện gì .

10. Chương 10

TAI NẠN

Thôn Viễn Vọng , phải chăng là cơn ác mộng của tôi?Màn đêm dần buông xuống , tôi ngồi trong phòng , lặng lẽ nhìn cảnh đêm đang bao phủ bên ngoài cửa sổ , nhìn những sự vật đang trở nên mơ hồ , mờ mờ ảo ảo bên ngoài . Tôi không bật đèn , sắc đêm ngập ngụa khắp phòng , như thế cũng tốt , rất yên tĩnh , giống như đang ngồi ở một vùng đất rộng rãi mà khoáng đạt , không cần để tâm vào bất cứ chuyện gì , cũng chẳng buồn nghĩ ngợi . Giữa đêm nay , tôi phải trở lại thôn Viễn Vọng . Chỉ có như thế tôi mới hiểu rõ rốt cuộc là thứ gì đang quấy nhiễu tôi , mới biết rõ rốt cuộc nên giải quyết chuyện này như thế nào . Chỉ là , chuyến đi lần này có chắc chắn là sẽ làm sáng tỏ mọi thứ hay không?Nếu không thử thì làm sao biết được . Tôi tự nói với mình . Sau đó , tôi đứng thẳng người dậy , mở cửa phòng . Ánh đèn trong phòng Tiểu Vương vẫn chưa tắt , nghe thấy giọng hát vui vẻ của cậu ta vọng lại , Tiểu Vương , có thể hôm nay tôi sẽ gặp chuyện gì đó , cũng có thể là không , dù sao đầu tiên tôi cũng chúc phúc cho cậu với Tử Nguyệt . Đến bên nhà để xe dắt xe máy ra , đứng giây phút chuẩn bị ngồi lên xe , tôi chợt nghĩ: Lần đầu , khi đưa Trường Hà về nhà , tại sao lúc đó chúng tôi lại cuốc bộ , mà không lấy xe máy đi? Dưới ánh đèn của xe máy , bóng hình đó nhất định không thể lánh mình được . Ừ ời , còn nhắc đến ngày đó làm gì nữa? Hôm ấy là bởi có chuyện vui , hôm ấy là bởi uống nhiều rượu , hôm ấy là do chúng tôi muốn đi tìm hiểu rốt cuộc là có thứ gì đây chứ . Khi lên xe máy chuẩn bị đi , cánh cửa phòng Tiểu Vương lại bật mở , cậu ta đứng trước cửa , ánh đèn chiếu lên cơ thể , trông mờ ảo , có chút không chân thực , cậu ấy hỏi: “Nam Bính , muộn thế này rồi anh còn đi đâu đấy?” . Tôi đáp lại: “Đạo vòng quanh chút ấy mà” . Tiểu Vương cười chế giễu , nói: “Lại có hẹn với cô em nào phải không?” . Tôi cười mắng: “Trong đầu của tên tiêu tử này bây giờ chỉ có mấy cô em thôi!” . Trong suy nghĩ của tôi chợt nảy ra tên một bộ phim Khử tà diệt ma , hay là , cuộc hẹn của tôi hôm nay , nói không chừng cũng chính là với cương thi , mới nghĩ thế thôi , đã thấy gió thổi quanh người lạnh lạnh rồi . Tiểu Vương còn đứng ở đó cười: “Nếu không phải có hẹn với cô em nào vậy anh định làm gì mà có vẻ thần bí thế?” , hàm răng cậu ấy trắng bóng , dưới ánh đèn , bóng hình cậu ta tỏa ra một thứ sắc thái kỳ lạ , tôi nhìn cậu ta , cảm thấy nụ cười đó có chút khoe khoang . Có vẻ cậu ta đã lấy lại được sự tự tin đánh mất trước đó , cho nên mới cười sáng khoái như thế . Thực ra tôi cũng ngưỡng mộ cậu ấy , nếu đổi lại là tôi , chắc cũng chẳng dám thể hiện tình cảm với Tử Nguyệt như thế . Trong chuyện tình cảm , tôi hay lo không có được , nhưng lúc được rồi lại lo bị mất , chỉ sợ sẽ bị từ chối thẳng thừng nên chỉ dám dừng mà không dám liều tiếp . Tiểu Vương không giống vậy , cậu ta chỉ nói những suy nghĩ trong lòng , mà chẳng quan tâm đến Tử Nguyệt có đồng ý hay không , thoải mái hơn tôi rất nhiều . Tôi cười đáp: “Được rồi , cậu đi ngủ đi , lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy thứ lăng nhăng lung tung” . Tiểu Vương cười ha ha rồi bước vào phòng , đóng cửa , sự hư vô mờ ảo trước đó và cả bóng hình của cậu ta cùng được khóa lại sau cánh cửa . Đèn pha phía trước xe máy được bật lên để soi đường , tôi hướng thẳng đến thôn Viễn Vọng , chẳng biết trong lòng đang có cảm giác như thế nào nữa , có một chút lo sợ , có một chút hoang mang , lại thêm chút tò mò và thư thái . Tôi hy vọng mình sẽ nhìn thấy gì đây? Nếu đúng là có thể gặp được thứ gì đó , tôi sẽ làm thế nào? Trong tiếng động cơ kêu “xình xịch” , chiếc xe máy đã dẫn đến gần vùng đất hoang lạnh đó , thời tiết hôm nay không tốt lắm , ánh trăng đang lấp ló sau những đám mây lúc ẩn lúc hiện . Ban ngày thì đây là một mảnh đất hoang vu , không hoa màu , không có bất kỳ thứ gì khác , chỉ có cỏ tranh . Ban đêm thì chỉ thấy một màu đen mờ ảo mơ hồ , hòa cùng với âm thanh “xào xạc” của làn gió lay động đám cỏ tranh . Nhưng , ngoài những thứ đó thì cũng chẳng có gì khác . Lẽ nào tiếng xe máy lại quá ồn ào , lẽ nào chùm đèn trước xe lại quá sáng , cho nên nó không dám ra? Tôi bèn tắt đèn , dừng xe , đứng ở bên cạnh , đưa mắt nhìn kỹ khắp vùng này . Bóng đen lơ mơ phía xa kia là cái cây; một dải màu trắng hiển hiện đằng xa chạy dài tít tắp , đó là con đường; như đang đang đưa , lắc lư theo làn gió , đó là cỏ tranh . Ngoài những thứ cơ hồ như quá quen thuộc , cũng chẳng có thứ gì cả . Đột nhiên , âm thanh “xào xạc xào xạc” vang lên mãnh liệt , giống như có thứ gì đó đang lặng lẽ đến gần , nhưng bởi trong đêm quá tĩnh lặng , nên mọi âm thanh đều quá rõ ràng . Tim tôi như thắt lại , nó đến rồi sao? Có đúng là nó đến không? Mắt chăm chú nhìn về phía đó , chỉ thấy cách chỗ tôi đang đứng không xa , trong sắc đêm mông lung hư ảo , đám cỏ tranh như tách ra làm đôi , tựa hồ mọc ra con đường dài rộng , thoát mở ra thoát khép lại , có một thứ đang chậm chậm tiến đến , là thứ gì mà đến nhanh như bay vậy? Cơ thể tôi bất giác động đậy , tôi bị thứ đó dọa cho sợ , vội quay người , hướng về phía bên phải mà bỏ chạy . Tôi lao đến xe máy , nhanh chóng bật đèn , tia luồng sáng đuổi theo , nhìn thấy một chiếc đuôi ngắn , cơ thể nhỏ bé , đó là một con thỏ hoang màu xám tro . Tôi thỏ phào nhẹ nhõm , ở nơi hoang vu thế này , mấy loài gà hoang thỏ hoang có xuất hiện cũng là chuyện bình thường , chỉ là nó xuất hiện quá đột ngột , khiến tôi cảm thấy kinh hãi , thực ra tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý , nên cũng không đến nỗi bị dọa cho chết ngất .Cảm giác lạnh lạnh ào đến , giữa đêm trung tuần tháng Bảy , trời đã chuyển sang rét , những cơn gió lạnh ùa vào người , từng làn gió như thấm sâu vào da thịt . Sau khi mây tan đi vầng trăng đã lộ

dạng , vẫn là ánh trăng đẹp như thế . Tôi đã dừng ở đây hơn một tiếng đồng hồ , nếu có thứ gì cũng nên đến rồi mới phải chứ , nếu chưa đến thì chắc chắn là trước nay vốn chẳng có gì , hay là vì tôi không hợp với thiên can địa chi gì gì đó? Một trận gió lại lùa tới , trời càng lạnh hơn , do máu trong người sôi lên sùng sục nên từ phòng đi ra cũng không mặc nhiều áo , bị gió thổi , thêm tâm lý đang bất an , bỗng cảm thấy sống lưng buốt giá . Thôi rồi , xem ra hôm nay chẳng có gì , về thôi . Một tuần mới bắt đầu , khoản tiền mà cấp trên đồng ý hỗ trợ tuần này sẽ về đến xã , những việc có liên quan đến thôn Thanh Tuyền cũng đã bắt đầu được khua chiêng gõ trống rùm beng lên , buổi họp sáng nay mọi người ai nấy đều thể hiện rất tốt , đặc biệt là Tiểu Vương . Mắt cậu ta như tỏa sáng , đầu óc linh hoạt , tư duy sáng suốt , Trường Hà và Lý Lăng Minh lại vì một ý kiến bất đồng mà tranh luận đến mặt đỏ tía tai , lửa bốc ngùn ngụt , nhưng dưới sự giải thích và dẫn dắt của tôi mọi người cũng thống nhất chọn được cách thực hiện có hiệu quả , tranh chấp của hai người lúc đó mới dừng lại , nhưng ánh mắt họ nhìn nhau lại đậm mùi gà chọi trên sàn đấu . Tôi khá hài lòng , nên có bầu không khí như thế này , bởi là trong bầu không khí đó mới có thể cảm nhận được tinh thần vì công việc của mọi người dạt dào nhiệt tình đến vậy . Mọi kế hoạch vạch ra nhanh chóng được thống nhất , cuộc họp giải tán , Tiểu Vương hăng hái nói: “Hôm nay thời tiết đẹp thế này , chúng ta cùng đến khảo sát hiện trường tại thôn Thanh Tuyền , xem xét tỉ mỉ một lần nữa , như thế mới có thể yên tâm ngồi đợi tiền hỗ trợ của cấp trên rót xuống được , mọi người thấy thế nào?” . Xem ra mấy lá bùa chú đó đúng là có tác dụng thật , chỉ ít thì bóng hình không đầu đó đã không còn ảnh hưởng đến suy nghĩ của cậu ta nữa . Như thế cũng tốt , dù tôi biết đó cũng chỉ là một sự an ủi về tinh thần , theo tâm lý học giải thích thì đó là một thứ tự kỷ ám thị . Nhưng chỉ cần nó có tác dụng với Tiểu Vương là được . Chắc hẳn Tử Nguyệt cũng là một nguyên nhân khác khiến tâm trạng của Tiểu Vương trở nên hưng phấn như thế? Tại sao mỗi lần nghĩ đến Tử Nguyệt , tôi lại cảm thấy tâm trạng lo lắng , hơi thở không thể điều hòa được? Là tôi đổ kỵ với Tiểu Vương sao? Lắc lắc đầu , tâm trí tôi lại bắt đầu loạn rồi . Tiểu Vương hỏi tôi: “Chủ tịch , ý anh thế nào?” . Tôi cười nói: “Cũng được , thôn Thanh Tuyền không xa lắm , buổi chiều chúng ta đi nhé!” . Mọi người không ai có ý kiến . Thời tiết buổi chiều , mây lững lờ trôi , gió nhẹ nhàng thổi , tháng Bảy thu lạnh , bầu không khí bỗng bình yên mùi hương ngọt ngào của cảnh vật . Xã vốn có hai chiếc Santana , nhưng chúng tôi ai nấy đều có xe máy riêng , vốn định dùng chiếc Santana để đi , nhưng Tiểu Vương lớn tiếng nói: “Thời tiết đẹp thế này , với lại đâu phải chúng ta chỉ xem công việc ở đó có làm tốt hay không , ngồi trong xe Santana chẳng phải bí bách khó chịu sao? Tôi mặc kệ mọi người , tôi đi xe máy của mình” . Tôi cười , tính Tiểu Vương vốn không thích bị gò bó , cho nên rất hiếm khi cậu ấy ngồi xe Santana , vả lại thời tiết như thế này , đi xe máy thì đúng là quá hợp lý còn gì , huống hồ chúng tôi đi làm việc trực tiếp ở hiện trường , không còn nghi ngờ gì nữa đi xe máy tiện lợi và dễ dàng quan sát toàn cảnh hơn nhiều . Tôi nói: “Tôi cũng đi xe máy!” . Vì thế , có tôi , Tiểu Vương và Lê Quốc Lập là đi xe máy , còn những người khác ngồi trên Santana . Ba người chúng tôi đi trước khiến chiếc Santana đi phía sau cũng phải giảm tốc độ , Tiểu Vương cười vô cùng sáng khoái: “Hóa ra tôi vẫn còn biết tận hưởng cuộc sống , các anh nhìn này , trời cao nắng nhạt , gió mát khí thoáng , mây bay hoa lượn , dù trông gần hay ngắm xa đều là một dải mênh mông thanh tĩnh , cảnh đẹp mê hồn đến như thế!” . “Tiểu Vương , cậu lại khoa trương rồi , làm gì có hoa ở đâu?” , Lê Quốc Lập cười nói . “Hoa sen , sức tưởng tượng của cậu kém thế .” “Hoa sen có thể bay lượn được sao?” “Nói cậu không có khả năng tưởng tượng quả không oan uống chút nào , hoa xuôi dòng nước theo gió trôi xa , chẳng phải giống như đang bay sao?” . Lê Quốc Lập lắc đầu cười cười , không tranh cãi với Tiểu Vương nữa . Tiểu Vương kéo mạnh tay ga , xe gió lao thẳng về phía trước , tôi gọi: “Tiểu Vương , cẩn thận đấy!” . Tiểu Vương cười ha ha quay đầu lại: “Anh Nam Bính , con đường này có ít người qua lại , với lại , tôi cũng đã có thâm niên lái xe bao nhiêu năm rồi , không có gì là không an toàn cả” . Lê Quốc Lập cũng cười nói theo: “Tiểu Vương này đang tự cho bản thân mình là thi nhân đây , “hứng thơ” bộc phát , bắt đầu ngông cuồng rồi , anh xem dáng vẻ cậu ta cứ như tâm tình thuận theo gió mà bay rồi” . Tôi cũng cười , đang định nói gì đó , bỗng nhiên nổi khiếp đảm , sợ hãi lo lắng không tên chẳng biết từ đâu ùa tới , khiến tôi chợt quên bóng đi những gì đang định nói . Kỳ lạ , ban ngày ban mặt , lại có luồng âm khí băng lạnh bủa vây xung quanh chứ? Tôi hỏi: “Quốc Lập , hôm nay là ngày gì?” . Lê Quốc Lập tỏ vẻ thờ ơ không đếm xỉa nói: “Hôm nay là ngày Mười lăm tháng Bảy , theo truyền thuyết là ngày của Quỷ , ha ha , là ngày có âm khí nặng nề nhất trong năm đấy” . Người nói chẳng để tâm , người nghe lại để bụng , trong lòng tôi như vừa bùng nổ cơn địa chấn , giấc mộng của ngày đó cứ thế trào ra không gì ngăn cản nổi , hình bóng không đầu , cánh tay trắng bệch nhợt nhạt , hai con mắt lồi ra , thân hình nhuốm đầy máu . . . Trong khoảnh khắc tâm trí đang dao động , tôi bỗng sờ như nhận ra điều gì đó , vừa kinh hãi vừa lo sợ , hoảng loạn hết lớn: “Tiểu Vương , mau dừng xe , Tiểu Vương , dừng xe , dừng . . . xe . . . e . . . e . . .” .

11. Chương 11

NÉT THÙY MỊ CỦA TỬ NGUYỆT

Muộn rồi , quá muộn rồi! Tiểu Vương sớm đã làm ngơ , nhắm mắt bịt tai trước lời của tôi , cậu ta không những không giảm tốc độ , mà còn gắng sức mình kéo ga hết cỡ xông thẳng về trước . Một âm thanh bị thương , thảm thiết đâm thẳng vào màng nhĩ , lòng tôi như cơn sóng thần đang cuồn cuộn , cố nói nhưng không thể nào thốt ra lời , trừng trừng nhìn Tiểu Vương đâm thẳng vào cây lớn bên đường , người bắn ra xa . Sau đó . . . giống như con chim nhỏ bị gãy mất đôi cánh , từ trên không trung rơi xuống , đập mạnh lên nền đất cứng , hai mắt lồi lên như muốn vọt ra ngoài , vẫn còn sót lại dấu đó nỗi sợ hãi tột cùng . Trống ngực đập thình thịch , trên khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Vương, máu tươi từ hốc mắt, từ lỗ mũi cứ thế trào ra không ngừng... Tôi dừng xe lại, vội bước về phía trước, cánh tay Tiểu Vương vẫn động đậy, đặt lên trước ngực, nơi đó có đeo một sợi dây màu đỏ, tôi biết, đó là bùa hộ thân. Tiểu Vương đeo tấm bùa hộ thân, Tiểu Vương cho rằng tất cả đã là quá khứ, nhưng cậu ấy không thể nào trốn được. Cánh tay chậm chậm buông thõng xuống, chút ý thức cuối cùng không có cách nào giữ lại được nữa.... Cậu ấy đã nhìn thấy cái gì, tại sao lại hốt hoảng như thế nỗi sợ hãi thâm sâu nơi đáy mắt cậu ấy là do đâu, bây giờ không ai có thể trả lời được câu hỏi đó. Tôi nhìn Tiểu Vương, đầu óc trống rỗng. Tôi hét lớn: “Nhanh, nhanh gọi xe cấp cứu!”. Tiếng còi xe cấp cứu từ xa vọng đến, chúng tôi chờ đợi cả người, tôi ôm Tiểu Vương, cậu ta không còn thở nữa. Thực ra, khoảnh khắc bị ngã đó, chắc chắn đã không còn cách nào có thể cứu cậu ta được nữa. Một sinh mệnh đã ra đi ngay trước mắt tôi như thế, đó là Tiểu Vương người vừa nói những lời hoa mỹ như phun châu nhả ngọc sao? Là Tiểu Vương người mang ý chí và khí thế phóng khoáng như gió sao? Là Tiểu Vương đã tỏ tình với Tử Nguyệt đêm qua sao? Chiếc Santana phía sau lao đến, tiếng phanh xe rít lên chói tai, tôi nghe thấy giọng của Trường Hà run rẩy, sợ hãi: “Tại sao lại thế này? Tại sao lại như vậy...”. Tôi ngoái đầu nhìn cậu ta, sắc mặt Trường Hà như đồng tro tàn, đôi mắt tán loạn, khi Trương Viễn Dương mở cửa xe nhảy xuống, Trường Hà còn ngồi người ngồi bên cạnh, chúng tôi như đều nhìn thấy kết cục cuối cùng của chính mình, vì thế, không ai còn nghĩ ngợi được thêm điều gì nữa! Nỗi bị thương cùng sợ hãi như đồng thời quắp chặt lấy chúng tôi. Một ngày sau khi Tiểu Vương qua đời, chúng tôi đều ngập trong nỗi buồn thương vô hạn, tôi trách bản thân mình, tại sao lại để Tiểu Vương đi xe máy vào cái ngày hôm đó, tại sao không sớm nghĩ đến bóng hình trong giấc mộng trước đó có khả năng là Tiểu Vương? Tại sao, tại sao lại chọn đúng ngày Mười lăm tháng Bảy để đi đến thôn Thanh Tuyền? Tại sao, tại sao... Tình hình của Trường Hà càng tồi tệ hơn, cậu ấy như chịu chấn động tâm lý vô cùng lớn, bình thường nhanh nhẹn cơ trí, vậy mà giờ đây gọi đến mấy lần cũng không tập trung tinh thần nổi, năng lực làm việc rõ ràng không thể bằng trước đây. Tiền trợ cấp của thành phố đã đến xã từ hai ngày trước, nhưng chúng tôi không ai cảm thấy vui mừng, kế hoạch mở rộng thôn Thanh Tuyền vẫn đang được tiến hành, dự án này vốn là do Trường Hà toàn quyền phụ trách, nhưng bây giờ bắt buộc tôi phải tạm thời đứng ra chỉ đạo. Trường Hà bước vào phòng làm việc của tôi, tâm trạng vô cùng suy sụp, trong mắt chằng chịt những sợi tơ máu đỏ au, hốc mắt sâu hoắm. Có thể đoán được, mấy ngày vừa rồi cậu ấy đã phải chịu đựng sự giày vò tâm lý mạnh đến mức nào. Tôi bảo: “Trường Hà, ngồi xuống đi, cậu làm sao thế?”. Trường Hà bỗng bật khóc, là đàn ông con trai vậy mà nước mắt nước mũi cứ chảy ròng ròng chẳng khác nào đứa trẻ nhỏ, cậu ta nức nở nói: “Anh Nam Bính, anh biết không, hôm đó, cái ngày mà Tiểu Vương chết, tôi đã nhìn thấy thứ đó, chính bóng hình không đầu đó, cả cánh tay trắng bệch, nhợt nhạt... anh Nam Bính, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu cứ như thế này...”. Tôi cũng rất đau lòng trước những chuyện mà chúng tôi gặp phải, rồi đây chuyện gì sẽ xảy ra, tôi cũng không biết, nhưng tôi đã lựa chọn cách không nghĩ đến vấn đề này nữa. Nếu nói là tôi cố tình né tránh, chạy trốn việc này, cũng chẳng có gì là thái quá, tôi sẽ sắp xếp lịch làm việc của mình cho dày đặc, để bản thân bận rộn, bận đến quên ăn, bận đến mức chỉ cần đặt người xuống giường là ngủ rồi. Nhưng mỗi lần nhìn thấy chỗ mà Tiểu Vương đã từng ngồi, chúng tôi đều không kiềm chế được nỗi đau thương trong lòng. Một chàng trai vui vẻ hoạt bát, lại ra đi thảm đạm như thế.> Buổi trưa, mọi người đều đi cả, chỉ có tôi vẫn còn ở lại phòng làm việc giải quyết nốt đồng giấy tờ, nếu trở về nhà nghỉ của ủy ban tôi phải đi qua phòng của Tiểu Vương. Trước mặt người ngoài chưa bao giờ tôi thể hiện nỗi buồn thương của bản thân, không ai có thể biết được tình cảm sâu đậm giữa tôi và Tiểu Vương như thế nào. Tôi và Tiểu Vương đều là những đứa trẻ lớn lên từ nông thôn, làm việc cùng nhau lâu như vậy, sớm đã có tình cảm còn hơn cả anh em ruột thịt trong nhà. Nghĩ đến giọng nói tiếng cười của Tiểu Vương cơ hồ vẫn còn vang vọng quanh đây, vậy mà hồn phách đã bay đi phương nào, nhìn vật nhớ người, càng tăng thêm cảm giác nhói đau trong lòng. Tiếng gõ cửa vang lên. Tôi đáp: “Vào đi”. Làn hương thơm dịu dàng thoang

thoảng ừa vào, không cần ngẩng đầu nhìn, tôi cũng có thể biết đó là Tử Nguyệt. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Anh đâu có nhần cha em đưa cơm đến đâu?”. Tử Nguyệt khẽ cắn môi: “À, em nghĩ anh quên gọi điện thoại, nếu không phải như vậy thì bữa này em mời anh”. Tôi cười cười: “Không cần phải như thế đúng lúc anh vẫn chưa ăn, lại để em mời thế này, có vẻ trái với nguyên tắc của anh”. Tử Nguyệt cũng cười: “Anh mau ăn đi cho nóng, mấy món này nếu nguội ăn không ngon đâu!”. “Có em quan tâm anh thế này, anh không phải lo lắng chuyện mình bị gầy rồi!”, tôi cười nói đùa. Tử Nguyệt không nói, sắc mặt dần chuyển hồng, tôi lại nói đùa: “Em càng ngày càng giống một cô bé đấy, động một chút là mặt đỏ hết cả lên nhưng trông rất dịu dàng, thùy mị!”. Tử Nguyệt liếc xéo, khẽ nguyền; “Lắm lời”. Tôi ngừng cười, không nói thêm. Từ sau khi Tiểu Vương chết, tôi không muốn nói chuyện, có lẽ là không có gì để nói, cũng có thể là tôi đã thay đổi khiến bản thân mình bận tới mắt tới mũi từ sáng đến tối, dù như thế tôi vẫn không thể nào chấp nhận được sự thực một người đang sống vui vẻ bỗng ngừng thở ngay trước mặt mình. Cho dù trước sau tôi không hề muốn nhắc đến Tiểu Vương nữa, thà rằng trong lòng tôi luôn tin rằng cậu ấy chỉ đi du lịch đâu đó thôi, nói không chừng một ngày nào đó lại xuất hiện trước mắt tôi. Tưởng tượng như thế chỉ là chính tôi đang tự lừa dối mình mà thôi. Hôm đó, Tiểu Vương tỏ tình với Tử Nguyệt, tâm trạng tôi vô cùng rối bời, đầu óc trống rỗng, thậm chí tôi đã tự chửi mình tại sao lại không chủ động, tại sao không hành động sớm hơn một chút. Đối với Tiểu Vương, thực ra tôi cũng đã từng có chút đổ kỵ. Bây giờ, sau khi Tiểu Vương chết rồi, đầu óc tôi lúc nào cũng trống rỗng như thế. Tôi muốn, chỉ cần Tiểu Vương trở về, nhất định tôi sẽ cười vui vẻ mà chúc phúc cho họ, chỉ cần cậu ấy quay trở về. Nhưng, cậu ấy mãi mãi cũng không thể trở về được nữa. Cúi đầu ăn cơm, Tử Nguyệt hỏi nhỏ: “Có ngon không?”. Tôi gật nhẹ, mấy ngày nay dù ăn gì cũng không thấy ngon, nhưng tôi cũng không thể để một cô gái xinh đẹp như thế buồn lòng được. Quả nhiên Tử Nguyệt rất vui, giọng nhỏ nhẹ nói: “Đây đều là do em nấu đấy!!!”. Mạch suy nghĩ của tôi bỗng dừng lại mấy giây, cũng không phải là tên ngốc, câu nói rõ ràng như thế, ẩn ý trong đó há tôi lại không hiểu, nhưng bây giờ sau vụ việc của Tiểu Vương, tôi cũng chẳng biết mình sẽ gặp phải chuyện gì nữa, tôi biết, cho dù tôi có gặp chuyện gì thì bị tổn thương lớn nhất chính là những người quan tâm đến tôi. Trong lòng tôi có Tử Nguyệt, bây giờ, tôi biết trong lòng Tử Nguyệt cũng có tôi, như vậy là đủ rồi, tôi không muốn tiếp tục phát triển, cũng không muốn Tử Nguyệt vì gặp tôi mà bị tổn thương thêm nữa. Miệng ngậm đầy cơm, tôi lúng túng nói: “Cám ơn em!”, sau đó lại tiếp tục cúi đầu và cơm liên hồi. Tử Nguyệt nói nhỏ nhẹ: “Chuyện của anh, em biết rồi!”. “Chuyện gì?” “Em đã nghe anh Trường Hà kể”. Cơm như tắc nghẹn ở cổ họng, tôi ngẩng đầu sững sờ nhìn Tử Nguyệt. Tử Nguyệt hơi cúi đầu nói: “Hôm đó, anh ấy uống rượu say, rồi nói với em chuyện thôn Viễn Vọng, cái chết của Tiểu Vương...”. Tôi mỉm cười: “Cậu ấy nói trong lúc say mà em cũng nghe sao? Ha ha, không có chuyện gì đâu, Tiểu Vương vì phóng xe quá nhanh, lại thêm phanh xe không ăn, em đừng có nghĩ nhiều làm gì. Chúng ta đều là những người trưởng thành cả rồi, em còn tin vào chuyện đó sao!?”. Tử Nguyệt ngẩng đầu, nhìn tôi vẻ oán trách: “Anh Trường Hà là người thế nào em biết, dạo này em thấy các anh rất lạ, em, em cũng có thể nhận ra...”, vừa nói, những giọt nước mắt vừa lăn dài trên má. Tôi đứng lên, cười an ủi Tử Nguyệt: “Lại có chuyện gì nữa vậy, nhìn em xem, thế nào lại khóc rồi?”. Tử Nguyệt sà vào lòng tôi, đầu cúi thấp, lo lắng nói: “Nhưng, em lo cho anh...”. Tôi nhẹ nhàng ôm lấy Tử Nguyệt, Tử Nguyệt ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới hàng lông mi đen nhánh ướt ướt, đôi mắt lo lắng suy nghĩ không yên, là vẻ đẹp diễm đam đáng yêu của một người con gái đẹp. Tiếc là tôi không thể thay cô ấy lau đi những giọt nước mắt đang rơi đó, máu trong lồng ngực như sôi lên, không kìm được lòng mình, tôi cúi đầu, hôn lên đôi môi khẽ hé mở của cô. Bản thân đang ngập ngụa trong đồng tài liệu, thậm chí không có cả thời gian đến ăn cơm tại quán Trương Vọng, nên các bữa đều đến nhà ăn của ủy ban. Tôi bắt đầu lẩn tránh Tử Nguyệt, tôi không muốn, thực sự không muốn làm tổn thương cô. Chẳng qua bình thường công việc được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng, bây giờ muốn đắm chìm trong tài liệu, lại chẳng có nhiều giấy tờ đến thế để có thể làm rối loạn tư duy của tôi. Có thể là tôi đã yêu Tử Nguyệt, nếu không phải vì yêu, tôi cũng sẽ không lo đến chuyện sau này, không muốn nếu tôi gặp phải chuyện gì sẽ khiến Tử Nguyệt bị tổn thương, cho nên, tôi nguyện chịu nỗi khổ tương tự giày vò mà quyết không gặp lại cô. Tôi thường đi thực tế xuống các thôn, nơi tôi đến nhiều nhất là thôn Hoa Nam của Trường Hà, cùng uống rượu với cậu ta nhưng chẳng ai nói lời nào. Nhu Vân nhìn chúng tôi, ánh mắt mang vẻ lo lắng, nhưng cô ấy không hỏi. Là một người con gái thông minh lại tinh tế, chí ít, nhờ sự thông minh của cô, chúng tôi cũng bớt phần buồn phiền. Tất cả mọi điều nói ra bây giờ, chỉ cần một lời mang ngữ khí lo âu cũng khiến tâm khảm chúng tôi mang một nỗi hoảng loạn mơ hồ. Tôi nhìn thấy Trường Hà, trong cơn phiền muộn, chỉ bởi lời khuyên uống ít rượu một chút của Nhu Vân mà sẵn sàng ném toẹt chai rượu mới uống được một nửa xuống đất trước mặt cô, mùi rượu bốc nồng nặc. Nhu Vân sững người, trong mắt lấp lánh nước mắt nhưng cuối cùng cũng kìm lại được không để rơi xuống, cô lặng lẽ quay sang thu dọn đồng mảnh chai, sau đó dìu Trường Hà say bí tỉ về phòng,

nhìn bóng lưng Nhu Vân mềm yếu nhưng kiên cường, trong tim tôi đau đến chảy máu, rốt cuộc chúng tôi đang gặp phải chuyện gì, mà khiến những người yêu thương mình phải lo lắng không yên? Có thể hiểu được sự giãy vò trong lòng Trường Hà và tình cảm sâu nặng của cậu ta với Nhu Vân, dù ngày thường phải chịu áp lực tâm lý rất lớn nhưng vẫn cố gượng cười vui vẻ với Nhu Vân. Cậu ấy cũng giống như tôi đối với Tử Nguyệt, không muốn người mình yêu phải lo lắng. Khi Nhu Vân không ở bên cạnh, Trường Hà luôn miệng lải nhải “Cái bóng hình không đầu, ngón tay nhọt nhọt, trắng bệch... Anh Nam Bính, nếu không tận mắt chứng kiến, tôi sẽ tin chắc cái chết của Tiểu Vương là do tai nạn xe. Anh Nam Bính... Nó cuối cùng đã động thủ, anh nói xem, chúng ta không trêu chọc nó, tại sao nó phải giết chúng ta? Anh Nam Bính.... Trường Hà chủ động hỏi điều này, cũng chính là nỗi nghi hoặc đang tồn tại trong tôi, cho nên dù Trường Hà có lải nhải giống như bà già lẩm cẩm, phiền phức đi chăng nữa, tôi cũng không mấy may thể hiện thái độ không hài lòng, tôi cố gắng suy nghĩ, với những chuyện quái dị thế này, vốn không thể dùng lý lẽ thông thường để suy đoán, tôi cũng không biết làm thế nào để hiểu được tại sao nó lại làm như thế? Trường Hà lại say, tứ lượng của cậu ấy vốn đã thấp, tâm lý lại phải chịu đựng quá nhiều sự giãy vò nên uống rượu rất dễ say. Nhu Vân dìu cậu ấy về phòng ngủ, tôi định rời đi thì bị Nhu Vân gọi lại. Tôi muốn đi, bởi khi một mình đối diện với Nhu Vân tôi không biết nên nói gì, nói Trường Hà tại sao lại suy sụp tinh thần như thế? Nói Trường Hà tại sao lại chỉ muốn say mà không định tỉnh? Nói Trường Hà tại sao lại điên cuồng với cô như thế? Nhưng bây giờ, tôi cũng hiểu được sức chịu đựng của Nhu Vân cũng đến giới hạn cuối cùng, nếu một người vợ yêu chồng sâu sắc, sau quãng thời gian sớm tối bên nhau lâu như thế lại không thể chia sẻ nỗi đau khổ trong lòng chồng, bản thân chắc chắn cũng vô cùng day dứt, cũng chịu đựng sự giãy vò nặng nề như thế. Nhưng, tôi phải nói sao với cô ấy? Nhu Vân ngồi xuống trước mặt tôi, ánh mắt sáng trong như nước hồ thu phẳng lặng nhưng lại điểm nổi u buồn lạnh giá, dù sao, cảm ơn cô ấy, cô ấy vẫn không hỏi tôi.>div> Nhu Vân nhìn tôi vẻ bình tĩnh điềm đạm, nói nhỏ nhẹ: “Chủ tịch, bây giờ tâm trạng của anh Trường Hà không tốt, nên công việc ở ủy ban, mong anh quan tâm giúp đỡ”. Tôi khẽ thở dài một tiếng, tình trạng của tôi tuy có vẻ tốt hơn, nhưng liệu so với Trường Hà thì khá khẩm hơn được là bao nhiêu? Tôi bảo: “Cô Nhu Vân này, đừng xem tôi như người xa lạ như thế chứ nói là trong công việc có sai sót gì, dù là có bất cứ chuyện gì đi nữa, chúng tôi sẽ cùng nhau giải quyết mà”. Cô ấy thở dài, nói tiếp: “Bọn đàn ông các anh, có chuyện gì cũng muốn tự mình gánh vác, còn cho rằng như thế mới là tình yêu chân chính. Tại sao không thể nói ra được? Chứ ít cũng là có thêm một ý kiến!”. Tôi chợt sững người, cười miễn cưỡng: “Không có chuyện gì đâu, cô Vân, thực sự là không có chuyện gì!”. Nhu Vân bước đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài, mái tóc buông dài như thác đổ, mềm mại, thơm tho, cô trầm mặc nói: “Anh Trường Hà tuy không nói cho em biết, còn cố gắng che giấu trước mặt em, thực ra, em sớm đã biết rồi!”. “Cô Vân à.” Nhu Vân quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt sáng, trong veo, tôi tin cô ấy thực sự đã biết. Đến Tử Nguyệt có thể từ chuyện Trường Hà nói ra trong lúc say mà biết được, vậy người sớm tối ở bên Trường Hà, lại là người quan tâm cậu ta nhất làm sao mà không biết được chứ? Tôi uể oải nói: “Không có chuyện gì, thật mà, mọi thứ sẽ nhanh chóng qua thôi”. Mọi thứ đang đúng như những gì tôi mong muốn, tôi không còn mơ thấy ác mộng, cũng cảm thấy tình trạng của Trường Hà đã tốt hơn rồi, chắc chắn rằng tôi và cậu ấy giống nhau, không còn bị cơn ác mộng giãy vò nữa. Để phát triển kinh tế của xã Tú Phong, tôi lại bắt đầu bận rộn với công việc.

12. Chương 12

ÁC MỘNG TRỞ LẠI

Hai ngày sau, có một thư ký mới đến làm việc tại xã, tiếp nhận công việc của Tiểu Vương. Là một cô gái mới ra trường, tên là Diệp Thái Bình, vui vẻ và cởi mở. Nhờ có sự xuất hiện của cô nàng mà trụ sở ủy ban như được tiếp thêm sinh khí. Cái chết của Tiểu Vương cũng dần phai nhạt, sau khi chúng tôi không còn bị những cơn ác mộng giãy vò, Trường Hà cũng trở lại làm việc bình thường. Công tác mở rộng thôn Thanh Tuyền đã tiến hành được một nửa, tâm trạng của Trường Hà cũng tốt hơn rất nhiều, tất cả lại trở về như trước đây. Tuy đau buồn trước cái chết của Tiểu Vương, nhưng việc này dù sao cũng đã trở thành quá khứ rồi. Một lần đi uống rượu, Trường Hà vô cùng thương cảm nói: “Anh Nam Bính, tôi hiểu rồi, tới hôm đó, bóng hình đó, tại sao lại giờ ra một ngón tay”. Tâm trạng trước đây như quay trở lại, nghĩ đến Tiểu Vương, trong lòng lại buồn thương. Nghe thấy lời của Trường Hà, rất hiểu kỳ, tôi ngừng đầu nhìn cậu ta: “Tại sao?”. Trường Hà nhìn thẳng vào mắt tôi, từng chữ từng chữ, trịnh trọng nói: “Một ngón tay, chính

là, một người!”. Tôi bỗng nhiên bừng tỉnh, nó duỗi một ngón tay, hóa ra, ý của nó là phải đòi mạng của một người?! Là như thế sao? Là như thế sao? Vậy thì là nhờ cái chết của Tiểu Vương, tôi và Trường Hà mới được an toàn ư? Đúng thế, tôi quên mất, hai ngày nay, tôi cũng không còn mơ thấy ác mộng. Hóa ra là Tiểu Vương bảo vệ chúng tôi sao? Tiểu Vương còn trẻ như thế đã phải lìa xa cõi đời, chúng tôi lại sống. Chẳng lẽ lại vui mừng vì người ra đi không phải là mình sao? Không thể, chỉ ít tôi chưa bao giờ có cảm giác như thế, nếu cái lúc gặp phải những sự tình kỳ dị quái gở kia, chúng tôi cũng có thể giống như cậu ấy, tích cực hơn một chút thì có khi chúng tôi sẽ không mất đi cậu ấy. Bây giờ cái chết của cậu ấy đã bảo đảm an toàn cho chúng tôi, lại khiến tôi không tài nào giải thích nổi, trong chuyện này, cậu ấy luôn đi tìm cách để phá giải, thậm chí còn tìm cả bùa hộ thân, tại sao người ra đi lại là cậu ấy? Hiện tại chúng tôi vẫn tiếp tục tụ tập nhậu nhẹt ở quán Trương Vọng, vẫn uống rượu, chỉ thiếu mỗi Tiểu Vương, cảm giác không khí thật u uất, não nề, nhưng lại có thêm Tiểu Diệp, Tiểu Diệp là một cô gái đáng yêu, sự hồn nhiên nhanh nhẹn của cô khiến mọi người ít nhiều đều thấy vui vẻ. Cuộc sống nên cứ như thế này mà trở lại bình thường như trước đây thôi. Cuộc sống sẽ như thế này mà trở lại bình thường ư? Nhưng tại sao, trong thâm tâm tôi vẫn chứa chất một nỗi lo lắng thầm lặng, một sự buồn phiền không tên. Trường Hà không còn dám đi đường vào ban đêm nữa, tan sở lập tức về nhà ngay, nếu bàn bạc chuyện gì đó về muộn một chút, cậu ấy sẽ không về mà ở lại ngủ chung với tôi hoặc Lê Quốc Lập. Hiện tại, có vẻ như tôi có thể bình tâm trở lại mà yên tâm thưởng hoa ngắm nguyệt cùng Tử Nguyệt rồi, nhưng, vì sự lo lắng không tên vẫn canh cánh trong lòng, và lại kế hoạch phát triển của xã vẫn đang trong giai đoạn đầu, nên tôi vẫn giữ một khoảng cách nhất định với Tử Nguyệt. Những mối tình không thành hồi đại học, cơ hồ đã khiến tôi không còn quá cuồng nhiệt với vấn đề tình cảm nữa, đương nhiên không phải là “Từng qua biển lớn không gì đáng gọi là nước. Chưa đến Vu sơn chẳng biết mây”, chỉ vì một thứ gì đó mơ hồ khó định danh, tôi không cách nào khiến bản thân mình có thể toàn tâm toàn ý tập trung được. Phải chăng bởi trong lòng tôi vẫn đang chờ đợi một thứ gì đó? Vậy thì, tôi đang đợi điều gì đây? Chỉ đành đem cái cảm giác ấy quy cho lý do vì công việc quá bận rộn, lại thêm cái chết của Tiểu Vương, cho nên hiện tại tôi chẳng có tâm trạng đâu mà nghĩ ngợi thêm nữa. Sau khi ăn tối xong trời vẫn còn sớm, tiết trời tháng Tám, ngày tương đối dài, khi trở về nhà nghỉ của ủy ban, đi qua phòng Tiểu Vương, tôi dừng lại một chút, nhẹ nhàng mở cửa. Kể từ sau khi Tiểu Vương qua đời, phòng cậu ấy luôn trống không, khi thu dọn di vật của cậu ấy tôi đã tự tay gỡ tất cả những lá bùa dán khắp phòng. Nhưng lúc này, khi mở cửa ra, cảm giác như có một luồng khí tấp vào mặt, chẳng biết luồng khí đó mang mùi vị gì nữa, cảm giác rất ấm áp, quen thuộc, rất đặc biệt. Nhưng, trong phòng trống không, chẳng có gì hết. Bàn ghế vẫn được sắp xếp như trước kia, chiếc kệ để ti vi đã bị chuyển đi, chỉ còn lưu lại một khoảng huyệt hổng xuất hiện ở góc đó. Trước mắt tôi là một không gian mơ hồ, tựa như đang còn nhìn thấy các tấm bùa được dán khắp phòng, trên bàn vẫn trải đầy giấy tờ, chiếc cặp màu xanh lam mà Tiểu Vương thích nhất đặt ở phía sau cùng, ti vi ở góc phía Tây, vẫn đang chiếu phim Bong bóng tình yêu, vẫn là cảnh nữ diễn viên chính đang khóc sầm trời tối đất, còn nam diễn viên chính đang mặt mày đờ đẫn đứng bên cạnh, muốn đưa tay ra vỗ vai an ủi nữ diễn viên chính, nhưng đưa ra được một nửa lại dừng lại. Giọng nói của Tiểu Vương vẫn như đang phảng phất bên tai, tôi không tìm được mà lầm lẫn nói: “Nam diễn viên chính có kỹ thuật diễn xuất thật tuyệt, thể hiện tâm trạng, cử chỉ động tác, vẻ mặt, tư thế đúng là hết sảy”, đó là những lời của Tiểu Vương khi ấy, tôi nói lại một lần, rồi nhắc thêm lần nữa. Người lắng nghe Tiểu Vương nói lúc đó là tôi, còn bây giờ, Tiểu Vương đang ở chốn xa xôi nào mà nghe tôi nói những lời này? Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng thấy đau thương. Trước mắt tôi hình bóng Tiểu Vương như đang bồng bềnh trôi nổi, dung mạo trắng toát nụ cười mờ ảo, đôi mắt có chút xảo quyệt Tôi từ từ ngồi xuống ghế, nhìn chiếc giường hoang lạnh, nhìn chiếc bàn trước mặt. Khi còn sống, Tiểu Vương thích nhất là mang báo cáo hay phương án chưa làm xong về phòng, bật đèn bàn lên, dưới ánh đèn mà ghi ghi chép chép. Cậu ấy bảo sự nhanh nhạy và tình cảm khi ngồi trước máy tính chẳng thể bằng được khi ngồi ở phòng, tài viết lách của cậu ấy rất tốt, thông thạo vi tính, dù là công văn của chính quyền xã gửi đi, hay những biên bản nhận xét, bản thảo, kế hoạch, phương án bình thường cũng được cậu ấy hoàn thành rất xuất sắc, đa phần là đều hoàn thành trên chiếc bàn làm việc này. Bây giờ, chiếc đèn bàn cũng đã bị chuyển đi, trên bàn trống không, khiến người ta cảm thấy đau lòng vô cùng. Thở một hơi dài, lại kính hải phát hiện, cảm giác kỳ lạ đó lại lơ mơ quay về, đúng, chính xác là có một luồng khí mang mùi vị rất quen thuộc đang bủa vây quanh người. Đó là một cảm giác chẳng thể diễn tả bằng lời, nếu không phải từng đích thân trải nghiệm sẽ không có cách nào cảm nhận được, Cửa sổ đang mở, làn gió thoáng lúc hoàng hôn nhẹ lướt vào phòng, lay động tấm rèm, mấy ngày nay thời tiết rất đẹp, không khí thoáng đãng, tinh khiết vô ngần mang một cảm giác quen thuộc, gần gũi vô cùng. Tôi từ từ bước đến trước cửa sổ, chẳng có gì cả. Nhưng tôi đang cảm nhận rõ ràng, ở đây không chỉ có một mình tôi. Dậy nhẹ huyết thái dương, đó chỉ là ảo giác? “Cộc cộc”,

tiếng gõ cửa vang lên, tim tôi bỗng thót một cái, là Tiểu Vương sao? Nhưng ngay tức khắc tôi lại tự cười mình. Đúng là đa nghi, tiếng gõ đó lúc có lúc không, có thể thấy người gõ cửa cũng đang phân vân, không có nhẽ quở lại đi gõ cửa sao? Tôi bước đến mở cửa, hóa ra là Lê Quốc Lập. Nhìn thấy tôi, cậu ấy thở phào, nói: “Nam Bính, là anh à, sao anh không bật đèn?”. Tôi cười cười, vì biết chắc cậu ấy sẽ hỏi như thế, cậu ấy thấy căn phòng của Tiểu Vương đang tĩnh lặng đột nhiên có tiếng động, trong lòng nhất định rất sợ hãi. Tôi nói: “vẫn còn sớm, tôi muốn vào xem một chút nên không bật đèn”. Lê Quốc Lập quả là gan to, trong lúc như thế, nghe thấy tiếng động mà vẫn không quay đầu bỏ chạy, ngược lại còn xông đến gõ cửa, lẽ nào cậu ấy cũng muốn nhìn thấy Tiểu Vương? Tôi nhìn cậu ta. Lê Quốc Lập cười ngai ngùng, bước vào nhìn khắp lượt, rồi nói với tôi: “Anh Nam Bính, đừng nghĩ nhiều quá, đi ngủ sớm chút đi”. Tôi lôi cậu ấy ngồi xuống, nói: “Quốc Lập, cậu tin là có ma không?”. Lê Quốc Lập cơ hồ như sững người, cậu ấy nhất định là không dám tin từ chính miệng tôi lại thốt ra những lời như thế. Đây đúng là tôi sao? Là tôi - người vì công việc mà quên cả bản thân, vào ngày nghỉ cũng ru rú ở Ủy ban, hiếm khi về nhà đây sao? Là tôi - nguồn nhiệt tình với công việc, người nhìn xa trông rộng, chín chắn vững vàng đây sao? Là tôi - người luôn hừng hực ý chí, hiên ngang dũng cảm đây sao? Lê Quốc Lập hơi há miệng nhìn tôi, mãi hồi lâu mới định thần lại được, cảm giác được sự thất lễ của mình, ngai ngùng mỉm cười, sau đó nghiêm sắc mặt nói: “Anh Nam Bính, tôi biết cái chết của Tiểu Vương là một tổn thương rất lớn với anh, nhưng ma là chuyện mà khoa học không có cách nào giải thích được. Tôi cũng chẳng biết là có hay không. Anh đừng nghĩ nhiều như vậy!”. Tôi cười, đúng vậy, là tôi đã nghĩ quá nhiều rồi, nhất định là thế rồi. Lê Quốc Lập lại nói: “Anh Nam Bính, Tiểu Vương là đồng nghiệp tốt, là anh em tốt, chúng tôi ai nấy đều rất nhớ cậu ấy”. Tôi bước đến bên cạnh cửa sổ, trong phòng từng có tiếng cười, có bóng dáng của Tiểu Vương, có những lá bùa sắc vàng lay động do Tiểu Vương dán, sau khi Tiểu Vương ra đi, chẳng còn gì cả, chỉ còn sự trống vắng, khiến trái tim mỗi người như trống rỗng hoang lạnh. Tiểu Vương đúng là ra đi rồi sao! Lê Quốc Lập bước đến bên cạnh, đặt tay lên vai tôi, nói: “Đi thôi, trên đời này không thể có quỷ đâu”. Lê Quốc Lập không gặp chuyện mà chúng tôi đã chứng kiến cho nên mới nói như vậy. Tiểu Vương đi rồi, việc này vẫn như đang thiêu đốt trong lòng tôi và Trường Hà. Tôi gật đầu với Lê Quốc Lập nói: “Đến phòng tôi nói chuyện nhé”. Tôi rót một tách trà cho Lê Quốc Lập, cậu ấy đưa tay ra nhận, cười vui vẻ nói: “Thơm quá, đây là trà Thanh Minh, ha ha, hay còn gọi là trà xuân”. Tôi cười nói: “Sao cậu biết?”. Lê Quốc Lập có phần tự đắc, cười nói rôm rả: “Một là ngửi mùi, hai là nhìn màu, ba chính là hương vị. Hương thơm nức mũi, sắc màu xanh bóng, thì đúng là trà Thanh Minh rồi”. Tôi cười: “Cậu có nghiên cứu về trà đấy hả! Hay là thường xuyên uống trà vậy?”. Lê Quốc Lập vui vẻ nói: “Anh nói sai mất rồi, tôi rất hiếm khi uống trà, cha tôi có nghiên cứu về trà, nghe ông nói nhiều nên nhớ đấy thôi”, Tôi tiếp lời: “Thảo nào, đây là trà ở trại trà của chú Lý đấy, ủy ban xã đều dùng loại này!”. Lê Quốc Lập cười đùa, nói: “Ha, Trường Hà đúng là tay phá gia chi tử, chú Lý vất vả lắm mới trồng ra được thứ trà ngon, vậy mà cậu ta lại đem cho chúng ta dùng miễn phí thế này”. Tôi cười phụ họa thêm: “Đúng vậy, xã mình luôn được uống trà miễn phí do Trường Hà mang đến”. Hai người nói cười vui vẻ, tâm trạng u uất, buồn rầu vừa rồi như bị quét sạch, tôi đưa Lê Quốc Lập về phòng, rồi lại về ngồi xuống bàn. Đồ dùng hằng ngày của Tiểu Vương đều đã được thu dọn mang đi, nhưng vẫn còn lưu lại một sổ sách, tôi liền cầm hai cuốn lên xem. Lật xem sách của cậu ấy, thời gian chậm chậm trôi qua. Luồng khí quen thuộc kia lại bủa vây, gió bên ngoài thổi vào, cảm giác se lạnh, tôi đứng lên đóng cửa sổ, ngày mùng Chín tháng Tám, trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng thanh lạnh. Tiện tay kéo rèm xuống, bóng cây rập rờn in lên cửa sổ, lúc sáng lúc tối, khi to khi nhỏ. Chợt nổi sợ hãi không tên ập đến, tim tôi bắt đầu đập nhanh. Chẳng biết tại sao lại có cảm giác đó, tôi thờ dãi đứng dậy, cảm giác càng rõ, Tiểu Vương đang mỉm cười với tôi, là nụ cười rạng rỡ, hay nụ cười mang vẻ uể oải, mệt mỏi. Tôi vỗ lên vai Tiểu Vương, cảm giác rất chân thực, tôi nói: “Tên tiểu tử này, mấy ngày nay đi đâu vậy hả? Sao không nhìn thấy đâu?”. “Về nhà một chuyến”, nụ cười của cậu ấy chân thành mà âm ập. “Về nhà mà cũng không báo với tôi một tiếng, hại tôi đi tìm cậu mãi, mấy ngày trước còn nằm mơ, mơ thấy cậu bị tai nạn xe đấy!”, may mắn, hóa ra chuyện Tiểu Vương gặp tai nạn xe máy chỉ là giấc mơ của tôi, nở một nụ cười mang vẻ không hài lòng, nhưng trong thâm tâm tôi lại vô cùng vui mừng. “Ha ha, anh lại lừa tôi rồi, làm sao gặp tai nạn được chứ!”, Tiểu Vương như quở trách, chăm chăm nhìn tôi, đúng là đôi mắt đen ngày thường của cậu ấy đây mà, mang một chút buồn bực tình nghịch, lại một chút trách móc hờn dỗi. Đúng là Tiểu Vương, tôi vô cùng phần chân nắm lấy tay cậu ấy. Tiểu Vương trước mặt bất chợt biến mất, tôi kinh hãi hét lên: “Tiểu Vương, Tiểu Vương, cậu lại đi đâu rồi?”. Đột nhiên sau lưng có cảm giác lạnh lẽo, tôi quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Vương ở đó, khuôn mặt của cậu ấy vừa rồi chẳng phải còn rất rạng rỡ tươi sáng sao, bây giờ hai con mắt như lồi ra bên ngoài, khuôn mặt bệ bết máu, máu trào ra từ hốc mắt, lỗ tai, máu cứ ứa ra, thấm đẫm cả mặt... đâu là Tiểu Vương, đâu mới là Tiểu Vương, tôi hoảng hốt sức nhớ, Tiểu Vương đã bị tai nạn xe, đó không phải là giấc

mơ của tôi. Bóng người kia ngày càng lại gần, bóng người mang cặp mắt lồi, máu chảy ròng ròng đó, chính là Tiểu Vương sao? Cậu ta định làm gì? Cậu ta sẽ làm gì tôi? Về mặt đó hung tợn, hải hùng, chẳng tài nào nhìn thấy chút biểu cảm nào. Đột nhiên nghe thấy giọng nói trống rỗng như từ vực thẳm vọng lại: “Nam Bính, hãy đi cùng tôi, hãy đi cùng tôi, cùng tôi.... Cậu ta bước đến phía tôi, từ từ lướt đến, như đang phiêu bồng bay trong gió. Đầu gối cậu ta thẳng tắp, trong truyền thuyết, chẳng phải quỷ đi như vậy sao? Không biết gió từ đâu thổi tung mái tóc của cậu ta, từng sợi từng sợi bay về phía sau, hình ảnh rõ ràng như chọc thẳng vào đáy mắt tôi. Cánh tay cậu ấy chậm chậm vươn về phía trước, bàn tay trắng bệch, bàn tay nhợt nhạt, bàn tay đó, chẳng phải là bàn tay của Tiểu Vương sao, bàn tay của Tiểu Vương, ngoài ngón giữa và ngón trỏ cầm bút có một vài nốt chai ra thì rất trắng trẻo mịn màng, bàn tay đó, trắng bệch như thế... Tôi bắt đầu lùi lại, một bước, thêm một bước, đôi chân như đang bị gông cùm xiềng xích, như đang kéo theo một tảng đá lớn nặng vô cùng, không tài nào nhấc lên được, mồ hôi túa ra khắp cơ thể. Khuôn mặt cậu ấy dần dần biến dạng, mơ hồ, cuối cùng không nhìn thấy nữa, nhưng bàn tay vẫn không biến đổi, ngược lại còn chậm chậm vươn thẳng đến trước mặt tôi, sau đó, dừng lại, trong cái nhìn bắt đầu tán loạn của tôi, hiện ra cảnh tượng, một ngón tay đang nâng cao, ngón tay trắng toát nhợt nhạt, một ngón trỏ! Rồi như dữ dội tựa núi đổ, sóng thần, từ trong cổ họng tôi bật ra một tiếng hét thất thanh: “Á á á!!!”. Kinh hãi bừng tỉnh, cửa sổ vẫn đóng kín, bóng cây bên ngoài vẫn rập rờn in đủ hình thù lên cửa sổ, ngoài ra, chẳng có gì cả, không có bất cứ thứ gì, kể cả gió.

13. Chương 13

TIỂU DIỆP KỂ CHUYỆN

Đêm qua ngủ không ngon, hôm nay thấy đầu choáng váng. Cảm giác tinh thần không còn như trước nữa, nhưng lòng nhiệt tình với công việc vẫn luôn hừng hực như xưa. Nguyên nhân tinh thần bất ổn hôm nay, chính là vì giấc mộng đã trở về, hay là bởi gần đây đang phải chịu áp lực tâm lý quá lớn. Giờ làm việc buổi chiều, Tiểu Diệp đang nói chuyện với Trịnh Minh Kiến, thấy vẫn chưa đến giờ làm việc, Trương Viên Dương cũng đến tham gia. Phòng làm việc bỗng vang lên tiếng cười mà lâu lắm chưa trở lại. Trương Viên Dương nhấp một ngụm trà, cười nói: “Tiểu Diệp, kể cho em nghe sự tích của các nhân vật làm việc tại xã chúng ta”. Câu này, bất ngờ khiến Tiểu Diệp sung sướng nhảy dựng lên, hào hứng nói: “Tuyệt thật, liên quan đến ai ạ?”. Trương Viên Dương cười cười: “Câu chuyện này liên quan đến Minh Kiến và Quốc Lập đây”. Trịnh Minh Kiến cười khinh khinh: “Tôi thì có chuyện gì hay ho mà kể cho em ấy nghe chứ? Lại bắt đầu giở trò nghịch ngợm gì đây”. Lê Quốc Lập cười nói: “Nghe thấy chưa, hôm nay cậu ta lại biến chúng ta thành những nhân vật như thế nào đây?”. Tiểu Diệp giục giã: “Kể đi!”. Trương Viên Dương lại nhấp một ngụm trà, giọng điệu sang sảng vẻ trịnh trọng, nghiêm trang, chỗ nào ra chỗ nấy, bắt đầu kể: “Vào một ngày, các thành viên của xã tụ tập nhậu nhẹt, Minh Kiến và Quốc Lập uống say bí tỉ, Minh Kiến bước xiêu bước vẹo trên đường, bộ dạng đó không thể về nhà được, thế là chúng tôi dìu cậu ta về phòng của Quốc Lập, để hai người họ chen nhau ở tạm một đêm. Đợi khi chúng tôi đóng cửa bước ra, vừa đúng lúc hai anh chàng say bí tỉ bắt đầu bô lô ba la nói. Minh Kiến bảo: “Quốc Lập à, trên giường tôi hình như có thằng nào đang ngủ. Quốc Lập mơ mơ màng màng nói: “Trên giường tôi cũng có một đứa. Minh Kiến liền đề nghị: “Hay là chúng ta một cước đạp thằng kia xuống!”, Quốc Lập tán đồng, sau đó nghe thấy trên giường phát ra mấy tiếng “lạch cạch”, “lạch cạch”, tiếp đó là “Ui da”, “Ầy ồ”, Minh Kiến cười ha hả nói: “Được rồi, tôi đã đạp thằng ấy xuống!” Quốc Lập nằm dưới đất nói: “Còn tôi thì bị nó đạp xuống rồi”. Minh Kiến rất thông cảm nói: “Người anh em, anh không đạp nổi nó, vậy thì đành ngủ dưới sàn nhà vậy!”. Tiểu Diệp cười phá lên ha ha, chúng tôi cũng bất giác mỉm cười, Trương Viên Dương làm tuyên truyền đúng là không uống, anh ta cứ thuận miệng kể, lời cứ thế tuôn ra thôi, mỗi câu chuyện là một nụ cười, chúng tôi thường bị cậu ấy trêu đùa, còn Tiểu Diệp vì không biết nên lại cho đó là việc thực. Tiểu Diệp cười một tràng, rồi nói: “Rất hay, ha ha, hôm qua em gặp một chuyện, cũng khá thú vị, các anh có muốn nghe không? Để em cùng chia sẻ với các anh luôn”. Lê Quốc Lập cười nói: “Chuyện thú vị sao? Em thử kể xem nào, nếu không hay, tối nay em phải mời các anh ăn tối nhé!”. Tiểu Diệp không theo, cười nói: “Làm gì có cái lý ấy, em kể chuyện vừa tổn tinh thần vừa phí nước bọt, đã chẳng xin thêm được gì lại còn bắt em tiêu tốn thêm, như thế quá bất công, có thể gây ra áp lực tinh thần đấy”. Trịnh Minh Kiến cười: “Nói rất hay, Quốc Lập, anh lại ăn hiếp Tiểu Diệp rồi, Tiểu Diệp, em kể đi, nếu hay các anh sẽ mời em ăn tối, được chứ”. Tiểu Diệp vui vẻ nói: “Chỉ có anh Trịnh là tốt”, giọng nói lảnh lót, có chút đắc ý, bắt đầu kể: “Câu chuyện này kể về ba chàng tú tài cùng lên kinh

ứng thí, trên đường gặp một thầy xem tướng số, ba người cùng đến xin ông thầy đó xem một quẻ, rốt cuộc trong ba người đó ai có cơ hội được đề danh bảng vàng đây? Thầy tướng số chỉ giơ một ngón tay ra, ba người không hiểu, lại hỏi kỹ hơn, nhưng thầy tướng số nói thiên cơ không thể tiết lộ. Ba người không hỏi được, đành phải lên đường. Sau khi thi xong, ba người tú tài đều nói thầy tướng số đó thật lợi hại, đoán thật chuẩn. Hóa ra, một ngón tay lại có đạo lý huyền diệu như thế, có thể trong ba người chỉ có một người đỗ, cũng có thể chỉ có một người không đỗ, hoặc là cùng nhau đỗ, hoặc là cùng nhau trượt, hì hì, các anh nói xem vị thầy tướng số đó có ình không, dùng cách ấy mà khiến ba người tú tài đó bái phục sát đất như thế!” Tiểu Diệp cười dịu dàng, tôi và Trường Hà lại đưa mắt nhìn nhau, mặt mày xám xịt, cái đêm đó, tôi rõ ràng nhìn thấy bóng hình ấy giơ một ngón tay lên, chúng tôi có ba người cùng đi, Tiểu Vương đã chết rồi, vậy thì một ngón tay đó có ý nghĩa gì? Chẳng phải cũng giống với câu chuyện mà Tiểu Diệp vừa kể sao, muốn chúng tôi đoán, là chỉ có một người chết? Hay chỉ còn một người sống? Hay là tất cả đều phải chết? Tiểu Diệp cười sảng khoái: “Câu chuyện có triết lý như thế đương nhiên là truyện hay rồi, tôi nay có phải các anh nên mời em ăn tối không?”. Tôi và Trường Hà lặng lẽ không nói gì, trở về phòng làm việc rồi ngồi xuống bàn. Quay đầu, chỉ nhìn thấy Tiểu Diệp mơ hồ như đang thè lưỡi ra, mọi người đều trở lại chỗ của mình, phòng làm việc lại trở về trạng thái tĩnh lặng như thường, nhưng câu chuyện đó vẫn còn quá nhiều thứ đáng ngờ, cứ đang bám riết suy nghĩ của tôi và Trường Hà. Chuyện này liệu sẽ lại khiến đêm nay chúng tôi mất ngủ chăng? Ý nghĩa của nó là gì đây? Giấc mơ đêm qua, tôi lại nhìn thấy ngón tay đó, nói như thế cái chết của Tiểu Vương chưa phải là kết thúc, còn tôi và Trường Hà, sẽ tiếp tục phải đối mặt với nó. Nhưng rốt cuộc đó là đối mặt với thứ gì đây? Lần đầu tiên cảm giác mệt mỏi lại xuất hiện, chuyện này khiến tâm trạng của chúng tôi càng thêm áp lực nặng nề hơn. Tan ca sớm, Trường Hà lại không về nhà, cậu ta nhìn vào mắt tôi, nặng nề nói: “Anh Nam Bính, chúng ta không thể cứ như thế này được”. Tôi biết cậu ấy muốn nói chúng tôi không thể cứ như thế này, đúng vậy, chúng tôi không thể cứ ngồi đợi cái ngày tận thế sẽ đến, chúng tôi không thể để tinh thần sa sút đợi bóng hình kia quay lại tìm được, chúng tôi không thể cứ lo lắng không yên cả ngày như thế này. Nhưng, chúng tôi có thể như thế nào đây, chúng tôi không có dấu vết để lần theo, chẳng biết dựa vào cái gì và thực sự cũng chẳng có cách nào hết, hay là bóng hình đó chỉ là một hình ảnh trong giấc mơ. Lẽ nào chúng tôi phải đi tìm pháp sư sao? Chúng tôi đều là cán bộ nhà nước mà lại trắng trợn truyền bá mấy hoạt động mê tín dị đoan thì sau này biết chui vào lỗ nào mà trốn chứ? Làm sao còn mặt mũi nào nhìn dân trong xã nữa chứ? Trong mắt của Trường Hà không còn nỗi kinh hãi mà lại có mấy phần bình thản. Tôi biết chắc rằng bây giờ tôi cũng chẳng có cách nào duy trì sự bình tĩnh giống như cậu ấy. Cậu ấy cũng không còn ngồi một chỗ mà than khóc trong bất lực kiểu “làm sao để qua được những tháng ngày như thế này đây”, là lý do gì khiến cậu ấy không còn cảm thấy sợ hãi nữa? “Nam Bính này, có thể anh không tin vào những chuyện kỳ quái, nhưng gặp phải chuyện không thể dùng khoa học để giải thích như thế này, chúng ta chỉ có thể tin rằng thực sự có những chuyện quái dị đang tồn tại. Chúng ta đã dây vào nó mất rồi, tôi đồ rằng sẽ chẳng cách nào yên ổn được nữa”. Tôi im lặng. “Anh Nam Bính, tối nay đến nhà tôi, chúng ta cùng bàn bạc một chút.” “Đừng, không để vợ cậu biết chuyện này có lẽ sẽ tốt hơn.” Trường Hà khẽ thở dài: “Cô ấy đã biết từ lâu rồi!”, lại còn vui mừng nói: “May mắn là chỉ có hai người chúng ta phải đối diện với nó, không làm liên lụy đến người xung quanh, như thế cũng tốt, chúng ta không cần lúc nào cũng phải canh cánh về việc nó sẽ cướp đi ai đó cạnh chúng ta, chỉ cần bản thân mình thấy sợ hãi cũng quá đủ rồi”. Cuối cùng tôi hiểu ra, tại sao Trường Hà không còn thấy sợ nữa, tại sao cậu ấy lại chủ động như vậy. Trường Hà vỗ vỗ vai tôi nói: “Anh Nam Bính, nói thực lòng, tôi không muốn chết, vì vợ mình, tôi không thể chết. Cho nên tôi cần phải chủ động, bất cứ chuyện gì phải có nhân mới có quả, tôi muốn làm rõ chuyện này: Chúng ta chỉ vô tình chạm phải nó, hay là do trước đây chúng ta đã làm gì khiến nó oán hận đến tận giờ. Muốn cởi bỏ những vướng mắc trong lòng có thể phải cần dùng đến cả dao mà gỡ”. Đó mới là Trường Hà, khi Trường Hà không còn sợ hãi nữa, sự bình tĩnh và miễn tiếp của cậu ấy thể hiện ra hết bên ngoài, tôi nhìn cậu ấy: “Cậu tin đúng là có quỷ phải không?”. Cậu ấy khẽ lắc đầu: “Anh Nam Bính, nếu không phải là quỷ, anh bảo đó là cái gì?”. Tôi nói: “Tôi không biết”. Trường Hà tiếp lời: “Tôi cũng không biết”. Khi ấy chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt vừa giao nhau, tôi biết, thực ra trong thâm tâm của chúng tôi đều tin. Trấn tĩnh lại một chút, tôi nói: “Vậy cậu đã làm gì rồi?”. “Chưa, nhưng sẽ có. Hôm nay chúng ta nhất định phải bàn bạc một chút, ngày mai bắt đầu hành động.” Tôi chầm chầm mở miệng: “Đến nhà cậu, đi lối thôn Viên Vọng đi, tôi muốn đến đó xem lại”. Trường Hà sững sốt, gật đầu nói: “Được! Anh đã muốn đi đường đó thì chúng ta cùng nhau đi. Chúng ta đi xe máy”. Ngày mùng Mười tháng Tám, cách thời gian ba người chúng tôi đến thôn Viên Vọng đúng một tháng. Thời tiết hơi lạnh, cỏ tranh càng khô héo ứa tàn, khiến khung cảnh hiện lên càng thêm hoang vu, lạnh lẽo, u ám. Tiếng động cơ xe máy như tăng thêm sinh khí cho nơi này, nhưng thanh âm xịch xịch ở trong đêm u ám, giữa không gian

mênh mông vô định này, lại có cảm giác như yếu ớt, mỏng manh. Tôi và Trường Hà xuống xe, đứng cạnh nhau, đưa mắt nhìn nơi mà bóng hình đã xuất hiện vào cái ngày đó. Chúng tôi đều trầm mặc, suy nghĩ miên man, không biết Trường Hà đang nghĩ gì, gió thổi tới, tiếng xào xạc của đám cỏ tranh vang lên lạnh lẽo mà thê lương, hai tay Trường Hà nắm chặt, hơi run rẩy. Bất giác nghĩ đến ngày hôm đó, cái ngày mà chỉ có một mình tôi đến đây, cũng là đêm như thế cũng là cơn gió lạnh như vậy. Đêm nay gió càng lạnh, càng buốt giá hơn. Chúng tôi đợi hồi lâu, bóng hình đó không xuất hiện, nhưng nỗi sợ hãi vẫn luôn thường trực trong lòng, ở trong hoàn cảnh thế này, rất tự nhiên thôi, bản năng tự có phản ứng. Giống như đêm hôm đó, vốn đang là trung tuần tháng Bảy, tôi lại cảm thấy gió lạnh lẽo thấu xương đến thế. Từng trận từng trận gió ồa tới mang theo tiếng rít rợn người, lạnh lẽo hoang vu, từng đám mây cũng bị gió thổi chậm chậm trôi, ánh trăng sáng trắng mờ hồ như ảo ảnh, cuối cùng, chỉ nhìn thấy bóng hoàng hôn, sau đó, ngay cả bóng đó cũng dần dần biến mất phía sau những tầng mây. Trường Hà mím chặt môi, ánh mắt nặng nề, cứ dán vào khoảng không hoang vắng trước mặt. Tôi nhìn ánh trăng, cũng chẳng nói lời nào, bây giờ, mọi lời nói đều thừa thãi. Lại tựa như, chúng tôi sợ hãi phát ra bất kỳ âm thanh nào sẽ đánh thức thứ quái dị nào đó, sợ rằng có gì đó sẽ đột ngột nhảy ra sau khi chúng tôi phát ra âm thanh. Tiếng tim tôi và Trường Hà đập trong lồng ngực thành thành thành thành nghe rõ. Gió lạnh, cỏ tranh, mặt trăng bị lấp sau quãng mây, sắc đêm thê lương, ảm đạm.

14. Chương 14

KINH HỒN THÔN VIỄN VỌNG

Gió thổi đám cỏ tranh xào xạc không thôi, lúc nhấp nhô cao thấp, lúc lại xoắn vào, tản ra, thậm chí còn cảm nhận được rõ ràng những cơn gió đang xoáy lại, lướt qua cơ thể chúng tôi rồi chui thẳng vào đám cỏ, người vẫn đứng im, nhưng đám cỏ như đang phân tách. Một luồng khí không tên mờ hồ như đang cuốn lấy cơ thể từ phía sau, u ám mà lạnh lẽ. Giống như chiếc lồng vô hình đang chụp xuống đầu chúng tôi, chiếm lấy khoảng không mênh mông trước mắt, sau đó, không khí như bị hút ra, hô hấp của chúng tôi càng lúc càng gấp. Tôi nhìn sang Trường Hà, cậu ấy cũng đang nhìn tôi, thần sắc rất cổ quái. Sau đó, sắc mặt cậu ấy dần trở nên trắng bệch, môi bắt đầu run lên cầm cập, tay nắm chặt, càng run rẩy kịch liệt. Có một thứ áp lực khiến người ta cảm thấy nghẹt thở, hô hấp vô cùng khó khăn, tựa hồ có một bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy yết hầu tôi. Tôi đang quá lo lắng, nghĩ thế, tôi chủ động duỗi tay ra, cởi nút cúc áo trên cùng. Bỗng nhiên, không may có dấu hiệu nào báo trước, Trường Hà dừng mãnh bổ nhào về phía tôi, vươn tay đến bóp chặt cổ họng tôi. Tôi giật mình hét lớn: “Trường Hà, cậu điên à?”. Chỉ còn kịp nói ra câu đó, toàn bộ cổ họng tôi đã nằm gọn trong bàn tay của cậu ta. Cổ họng Trường Hà phát ra tiếng “khắc khắc” rợn người, ánh mắt đỏ dần, tựa hồ như đang nhìn tôi lại tựa như xuyên thẳng qua tôi mà hướng vào một không gian vô định nào đó, thần sắc hung ác vô cùng đáng sợ, con ngươi như lồi ra, trợn trừng hết cỡ, bàn tay lại không rời lỏng chút nào. Cổ họng tôi bị bóp nghẹt, hít thở trở nên khó, tôi dùng hết sức bình sinh kéo tay Trường Hà sang hai bên, nhưng sức lực của cậu ta lúc đó lại mạnh mẽ vô cùng, bàn tay lạnh đến thấu xương, cậu ta không nói, thanh âm vang vọng trong yết hầu nghe như âm thanh người bệnh sắp chết đang vật vã lần cuối, ánh mắt cậu ấy tuy tán loạn, nhưng lại tỏa ra một luồng khí rợn người cực kỳ đáng sợ. Tôi kinh hoàng phát hiện, đó không phải là Trường Hà, không phải Trường Hà. Bàn tay cậu ta vẫn liều mạng bóp nghẹt cổ khiến tôi không tài nào thở được, máu như muốn vọt khỏi não, đầu cũng bắt đầu nóng ran, mọi ý thức dần trở nên mờ hồ, mông lung. Theo bản năng, tôi tóm lấy tay cậu ta, vật lộn lần cuối cùng, nhưng chợt phát hiện, bàn tay cậu ấy cơ hồ không suy chuyển chút nào. Bàn tay đó càng bóp càng chặt, sau rồi, âm thanh trong cổ họng dần biến thành một thứ âm thanh quái dị như cười lại tựa khóc, âm u lạnh lẽo vô cùng. Đôi mắt trừng trừng nhìn tôi, ánh mắt như lang sói thêm mỗi, con ngươi như muốn bắn ra ngoài, thần sắc hung ác giống như một con quái thú tàn bạo. Hai mắt tôi cũng dần trợn ngược, lưỡi cũng bắt đầu không còn chịu sự khống chế của bản thân mà thè ra, không khí, tôi rất cần, vô cùng cần không khí, nhưng cổ họng tôi càng lúc càng bị thắt chặt, lưỡi dù cố thò ra cũng chẳng cách nào hít được thêm chút không khí nào. Kết thúc như thế này sao? Tôi sẽ phải cứ như thế này mà mất mạng sao? Trường Hà, tôi không thể để cậu trong tình huống không có ý thức xuống tay giết tôi như thế này được, tôi không thể chết, tôi không thể chết, tôi không thể chết!!! Vào thời khắc ấy, trong đầu tôi vẫn còn chút sáng suốt, tôi chủ động đổ mạnh người xuống, cơ thể Trường Hà cùng thuận theo cơ thể đổ xuống của tôi mà ngã theo, khi đổ xuống, bàn tay cậu ấy rời lỏng chút ít. Nắm lấy cơ hội đó, tôi dốc toàn bộ sức lực lộn về phía sau.

Đêm tháng Tám thanh lạnh, ánh trăng vẫn ẩn phía sau tầng mây, gió buốt thổi từng trận từng trận, xung quanh bao trùm một luồng khí lạnh lẽo, u ám mơ hồ đến rợn người. Tôi và Trường Hà vật lộn trong đám cỏ tranh. Đó là một thứ bản năng, bản năng thôi thúc tôi không ngừng vật lộn mới có thể tránh để đôi tay của Trường Hà bóp tôi chết nghẹt, nhưng, sức lực của tôi còn bao nhiêu đây? Cuối cùng tôi có thể thoát khỏi đôi tay đang bị ai đó khống chế đó không đây? Toàn bộ cơ thể đã ướt đầm đìa, chẳng biết vì vật lộn mà mồ hôi ứa ca, hay là vì quá sợ hãi nên mồ hôi lạnh thấm đẫm, quần áo tôi như dán chặt vào cơ thể, nhưng người Trường Hà lại không ra chút mồ hôi nào, mà thần sắc cũng trở nên hư ảo, đôi mắt đỏ, càng nhìn càng hung ác. Đây đâu phải là cặp mắt của Trường Hà? Trước nay nụ cười của cậu ấy luôn âm ập, đôi mắt cũng bình yên như mặt hồ phẳng lặng, nhưng đôi mắt này, đôi mắt này, như ẩn chứa nỗi thù hận mấy kiếp với tôi, ánh mắt dữ tợn và độc ác như muốn phanh thây tôi thành muôn ngàn mảnh. Tôi lại bị Trường Hà đè lên, trong màn đêm âm u lạnh lẽo, không có cách nào thấy được nét biểu cảm trên sắc mặt cậu ta, nhưng âm thanh phát ra nơi cổ họng lại vô cùng rõ ràng, đó tuyệt đối không phải âm thanh mà con người có thể phát ra. Cậu ấy giống như một con quỷ đang cuồng loạn trong cơn khát chột tìm được con mồi, biểu hiện như điên như cuồng, bàn tay càng siết chặt. Tôi không còn đủ sức để chống cự nữa và lúc ấy, cậu ta cũng chẳng cho tôi cơ hội để chống cự. Cậu ta ngồi lên người tôi, hai tay bóp chặt, chiếm lấy tư thế có lợi nhất. Ánh trăng bắt đầu hé lộ, gió vẫn đang thổi, lay động quần áo của Trường Hà, dưới lớp áo gân tay xanh lè hẳn rõ từng đường từng đường như những con giun ngoằn ngoèo, khuôn mặt cậu ấy đang từ từ thay đổi trước mắt tôi, cứ to dần, to dần, ý thức đang dần rời khỏi tôi càng lúc càng xa... Bỗng nhiên, trong suy nghĩ của tôi lại hiện lên một đôi mắt, đôi mắt trong sáng mà thanh tú, vừa then thừng xấu hổ lại vừa ai oán bị thương nhìn tôi, đây là đôi mắt của Tử Nguyệt phải không? Phải chăng là đôi mắt của Tử Nguyệt? Không ngờ vào lúc sắp phải lìa xa cõi đời, đôi mắt của cô ấy lại hiện lên trước mắt tôi thế này, cô ấy đã trú ngụ trong trái tim tôi rồi sao? Tử Nguyệt, vì em, anh không thể chết, anh quyết không thể chết! Tôi nắm chặt đôi tay đang dốc sức bóp chặt của Trường Hà, rồi dùng toàn bộ sức lực của cơ thể gỡ nó ra. Chỉ cảm thấy cổ họng bỗng được thông thoáng, một luồng khí tươi mát thổi vào, thật không ngờ tôi lại có thể thoát khỏi bàn tay ma quái đó. Há hốc miệng hít lấy hít để, tôi bỗng cảm thấy hoảng hốt, không dám tin đó là sự thật. Tới tận bây giờ mới biết không khí đáng yêu đến thế và cũng chưa từng ngờ tới việc mình lại xúc động như thế về việc vẫn còn được hít thở. Đám cỏ tranh lại bắt đầu “xào xạc, xào xạc”, quay đầu nhìn, chỉ thấy Trường Hà đang chậm chậm đứng lên giữa đám cỏ tranh. Cái nhìn của cậu ta đờ đẫn, nhưng mắt đỏ như máu, gió thổi khiến quần áo bay phấp phật hướng về phía sau giống như có thứ gì đó đang kéo lại, cậu ấy từng bước từng bước lại gần tôi. Tôi muốn vùng đứng dậy, nhưng toàn thân uể oải, tay chân mềm nhũn, không có cách nào đứng lên được. Tôi chống tay về phía sau, lùi lại từng chút từng chút, môi run lập cập, thốt không thành lời, chỉ nghe thấy tiếng răng của mình va vào nhau, đúng vậy, tôi đang sợ, đang rất sợ, một nỗi sợ hãi và tuyệt vọng phát ra từ sâu thẳm trong lòng cứ bám riết lấy cơ thể tôi, khiến hai chân mềm nhũn, không còn đủ sức lực đứng lên nữa, rõ ràng biết cậu ta tiến đến để làm gì, rõ ràng biết được nguy hiểm đang ở trước mắt, nhưng không có cách nào bỏ chạy được, đầu óc giờ trở nên trống rỗng, không thể suy nghĩ, bản năng lúc này chỉ có thể dùng tay gắng lùi về phía sau một chút, rồi lại một chút. Bước chân Trường Hà càng nặng nề, từng bước từng bước, như giẫm đạp trái tim tôi, con tim đập “bình bịch” liên hồi như trống trận. Trường Hà lại duỗi tay ra, hai tay chậm chậm vươn thẳng về phía trước, và rồi, trên mặt xuất hiện nét cười tàn khốc, u ám và thê lương, Đúng lúc tay cậu ta sắp chạm vào người tôi, lưng tôi chạm phải vật gì cứng chắc, là xe máy, chẳng biết sức mạnh từ đâu ủa về, tôi mạnh mẽ xoay người, nhảy lên xe, nhanh chóng quay đầu xe lại, đối diện với Trường Hà, bật đèn xe phía trước. Một luồng sáng trắng chói mắt chiếu thẳng vào cặp mắt đang mở trừng trừng của Trường Hà. Giống như một cảnh quay chậm trong phim, động tác của Trường Hà chợt dừng lại, dừng hình tại đó. Rồi, chậm chậm đưa ánh mắt chứa đầy sắc máu đỏ tươi lên, chậm chậm nhìn tôi, thần sắc vô cùng mệt mỏi, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn, sắc mặt cậu ta dần trở nên hư ảo, da thịt trên khuôn mặt không ngừng co rút, giật giật, rất lâu rất lâu sau mới hồi phục trở lại, sau đó, cậu ta sững sờ mơ hồ hỏi tôi: “Anh Nam Bình, anh chiếu thẳng đèn vào người tôi làm gì thế?”. Sự cảnh giác đề phòng của tôi giờ mới được giãn ra, Trường Hà, lúc này suy nghĩ của cậu ta cuối cùng đã thuộc về cậu ta. Trường Hà thấy lạ kỳ hỏi: “Nam Bình, trên đầu anh sao lại có cỏ tranh thế kia?” Tôi thở dài, nói: “Vừa ngã một cú”. “Anh không sao chứ? Tại sao tôi không biết anh ngã nhỉ?” Tôi lắc lắc đầu, giọng mệt mỏi khàn đặc nói: “Trường Hà, chúng ta về thôi”. Lại một trận gió nữa thổi tới, cỏ tranh lại nhấp nhô trập trùng, lúc ấy vầng trăng đã hiện rõ sau hồi lâu ẩn nấp dưới tầng mây đen sạm, ánh trăng thanh lạnh, phản chiếu lên khuôn mặt Trường Hà sáng tối mấp mờ. Tiếng động cơ xe máy kêu “bình bịch”, chúng tôi đến nhà của Trường Hà, bộ dạng tôi vô cùng mệt mỏi và yếu ớt. Trường Hà nói với tôi: “Anh Nam Bình, sắc mặt anh không tốt lắm, anh sao thế?”. Tôi lắc đầu, không muốn nói bất cứ một

từ nào lúc này. Trường Hà nhìn tôi vẻ ngờ vực, tôi dùng giọng trầm nặng nói: “Không có gì, mệt thôi”. Cổ họng bị cậu ta bóp nghẹt lúc này vẫn còn đang nóng bỏng như lửa đốt, âm thanh phát ra vô cùng khó khăn, nhưng việc cậu ấy mất đi ý thức, bị một thứ gì đó mờ ám thao túng, tôi không nhất định phải nói với cậu ấy. Giờ tôi chỉ muốn ngủ một chút, cảm giác thật giống như ác mộng, mong sao nó chỉ là một trường mộng mị mà thôi, nhưng rõ ràng tôi biết, không phải, tuyệt đối không phải! Nó chính thức tuyên chiến với chúng tôi sao? Nó dễ dàng lợi dụng bàn tay của Trường Hà, không tốn một chút sức lực mà đùa bỡn chúng tôi trong lòng bàn tay vậy sao?

15. Chương 15

TÌNH ĐẦU KHÓ QUÊN

Không thể nghĩ ra bất kỳ phương án nào, đêm qua bất kể Trường Hà có hỏi như thế nào, tôi đều không nói, kỳ thực tôi không đủ dũng khí để thảo luận với cậu ta về vấn đề sống chết của chúng tôi, sau khi suýt chút nữa bị Trường Hà bóp chết, tôi cảm thấy cái chết cũng không còn quá đáng sợ như trước nữa. Tất nhiên đó không phải là bởi suy nghĩ tiêu cực. Tôi vẫn đồng ý với ý kiến của Trường Hà, phải chọn cách chủ động. Chỉ có điều công việc sắp tới đây khá bận rộn, tôi không thể vì chuyện không thể nào giải thích được này mà bỏ bê công việc được. Ngày hôm sau có buổi hội nghị do thành phố tổ chức, bởi mới có một vị Chủ tịch thành phố được điều động về cho nên hội nghị lần này cũng là buổi chào đón tân Chủ tịch thành phố. Tại buổi hội nghị đó tôi đã gặp Phương Minh. Phương Minh là bạn học đại học của tôi, ở chung một phòng, hồi còn học đại học, Phương Minh hoạt động rất nhiệt tình, là người thành phố duy nhất mà hòa hợp thoải mái với chúng tôi. Cậu ấy chính là tân Chủ tịch thành phố. Phương Minh nhìn thấy tôi, nhiệt tình đến mức khiến người khác há hốc mồm mà kinh ngạc, còn ép tôi đến nhà chơi, thịnh tình khó chối, thêm nữa, đã mấy năm rồi chúng tôi chưa gặp lại nhau, vì thế tôi liền đến nhà Phương Minh. Phương Minh sống trong một căn nhà có hai phòng ngủ, một phòng khách, cậu ấy nói: “Mới đến đây chưa được mấy ngày, công việc vẫn chưa chính thức bắt đầu, cho nên bà xã vẫn chưa chuyển đến được”. Trong lúc nói chuyện tâm sự linh tinh, Phương Minh vô ý nói: “Nam Bính, xã Tú Phong là xã nghèo, hơi khổ một chút, nhìn sắc mặt cậu có vẻ trắng bệch ra thế thì biết ngay cậu là vị quan thanh liêm đây mà. Ủy ban thành phố đang thiếu một chân thư ký, cậu có hứng thú đến đấy không. Nếu cậu đến, anh em chúng ta cùng nhau chung tay góp sức gây dựng sự nghiệp”. Tôi hơi sững người, tôi hiểu ý của Phương Minh, cậu ấy có năng lực, nhưng dù sao cũng là người mới toanh, có lẽ trên cương vị mới trong lúc triển khai công việc vẫn có chút khó khăn, cho nên muốn tìm một người có thể tin nhiệm được, tôi lại đang làm việc ở tại xã trực thuộc, liền trở thành người thích hợp nhất để lựa chọn. Nếu tôi đồng ý lên đây, tuy chỉ là một chân thư ký, nhưng dù sao đó cũng chỉ là giai đoạn giao thời, về sau có tiền đồ hơn ở xã Tú Phong. Phương Minh thấy tôi trầm tư không nói, cho rằng tôi đã muốn ở lại, liền cười rồi vỗ vai tôi, nói: “Cậu cứ thư thả suy nghĩ, ngày mai trả lời tớ cũng chưa muộn, hôm nay anh em chúng ta nói chuyện đã”. Tửu lượng của Phương Minh vẫn tốt như thế, còn nhớ hồi học đại học cậu ta từng uống bốn chai rượu trắng mà vẫn chưa say. Hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện rôm rã trong phòng khách nhà Phương Minh, cậu ta đặc ý nói: “Nam Bính, cậu không biết bà xã tớ là ai nhỉ?”. Tôi vừa uống rượu, vừa lắc đầu: “Tớ chưa gặp cô ấy, lúc cậu lấy vợ cũng có mời tớ đâu, nên tớ không biết”. Phương Minh cười: “Lúc ấy đâu biết cậu đang ở xó xỉnh nào chứ, cho nên thiệp cưới không đưa đến tay cậu được. Cậu biết hoa khôi của trường chúng ta lúc đó không?”. “Lâm Yến?”, tôi kinh ngạc: “Là cô ấy sao?”. Phương Minh lại nâng chén, có chút đặc ý: “Đúng đấy, bây giờ cô ấy đã là vợ tớ rồi”. Tôi cúi đầu uống rượu, những mảnh ký ức còn lưu lại được lật mở ra. Hồi đăng ký nhập học, tôi cứ canh cánh về số tiền mà bố mẹ chạy đôn chạy đáo vay mượn khắp nơi trong lòng, khi xếp hàng dưới ánh nắng chói chang để làm thủ tục nhập học, một cô gái mặc chiếc váy trắng tinh đi qua, rồi cô ấy quay đầu lại, mái tóc được túm lại thành chiếc đuôi gà, tạo nên một đường vòng cung trên không trung, cô ấy nhìn tôi, khẽ miệng nở rõ một nụ cười chế giễu. Tôi biết cô ấy đang cười gì, còn cô ấy mãi mãi chẳng thể nào biết, tôi được đứng ở vị trí này là điều không dễ dàng gì, cho nên mới cười giễu bộ trang phục cũ kỹ của tôi, cười bộ dạng giản dị mộc mạc của tôi. Tôi lại không hề cho rằng lúc ấy mình phải xấu hổ, đôi mắt hung hăng dõi theo bóng cô gái. Những vị tiểu thư đài các ăn không ngồi rồi, ỷ lại người khác, được tận hưởng phúc ấm của cha mẹ thì có tư cách gì mà cười người khác chứ. Cô ấy bắt gặp cái nhìn của tôi, có chút bất ngờ, ngạc nhiên, khuôn mặt thoáng ửng hồng, cúi đầu thấp mà rời đi. Sau này, tôi được biết cô ta học khoa Y học. Sau này, cô ta trở thành đối tượng của Phương Minh. Vào một buổi chiều gió xuân man mác, cô lặng

lẽ đặt một bức thư vào tay tôi rồi rời đi. Trong thư là sự ấm áp, ý vị, là tình cảm trong tiết trời xuân nồng nàn thuần hậu, tôi dứt khoát đem bức thư xé đi...Bây giờ nghĩ lại, lòng tự tôn kiêu ấy thật đáng buồn cười, nhưng giờ nhìn cô ấy và Phương Minh cuối cùng cũng đơm hoa kết trái, có lẽ tôi cũng không nên cảm thấy buồn nữa. Tôi nên chúc phúc cho cô ấy và Phương Minh mới phải. Phương Minh nói: “Vừa mới được điều tới, công việc khó triển khai, lại phải tự lo cuộc sống, nên đúng là có chút mệt mỏi, cuối tuần vợ tớ đến, lúc đó cậu lại qua đây tụ tập nhé, tất nhiên, nếu cậu chịu tới giúp đỡ tớ thì quá tốt”. Tôi vừa cười vừa nhấp ngụm rượu, có lẽ tôi không còn có kiểu trẻ con như hồi còn niên thiếu nữa, chẳng biết khi gặp lại Lâm Yến chúng tôi có còn cảm thấy ngỡ ngàng, khó nói chuyện nữa không, nhưng đó không nên trở thành lý do để cản trở mọi thứ. Khi về đến trụ sở ủy ban, đã là buổi trưa. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ hắt vào phòng, từng vệt từng vệt, mặt trời vào tiết thu không còn lười biếng uể oải như ngày xuân, lại không quá gay gắt cuồng nhiệt như tháng hè, ấm áp hơn hẳn ngày đông, bước vào dưới ánh nắng ấy, bóng hình đồ dài trong phòng làm việc. Tiểu Diệp cười hì hì nói: “Chủ tịch đã về”. Tôi nở nụ cười rồi gật đầu với Tiểu Diệp. Trong phòng làm việc, Trường Hà đang sắp xếp tài liệu, lông mày khẽ nhíu, tôi bước đến gần cậu ta, hóa ra là phương án quy hoạch tổng thể thôn Thanh Lưu. Xã Tú Phong có bước phát triển kinh tế nhảy vọt như hiện nay, chính là do toàn thể cán bộ trong xã đều đồng lòng, thật tâm vì nhân dân phục vụ. Trường Hà mãi không cử động, xem ra vẫn đang trầm tư trong mạch suy nghĩ của bản thân. Mấy ngày nay, tâm trạng Trường Hà rõ ràng có chuyển biến tích cực, hình như hiện vẫn mắc mớ với chuyện này, chỉ còn một mình tôi thôi. Tôi bước đến, Trường Hà ngẩng đầu: “Chủ tịch, anh về rồi à, tôi đang xem phương án quy hoạch thôn Thanh Lưu, tôi cảm thấy, thôn Thanh Lưu không bằng thôn Thanh Tuyền, thôn Thanh Tuyền vì đa phần đều là đá núi, nước suối, có thể lợi dụng những thế mạnh đó để phát triển khu du lịch sinh thái; thôn Thanh Lưu địa thế tương đối bằng phẳng, không thể phát triển thành khu du lịch được, thổ nhưỡng của vùng này khá cằn cỗi, trồng lúa nước sẽ không thể có năng suất cao, khi mưa gió không được thuận lợi, việc dẫn nước tưới tiêu sẽ vừa hao tài tốn của lại cực dân. Có nên chăng chuyển sang trồng mía hoặc trồng bông?”. “Ừ, phương án này có thể thi hành được, trên thành phố có một cơ sở đang nghiên cứu kỹ thuật để nâng cao năng suất cây bông, đã nghiên cứu thành công giống bông số 1, những nông dân sau khi trồng loại bông này, không tiếc lời khen ngợi, tôi đang tính mang giống bông có chất lượng hàng đầu này về và để xưởng thôn Thanh Lưu trồng loại này”. Nói là làm, tôi lập tức gọi Trương Viễn Dương và Lê Quốc Lập, sau khi bàn bạc thống nhất, mọi thứ chắc chắn, tôi thở một hơi dài. Nhìn đồng hồ đã đến giờ tan ca, tôi cùng đám Trương Viễn Dương cùng đến nhà ăn dùng bữa. Lần một mỗi này, cảm giác thấy tinh thần chẳng bằng trước đây được nữa, chuyện xảy ra tối hôm trước, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta kinh hoàng rồi, rốt cuộc tôi vẫn không hiểu, lẽ nào trên thế giới này đúng là vẫn còn mấy chuyện kinh dị như vậy sao, có thể điều khiển suy nghĩ của con người, có thể giày vò ý chí của họ? Nhưng mọi chuyện có quả tất phải có nhân, lý do nào lại khiến chúng tôi gặp phải rắc rối này? Chỉ là vì cái đêm tháng Bảy lộng gió ấy, trong đám cỏ tranh lay động họ chúng tôi nhìn thấy bộ dạng của nó sao? Nhưng, chúng tôi đâu có mạo phạm gì mà nó lại cướp đi sinh mệnh của Tiểu Vương. Tuy là do phanh của chiếc xe máy Tiểu Vương đi không ăn khiến cho tai nạn thương tâm ấy xảy ra, nhưng đó chỉ là sự trùng hợp hay là do nó đang âm thầm khổng chế đây? Con một mỗi uể oải như bện chặt trong trí não, tôi nằm lên giường, dần dần chìm vào giấc ngủ. Một thanh âm nhẹ nhàng, u ám than thở: “Nam Bính.” Tôi chợt giật mình, cổ họng bỗng vọt ra một cái tên: “Tiểu Nghiên”, trừng trừng nhìn ra, trong màn sương mù mịt đang bủa vây lấy tôi, một người con gái mặc chiếc váy trắng liền thân đứng cạnh, mái tóc phiêu bồng trong gió, thân thể gầy yếu xơ xác, trông vô cùng đáng thương. Bóng hình ấy quen thuộc nhường này, về nhu mì yếu ớt khiến trái tim tôi thổn thức, mái tóc dài như cuốn chặt tâm can tôi khiến mọi suy nghĩ chợt biến mất, đầu óc trở nên trống rỗng. “Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên...”, tôi không sao gọi cô ấy được, chân bước loạng choạng, bổ nhào về phía bóng hình đó. Đôi chân tôi nặng tựa chì, sàn nhà dưới chân lại bỗng bồng bồng giống như đang giẫm lên mây, mồ hôi cứ thế túa ra ướt đầm khuôn mặt, đang chảy dần xuống áo. Cô gái áo trắng nhẹ nhàng quay đầu lại, khuôn mặt dịu hiền tựa như chú chim nhỏ, nụ cười rạng rỡ tựa hoa mới nở, tôi đưa tay ra trước mặt cô ấy: “Tiểu Nghiên, anh biết, em không rời xa anh. Mấy năm nay, anh luôn nhớ đến em...”. Tiểu Nghiên, rõ ràng là Tiểu Nghiên, nhưng cô ấy lại không sà vào lòng tôi, mà chậm chậm quay người, rồi từng chữ từng chữ rõ ràng như rót vào tai: “Anh yêu em? Nhưng, anh có thể cho em cái gì đây? Anh có thể giúp em ở lại thành phố này không? Anh có thể cho em hạnh phúc không? Anh có đảm bảo khiến em mãi mãi vui vẻ không..” Tôi sững người, mồ hôi túa ra như mưa. Tiểu Nghiên, cuối cùng em lại nhấn tâm như thế, cuối cùng em lại nhấn tâm làm tổn thương tôi mà sà vào lòng một người đàn ông khác, chỉ vì hắn ta có thể để cho em ở lại thành phố này? Vì hắn có thể bảo đảm khiến em mãi mãi vui vẻ? Hay là bởi hắn ta có thể khiến em hạnh phúc? Tiểu Nghiên đứng trước mặt tôi, nở một nụ cười băng giá. Trong màn sương mờ mịt, bỗng nhiên có

một người đàn ông bước ra, dùng ánh mắt sắc tựa chim ưng săn mồi, như đâm thẳng vào đối phương, chăm chăm nhìn Tiểu Nghiên, sự đặc ý không chút che giấu hiện lên trên khuôn mặt ác độc khiến người khác cảm thấy lạnh toát sống lưng. Nhưng, khuôn mặt đó, tại sao chẳng thể nào nhìn rõ. Tiểu Nghiên lại kéo cánh tay hắn ta, ngay cả một ánh mắt cũng chẳng thèm ban phát cho tôi, rồi cùng hắn ta biến mất trong màn sương mù âm đạm... Tôi kinh hãi, trán đầm mồ hôi lạnh, từ từ ngồi dậy. Tiểu Nghiên, em thật nhẫn tâm, dù là trong giấc mộng em cũng cự tuyệt với anh dứt khoát như vậy sao? Ngồi dậy bước tới chiếc bàn trước mặt, rót một cốc nước, lòng tôi dần bình tĩnh trở lại, ngồi xuống ghế, chuyện xưa từng cảnh từng cảnh tựa như một bộ phim lại tái hiện trước mắt.

16. Chương 16

THẾ NÀO LÀ NHÂN QUẢ

Tôi và Tiểu Nghiên quen nhau hồi năm thứ hai đại học, Tiểu Nghiên cũng là một cô gái xuất thân từ nông thôn, là người mộc mạc giản dị nhưng cũng khá phóng khoáng thoải mái, cũng được xếp vào hàng xinh xắn, đáng yêu. Tôi không biết tại sao mình lại được lọt vào mắt xanh của cô ấy, có biết bao chàng trai tuần tú luôn vây quanh tán tỉnh, vậy mà quả tú cầu tình yêu lại trao đúng vào tay tôi. Sau này, Tiểu Nghiên nói: “Em yêu sự thành thực và thuần hậu của anh, em cũng là một cô gái nông thôn, từ nhỏ đã mơ ước trở thành cô giáo để có thể dạy cho các em thơ ở nhiều thôn làng học được tri thức!”. Nhưng, Tiểu Nghiên, người luôn miệng nói muốn trở thành một giáo viên tương lai, đến lúc sắp tốt nghiệp, đứng bên bờ hồ liễu rủ, lại nói với tôi: “Anh Nam Bính, chúng ta chia tay nhau đi, chúng ta cần phải nghĩ đến tương lai của chính mình, em không muốn trở về nơi nghèo kiệt xác ấy. Thực ra, chúng ta hoàn toàn có thể nắm giữ vận mệnh của mình, chúng ta nỗ lực như vậy, không nên và cũng chẳng có lý do gì phải trở về nơi đó để chịu khổ cả”. Tôi ngạc nhiên nhìn cô ấy, khuôn mặt nghiêng nghiêng, trên mặt vẫn còn lưu lại nét tú nhả thuần khiết, nhưng thăm sâu nơi đáy mắt lại hiện lên nét xa lạ chưa từng thấy. Tôi nghi ngờ hỏi lại: “Tiểu Nghiên ngốc nghếch, em đang đùa gì thế?”. Cô ấy nhìn tôi, dưới ánh sáng mờ lung của đèn đường từ phía xa chiếu tới, nhạt nhòa mà le lói, phản chiếu lên khuôn mặt cô đủ thứ sắc màu, cô ấy cất giọng lạnh lùng, điềm đạm nói: “Nam Bính, lẽ nào anh thực sự chưa từng nghĩ đến tương lai sẽ ra sao ư? Anh quá ngây thơ hay thực sự ngu ngốc? Lẽ nào anh muốn cả đời này thua kém người khác sao?”. “Tiểu Nghiên, tại sao em lại nói như thế, ước mơ ban đầu của em đâu rồi? Chẳng phải từ nhỏ em đã muốn trở thành một giáo viên sao?” “Nam Bính, anh thật ngây thơ. Có thể chúng ta chẳng có gì, nhưng anh phải biết, ở nông thôn dù là giáo dục hay kinh tế đều chẳng thể bằng thành thị, chúng ta dù không nghĩ cho bản thân mình, lẽ nào cũng không nghĩ cho con cái sau này sao?”. Tiểu Nghiên xoay người, trên khuôn mặt đáng yêu ngày nào nà một nụ cười khinh rẻ. Nụ cười khẩy đó như một lưỡi dao đâm sâu vào sự tự tôn yếu mềm của tôi. Tôi chẳng nói gì, bởi biết rằng Tiểu Nghiên nghĩ như vậy cũng đúng, dù sao tôi cũng chỉ là một thằng nông dân chính hiệu chẳng có gì, không thể cho cô ấy một cuộc sống mà cô ấy muốn, không thể khiến cô ấy và những người con gái khác giống như thế hưởng sự ngọt ngào và ấm áp của tình yêu, những thề non hẹn biển ba năm nay, những vui vẻ âu yếm ba năm nay bỗng chốc lại tiêu tan tựa mây khói thế sao? Tôi dựa người vào cây liễu to lớn xù xì, cảm giác một mối dây lên, thấy như có một thứ gì đó đè nặng lên cơ thể khiến tôi thấy mệt mỏi không có chút sức lực nào hết. Tiểu Nghiên nhìn tôi, ánh mắt như không nở, định bước về phía tôi rồi lại dừng, cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Anh hãy suy nghĩ cho kỹ càng, em chỉ vì muốn những điều tốt đẹp cho chúng ta mà thôi”. Tôi không cam lòng, không dám tin tưởng, nói: “Tiểu Nghiên, lẽ nào tình cảm ba năm nay, em lại có thể buông bỏ như thế được sao?”. Tiểu Nghiên chột sững người, rồi hơi run rẩy, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại, cô quay đầu nhìn tôi, trong cái nhìn mang vẻ bất lực: “Anh Nam Bính, anh nói đúng, em không thể buông được. Nhưng, tình yêu là một thứ xa xỉ, cần phải có một chiếc túi để bảo quản, nếu ngày ngày bị quấy nhiễu bởi củi, gạo, dầu, muối tương, giấm, trà, thuốc, thì còn tâm trạng đâu mà thưởng thức hương vị ngọt ngào của tình yêu nữa chứ, rồi sẽ đến lúc hai người chán nản không còn hứng thú nữa, thì chỉ bằng bây giờ chia tay, chỉ ít còn lưu giữ lại được chút ký ức tươi đẹp nào đó”. Tôi lắc đầu: “Tiểu Nghiên, có phải là em yêu người khác rồi?”. Tiểu Nghiên chột sững người, từ từ gật đầu. Sau đó quay người bỏ chạy. Tôi cười đau khổ, biết Tiểu Nghiên có lẽ vẫn còn yêu tôi, nhưng bây giờ lại bị tiền tài làm mờ mắt, tôi chẳng có lý do cũng như tư cách để chỉ trích cô ấy cả? Thần thờ hồi lâu dưới bóng liễu rủ, nỗi đau cứ ùn ùn kéo đến. Tiểu Nghiên, anh cứ tưởng rằng em không tầm thường, tưởng rằng em sẽ không bao giờ theo đuổi cuộc sống vật chất, không ngờ em lại phủ nhận tình yêu, ôm ấp sự ham mê vật chất. Tiểu Nghiên nhanh

chóng làm thủ tục nghỉ học, nghe đâu cô ấy lấy một người thành phố, lại là một người thành công nữa. Hấp dẫn đến thế sao, gần đến ngày tốt nghiệp rồi mà cũng không thể đợi được, lại làm thủ tục thôi học. Từ đó, tôi cũng chưa từng gặp lại cô ấy. Trong đêm khuya thanh vắng, gió thổi mát lạnh, cảnh liễu khẽ không lay động, những cành liễu nhỏ dài nhẹ phất phơ trước mặt, nhắm mắt lại, trong lòng trống trải mênh mông không bờ bến. Mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, chẳng rõ là bản thân tôi thấy tức giận hơn hay là tổn thương hơn nữa. Từ trước đến nay, bất luận thế nào, hình bóng Tiểu Nghiên cũng đã in hằn trong trái tim tôi sâu đậm nhất, là người đã chiếm giữ một phần linh hồn tôi, chính vì thế mà tôi không có cách nào tiến triển thêm được với Tử Nguyệt, cho nên khi đối diện với Tử Nguyệt, tôi cũng không thể toàn tâm toàn ý, chính là bởi nỗi đau năm đó quá sâu đậm, tổn thương quá nặng nề. Cho nên đối với chuyện tình cảm đã có sự lạnh nhạt của người từng trải. Uống một ngụm nước, thở dài náo nức. Có tiếng gõ cửa nhẹ vang lên. Tôi đứng lên mở cửa. Bên ngoài là Trường Hà. Cậu ấy cầm một túi trà, mỉm cười nhìn tôi: “Lá chè của nhà làm ra, đem biếu anh cùng thưởng thức”. Tôi cười rồi để cậu ấy vào phòng: “Hồi lộ tôi hả?”. “Đâu dám, ai mà không biết anh không tham tài cũng chẳng ham sắc! Đây là trà mẹ tôi mới làm, uống sẽ thấy tinh thần tỉnh táo hơn! Anh ấy à, khi bận việc toàn dùng trà thay cơm, trà lần trước biếu anh, anh uống hết rồi phải không? Cho nên lần này tôi lại mang thêm cho anh.” Trường Hà vừa nói vừa tiện tay đặt chiếc túi lên bàn: “Tôi đoán buổi trưa có lẽ anh không ngủ, qua tìm anh nói chuyện đây!”. “Chè ở Ủy ban đều là do cậu mang đến miễn phí. Thế trà này đúng là không cần phải trả tiền cho bác gái ở nhà đấy chứ? Chẳng thế ngờ cậu lại là thằng phá gia chi tử như thế”, tôi nói đùa. “Cái này thì có gì đâu, trại chè của bố mẹ tôi năm nào chẳng thu mấy trăm mấy chục cân, mà ủy ban có tám chín người chứ mấy, một năm cũng uống chưa đến mấy cân. Nếu không phải do anh đề xướng nghề phụ này, trồng chè - trồng dâu - trồng bông, mẹ tôi sao có được trại chè như hôm nay chứ. Mẹ tôi nhớ đến công lao của anh, nên chè này, phải biếu anh.” Trường Hà ngồi trên ghế, tiện tay rót một cốc nước uống. Sau đó cười hì hì nói: “Nam Bính, anh không cảm thấy thời gian nghỉ ngơi lại dùng để đọc sách và xem báo cáo thế là lãng phí lắm sao?”. “Vậy nên làm gì?” “Hẹn hò đi!” Tôi nhìn hơi nước nóng bốc lên từ cốc nước trong tay cậu ta, mỉm cười: “Trường Hà, nói với tôi xem, cậu định vòng vo cái nỗi gì? Muốn nói gì thì nói đi”. Trường Hà cười hì hì, uống sạch cốc nước trong tay, quẹt quẹt nước còn dính trên miệng, cười nói: “Không có, không có”. Tôi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, cười mắng cậu ta: “Tên tiểu tử này, buổi trưa không ngủ tìm tôi có việc gì? Nói nhanh, việc công hay là việc tư. Đừng nói với tôi là chú bắt nạt vợ nên cô ấy bỏ nhà đi rồi đấy nhé?”. “Xem anh nói kia, làm sao có chuyện ấy được, ha ha.” Trường Hà cười nói: “Chẳng qua là thấy anh cứ lủi thủi một mình đi làm rồi lại về, sợ anh không kiếm được người nói chuyện nên đến để tán gẫu cùng anh thôi”. Tôi nhìn cậu ta không đáp, cũng không hỏi lại, chỉ thuận miệng nói: “Sắp đến Trung thu rồi”. Trường Hà hỏi thăm: “Trung thu anh có về thăm bác trai bác gái ở nhà không?”. Tôi gật đầu: “Dạo này công việc cũng khá bận, nửa năm rồi vẫn chưa về nhà, lần trước gọi điện thoại ẹ tôi, bệnh phong thấp của bà lại tái phát, tôi mua được một ít thuốc nên định mang về”. “Bác gái bị phong thấp sao?” “Ừ, cũng khá nặng.” “Vậy à”, Trường Hà cười: “Nam Bính, anh không biết đấy thôi, ở đây chúng tôi có một loại thảo dược để chữa bệnh phong thấp, tác dụng rất tốt đấy. Mẹ tôi cũng bị phong thấp, hai ông bà cùng nhau quản lý trang trại gà, lúc bệnh tái phát đừng nói gọi gà, ngay cả nằm lên giường còn không nằm được nữa là, cha tôi phải làm cơm bê đến tận nơi. Uống chẳng biết bao nhiêu thuốc nhưng chỉ là giảm bớt chứ không thể chữa tận gốc được. Sau này nghe nói trong Trung y, dùng một loại thảo dược có thể chữa được, mẹ tôi uống, bây giờ khá hơn nhiều rồi đấy!”. Tôi mừng rỡ: “Thật không? Thảo dược gì vậy?”. Trường Hà cười nói: “Mấy ngày nữa tôi đi hái để anh mang về là được, phải cha tôi mới biết, ông thường đi hái giúp mẹ mà, lần tôi tôi sẽ nhắc ông hái thêm một chút”. “Lại phải phiền chú Lý rồi, thật ngại quá!”, tuy vui mừng nhưng trong lòng lại có chút bất an. “Xem anh nói kia, chỉ là một chút thuốc thôi mà?”, Trường Hà cười sáng khoái: “Nghe cha tôi bảo hái thuốc này cũng dễ thôi, chẳng có gì đâu”. “Vậy thì cậu thay tôi cảm ơn chú Lý nhé!” “Anh đừng khách sáo như thế tình cảm của chúng ta, còn cần phải nói mấy lời như thế sao!”, Trường Hà liền trách. Tôi ngả người dựa vào ghế, cười nói: “Mẹ tôi lúc bình thường không phát bệnh thì tinh thần vô cùng minh mẫn, mỗi lần nghe điện thoại đều bắt tôi phải đưa bạn gái về nhà, thúc giục ghê lắm, mỗi lần thấy tiếng chuông điện thoại reo là người tôi lại run lên cầm cập. Ha ha, công việc bận thế này, thực đúng là tôi cũng chưa nghĩ đến việc đó!”. “Bác gái nói đúng đấy, anh Nam Bính, anh cũng nên suy nghĩ về vấn đề này đi”. Tôi cười ha há sáng khoái: “Đâu phải nói suy nghĩ thì có thể suy nghĩ ngay được, ha ha”. Trường Hà cười: “Tôi thấy Tử Nguyệt đối với anh rất tốt, tôi còn nghĩ cô ấy có tình cảm với anh nữa, nào ai biết được hai người bây giờ lại lạnh nhạt với nhau như thế. Nam Bính à, không phải vì chuyện của Tiểu Vương chứ...”. Tiểu Vương, Trường Hà lại nhắc đến Tiểu Vương, thoát một cái, Tiểu Vương đã rời xa chúng tôi được một tháng rồi, tôi khẽ thở dài, tuy nói thời gian cũng qua lâu rồi, cơ hồ đang dần quên đi, nhưng trong lòng lúc nào cũng mang nặng nỗi

bi thương. Ý của Trường Hà là cho rằng tôi gặp phải chuyện kỳ quái không thể giải thích đó nên tâm trạng mới lo lắng bồn chồn, tôi đương nhiên hiểu rõ, có lẽ đó cũng là một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân lớn hơn vẫn là bởi cho đến tận ngày hôm nay, Tiểu Nghiên ở trong lòng tôi vẫn bám rễ sâu đến thế. Trường Hà thở dài, cảm thương nói: “Hôm qua tôi lại nằm mơ thấy Tiểu Vương!”. Tâm sự trong lòng lại bị khơi dậy, những hiện tượng kỳ quái vẫn luôn quấy nhiễu, không có cách nào tìm được cách giải quyết, tôi nên tin là có quỷ đang tồn tại chăng? Cho dù sự giải thích có nực cười đi chăng nữa, nhưng, tôi nên giải thích như thế nào đây? Tôi nhìn chăm chăm vào Trường Hà, hỏi rõ ràng từng từ từng chữ: “Trường Hà, cậu có tin trên đời này có quỷ không?”. “Đương nhiên...”, Trường Hà buột miệng nói, rồi lại ngừng, không biết cậu ta định nói đương nhiên không có, hay đương nhiên là có đây nữa. Lúc nhìn lại cậu ấy, cậu ấy lảng tránh ánh nhìn của tôi, trả lời vờ vờ: “Tôi không biết!”. Đúng vậy, Trường Hà không biết, tôi cũng không biết. Tất cả mọi chuyện đều có nhân có quả, theo thói quen mọi người luôn giải thích những chuyện không thể nào ngờ được là chuyện tiên ma quỷ quái, nhưng nếu không phải là hiện tượng kỳ quái kinh dị, tôi làm sao tìm nhân để biết rõ quả đây?

17. Chương 17

BÓNG NGƯỜI LẬP LỜ TRƯỚC CỬA SỔ

Trường Hà không dám nói có hay là không, chẳng phải tôi cũng đang trong tâm trạng như thế sao? Mãi hồi lâu, Trường Hà mới ấp a ấp úng, lại như khéo lảng chuyện nói: “Anh Nam Bính, chuyện này, nếu tin thì là có, còn nếu không tin thì là không!”, tôi không thể không tán đồng. Sau khi trải qua những chuyện vừa rồi, tôi đã không thể tin là không có được nữa. Tối đến, Trường Hà không về nhà mà ôm ba cuốn sách dày cộp đến phòng tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ấy, cậu ta cười vẻ ngại ngùng, lẩm bẩm nói: “Tôi muốn... tôi muốn nghiên cứu cùng anh một chút, xem xem những chuyện không có cách nào giải thích được này...”, sách mà Trường Hà mang đến cũ nát, có chỗ có cả chữ viết tay, tôi cười hứng khởi nói: “Không phải cậu đi ăn trộm ở đâu đó đồng tài liệu này đây chứ, đọc những sách này cần phải có thời gian”. Cậu ta không nói, đặt sách lên bàn, ra đóng cửa rồi nói với tôi: “Sách này tôi phải tìm lâu lắm mới thấy đấy.” Tôi lướt nhìn qua, chỉ thấy trên bìa có vẽ một đồ hình bát quái rất lớn, không có chữ. Tôi thấy kỳ lạ, thắc mắc hỏi: “Sách cậu tìm có liên quan đến mấy chuyện kinh dị, khác thường hả?”. Trường Hà gãi đầu: “Lúc trước đều là nằm mơ, nên có nhờ người tìm sách này, tự mình tìm hiểu, nói không chừng có thể tìm ra được đầu mối nào đó. Chỉ cần chúng ta biết được nguyên nhân thì mọi thứ sẽ được giải quyết”. Tôi nghĩ rằng Trường Hà không còn bị những cơn ác mộng quấy nhiễu nữa, biểu hiện của cậu ấy trong công việc rất tốt, không ngờ vẫn bị mấy giấc mơ đó làm phiền. Nhưng sao cậu ấy có thể khiến nó không ảnh hưởng đến công việc được đây. Điểm này tôi cần phải học hỏi cậu ấy mới được. Tôi cười cười, không từ chối. Tôi bảo: “Còn đợi gì nữa, mở sách ra đi chứ, hy vọng từ trong đồng này chúng ta có thể tìm được nguyên nhân cái chết của Tiểu Vương, tìm xem thứ nhân quả mơ hồ không rõ ràng này là thứ gì”. Tôi và Trường Hà ngồi trên ghế, vùi đầu vào đồng sách ở trên bàn.

Nói thực lòng, tôi lại không nghĩ có thể tìm ra được thứ gì khiến chúng tôi yên lòng từ trong đồng sách cũ nát này, chỉ là lật từng trang, để khiến Trường Hà an tâm hơn một chút mà thôi. Nội dung trong sách đa phần đều là những ký hiệu rất khó hiểu, có một vài thuật ngữ chuyên môn. Đọc đến hơn mười giờ, Trường Hà gom sách lại, bụi bám ở trên đó bay lên, cậu ta nhụt chí nói: “Đây là thứ gì không biết, xem chẳng hiểu gì cả, chẳng biết nó đang nói gì nữa. Nam Bính, anh học ngành Văn nhất định anh biết nó đang nói cái gì phải không?” Tôi lắc đầu: “Tôi bảo học tôi học ngành Văn khi nào? Tôi cũng chả hiểu gì sất!”. Trường Hà thở dài: “Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, không phải anh học Văn, là Tiểu Vương mới đúng. Vậy chúng ta phải làm thế nào đây”, đột nhiên cậu ta vỗ vỗ đầu: “Chúng ta có thể tìm vị hòa thượng ở thôn Thanh Tuyền rồi nhờ ông ấy giải đáp giúp, không chừng còn có thể hỏi thêm được điều gì đó”. Tôi nhìn Trường Hà, không nói thêm gì, Tiểu Vương, Tiểu Vương rồi bỏ chúng tôi, vậy mà đã một tháng rồi. Lúc ấy Tiểu Vương còn nói với tôi về bài kệ Phật mà vị hòa thượng ở thôn Thanh Tuyền có bảo, tôi đùa cậu ấy học Văn còn không hiểu, bây giờ nghĩ lại chuyện lúc đó, dường như đã qua mấy thế kỷ. Tôi không ngăn cản Trường Hà, nhưng tôi cũng không thể hòa theo cậu ấy. Tôi bảo: “Trường Hà, đừng tìm nữa, chúng ta đi ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm nữa đấy”. Trường Hà nói: “Được!”, tìm lâu như thế mà chẳng thấy thứ gì, tinh thần hăng say cũng đã chảy ra ngoài hết rồi. Trường Hà nhìn tôi, hơi ngập ngừng một chút, nói: “Nếu không, để tôi đến phòng Tiểu Vương ngủ!”. Tôi sững người nhìn Trường Hà, ánh mắt của cậu ấy như đan xen với ánh

mắt của tôi, rồi lại từ từ phân tách. Biết cậu ấy đang sợ, tôi vỗ vai cậu ấy, nói : “Chúng ta chịu khó nằm chặt một chút, thời tiết bây giờ cũng không nóng lắm mà, đối phó một đêm không thành vấn đề gì đâu”. Tựa như nghe thấy tiếng thở phào của Trường Hà, tôi nghĩ, bây giờ, chúng tôi đều đã quen nhau thân thiết, vậy mà cậu ấy vẫn còn khách khí thế. Gió đêm tháng Tám đã bắt đầu lành lạnh, tôi vẫn có thói quen mở cửa sổ, ấy là vì ở trong phòng thường chỉ có mình tôi. Tôi trở người, nhìn rõ những bóng cây lấp loáng dưới ánh trăng bên ngoài cửa sổ. Tôi cất tiếng gọi : “Trường Hà !”. Không có người đáp. Gió từ bên ngoài cửa sổ ùa vào, thổi những trang sách trên bàn “phành phạch”, một trang giấy bị gió thổi bay lên cao, lượn vòng vòng trên không bung rồi lại sà xuống gầm bàn. Hơi giật mình, tôi chậm chậm bước về phía chiếc bàn, cúi người nhặt lấy trang giấy bị rơi đó. Dưới gầm bàn trống không, chẳng thấy trang giấy đó đâu, đang lúc cảm thấy kỳ lạ, tôi bỗng kinh hãi phát hiện có một đốm mờ ảo cách tôi khoảng ba thước, cái bóng đó chậm chậm, từ từ cử động, từ từ thành hình. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, trăng tháng Tám, tỏa sáng lạnh lẽo, ảm đạm. Chẳng thể phân biệt rõ đó là hình gì, chỉ thấy nó càng ngày càng lớn, càng lúc càng rõ. Nó phà ra luồng khí lạnh buốt âm u vào mặt, tôi bỗng nhiên kinh hãi, lẽ nào, lẽ nào lại là bóng hình không đầu đó! Bóng đó dần đã thành hình dạng, mờ ảo lộ đầu, lộ thân, hiện ra tay, cứ từ từ chậm chậm ngẩng đầu... Lại một trận gió lùa vào, bóng cây bên ngoài bắt đầu dao động, quần áo của tôi cũng bị gió thổi phàn phật, khắp cơ thể nổi da gà, toàn thân toát lạnh, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên từng lỗ chân lông. Rồi dần lan đến đầy trán, quần áo như dán chặt vào người, cơ thể ướt đầm. Tôi vẫn duy trì tư thế khom người, chẳng biết tiếp theo nên hành động như thế nào, đầu của nó đã nhô lên, là đầu của một người đàn ông, những sợi tóc thẳng đứng, trợn mắt nhìn tôi, đôi mắt trắng dã như cá chết trôi, nhợt nhạt, không một chút sinh khí, lồi hẳn ra bên ngoài, trông mắt bất động không di chuyển chỉ nhìn tôi chăm chăm, rồi từ từ, chậm chậm, một sợi máu từ sâu trong đáy mắt bỗng ứa ra, men theo khuôn mặt trắng bệch mà chảy xuống, hắt vờn cánh tay ra, từng phân từng tắc tiến thẳng đến trước mặt tôi. Tôi bắt đầu lùi lại, một bước, lại một bước, mọi thứ dưới chân đã trở nên hư không mờ ảo, tất cả mềm nhũn không sao mượn lực, hóa ra tôi vẫn đứng đó không hề lùi lại, không có cách nào để lùi lại. Tôi không tìm nổi nỗi sợ hãi, mồ hôi tuôn chảy như mưa, cố gắng dồn sức lực xoay người về phía sau. Nó chậm chậm há miệng, lộ ra những chiếc răng trắng hếu, nó đang cười, đúng vậy, nụ cười tỏa ra luồng âm khí rợn người, nụ cười ẩn chứa sự hung tàn thâm khốc. Bàn tay kia vẫn không mảy may dừng lại, tuy chậm chạp nhưng khoảng cách gần như thế, vốn chẳng mất nhiều thời gian, tôi cứ giương mắt nhìn bàn tay đó tiến về phía mình, không có nổi bất kỳ phản ứng gì. Ngón tay trắng bệch nhợt nhạt, dưới ánh trăng sáng tỏ, đến cách mặt tôi một thước thì dừng lại. Phảng phất như một cảnh quay được tạm dừng, tôi dùng hết sức bình sinh chỉ mong cửa quay được, chân lại tựa như chì cứ ghì chặt xuống, lại giống như có chiếc đinh ghim chắc nó lên mặt đất, không sao di chuyển dù chỉ nửa bước, bàn tay đó không vờn về trước nữa, lại xuất hiện cục diện đứng sừng sững đối như trước đây. Trong khoảng mười giây, bàn tay đó co lại thành nắm đấm, sau đó, ngón trở từ từ duỗi thẳng ra... Gió bên ngoài đột nhiên nổi lớn, một luồng gió thổi lay động cửa sổ, cánh cửa đập mạnh vào song sắt, phát ra tiếng “rầm” cục lớn. Ngón tay theo đó cũng biến mất vào hư không. Lúc ấy mới cảm giác được sức lực như quay trở về, tôi ngồi sụp xuống. Lại phát hiện bản thân mình đã ở trên giường, chiếc giường đơn đã bị mồ hôi túa ra ướt hết cả, tim đập “thình thịch” như trống trận. Trường Hà cũng ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhìn tôi vẻ lạ lùng : “Anh Nam Bính, anh sao thế?”. Tôi lắc đầu, nói : “Khát nước thôi!”, giương mắt nhìn ra, gió ngoài cửa thổi nhẹ, những trang sách trên bàn được sắp xếp gọn gàng, không thấy sự bừa bộn như trước đó. Thở một hơi dài, tôi xuống giường đến bên bàn, rót một cốc nước, uống một hơi cạn sạch, nước lạnh buốt tựa như băng tuyết, chảy xuống cổ họng, tràn qua lục phủ ngũ tạng, cảm giác như toàn cơ thể trở nên băng lạnh, như thể trái tim vừa qua cơn hoảng hốt đang đập mãnh liệt như trống trận của tôi mới không phá lồng ngực mà bắn ra ngoài. Bước đến bên cửa sổ, ánh trăng bên ngoài vẫn tỏa sáng, từng luồng sáng như những dải lụa từ trên trời trải xuống trần gian, ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ, xuyên qua cây cối, in hằn những bóng hình mờ ảo mờ ảo. Trường Hà vẫn điềm nhiên không chút vướng bận, vậy thì đây đúng chỉ là một giấc mộng quá chân thực, nhưng tại sao tôi lại bị giấc mộng này quấy nhiễu đây. Là do ban ngày suy nghĩ quá nhiều nên đêm mơ gặp ác mộng chăng? Trong các giấc mộng, đều là cảnh tượng một ngón tay duỗi thẳng đến trước mặt tôi, nó là ám chỉ tôi, hay là cảnh cáo tôi đây. Trường Hà hỏi : “Anh Nam Bính, anh làm sao thế?”. Tôi lắc đầu vẻ uể oải, nhẹ nhàng nói : “Không có gì, tôi không ngủ được, hít thở không khí trong lành chút, cậu ngủ trước đi”. Bị giấc mộng quấy nhiễu, tôi chẳng tài nào ngủ tiếp được nữa. Sáng ra, tinh thần có chút suy sụp, ngược lại tinh thần của Trường Hà lại cực tốt, cười lộ cả hàm răng trắng bóng, hả hê nói : “Anh Nam Bính, xem anh đêm qua mất ngủ, còn nói mơ nữa, nhất định là đang nghĩ đến cô em nào đó rồi”. Tôi cười cười, dí nắm đấm đến trước mặt cậu ta : “Làm gì có cô em nào!”, nếu mà gặp giấc mộng đẹp như thế thì làm gì có chuyện tôi sợ hãi thế này chứ. Buổi sáng, tinh thần luôn thấp thỏm, hoảng hốt,

lại bị những thứ mơ hồ, bị giấc mơ làm rối loạn cuộc sống, thói quen hàng ngày của tôi, gây ảnh hưởng đến tinh thần làm việc, giải thích thế nào đây? Trùng hợp sao? Chuông điện thoại reo, nghe điện, là giọng nói của Phương Minh : “Nam Bính, cậu suy nghĩ thế nào rồi?”. Tính cách của Phương Minh vẫn như hai năm trước, làm bất cứ việc gì chẳng bao giờ vòng vo tam quốc, đi thẳng vào chủ đề chính. Tôi bị bất ngờ trước cuộc điện thoại đó : Nếu tôi rời khỏi nơi này, phải chăng từ nay về sau sẽ không phải chịu sự quấy nhiễu của những chuyện ma quỷ kỳ dị nữa? Nhưng, nếu rời khỏi đây, từ tận đáy lòng tôi có thể thực sự được giải thoát sao. Trốn chạy cơ hồ không phải là phong cách hành xử của tôi. Vả lại, chưa chắc tôi đã chạy trốn được. Phương Minh nói : “Ngày kia có một cuộc họp của chính quyền thành phố, nếu cậu đồng ý tớ sẽ đưa ra đề xuất này, nếu được thông qua, thủ tục chuyển công tác của cậu chỉ ngày một ngày hai là xong thôi, tớ muốn làm chuyện này càng sớm càng tốt”. Phương Minh không chỉ đi thẳng vào vấn đề chính mà ngay cả kế hoạch cũng đã suy xét đâu ra đấy rồi, nhưng tôi có nên đi không? Trong đầu tôi lúc này đột nhiên lại hiện ra một khuôn mặt mờ mờ ảo ảo, hư vô không rõ ràng, khuôn mặt đó khiến tôi càng hạ quyết tâm, tôi khéo léo từ chối Phương Minh. Phương Minh ở bên kia đầu điện thoại chợt ngưng bật, sau đó cười mắng : “Thằng này đang xảy ra chuyện gì thế? Não vẫn chưa thông suốt hả, dù sao tiền đồ ở ủy ban thành phố so với xã vẫn hơn chứ. Há muốn làm đầu gà mà không muốn làm đuôi phượng sao?”. Tôi cười, chính xác, cơ hội bày ra trước mặt như thế mà lại bị từ chối, dù là ai cũng cảm thấy bất ngờ, ngạc nhiên, Phương Minh không phải là tôi, cậu ta mãi mãi không thể hiểu được tình cảm mà tôi dành cho xã Tú Phong, hai năm nay, tôi đã thực sự hòa mình vào xã, tận mắt chứng kiến kinh tế có những bước phát triển nhảy vọt, người dân trong xã từng ngày từng ngày trở nên no ấm. Nếu rời khỏi nơi đây, có lẽ bản thân tôi sẽ thuận lợi trong việc thăng tiến, nhưng, tôi không thể từ bỏ thân tình mộc mạc giản dị của người dân xã Tú Phong, không thể từ bỏ mảnh đất thuần phác này. Vả lại gần đây luôn bị những cơn ác mộng quấy nhiễu, tôi muốn tìm ra căn nguyên. Cái chết của Tiểu Vương vẫn còn chưa rõ ràng... Hoặc là vẫn còn có nguyên nhân sâu xa gì đó, nằm sâu trong trái tim mãi mãi không muốn khơi lại, nhưng cũng trở thành lý do khiến tôi không muốn rời khỏi nơi đây. Phương Minh nói : “Được rồi, tớ cũng không làm khó cậu nữa, tớ biết tổng trong đầu cậu đang nghĩ cái quái gì rồi. Chứng tỏ giá trị của bản thân chính là phải để người dân trong xã thoát khỏi nghèo đói. Ngày mai là Trung thu rồi, chiều nay vợ tớ đến. Đợi kỳ nghỉ lễ Quốc khánh chúng ta tại gặp nhau nhé, đến lúc đó sẽ cho cậu thưởng thức món ăn do chính tay vợ tớ nấu !”.

18. Chương 18

ĐÊM KHOÁI LẠC

Hết giờ làm buổi chiều, Trường Hà nói với tôi : “Anh Nam Bính, ngày mai là Trung thu, bây giờ anh đến chỗ tôi lấy chút thảo dược về cho bác gái nhé, về nhà tôi ăn cơm đi”. “Chuẩn bị sẵn rồi sao?” “Phải có chứ, không lại để anh mất công mất việc một chuyến sao!”, Trường Hà cười, “Đúng rồi, trang trại gà của cha tôi rất rộng, nhân tiện gia đình mời anh tham trang trại nuôi gà luôn một thể !”. “Ừ, chú Lý đúng là tuổi càng cao chí càng lớn, nhất định phải đến tham quan !” Chúng tôi khởi động xe máy, đi đến nhà Trường Hà. Trên đường, gió táp vào người mát lạnh, rất sảng khoái, tôi cười nói với Trường Hà : “Đồng sách hôm qua cậu kiếm được ở đâu thế?”. Trường Hà cười lớn nói : “Còn không phải của mấy người cao tuổi trong thôn sao. Họ khá mê tín, tôi nghĩ việc này cũng chẳng có cách nào giải thích được, biết đâu tìm trong đồng sách này có khi lại tìm được đáp án, ai ngờ chả hiểu gì tuốt”. Tôi lại tiện thể nói : “Hay là đi hỏi họ, đúng rồi, Trương Viễn Dương chẳng phải từng nói thôn Thanh Thúy có hậu nhân của lão đạo sĩ nào đó sao, gọi Trương Thanh Dương...”. Trường Hà bỗng nhiên giật mình, chiếc xe vốn đang chạy thẳng đột nhiên chuyển hướng, suýt chút nữa lao xuống mương, Trường Hà luống cuống gắng sức ổn định lại, may mà lúc đó không đi nhanh, nếu không đã lao xuống mương thật rồi. Tôi ngạc nhiên hỏi : “Sao thế Trường Hà?”. Trường Hà lắc đầu : “Không sao!”, không thể nhìn rõ khuôn mặt cậu ấy dưới chiếc mũ lưỡi trai, nhưng tôi đoán rằng vừa rồi cậu ấy cũng bị dọa sợ. Trong lòng tôi chợt lóe lên, lẽ nào lại giống với Tiểu Vương ngày đó, chỉ là nó không ra tay mà thôi? Nghĩ đến đây, tôi đưa mắt nhìn khắp nơi, nhưng gió mát mây mỏng, chẳng thấy thứ gì hết. Chúng tôi đều im lặng, trong không khí như đang có một luồng áp lực khiến người ta khó chịu. Còn may đoạn đường này cũng sắp đi hết rồi. Xe máy dừng trước nhà Trường Hà, Nhu Vân đã từ trong nhà ra đón. Sau khi chào hỏi, ngồi xuống, Nhu Vân cười nói : “Thật khéo, cô em gái của em hôm nay cũng đến”. Trường Hà cười, liếc sang nhìn tôi, trong ánh mắt mang niềm hứng thú và ám áp. Tôi hiểu rồi, hóa ra tên Trường Hà này nóng lòng muốn uống canh bí đao của tôi. Tôi mỉm cười không nói không rằng, uống trà. Nhu Vân vào bếp làm cơm. Ngồi một lát, nói đủ thứ chuyện liên quan đến xã. Trường Hà nói : “Anh

Nam Bính, tôi đưa anh đi tham quan trang trại gà của cha tôi”. Tôi mỉm cười rồi đứng lên đi cùng Trường Hà. Nhà của Trường Hà và cha mẹ cậu ấy cách nhau khoảng hai chục mét, gió chiều tấp vào cơ thể, hây hây hơi lạnh, rất sảng khoái, không khí thoáng đãng tươi mới. Trên đường đi, nhìn từ xa, ruộng lúa nước trước mặt, tình hình sinh trưởng rất đáng mừng, lại rập rờn trong gió, trong sắc chiều, cảnh rất trắng lẹ, rất tươi đẹp. Thực ra phong cảnh của xã vốn đã rất tươi đẹp, khiến người ta có cảm giác tránh xa được chốn thế tục đầy bụi trần. Tôi lúc nào cũng bận rộn với công việc, luôn bị giày vò bởi những cơn ác mộng, nên cơ hồ không để ý đến. Trang trại gà của chú Lý có quy mô khá lớn, những phòng gạch vuông được xếp thành hàng dài, xoay lưng hướng bắc quay mặt phía nam, trong phòng dùng tre trúc và lưới sắt tạo thành chuồng gà, từng tầng từng tầng nối nhau, khoảng cách mỗi ô cửa sổ khoảng hai mét, ánh sáng rất đầy đủ, thông thoáng khí. Chú Lý đang trộn thức ăn cho gà, mặc trang phục làm việc, đeo khẩu trang, vớ trắng bám đầy trên đôi tay sần chắc, đang ra sức trộn đều thức ăn. Tiếng gà “cúc cúc”, từ phía sau tấm lưới sắt thò đầu ra máng nước để uống nước và ăn thức ăn. Chú Lý đang trộn thức ăn, nhanh chóng rãi đều vào máng, cổ gà vươn dài, đua nhau mổ thức ăn. Ánh sáng của đèn hơi kém, chú Lý cho gà ăn xong, Trường Hà đứng ngoài cửa gọi : “Cha !”. Chú Lý liền quay đầu lại, nhìn thấy tôi, liền đi ra cửa, vừa bước vừa tháo khẩu trang, cười nói : “Ồ, hôm nay ngọn gió nào đưa Chủ tịch Tô đến đây thế này?”. Tôi đứng ở cửa, cười nói : “Chú Lý, trang trại gà của chú thật rộng”. Vì không mặc áo bảo hộ, nên chỉ dám đứng ở bên ngoài nhìn. Chú Lý cười, đôi mắt hiện lên sự vui mừng xuất phát từ trong tâm : “Không đâu, già mất rồi, bây giờ chỉ có hơn haidiv> vạn con thôi, nếu là mười năm trước, tôi có chăn gấp mười lần số này cũng được”. Trường Hà nói : “Cha, con đưa Chủ tịch Tô về đây để thăm trang trại gà của cha, Chủ tịch rất quan tâm đấy ạ !”. Chú Lý dí dỏm nói : “Chủ tịch luôn đề xướng phát triển nghề phụ cho nhân dân trong xã, chúng tôi cũng nên hưởng ứng lời kêu gọi của Chủ tịch chứ, Ha ha !”. Cầm thuốc về đến nhà Trường Hà, chỉ thấy trong phòng khách có một người con gái mặc một chiếc váy liền thân màu lam nhạt, tóc rũ ngang vai, lông mày cong thanh tú, nụ cười trong trẻo. Trường Hà cười gọi : “À, Nhu Phong, vừa mới nhắc đến em, sao giờ mới đến? Chẳng phải buổi chiều em được nghỉ à? Sao không đến sớm một chút”. Tôi biết cô gái đó là em gái của Nhu Vân, tên là Nhu Phong. Cô gái mỉm cười, nói : “Lúc chiều có một cô bạn đến nên em phải tiếp cô ấy, nếu không phải là mang đồ đến cho chị thì em không đi đâu”. Trường Hà cười : “Đã hai tháng rồi em chưa đến, lẽ nào không nhớ chị và anh sao !” Nhu Phong cười : “Có nhớ chị một chút, còn anh á, đã nhớ đến chị rồi cũng tự nhiên đành thoáng nhớ đến anh thôi, ha ha, chẳng phải em đến rồi sao?”. Xem ra họ rất hay vui đùa, quan hệ chị em cũng rất tốt, bầu không khí cũng nhanh chóng trở nên thoải mái hơn nhiều ! Trường Hà nhìn tôi, mỉm cười nói : “Đến đây, giới thiệu hai người một chút, Nam Bính, Nhu Phong !”. Màn giới thiệu thật ngắn gọn, Nhu Phong mỉm cười đưa tay về phía tôi, bàn tay trắng ngần, nhẹ nhàng nắm tay tôi, cảm giác có chút lạnh, đúng là con gái, cần thời trang không cần ấm áp, ha ha, đêm lạnh như thế này, lại chỉ mặc một chiếc váy liền thân thế mà không thấy tỏ ra lạnh, bàn tay lạnh như băng cũng phải thôi. Tôi nói : “Xin chào !”. Cô ấy cũng mỉm cười đáp lại : “Xin chào !”. Sau khi ngồi vào chỗ, Nhu Phong uống một hợp trà, tựa cười tựa không, rồi cùng nói chuyện phiếm về nhân tình thế thái, lúc đó mới phát hiện Nhu Phong rất giỏi nói năng, thỉnh thoảng lại có những kiến giải kỳ quái bất ngờ. Trường Hà bảo : “Nhu Phong, em có lạnh không, có cần anh lấy quần áo của chị cho không?”. Nhu Phong cười : “Anh rể, anh cứ làm như lần đầu em đến đây ý, nếu lạnh thì em đã tự đi tìm quần áo mà mặc rồi, anh không cần phải lo lắng như thế đâu”. Trường Hà cười phá lên : “Được, anh không lo cho em nữa, chị em đang làm cơm một mình trong kia, anh vào giúp chị em một tay, em tiếp chuyện anh Nam Bính nhé!”, nói xong, Trường Hà đứng lên định đi vào bếp. Nhu Phong cười hì hì nói : “Anh rể à, để em đi là được rồi, anh là đàn ông con trai, vào bếp làm gì”, sau đó quay sang nở nụ cười với tôi : “Chủ tịch Tô, em đi giúp chị em, lát nữa ăn món ăn do em nấu nhất định phải cho em xin ý kiến, nhưng em nghĩ, cũng không đến nỗi không nuốt nổi đâu!”, còn may, Nhu Phong từ bỏ cơ hội như thế, vậy thì, đối với chuyện hôm nay, chắc cô nàng cũng không biết gì. Cũng may là cô nàng đã vào bếp rồi, nếu không, chỉ có tôi và cô nàng ở phòng khách chắc sẽ lúng túng lắm đây. Nhìn bóng hình xinh đẹp đang dần khuất sau nhà bếp, tôi mỉm cười, Trường Hà nhìn tôi nói : “Cô em này rất tinh quái nhưng lại giỏi đoán ý người khác !”. Tôi gật đầu, nghĩ đến ánh mắt lúc cô nàng quay đầu lại mang một chút ương bướng tinh nghịch, có lẽ cô ấy cũng không muốn đối mặt với tình trạng lúng túng khó xử như thế. Đây đúng là một buổi tối vui vẻ. Xong bữa tối cũng đã hơn chín giờ, do ngày mai phải về quê nên tôi đành từ chối ở lại nhà Trường Hà, quyết định phải trở về Ủy ban ngay trong đêm, như thế sáng sớm ngày mai có thể lên đường ngay được. Trong người có chút men rượu, đến chỗ rẽ tôi do dự một chút rồi ghé vào lề đường. Thôn Viên Vọng, bóng người không đâu, ta không tin, bây giờ đã cách xa khỏi bàn tay Trường Hà, người còn có thể làm gì được ta nữa ! Tiếng động cơ xe máy nổ bình bịch trong đêm thu lạnh lẽo như chích thẳng vào tai, lúc gần đến chỗ hoang lạnh đó, thỉnh thoảng tôi lại bất thành lỉnh nhẩn còi, nếu bảo là

để thị uy thì chẳng thà nói là để thêm can đảm có lẽ đúng hơn. Trong màn đêm lạnh lẽo, xung quanh tĩnh mịch tràn ngập âm khí, tiếng còi xe kéo dài lại vang vọng như thể đúng là có thể khiến lòng can đảm của người ta tăng thêm không ít, huống hồ còn có thêm chút men rượu trong người. Đến chỗ này không phải lần đầu, nhưng mỗi lần đều khiến người ta có cảm giác buốt giá tận tâm can. Tôi nghĩ, hôm nay, biết đâu lại phát hiện ra được điều gì? Đầu óc tôi khi ấy còn minh mẫn, chỉ ít tay lái cũng khá ổn định, nhất định sẽ không mất lái mà lao xuống mương nước hay bụi cỏ bên đường đâu. Lần này tại sao lại muốn đi qua đây, tôi cũng không có cách nào giải thích được, nỗi kinh hoàng lần trước vẫn còn để lại cảm giác ớn lạnh, vậy mà hai ngày sau lại lựa chọn cách một mình đối mặt trực tiếp. Có lẽ, tôi chỉ muốn nhìn thấy Tiểu Vương, nếu đúng là có hiện tượng quỷ dị, tôi tin chắc chắn Tiểu Vương sẽ xuất hiện. Nhưng đúng là có hiện tượng quỷ dị thật không? Giác mộng đó tuy rất chân thực nhưng lại không có chút căn cứ nào. Tôi trở nên phân vân thế này, đoán chừng là do nỗi sợ hãi mấy ngày nay cứ quanh quẩn bên người. Dừng xe máy, tôi đưa tay lên xoa nhẹ cổ, chính tại vị trí này, Trường Hà đột nhiên bị khổng chế suýt nữa tôi đã tắt thở dưới bàn tay của cậu ấy. Gió phả lên người hơi lạnh giá, trăng Mười bốn tháng Tám sáng tỏ, người trần mắt thịt chẳng thể nhìn ra có chỗ nào khuyết. Thật giống như cảnh trăng thanh gió mát mà cổ nhân thường nhắc đến trong thi ca đây mà. Cổ giương mắt nhìn kỹ, xung quanh ngoài đám cỏ hoang thì chỉ có bóng cây, không có bất kỳ thứ gì khác. Tôi đang làm sao thế này, cứ ù ù cạc cạc, hết lần này đến lần khác tới chỗ khỉ ho cò gáy này, muốn biết cái gì đây. Muốn chứng minh điều gì đây. Ngày mai là rằm tháng Tám, bây giờ tôi cũng nên về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn về quê thăm cha mẹ cho đúng dịp mới phải. Tôi quyết định đi về. Gió lớn nổi lên, cỏ tranh lại bắt đầu nhấp nhô, đúng lúc đang định khởi động xe. Bất chợt từ đám cỏ bên phải, vang lên một tiếng “quác” chói tai, phá tan bầu không gian tĩnh lặng, thanh âm thê lương mà quái dị. Sắc đêm vì thế cũng trở nên âm u, hoang lạnh, âm khí như tràn ngập khắp nơi, tôi chủ động đạp chân một cái, tiếng động cơ nổ giòn chọc vào màn đêm, tôi quay đầu xe về phía vạt cỏ đó, ánh đèn xe chiếu thẳng sáng rõ, từ trong thảm cỏ phát ra tiếng “phành phạch, phành phạch”, là tiếng của con chim đang vỗ cánh. Tôi bắt đầu nhún còi, tiếng còi văng vẳng vang vọng, một bóng đen lao vụt ra, bỏ chạy về phía xa. Dưới ánh đèn xe, hóa ra là một con cú mèo. Bị dọa ột phen, tôi khẽ lắc đầu, khởi động xe máy.

19. Chương 19

PHANH XE HỒNG RỒI

Đúng lễ Trung thu trở về bên cạnh cha mẹ, quê hương cũng có nhiều thay đổi lớn. Tóc mẹ đã bạc thêm nhiều, nhìn tôi vẻ vui mừng, hạnh phúc. Nhưng mỗi khi chỉ có hai mẹ con, mẹ lại nhẹ nhàng nói : “Tiểu Bính à, con cũng đã hai mươi bảy tuổi đầu rồi, nhìn xem em con hai mươi sáu tuổi mà đã có con ba tuổi rồi đấy...”. “Mẹ à, mẹ không phải lo lắng nhiều cho con đâu, bây giờ con vẫn còn nhiều việc, không có thời gian nghĩ đến chuyện đó, với lại, con mới hai mươi bảy tuổi thôi mà, không cần phải vội !” Mẹ nhìn tôi, chẳng biết làm cách nào, lắc đầu về trách móc : “Con lúc nào cũng nói bận, cũng nên suy nghĩ một chút chứ, hai mươi bảy tuổi không còn nhỏ nữa. Mẹ muốn sớm có cháu bé”. Suy nghĩ của người già tôi hiểu rất rõ, nhưng tôi không dám hứa trước điều gì, nhìn những nếp nhăn đang hằn sâu trên gương mặt cha mẹ, bất giác tôi cảm thấy áy náy, đến khi nào tôi mới thôi làm cha mẹ mình phải lo nghĩ đây ? Hình bóng Tiểu Nghiên lại hiện về trong đầu, cùng với khuôn mặt trong sáng của Tử Nguyệt, quần chặt suy nghĩ của tôi lúc này. Tiểu Nghiên, em thật sự đã trở thành vướng mắc trong lòng tôi, thực ra tôi cũng nên sớm quên em đi thôi, để sau này có thể yên tâm hẹn hò cùng với Tử Nguyệt. Nhưng tại sao, em lại cứ đột ngột xâm chiếm tâm trí tôi, khiến tôi không thể suy nghĩ được gì? Trở về ủy ban, vì mấy ngày tiếp theo sẽ lại đến kỳ nghỉ Quốc khánh nên một số công việc cần phải hoàn thành trong thời gian này, dù khá bận rộn nhưng tôi càng muốn trong lúc này tìm ra nguyên do của chuyện quái dị kia, không thể để những hiện tượng đó lúc nào cũng như đám ruồi nhặng lượn lờ quanh khúc xương được, khiến tôi ăn ngủ không yên. Buổi sáng, Phương Minh lại gọi điện thoại đến : “Nam Bính à, cậu quyết định không đến làm việc cùng tớ sao. Vậy để tớ lựa chọn người khác”. Đây đâu phải là tính cách của Phương Minh. Hồi còn ở trường, cậu ta tuyệt nhiên không hỏi ý kiến người khác đến hai lần trong cùng một chuyện, vả lại cũng không thích dây dưa dài dòng. Tôi biết cậu ấy thực lòng muốn giúp đỡ tôi, tôi cũng biết cậu ấy cũng có đủ khả năng để giúp, nhưng trong lòng tôi đã quyết định, tôi cũng không thể trốn tránh được. Ngoài cách đối diện với sự thực, thì tôi có thể dùng cách nào khác để giải quyết đây. Những chuyện mà tôi đã gặp phải, cả chuyện tình cảm của tôi nữa. Phương Minh thở dài ở đầu dây bên kia : “Thôi được rồi, để tớ tìm người khác. Đúng rồi, vợ tớ

đến đây rồi, mấy ngày nữa đến nhà tớ nhé”. Sau khi tan ca, không ăn tối, tôi dắt xe máy từ trong nhà để xe ra, khởi động. Chiếc xe phóng thẳng ra cửa ủy ban, tôi muốn đến thôn Thanh Thúy. Vốn không tin vào chuyện mê tín, nhưng tôi vẫn quyết định đến thôn Thanh Thúy, hy vọng có thể tìm được thứ mà tôi muốn. Thu tháng Tám lạnh lẽo, chiếc xe chạy khiến gió thổi quần áo tôi bay phàn phật không ngừng, tôi tăng tốc lướt nhanh qua từng khoảng lúa nước hai bên đường, lúa đã trở bông, mấy bác nông dân đầu đội mũ cỏ, tay cầm xẻng đang cặm cùi dẫn nước vào ruộng, gió thổi hàng cây bạch dương hai bên đường vang lên những tiếng xào xạc, xào xạc, cũng gần đến thôn Thanh Thúy rồi. Chợt thấy bên đường có người đi bộ, tôi những muốn dừng xe để hỏi đường đến nhà của Trương Thanh Dương, chân đạp phanh nhưng xe không hề giảm tốc độ, phanh xe hỏng rồi. Tôi sợ hãi, tốc độ xe lúc này đang là 120 km/h, tôi làm thế nào để dừng xe được đây? Tôi lại giảm phanh mấy lần nữa, tốc độ vẫn không giảm chút nào, phanh xe hỏng thật rồi. Lúc đó, từ phía xa vọng lại tiếng bình bịch bình bịch của chiếc xe lam, trên xe chất đầy gỗ, đang từ trong thôn tiến ra, tinh thần tôi bất giác tập trung cao độ, giờ không nghĩ đến vấn đề làm cách nào để dừng được chiếc xe này mà chỉ mong làm thế nào để không đâm vào người đi bên đường. Tôi tự nhắc mình phải bình tĩnh, lúc này ngoài việc bình tĩnh ra tôi chẳng thể làm được điều gì khác. Tay nắm chắc tay lái, bề rộng của đường vốn hai xe cũng có thể qua được, nhưng chiếc xe chở gỗ kia lại càng kèngh chiếm diện tích khá lớn, nên bên cạnh chỉ còn một khoảng trống rộng chừng gần một mét. Tuy rất hẹp, nhưng với kỹ thuật lái xe của tôi thì an toàn đi qua chỗ đó không phải là trở ngại lớn lắm. Gần đến, gần đến rồi, nhìn tình hình lúc đó tôi nghĩ mình có thể lướt qua thân chiếc xe chở gỗ đó mà thoát được, bỗng nhiên, phía sau chiếc xe chở gỗ ấy thấp thoáng bóng chiếc xe đạp. Người dân trong xã mỗi khi dùng xe thồ, sẽ có một người đi xe đạp theo, hoặc là đi bên sườn xe, hoặc là ở phía sau xe. Chiếc xe đó đáng lẽ nên theo sát phía sau xe thồ, giờ lại đột nhiên lao lên đi bên cạnh sườn xe. Người đó đâu ngờ được hoàn cảnh lúc này đang nguy hiểm như thế! Chiếc xe máy vẫn lao với tốc độ chóng mặt, tôi không thể suy nghĩ thêm một giây nào nữa, trên xe là một người khoảng bốn mươi tuổi, nhìn thấy xe máy của tôi đang lao nhanh đến, hoảng hốt đến mức quên cả phản ứng. Bây giờ có phản ứng thế nào thì đều đã muộn, không phải tôi đâm vào chiếc xe lam thì là chiếc xe máy lao vào người nông dân đó. Tim tôi đập thình thịch liên hồi, mọi suy nghĩ tiêu tan. Ánh mắt tôi hoảng loạn quét sang bên đường, nhìn thấy bên đường có một cái cây, còn xung quanh là ruộng lúa tươi tốt. Suy nghĩ chợt vụt qua như tia lửa điện, tôi hạ quyết tâm, hướng đầu xe lệch về phía cây bên đường, rồi chỉ nghe thấy tiếng hét thất thanh của người lái xe thồ và người nông dân kia. Nếu tôi cả người lẫn xe đâm xuống ruộng lúa thì kể cả ở đó là bùn mềm, cũng không tránh khỏi bị thương. Thế nhưng tôi đã không chọn cách đó. Mất thấy chiếc xe máy sắp lao thẳng vào cái cây, tôi cố gắng giữ cho đầu óc được sáng suốt, quay đầu xe nghiêng đi, tránh đâm thẳng vào thân cây, tôi nhằm đúng lúc ấy chộp lấy cơ hội, đạp chân một cái, lao người nhảy vọt khỏi xe, cảm ơn Trời Phật, tôi đã ôm được thân cây đó, quay đầu lại nhìn, chiếc xe máy đã lao thẳng xuống ruộng lúa, bánh xe vẫn còn chống ngược quay tít, lại làm hỏng một khoảng lúa rồi. Vẫn đang hoảng hốt, một vấn đề đã lóe lên trong đầu, xe của tôi luôn được bảo trì rất tốt, tại sao phanh xe lại bị hỏng chứ? May là tôi muốn dừng lại sớm, cho nên mới phát hiện ra phanh xe hỏng, chứ đến lúc đối mặt với chiếc xe lam mới giảm tốc độ thì e rằng đã quá muộn rồi, nhất định sẽ lúng túng kinh sợ vô cùng, như thế tôi đã là Tiểu Vương thứ hai rồi. Mọi suy nghĩ trong đầu bắt đầu rối bời, tôi từ từ tụt xuống gốc cây, đứng ở đó chẳng biết mình đang nghĩ ngợi điều gì nữa, rõ ràng có một đầu mối nào đó đang ẩn hiện, nhưng tôi không có cách nào nắm bắt được nó. Khi ấy, chiếc xe lam đã dừng lại, người dân đi chiếc xe đạp cũng giúp tôi kéo xe máy từ dưới ruộng lúa lên, họ đều cho rằng tôi sợ quá đến lú lẫn hết cả, hai người bước đến trước mặt tôi, vội vàng xin lỗi, thỉnh thoảng lại đưa tay lau mồ hôi trán. Tôi biết việc này chẳng liên quan gì đến họ, họ cũng phải chịu nỗi sợ hãi rất lớn rồi. Tôi cảm ơn họ đã giúp tôi đưa chiếc xe lên, rồi chậm chậm dắt xe, ngay cả bùn đất trên xe bám đầy lên người cũng không cảm thấy gì. Mặt trời đã xuống núi, trên trời cao rắng chiều đỏ au, tâm trạng tôi chán nản vô cùng. Vốn đã quyết định làm việc gì rồi thì không có chuyện bỏ giữa đường, nhưng thực sự giờ tôi không còn chút tâm trạng nào để tìm Trương Thanh Dương nữa. Dắt xe đến cửa thôn, nơi ấy có một quán nhỏ để sửa xe, sau đó lại nổ máy quay trở về. Mấy ngày sau đó mọi thứ trong đầu rất rối bời, lúc nào cũng nghĩ đến vụ tai nạn xe nguy hiểm đó, như có một đám mây đen bủa vây, bám riết lấy mọi suy nghĩ, cảm giác như bắt đầu có manh mối rồi, nhưng cứ đến chỗ mấu chốt lại mất dấu, không biết đầu mối đó nên tìm ở phương trời nào đây? Mệt mỏi vô cùng, mệt từ thân đến tâm, từ trong ra ngoài. Tôi dùng công việc để quên đi chính bản thân, nhưng trái tim lại không cách nào bình tĩnh lại được. Trong phòng làm việc thì có nụ cười của Tiểu Diệp, nơi quán ăn của Trương Vọng thì có ánh mắt quan tâm của Tử Nguyệt, Trương Viễn Dương lúc nào cũng tạo một bầu không khí sôi nổi vui vẻ. Nhưng, tất cả chẳng thể làm tôi vui lên được. Vì mọi thứ cứ lộn lờ, quán quýt trong đầu không thể tập trung được nên mấy ngày nay, phòng làm việc cũng u uất trầm lắng hơn trước. Tôi không gặp Tử Nguyệt nữa, bây giờ,

tôi không muốn bất kỳ ai phải lo lắng cho tôi. Ăn trưa xong, chẳng biết mình nên đi đâu, trong lúc đầu óc mơ hồ, tôi thần thờ đến lán xe. Từ vụ việc ngoài ý muốn xảy ra lần trước với chiếc xe máy, tôi cũng chẳng còn muốn đi xe máy nữa. Trong mấy chiếc xe máy được xếp ngay ngắn ở đây, tôi nhìn thấy một chiếc rất quen thuộc, là của Tiểu Vương. Sau khi Tiểu Vương qua đời, chiếc xe của cậu ấy cũng bị hỏng, khi người nhà đến thu thập di vật còn lại cũng không mang chiếc xe đó đi. Chiếc xe đó cùng hãng với xe của tôi, màu cũng giống nhau, cùng mua một thời điểm, nhưng Tiểu Vương không thể dùng được nữa, bây giờ nó ở ngay trước mặt thế này, chẳng khác nào một ông già bị bại liệt ở bên một người trẻ tuổi trai tráng vậy. Nhưng chúng tôi cũng không vứt bỏ nó đi. Tôi quỳ xuống bên cạnh xe của Tiểu Vương, nghĩ đến nụ cười giọng nói vui vẻ của Tiểu Vương khi còn sống, chẳng biết cảm giác đang dấy lên trong lòng là cảm giác gì nữa. Tôi vẫn ở bên cạnh chiếc xe đó đến tận giữa trưa, như chiếc xe đó là Tiểu Vương vậy. Phanh xe của chiếc xe đó cũng bị hỏng.

20. Chương 20

NGƯỜI ĐỢI TÔI TRỞ VỀ

Buổi chiều đến đội cảnh sát giao thông, kể từ khi Tiểu Vương chết, tôi thường xuyên qua đó. Trở về nhà nghỉ của ủy ban, trăng đã treo lơ lửng trên trời cao. Cất xe trong lán, đầu tôi lại nhớ đến đám cỏ tranh ở trước thôn Viễn Vọng, nhớ đến thảm trạng của Tiểu Vương khi chết. Chậm bước về nhà nghỉ, đi qua chỗ rẽ, lúc vô tình nhìn về phòng mình, tôi bất giác giật thót khi thấy một bóng người, chiếc bóng đổ dài dưới ánh trăng sáng lạnh trong đêm, không biết nên dùng từ gì để hình dung cảm giác lúc này nữa. Ở trước cửa phòng tôi, bóng hình đó đang cúi đầu phân vân, tựa hồ đang do dự điều gì. Đưa mắt nhìn qua, trái tim đang căng như dây đàn đột nhiên rung động, nỗi thương cảm như sợi tơ, từng sợi từng sợi buộc chặt tâm can. Bóng dáng ấy nhỏ bé yếu ớt, lại cô đơn lẻ loi vô cùng. Gió lạnh ào tới, lá cây “rì rào”, tôi bước nhẹ để không làm cô ấy giật mình. Tôi dừng lại trước mặt cô ấy, cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi về rồi bời, lại thêm chút rụt rè e lệ và cả nỗi hoảng hốt, sau rồi lại cúi đầu thấp, muốn nói điều gì, tựa như không biết nên bắt đầu thế nào. Tôi dịu giọng nói : “Tử Nguyệt, em tìm anh à?”, đúng vậy, bóng hình đó là Tử Nguyệt. Nếu không phải là tận mắt chứng kiến, tôi cũng chẳng dám tin một Tử Nguyệt hoạt bát vui vẻ lại có lúc trở nên nhu mì dịu dàng như thế. Tử Nguyệt lưỡng lự trong giây lát, gật đầu nói : “Vâng”, ánh nhìn lo sợ của cô quét qua phòng Tiểu Vương. Tôi nhìn cô ấy một thoáng lòng khẽ rung động, Tiểu Vương mất cũng được mấy tháng rồi nhưng người ở nông thôn có mấy ai là không tin thần quỷ, vậy mà một cô gái như Tử Nguyệt, lại đứng một mình trong đêm vắng tĩnh mịch để đợi tôi, nhất định trong lòng cô phải sợ hãi lắm? Tôi mở cửa rồi mời Tử Nguyệt vào phòng. Ánh trăng lạnh xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên giường, rồi biến mất khi đèn bật lên. Tôi mời Tử Nguyệt ngồi xuống, thuận tay rót cho cô ấy một tách trà, mỉm cười hỏi : “Tử Nguyệt, em có chuyện gì phải không?”. Tử Nguyệt nhìn tôi, màn sương mờ trong đáy mắt cô như đang tản ra, ẩn chứa nỗi tủi hờn ảm ức, sự oán trách thâm kín và nỗi quẩn luyến không dứt, nhưng cô chỉ nói : “Không có gì, em không ngủ được, trăng đêm nay đẹp quá nên ra ngoài đi dạo một chút, thế rồi đi đến chỗ của anh thôi !”. Đây là sự thẹn thùng của một cô gái? Hay là trong lòng đang có trăm mối tơ vò? Tôi không nói gì, nhưng vẫn còn nhớ rất rõ, lúc mới gặp bóng người không đầu đó, khi bị Trường Hà thiếu chút nữa bóp chết trong lòng tôi xuất hiện một hình bóng, Tử Nguyệt, anh thật sự yêu em rồi, nhưng nếu không thể kết thúc chuyện kia, anh phải làm sao để em không phải lo lắng đây, chỉ đành lạnh nhạt với em thôi. Tử Nguyệt chậm chậm bước đến trước mặt, nhìn tôi chăm chú, rất lâu rất lâu, sau đó nhẹ nhàng nói : “Anh gầy quá, anh đang lo lắng chuyện gì? Anh nói với em đi, cái chết của Tiểu Vương là tai nạn ngoài ý muốn, anh bảo em không nên để trong lòng nhưng còn bản thân anh thì sao? Cái chết của Tiểu Vương không phải là tai nạn, đúng không?”. Tôi không sao đối diện được với đôi mắt sáng trong thuần khiết đó, trong lòng như có hàng ngàn con sóng đang trào dâng mãnh liệt. Tử Nguyệt, anh biết nói như thế nào với em đây ? Tử Nguyệt sà vào lòng rồi ôm chặt eo tôi, nghẹn ngào nói : “Hãy nói với em, anh đã gặp phải chuyện gì, đừng để em lo lắng nữa, có được không?”. Tôi ôm chặt Tử Nguyệt, hơi thở nhẹ nhàng của cô phả lên mặt, lên cơ thể tôi, là thứ hơi ấm mà lâu lắm rồi tôi mới lại được cảm nhận. Bờ môi tôi lần tìm đôi môi Tử Nguyệt, hôn lên khuôn mặt trắng ngần tinh khôi của cô, đắm say. Tôi cứ mãi sống trong nỗi sợ hãi, lo lắng không dứt, nhưng khi đối diện với Tử Nguyệt, tâm trạng lại trở nên thư thái vô cùng, là bởi trong tim tôi có tình yêu mà tôi dành cho cô ấy, hay bởi sự quan tâm của cô ấy đối với tôi là chân thật, mộc mạc? Tử Nguyệt nhẹ nhàng cắn môi tôi, in dấu lên bờ môi. Cô cúi đầu thấp : “Em biết anh sẽ xử lý mọi việc ổn thỏa, chỉ là,

gần đây anh rất ít đến chỗ em ăn cơm”. Ánh trăng sáng trong chiếu ngoài cửa sổ, gió lớn bắt đầu thổi, bóng cây đổ xuống loang lổ, tản mát, biến hóa mờ ảo. Tôi cười nói : “Hiện giờ công việc của anh cũng bận, trước đây còn có không khí ăn uống, chứ bây giờ đâu có phút nào được thanh thoi đâu, chỉ hy vọng giữ cho bụng không đói là được rồi!”. “Em lại nghĩ... nghĩ rằng anh không muốn gặp em...”, Tử Nguyệt áp úng nói. “Sao thế được?”, tôi quay người đối diện với Tử Nguyệt, “Tử Nguyệt, em biết tâm ý của anh mà”. Tử Nguyệt mỉm cười, khuôn mặt cô sáng bừng lên. Một mùi hương nhẹ nhàng tràn vào mũi, khiến cả cơ thể như mê đắm, bất giác tôi không tự chủ được mà nắm chặt tay Tử Nguyệt, kéo cô ấy vào lòng. Ôm cơ thể mềm mại thơm mát, giọng khàn khàn tôi nói : “Tử Nguyệt, em thật đẹp”. Đôi gò má cô bắt đầu ửng đỏ, cô chăm chú nhìn mắt tôi, ánh nhìn ấm áp dịu nhẹ tựa nước. Bờ môi tôi chậm chậm đặt lên gò má đang ửng đỏ, rồi lại lần tìm đến bờ môi mềm mại của Tử Nguyệt. Cảm giác đắm say, khoan khoái sung sướng khiến con người ta lâng lâng cứ bám chặt lấy tôi, hơi thở càng dồn dập, giọng nói líu ríu bên tai cô ấy : “Tử Nguyệt, anh rất muốn, rất muốn em...”. Tử Nguyệt vâng nhẹ một tiếng, ôm chặt eo tôi hơn, từ từ nhắm mắt, trước nụ hôn say đắm của tôi, hơi thở cũng bắt đầu gấp gáp, khuôn mặt cũng trở nên ửng hồng say đắm lòng người. Tôi ôm chặt Tử Nguyệt, bế lên giường rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống, môi vẫn quấn quýt lấy nhau không rời, cả hai đều đã say đắm trong men tình. Làn da mềm mại tươi mát của Tử Nguyệt đang nóng dần lên, càng khiến tôi khó kiềm chế được cảm xúc của mình. Môi tôi lướt trên má cô, xuống cổ trắng ngần, rồi từ từ xuống thấp, thấp dần, lúc đó, tôi và Tử Nguyệt không có cách nào dừng lại nữa. Cơ thể cô ấy run lên nhẹ, từng chiếc cúc mở dần dưới đôi tay tôi. Rèm cửa sổ bị gió thổi bay phấp phấp, bên ngoài gió rất lớn, trong lúc mê đắm Tử Nguyệt nói : “Anh, đóng cửa sổ lại đi...”. Tôi đứng dậy bước đến bên cửa sổ, gió thổi mạnh tấp vào mặt, ánh trăng tỏa sáng in bóng cây loang lổ trên mặt đất, gió càng lớn khiến bóng cây lay động biến đổi khôn lường, lúc trái lúc phải, lúc to lúc nhỏ. Dường như cây cối đang khiêu vũ, các tinh linh như đang nhảy múa. Đột nhiên tôi có cảm giác lo lắng, cảm giác hưng phấn vừa nãy như bị đóng băng. Tôi đang làm gì thế này? Tôi không thể, không thể làm tổn thương Tử Nguyệt. Trời mới biết sinh mệnh của tôi liệu có giống như Tiểu Vương, bất ngờ lìa khỏi thế gian này không, làm thế không phải tôi sẽ càng khiến Tử Nguyệt đau đớn bội phần? Nếu tôi yêu cô ấy, không lẽ lại vì một lúc xung động mà khiến cô ấy bị tổn thương và rơi vào tình yêu vô vọng sao? Sao tôi có thể ích kỷ như thế? Tôi chậm chậm bước đến bên cạnh giường, nhìn đôi mắt trong sáng như nước, lấp lánh sóng tình của Tử Nguyệt, sau đó ôm cô ấy vào lòng, rồi thì thầm bên tai cô : “Anh xin lỗi!”. Tử Nguyệt nói : “Không, là em cam tâm tình nguyện mà!”. “Cảm ơn em, Tử Nguyệt nhưng bây giờ anh không thể...” Tử Nguyệt vui đùa vào lòng tôi, nói nhỏ : “Anh Nam Bình, em biết, em biết anh đang nghĩ gì, thực ra, anh không cần lo lắng, em bằng lòng...”. Tôi ôm chặt lấy cô ấy, hít hà hương thơm mát từ mái tóc cô, nghe tiếng trái tim đập “thình thịch thình thịch” của cô, Tử Nguyệt, em lại có dũng khí lớn đến vậy sao? Tôi bỗng xúc động, càng ôm cô chặt hơn. Nhưng dục vọng cũng không còn nữa, tôi chỉ có thể ôm lấy cô, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể của cô. Hơi thở của Tử Nguyệt cũng dần ổn định, cô không nói gì, chỉ ghì chặt và vui đùa trong lòng tôi. Bóng cây vẫn in trên tấm rèm cửa sổ, tiếng gió vẫn rít bên tai, phong cảnh vốn thê lương lạnh lẽo là thế, ấy vậy mà lòng tôi lại thấy ấm áp dễ chịu.

21. Chương 21

GẶP LẠI BẠN CŨ

Phương Minh gọi điện thoại giục đến ba lần, bảo nhất định tôi phải đến chỗ cậu ấy. Sau khi Lâm Yến đến, cuộc sống của Phương Minh chắc sẽ rất thoải mái, nghe giọng là biết tràn đầy sinh lực. Bây giờ gặp lại Lâm Yến, tâm trạng tôi có lẽ cũng thoải mái thư thái hơn nhiều. Cảm giác bức bối khó chịu mấy ngày qua cũng như khói tan mây bay, thịnh tình của Phương Minh sao tôi có thể từ chối được đây. Sáng dậy sớm, đi xe đến thành phố thăm Phương Minh. Thời tiết giữa thu dễ chịu, ruộng lúa hai bên đã trổ bông vàng óng, hứa hẹn một mùa bội thu. Mấy mảnh ruộng cao lương san sát, cao lương chín đỏ nặng trĩu khiến thân cây cong cong. Càng đến gần thành phố càng sầm uất, người nối người, xe tiếp xe, với nơi đây sự yên tĩnh và thanh nhàn đúng là một thứ xa xỉ, còn lâu mới bằng xã Tú phong, nhưng có một thứ mà xã Tú Phong không thể theo kịp được đó là nhịp sống nhanh. Giữa trưa mới đến được nhà Phương Minh. Tôi bấm chuông người ra mở cửa lại là Lâm Yến. Cô mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, váy ngắn, tóc búi gọn sau gáy, tươi trẻ xinh đẹp, khí chất tao nhã. Vừa thấy tôi, cô liền cười nói: “Ai da, anh Phương Minh vừa nhắc đến là anh đã tới rồi, hai anh đúng là hiểu nhau quá cơ! Nhanh vào nhà đi!”. Thái độ của Lâm Yến như vậy khiến tôi rất an lòng, tôi cười: “Đương nhiên rồi, bọn anh hồi còn học đại học đã rất hiểu nhau mà!”, bước vào phòng khách,

Lâm Yến rót cho tôi một tách trà, rồi cao giọng gọi: “Anh Minh, anh Nam Bính đến rồi!”. Thấy Phương Minh đeo tạp dề từ nhà bếp đi ra, vừa lau tay vừa cười nói: “Đến rồi à, đến rồi à, ngồi đợi tớ chút, tớ xào món rau xong sẽ lên ngay!”. Lâm Yến nói: “Em làm cho, anh tiếp chuyện với Nam Bính đi!”. “Xong rồi, xong rồi đây, không cần phiền bà xã đại nhân đâu. Hai người cũng là bạn học, em tiếp chuyện hay anh tiếp chuyện chẳng phải như nhau sao?”, Phương Minh nói xong lại đi vào bếp. Tôi cười cười, tên tiểu tử này đúng là rất yêu vợ. Lâm Yến vốn rất cởi mở, nên nói chuyện với cô ấy không cần phải câu nệ gì lắm. Khi cô ấy đưa mắt nhìn tôi, một thứ ảo giác bất chợt hiện lên trong đầu tôi, về những ngày trước kia, nhưng dù sao những ngày đó không thể trở lại được nữa. Lâm Yến và Tiểu Nghiên, tuy không phải học cùng một khoa nhưng dù sao cũng là những người quen biết, chỉ có điều, Lâm Yến là hoa khôi của trường, lại là gái thành phố nên hơn đứt Tiểu Nghiên. Tôi còn nghĩ tới những thứ này làm gì chứ? Gần đây tôi thấy mình luôn đa cảm, lúc nào cũng nhớ lại chuyện cũ, ai đó từng nói một người mà luôn nhớ về những kỷ ức xa xưa thì trái tim người đó hẳn đã trở nên già nua lắm rồi. Hay là tôi già rồi? Là vì bóng hình không đầu đó khiến tôi có cảm giác tinh thần và sức lực kiệt quệ, khiến tôi cảm thấy bất lực và đa cảm như thế này sao? Tôi bỗng kinh hãi, từ khi nào mà tôi bị ảnh hưởng bởi nó? Và cũng từ bao giờ, tôi lại bị ám ảnh lớn đến vậy? Cố nén mọi suy nghĩ của mình lại, rồi chuyển chủ đề câu chuyện, tôi kể với Lâm Yến về cuộc sống sau khi tốt nghiệp, hỏi chuyện về một vài người bạn học cũ, chẳng biết là Lâm Yến cố tình né tránh hay thực sự không biết mà chúng tôi không ai nhắc đến Tiểu Nghiên. lát sau, câu chuyện của chúng tôi được chuyển qua bàn ăn, tất nhiên là có thêm cả Phương Minh. Tên tiểu tử Phương Minh này vốn là con nhà phú ông, không ngờ sau khi kết hôn lại còn biết xào rau, không những thế mà còn rất ngon nữa. Nghĩ đến đây tôi đưa mắt nhìn Phương Minh, hình như cậu ta nhìn ra suy nghĩ của tôi, liền cười, nói về hài hước “Mùi vị không tồi chứ, đây là công lao bà xã đại nhân dạy tớ đấy. Hồi đầu cũng chỉ tàm tạm thôi, Tiểu Yến nói, buổi tối cô ấy sẽ đích thân xuống bếp, rồi cậu sẽ được biết thế nào gọi là mỹ vị”. Lâm Yến cười: “Xem anh nịnh nọt kìa, đừng hòng tối nay em đem hết sức ra mà chứng minh mấy câu nịnh của anh!”. “Không cần, không cần đâu, em chỉ cần xuất chút xú tài nghệ của em ra là đủ rồi.” Nhìn hai vợ chồng nhà họ vui vẻ mắng yêu nhau, trong lòng tôi đột nhiên dậy lên một cảm xúc, nếu... nếu Tiểu Nghiên và tôi có thể đến được với nhau, nhất định chúng tôi cũng sẽ hạnh phúc như thế. Tiểu Nghiên... Lâm Yến nói: “Nam Bính, khi nào anh định cho vợ chồng em uống rượu mừng của anh đây?”. Tôi cười cười lắc đầu: “Vẫn còn trẻ mà!”. “Anh đừng bảo với em là anh vẫn chưa có bạn gái đấy nhé.” Tôi cười không nói, thú thực câu hỏi này tôi chẳng biết nên trả lời thế nào. Lâm Yến chớp chớp mắt, khóe môi nhếch lên thành nụ cười rồi trao đổi ánh mắt với Phương Minh. Sau bữa cơm, Lâm Yến đề nghị mọi người cùng nhau đi ra ngoài, hai chàng trai tự nhiên cũng tán đồng. Tôi đã đến thành phố này rất nhiều lần nhưng mỗi lần đến đây nếu không phải vì họp cũng là bạn công chuyện, nói chung là lúc nào cũng vội vội vàng vàng, chưa bao giờ có thời gian nhàn tản để dạo bộ ra ngoài như thế. Đi đến quảng trường của thành phố, tìm một hiên nghỉ mát để ngồi thư giãn, chúng tôi nói đủ thứ chuyện sau khi tốt nghiệp nhưng riêng chuyện tình cảm thì không ai đề cập đến. Trên đỉnh hiên nghỉ mát là một tán cây rất lớn, lá cây xanh um giống như chiếc ô lớn, gió thổi mát rượi, vô cùng dễ chịu. Lâm Yến nói: “Nam Bính, anh còn nhớ không? Vạt rừng phía tây của trường cũng có một cây đại thụ và một cái hiên nhỏ như thế này”. Tôi thoáng ngáy người, trong trường đúng là có một nơi như thế, cho nên khi đến đây tôi có cảm giác vô cùng quen thuộc. Lúc đó, tôi, Lâm Yến cùng mấy thành viên chủ chốt trong hội sinh viên thường đến đó để thảo luận về cách thức tổ chức hoạt động và triển khai công việc như thế nào. Hồi còn học đại học, do bản thân thể hiện khá tốt nên tôi được làm trưởng ban Tuyên truyền, Lâm Yến là trưởng ban Văn thể, nên có rất nhiều công việc cần phải cùng nhau thảo luận. Khi ấy, tôi lúc nào cũng nhớ ánh mắt khinh miệt mà cô nàng dành mình, cho nên sau đó tôi cũng bỏ qua những ánh mắt mang tâm tình khác của cô ấy, bây giờ nghĩ lại, lúc ấy mình thật ấu trĩ. Không ngờ Lâm Yến còn nhớ chuyện đó. Tôi ngẩng đầu nhìn Lâm Yến, cô ấy lại chuyển ánh mắt không nhìn tôi nữa, chẳng biết cô ấy nói những điều này có dụng ý gì. Phương Minh cười nói: “ừ, đúng là có nơi như thế, tớ còn nhớ cây đại thụ bên cạnh hiên ấy cũng xanh um. Nhớ lại, có một năm sau kỳ nghỉ hè, tớ đến trường sớm hai tuần, thường đến đây để đọc sách và ngủ, vừa yên tĩnh vừa mát mẻ, khiến người ta rất thư thái”. Tôi cười, nhìn thấy Lâm Yến cũng cười. Nhưng nụ cười chưa tắt, lông mày đột nhiên chau lại. Phương Minh lo lắng nói: “Tiểu Yến, em không khỏe sao?”. Lâm Yến vẫn chau mày, nói nhỏ: “Em thấy hơi đau đầu!”. Phương Minh lập tức đứng dậy, bước đến bên đỡ Lâm Yến: “Sao bỗng nhiên lại đau đầu? Có nghiêm trọng lắm không? Có phải đau lắm không?”. Tôi nói: “Đưa cô ấy đi khám đi”. Đôi lông mày của Lâm Yến bỗng giãn ra, nói: “Không sao đâu, một người bạn của em là bác sĩ, bây giờ cô ấy đang trực, để tan ca trực cô ấy đến nhà chơi, nhân tiện khám cho em luôn”. Phương Minh cười: “Anh biết là em không thích mùi thuốc nồng nặc ở bệnh viện mà, cũng được, tối nay Tiểu Nhu không phải trực ban, để anh gọi cô ấy đến dùng bữa, tiện thể khám cho

em luôn”. Đường như Lâm Yến quên luôn chuyện đau đầu, lại cười nói vui vẻ, cô ấy vốn là người hoạt bát, tuy đã kết hôn nhưng tính cách hầu như không thay đổi. Có một cảm giác kỳ lạ là, nhớ lại hồi đại học, khi ấy cạnh Phương Minh có Lâm Yến, bên cạnh tôi có Tiểu Nghiên, còn có một đám bạn học nữa, ai nấy đều thành đôi thành lứa cả, mọi người vui vẻ vô cùng. Nhưng sau khi lập nghiệp, người theo chính trị, người kinh doanh, người làm giáo viên, bây giờ cũng ít liên lạc với nhau, ngược lại lại có phần xa cách hơn xưa. Nghĩ đến đây, bất giác thấy thất vọng, bên cạnh Phương Minh bây giờ vẫn có Lâm Yến, hai người đã thành vợ chồng. Nhưng Tiểu Nghiên thì sao? Hiện tại cô ấy đang vui vẻ hạnh phúc bên người nào? Khi trở về cũng đã hơn năm giờ, Lâm Yến nấu cơm trong bếp, tôi và Phương Minh hút thuốc trong phòng khách, làn khói mỏng vẩn vút khắp căn phòng. Hết thời sinh viên, phải vật lộn với cuộc sống đầy cảm dỗ và nguy hiểm trong xã hội một thời gian dài khiến tâm tính cũng trở nên thâm trầm, hay cũng có thể nói là đã bớt đi một phần sôi nổi bông bột rồi. Chợt thấy Lâm Yến bê thứ gì đó vào phòng khách, cười nói: “Nhìn hai anh kìa, ngồi với nhau là cùng nhả khí độc à. Bây giờ đi làm chính trị rồi, ít dịp vui vẻ hơn, việc trên cơ quan cũng đủ khiến các anh đau đầu rồi, khi tan ca về cũng nên dành thời gian để nghỉ ngơi, thư giãn, cho đầu óc được giải lao!”. Phương Minh cười rồi đứng dậy đi mở cửa sổ, vừa mở vừa cười đùa: “Đây không gọi là nhả khí độc mà gọi là phóng thích, không dùng khói thuốc tạo ra loại không gian dễ chịu này thì thật sự không thể giải tỏa căng thẳng được”. Lâm Yến lại bê đồ vào bếp, chúng tôi tiếp tục nhả khí độc và nói chuyện. Tôi bảo: “Chẳng phải Lâm Yến đau đầu sao? Cậu cũng nên xuống giúp đỡ cô ấy đi chứ!”. Phương Minh cười ha ha nói: “Bây giờ chẳng phải cô ấy giống người không bị đau đầu rồi sao, nghĩ đến phản ứng của Tiểu Nhu, lại có thể đau đầu nổi sao?”, rồi cậu ta lại nói: “Nam Bính này, hồi còn học đại học tớ thấy cậu rất có ý chí, tại sao cậu lại cứ ở cái xó xỉnh Tú Phong ấy không chịu chuyển đi? Thật không thể hiểu nổi cậu!”. Tôi lắc đầu cười: “Thôi, tớ vốn chẳng có tham vọng gì, cậu cũng đừng so sánh suy nghĩ của tớ với người khác. Tớ thích ở một nơi yên tĩnh bình lặng như thế, mọi người rất thuần phác nhân hậu, nếu là cậu, có lẽ cậu cũng sẽ không nỡ bỏ đi đâu”. “Thôi được rồi, tớ không định làm ẩn sĩ tu hành chốn thanh tịnh sao lại không muốn đi chứ?”, Phương Minh ngờ vực: “Hay là cậu muốn dựa vào sức lực của bản thân, không muốn chịu ơn tớ, nhưng đó cũng không tính là chịu ơn được, công việc đang cần người mà. Lại nói thêm nữa, hai đứa mình thì ai theo ai đâu!”, hít xong một hơi thuốc, lại nói tiếp: “Tớ chẳng phải cũng tôn trọng bạn học cũ đấy sao, không phải là không hỏi ý kiến cậu mà điều chuyển cậu đến đây, còn hỏi ý kiến của cậu, như thế là rất tôn trọng ý kiến của cậu rồi!”. Tôi cười cười: “Được rồi, Phương Minh, cậu đừng nhắc lại chuyện này nữa được không? Bây giờ như thế này cũng tốt rồi, nếu đúng là cậu muốn điều chuyển tớ lên đây thì tớ cũng không dám đến chỗ cậu đâu, người khác chắc chắn sẽ nói tớ núp dưới bóng của ông Chủ tịch thành phố mới!”. “Rồi, rồi, không nhắc đến việc này nữa. Tớ bảo này Nam Bính, cậu cũng đừng nên hà khắc với bản thân mình như thế, đã hai mấy gần ba mươi tuổi rồi đấy, cậu xem tớ và Lâm Yến, ngày ngày sống cảnh đầm ấm, cuộc sống gia đình thoải mái như thế. Cậu cũng tính đến chuyện riêng đi!” “Vấn đề này không cần cậu phải lo đâu, mọi thứ chẳng phải đều có duyên phận sao?”, tôi thuận miệng đáp lại, dù sao cũng không thể nói với cậu ta, vì tôi gặp phải chuyện quỷ thần quái dị nên không muốn người khác phải lo lắng ỉn. Nếu nói ra, Phương Minh - kẻ theo chủ nghĩa vô thần này, không biết sẽ cười nhạo tôi đến thế nào nữa. “Từ duyên phận này cũng có thể tự mình cân nhắc được mà, chứng tỏ tên tiểu tử này yêu cầu quá cao rồi, nếu cứ giữ bóng hình người yêu cũ thì chẳng biết khi nào mới thay đổi được”, Phương Minh nói liền thoáng, lại động đến nỗi đau của tôi. Tôi cũng chẳng biết nói gì, không thể không thừa nhận điều cậu ta nói đúng là sự thực.

22. Chương 22

GẶP LẠI NHU PHONG

Lâm Yến cời tạp dề rơi đi vào phòng khách, tôi và Phương Minh cũng ngừng “nhả khí độc”, nhưng những chuyện trên trời dưới biển, trảng giang đại hải vẫn đang được tiếp tục. Nghe thấy tiếng Lâm Yến gọi điện thoại cho ai đó trong phòng khách: “Tiểu Nhu à, tan ca chưa? Đến nhà tớ dùng bữa nhé... ừ... Hôm nay tớ thấy hơi đau đầu, nhân tiện cậu đến khám cho tớ... Ha ha, cậu đến đi sẽ biết liền...”. Cúp điện thoại, cô ấy quay đầu nhìn Phương Minh mà nở nụ cười ám áp: “Tiểu Nhu sẽ đến ngay bây giờ!”. Tiểu Nhu này hẳn chính là bạn thân của Lâm Yến. Tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Yến liền đứng lên mở cửa. Giọng nói cười lạnh lạnh của hai cô gái từ bên ngoài truyền tới, Lâm Yến dắt tay một cô gái khác bước vào, cô ấy cười nói với tôi: “Nam Bính, giới thiệu với anh...”. Lời chưa dứt, tôi đã kinh ngạc thốt lên: “Nhu Phong, là em à!”. Tiểu Nhu trong lời của Lâm Yến hóa ra chính là Nhu Phong - em gái của Nhu Vân. Tối nay Nhu Phong

mặc một chiếc áo màu lam nhạt, váy cũng cùng màu. Tóc xõa ngang vai, lộ vẻ thuần khiết nhu mì: Ngoài mùi hương nhẹ nhõm ra thì chẳng có mùi thuốc bệnh viện nào cả. Nhu Phong cười nói: “Ái chà, Tiểu Yến nói có khách đến, hóa ra là Chủ tịch Tô. Chủ tịch Tô, chúng ta lại gặp nhau rồi!”. Lâm Yến ngạc nhiên nói: “Hai người quen nhau sao?”. Nhu Phong quay đầu lại cười: “Chủ tịch Tô làm cùng với anh rể tớ, trước đây không lâu tớ và anh ấy đã gặp nhau rồi!”. “Ui chao, hóa ra hai người đã biết nhau từ trước à, thế thì việc giới thiệu của tớ là thừa rồi, ha ha!”, Lâm Yến nói nhanh. Vừa nghe hết câu, tôi liền hiểu ra, Lâm Yến định giới thiệu bạn gái cho tôi, chỉ có điều cô ấy không biết, tôi và Nhu Phong đã quen nhau rồi, cho nên mới bất ngờ như thế. Dù sao Lâm Yến cũng có ý tốt, chỉ là tấm lòng này của cô ấy, tôi không tránh khỏi phải phụ lòng rồi. Rõ ràng Nhu Phong cũng hiểu rõ tâm ý của cô ấy nên cười cười, rồi ngồi xuống ghế. Có vẻ tình cảm giữa Lâm Yến và Nhu Phong vô cùng tốt đẹp nên Nhu Phong ngồi bên cạnh mà rất tự nhiên, lại còn có vẻ rất thân mật nữa. Ăn tối xong, Nhu Phong và Lâm Yến liền đứng lên ra ngoài phòng khách, ngồi ở đó một chút, khi chúng tôi đi ra thì có vẻ Nhu Phong muốn đi về, nói là trực ca hơi mệt nên muốn về nghỉ sớm. Lâm Yến cũng không giữ lại, chỉ nói: “Cậu về sớm như thế à, hay để Phương Minh đưa cậu về!”. Nhu Phong thoải mái tự nhiên nói: “Thôi không cần đâu, cũng không xa lắm, đưa đi đưa lại, chẳng phải rất phiền phức sao?”. Phương Minh cười cười vỗ vai tôi, sau đó nói: “Nam Bính, hay là cậu giúp tớ đưa Nhu Phong về. Dù đường không xa lắm nhưng con gái đi một mình, tớ yên tâm nhưng Lâm Yến cũng không yên tâm đâu!”, thấy ánh mắt của Phương Minh hấp háy, tôi biết ngay tên tiểu tử này đang nghĩ gì trong đầu, cậu ta có vẻ rất vui sướng khi tạo cơ hội cho người khác thế này. Nhu Phong không từ chối, cũng không tỏ ra không thích, chỉ đưa mắt nhìn tôi cười tủm tỉm, tựa hồ như muốn nói: “Em không có ý kiến, chỉ không biết anh có bằng lòng đưa em về không thôi”. Tôi biết mình cũng chẳng có cách nào từ chối được, liền đứng lên nói: “Được rồi, để tớ đưa Nhu Phong về, việc nhỏ này, tớ có thể đảm đương được”. Ra khỏi nhà Phương Minh, trời cũng đã tối. Trăng lưỡi liềm vẫn chưa lên cao nhưng ánh đèn hai bên đường đã tỏ rõ, ánh trăng chỉ để điểm xuyết thôi. Đèn hai bên đường cứ thế kéo dài ngoằn ngoèo tới tít xa, tuy cũng có người đi đường, đôi khi lại gặp xe qua lại nhưng yên tĩnh hơn nhiều so với ban ngày. Đi được một đoạn, Nhu Phong chợt phá tan không khí trầm lắng này, cười nói: “Thật không thể ngờ được, anh và Lâm Yến lại là bạn học!”. “Là bạn học hồi đại học, cũng lâu rồi không liên lạc với nhau, nếu không phải Phương Minh được điều chuyển công tác đến thành phố này, không chừng phải mấy năm nữa mới có cơ hội gặp vợ chồng họ ấy chứ”, tôi đáp lời. Nhu Phong nghiêng đầu nhìn tôi, mái tóc mượt mà rũ xuống bờ vai, dưới ánh sáng của đèn đường khiến chúng trông càng bóng mượt. Ánh sáng cơ hồ như nhập vào đôi mắt đen lầy của cô, ánh mắt như phát ra thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, nụ cười lại vô cùng dễ thương: “Chắc Chủ tịch Tô bận lắm, nghe anh rể em bảo, anh làm việc quên ăn quên ngủ, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ đến việc xây dựng xã thôn”. Tôi cười nhạt, nói: “Hình như có chút khoa trương rồi, Trường Hà nói hơi quá, sự thực là anh cũng không nhiệt tình với công việc đến mức như cậu ấy nói đâu. Đúng rồi, đừng gọi là Chủ tịch Tô, nghe kỳ cục lắm”. “Vậy gọi anh là gì?”, Nhu Phong cười tinh ranh. “Gọi là Nam Bính đi, anh cảm thấy gọi tên tự nhiên thoải mái hơn nhiều.” “Vậy cũng được, sau này em sẽ gọi tên anh!”, Nhu Phong mỉm cười, tựa hồ như muốn gọi một tiếng, nhưng sau nụ cười lại không thể thốt thành lời được, liền không kéo dài thêm chủ đề này nữa. Cô nói: “Đêm ở thành phố không có yên tĩnh như đêm ở xã thôn, không khí cũng như vậy!”. “Nhưng thành phố náo nhiệt và văn minh hơn vùng quê rất nhiều, ở thôn xã chẳng có cách nào bì được!”, giọng của tôi hơi trầm xuống, đương nhiên không phải vì tôi ở vùng quê mà có suy nghĩ như thế. Chỉ là trong mơ hồ, một nỗi đau như có thứ gì đó vỡ vụn trong tim, khiến tâm trạng đột nhiên lơ đãng. Nhu Phong cười nói: “Em cảm thấy, câu nói này của anh có chút không thật thà rồi, theo những gì em được biết, anh làm việc ở xã Tú Phong đã được mấy năm, dựa vào năng lực của anh nếu muốn được điều chuyển công tác lên thành phố cũng không khó lắm. Nếu không phải yêu quý xã Tú Phong, tại sao anh lại nhiệt tình bỏ bao công sức mà không chút oán hận để xây dựng xã Tú Phong đây?”. Tôi nói: “Anh không vĩ đại như em nói đâu, chỉ có điều tính anh vốn khá đậm bạc, lại không thích cuộc sống phồn hoa chốn thị thành cho lắm. Với lại bản thân anh cũng xuất thân từ nông dân, từ nhỏ đã không khinh ghét cái nghèo đói của chốn nông thôn, anh chỉ muốn góp một phần tâm sức của mình để thay đổi tình hình như hiện nay!”, cũng có thể bản thân tôi cũng không muốn đối diện trực tiếp với thứ chuyện ma quỷ kia, tôi yêu xã Tú Phong, nhưng so với tình hình mà Nhu Phong nói lại có sự khác biệt. Ánh mắt của Nhu Phong thay đổi, nói: “Em cũng xuất thân từ nông thôn, thực ra em cũng rất thích cuộc sống yên ổn và bình lặng như thế! Văn minh chốn thị thành phức tạp, tuy về phương diện vật chất hơn hẳn nông thôn, nhưng quan hệ giữa người với người lại lạnh nhạt thờ ơ, không giống như sự thuần phác và lương thiện của người dân thôn quê! Cho nên em thích đến chỗ của chị em, hàng xóm của chị thật nhiệt tình, thật chân chất, em rất thích không khí đó”. Tôi cười: “Sự nhiệt tình của thôn dân đều là sự chân thành xuất phát từ trong tâm, cho nên có thể cảm

động được người khác!", câu nói của Nhu Phong thật khiến tôi phải nhìn cô ấy bằng con mắt khác, xem ra cô gái này không giống những người khác có xuất thân từ nông thôn nhưng khi thành người thành phố lại không có thiện cảm với nông thôn. Vả lại cô ấy nhìn nhận vấn đề đều nhìn vào sâu bên trong, không chỉ hời hợt phớt qua bên ngoài, cô gái có được suy nghĩ như thế lại trẻ nhường này thật hiếm thấy. Nhu Phong mỉm cười, không nói thêm nữa. Chúng tôi tiếp tục đi, phía trước khoảng mười mét có một lao công đang quét dọn lá cây rơi trên đường, dưới ánh đèn đường bóng hình người đó đổ dài trên mặt đất, anh ta cẩn thận quét từng chiếc lá, từng hạt bụi. Ánh mắt Nhu Phong quét qua người đó, hướng mắt nhìn ra xa sau đó quay lại nhìn tôi rồi cười nói: "Anh đang nghĩ gì thế?". Tôi nói: "Nghĩ đến những việc đã qua!". "Ồ, thấy cảnh sinh tình?", Nhu Phong cười nói đùa. Tôi cười nói: "Có thể là vậy". Tôi thích không khí yên tĩnh bình lặng thế này, hồi còn học đại học, con đường rợp bóng cây của trường là con đường tôi và Tiểu Nghiên thường hay đi, chúng tôi hay vai kề vai đi dạo trên con đường đó, ánh trăng sáng xuyên qua khe lá rải lên người chúng tôi, tạo thành những hoa văn êm dịu tươi đẹp. Có khi chỉ tay trong tay, chẳng nói lời nào, cứ bình lặng bước đi như thế, khi ấy trong lòng cũng ngập tràn sự ngọt ngào và ấm áp. Nhưng bây giờ, Tiểu Nghiên đang ở đâu? Tôi không nghe thấy bất kỳ thông tin nào có liên quan đến Tiểu Nghiên, khi đó cô ấy đã quyết liệt dứt tình như thế, giờ còn dò la tin tức cũng để làm gì đây? Chẳng qua chỉ làm tăng thêm sự cảm thương và tiếc nuối ở trong lòng mà thôi. Nhu Phong không nói gì, đưa ánh mắt thấu hiểu nhìn tôi. Cô ấy là người thông minh, dù hoàn toàn không biết tôi đang nghĩ gì nhưng cũng không làm gián đoạn mạch suy nghĩ của tôi. Chúng tôi cứ lặng lẽ bước như thế. Nhu Phong nói: "Đến nơi rồi!", ngẩng đầu, quả nhiên thấy một tòa nhà ký túc xá ở trước mặt. Nhu Phong tiếp: "Anh vào ngồi chút chứ!". Tôi lắc đầu: "Cũng muộn rồi, em nghỉ ngơi trước đi!". Nhu Phong nhìn tôi cười: "Anh không đưa em lên lầu sao? Em ở tầng sáu!", lại nói: "Anh biết không? Tối nào Phương Minh và Lâm Yến cũng đều ra ngoài đi dạo, có lẽ bây giờ vẫn chưa về đâu. Chi bằng vào phòng em uống tách trà đã, nếu anh lại từ chối như thế là không nể mặt em rồi!". Tôi cười: "Anh sợ làm phiền em". Nhu Phong bỗng cười lớn, nhìn tôi, nụ cười cơ hồ như những hạt châu ngọc rơi trên mặt đất, rồi lan ra khắp nơi, ánh mắt tươi sáng rạng rỡ hơn cả ánh đèn đường, trong sáng vô ngần, cũng chẳng biết có phải trong nụ cười đó chảy ra hàng lệ hay không. Cô ấy vốn lúc nào cũng bình tĩnh điềm nhiên, đột nhiên cười như thế, khiến tôi chợt ngẩn người. Tôi thắc mắc hỏi: "Trên mặt anh có gì sao?". Nhu Phong cười nói: "Không, không phải!". Nói thực, nụ cười của Nhu Phong rất giống ánh sáng mặt trời, khiến người khác nghe vào là cảm thấy sáng khoái vô cùng, hướng hồ giọng nói của cô ấy lại hay như thế. Nhu Phong vừa cười vừa nhìn tôi, nói: "Anh biết Lâm Yến nói gì với em không?". Tôi bỗng bối rối, không phải Lâm Yến nhắc đến những chuyện đáng xấu hổ của mình hồi học đại học đấy chứ? Nếu không, tại sao cô ấy lại cười dữ dội như thế? Nhu Phong không cười nữa, nói: "Lâm Yến bảo...", bỗng dừng mặt đỏ ửng lên, nói: "Thôi, không nói đâu! Đi lên phòng nào!". Nhìn thấy bộ dạng ấy, chắc hẳn Lâm Yến đã nói chuyện gì đó bí mật rồi, mà chắc chắn là liên quan đến mình, cho nên cô ấy mới ngượng ngùng như thế. Tôi cười cười, ba người con gái thành một cái chợ, hai người con gái có lẽ cũng gần như thế.

23. Chương 23

PHÒNG CỦA THIẾU NỮ

Nơi ở của Nhu Phong có hai gian, một là phòng khách, một là phòng ngủ, bố cục rất khéo léo, tinh tế, trông rất nữ tính. Rèm cửa màu phấn hồng, dưới ánh đèn, toát lên vẻ ấm áp lịch lãm. Trên bàn trà có đĩa hoa quả, điều khiển ti vi, hai cuốn tạp chí, một cuốn bác sĩ gia đình, còn có một cuốn tạp chí phụ nữ có bìa khá trang nhã. Cô ấy rót cho tôi một tách trà, mở ti vi, cười nói: "Chỗ của em thế nào?". "Rất tốt, một người ở như thế này quá thoải mái, không bí như chỗ của anh!" "Thực ra căn phòng này được bố trí cho hai người ở, các bác sĩ chưa lập ra đình mà ở trong ký túc xá của bệnh viện thì đều hai người một phòng. Nhưng mấy ngày trước đồng nghiệp của em đã kết hôn rồi, cho nên bây giờ chỗ này trở thành giang sơn của mình em đấy." Nhu Phong cười nói, với tay cầm chiếc điều khiển ti vi trên bàn, bàn tay trắng ngần, những ngón tay thon dài, có lẽ ngón tay của bác sĩ càng dài càng khéo léo.> Chương trình trên ti vi đã đến mục thời sự, Nhu Phong chỉ vào đĩa hoa quả trên bàn hỏi tôi: "Anh ăn lê hay ăn táo để em gọt cho anh!". "Gì cũng được!" Cô ấy tiện tay lấy một quả táo, rồi lấy dao gọt hoa quả gọt vỏ rồi đưa cho tôi. Tôi cười đùa: "Điều luyện thế!". Cô ấy cười vui vẻ nói: "Tất nhiên rồi, tay cầm dao phẫu thuật chẳng lẽ không xử lý được một quả táo hay sao?". Chúng tôi vừa xem ti vi vừa nói chuyện, Nhu Phong vô cùng thoải mái hòa đồng, khi nói đến chị gái và anh rể thì cười mãn nguyện nói: "Thực ra em rất báỉ phục anh rể, anh ấy

mặc dù chưa tốt nghiệp cấp ba nhưng rất giỏi y lý, về phương diện trung y thì tuyệt đối không thua kém gì người tốt nghiệp trường đại học Y đâu. Những bài thuốc dân gian thật sự quá kỳ diệu, có khi còn hiệu quả hơn Tây y rất nhiều. Mỗi khi có vấn đề gì về Trung y em đều đi thỉnh giáo anh ấy”. Trường Hà giỏi y lý à? Điều này sao tôi không biết. Nhớ lại lần trước tôi có bảo mẹ tôi bị phong thấp, thuốc Trường Hà cho đúng là hiệu quả rất tốt, có lẽ nếu không hiểu về các loại thảo dược trong đông y thì không thể nhận biết được tác dụng của nó. Nhu Phong nói: “Chị gái và em mang hai tính cách hoàn toàn khác nhau, chị ấy dịu dàng, trầm tính mà ấm áp, còn em từ nhỏ tính cách đã tự do thoải mái! Cho nên chị lựa chọn làm giáo viên. Có điều, em lựa chọn nghề có trái ngược với tính cách của mình, thực ra em thấy mình thích hợp làm báo hơn. Anh biết không? Em còn là phóng viên của báo thành phố đó”, cô ấy vừa nói vừa gọt hoa quả, ngón tay trắng ngần linh hoạt. Tôi nói: “Chạy lấy tin khá vất vả. Học y có thể cứu người chữa thương, cũng là chuyện tốt mà”. “Em là người không sợ khổ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực ra em cũng không ghét nghề bác sĩ mà, dùng dao phẫu thuật để giúp người bệnh được khỏe mạnh trở lại, trong lòng cũng cảm thấy được an ủi, hạnh phúc lắm.” Tôi cười, bỗng tin ti vi đang phát thu hút tôi, một y tá của bệnh viện nào đó mất việc vì đã cho bệnh nhân dùng nhầm atropine khiến bệnh nhân sinh ra ảo giác, hệ thần kinh của bệnh nhân bị tổn hại nghiêm trọng, vì thế người nhà bệnh nhân đã kiện bệnh viện ra tòa. Giọng của Nhu Phong đột nhiên như rót vào tai: “Nam Bính, nếu em nói, em có tình cảm với anh, anh có cho rằng em quá vội hột hay không?”. Mạch suy nghĩ của tôi bị kéo trở lại, sau khi tiêu hóa được câu nói của cô ấy, tôi sững sờ, ngẩng đầu nhìn Nhu Phong, vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Nhu Phong cười sáng khoái, buông con dao và quả lê đang gọt xuống, hơi nghiêng đầu, lọn tóc trước trán dần di chuyển đến bên cạnh, cô ấy nhìn tôi, nở nụ cười: “Chưa đến mức như thế, em cảm thấy nên có người thể hiện tình cảm với em mới đúng, một người con gái lại to gan nói ra suy nghĩ với anh như thế, anh sẽ cảm thấy khó mà tiếp nhận phải không?” “Anh không có ý đó, chỉ cảm thấy có chút bất ngờ mà thôi.” Nhu Phong không để tâm mà cười đùa vui vẻ nói: “Đường đường một trang nam nhi mà lại ngại ngùng như thế sao, thực ra em cũng chỉ nói suy nghĩ của mình mà thôi, xem ra suy nghĩ của anh vẫn còn giấu trong tim mà không nói ra. Em đang nghĩ có nên thôi miên anh một lần hay không, như thế, không cần anh trả lời, em sẽ biết anh đang nghĩ gì!”. Trong lòng chợt xao động: “Thôi miên?”. “Đúng vậy, không phải đại Chủ tịch Tô chưa từng nghe đến từ này chứ?”, cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt phong tình như mê hoặc người khác. Sau đó trong ánh nhìn ấy lại như mang nụ cười vui vẻ. Mọi suy nghĩ của tôi chợt rối loạn, dường như có thứ gì đó bật ra trong đầu, nhưng không tài nào nắm bắt được, tôi như rơi vào trạng thái mê man. Nhu Phong đưa trái lê vừa gọt xong về phía tôi, nói: “Anh hoảng rồi à, em đùa đấy, chẳng lẽ sợ em thôi miên đến thế sao!”. Lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên. Thanh âm sắc nhọn đột nhiên xói vào tai, đâm thẳng vào màng nhĩ. Nhu Phong thoáng sững người, tự nói với mình “Ai nhỉ?”, vừa nói vừa đi ra mở cửa. Cửa mở, tiếp đó là giọng nói quen thuộc truyền lại: “Nhu Phong, thứ anh cần em đã kiếm cho anh chưa?”. “Chưa ạ, anh cần nhiều như thế em đi đâu mà kiếm được chứ, đều có quy định cả, không thể vượt quá giới hạn cho phép đâu.” Vừa nói, hai người vừa bước vào phòng khách. Trường Hà nhìn thấy tôi, tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Cũng khó trách được, bởi bây giờ cũng muộn rồi, lại ở trong thành phố, Nhu Phong ở một mình, thế mà tôi lại xuất hiện trong phòng cô ấy, khó trách sao cậu ấy ngạc nhiên như thế. Thần sắc Trường Hà cũng dần trở lại bình thường, cười nói đùa: “úi chà, không biết anh Nam Bính ở đây, xem ra tôi đến không đúng lúc rồi!”. Nhu Phong cười nói: “Anh rể, xem anh nói kìa...”. Tôi cũng cười theo, biết là giải thích cũng vô dụng, bởi chuyện này càng tô vẽ sẽ càng mờ ám, nói nhiều càng chứng tỏ giữa tôi và Nhu Phong có chuyện gì đó. Tôi trêu lại cậu ấy nói: “Sao đến đây muộn thế này, hay là xe máy của cậu không đủ tiêu chuẩn chạy trong nội thành, nên phải tranh thủ giờ cảnh sát giao thông tan ca hả?”. Bộ dạng Trường Hà có chút lúng túng, ánh mắt như lẩn tránh, cười giấu giếm, hơi miễn cưỡng nói: “Cũng không hẳn, xe của tôi có thể đi vào thành phố mà, dù sao cũng là cán bộ xã, đâu có thể biết luật mà phạm luật chứ? Chẳng qua là hôm nay có chút việc nên nán lại, nghĩ đến đây chẳng tốn bao nhiêu thời gian nên mới lặn lội đêm tối đi mà”. “Có chuyện gì gấp gáp vậy”, tôi hỏi băng quơ. Trường Hà nói: “Chuyện nhỏ mà, nhờ Nhu Phong mua một vài thứ”. Tôi mới đứng lên cười nói: “Thôi, cũng muộn rồi, tôi cũng phải đi, hai anh em cứ từ từ nói chuyện nhé!”. Nhu Phong tiến ra cửa, tôi quay đầu lại nói: “Tạm biệt”. Ánh mắt của Nhu Phong dịu dàng như nước, như cười như không hỏi: “Dọa anh phát khiếp rồi hả?”. Tôi cười lớn: “Em nghĩ đi đâu vậy? Nói như thế, giống như anh bị lời của em dọa cho hồn bay phách lạc nên bây giờ phải bỏ trốn không bằng. Bây giờ cũng muộn rồi, anh phải đi thôi, anh rể của em chắc có chuyện gì, anh ở lại, cậu ấy cũng không tiện nói!”. Nhu Phong cười cười: “Có thể có chuyện gì chứ, anh ấy cần một ít thuốc thôi mà, có gì mà không tiện nói chứ. Thôi được rồi, em cũng không tiện, tạm biệt!”. Trở lại nhà Phương Minh, thấy Phương Minh và Lâm Yến đứng dưới lầu. Nhu Phong nói rất đúng, xem ra hai người đó vừa đi tản bộ trở về. Vừa nhìn thấy tôi, Phương

Minh cười ầm áp nói: “Sao về muộn thế này? Tớ còn nghĩ đêm nay cậu không về, chúng tớ đang chuẩn bị lớn đây!”. Tôi cười: “Như Phong nói hai người đêm nào cũng ra ngoài tản bộ, không muốn quấy rầy hai người, nên mới giả mù giả điếc đây”. “Lại để Nhu Phong nói ra rồi!”, Lâm Yến cười. Phương Minh tiếp lời: “Nhưng hôm nay bọn tớ cố tình ở dưới này đợi cậu, vậy mà mãi không thấy trở về, nên vợ chồng tớ đang nghĩ Nhu Phong bắt cậu ở lại rồi đây!”. Tôi cười không đáp, Nhu Phong vui vẻ hòa đồng như thế đúng là vô cùng đáng yêu, thật khiến người ta dễ dàng tiếp nhận, nhưng thú thực tôi và cô ấy chỉ có thể làm bạn. Dù bị Phương Minh trêu chọc một trận như thế tôi cũng không nói thêm gì. Lâm Yến cười nói: “Thôi được rồi, lên phòng đi, em cũng mệt rồi”.

24. Chương 24

BÁO CÁO ĐẾN MUỘN

Sau kỳ nghỉ dài mười ngày, trở lại ủy ban làm việc, tâm trạng tôi cũng tốt hơn nhiều. Ngày mùng Tám tháng Mười bắt đầu đi làm, đột nhiên Nhu Phong gọi điện thoại cho tôi, nhớ lại buổi nói chuyện trong căn phòng ầm áp trang nhã của cô ấy ngày đó, nhớ đến cảm giác lúc cô ấy nói có tình cảm với mình, đến những lời trêu chọc của Lâm Yến, nên khi nghe điện thoại cũng có chút gượng gạo. Nhưng cũng chỉ trong giây lát, dù sao cũng đều trưởng thành cả rồi, những chuyện như thế này cũng chẳng thể trốn tránh được, huống hồ chúng tôi vẫn có thể làm bạn với nhau mà. Nhu Phong cười rất thoải mái, cô ấy vốn là một cô gái vui vẻ và hòa đồng, sau vụ to gan lớn mật thể hiện tình cảm của mình, chắc chắn sẽ cho rằng mọi thứ đều thuận theo lẽ tự nhiên. Cô ấy nói trong điện thoại: “Chủ tịch Tô, sao lúc về lại không chào em một câu?”. Tôi kẹp điện thoại vào giữa quai hàm và vai, vừa lật xem báo cáo của thôn Thanh Tuyền vừa trả lời: “Lúc anh đi, Lâm Yến bảo em đang trực ban nên không dám làm phiền em làm việc”. “Nghe anh nói kìa, chẳng qua cũng chỉ là trực ban mà thôi, đâu phải đang phẫu thuật cho bệnh nhân chứ. Em thấy, chắc là anh bị em dọa cho sợ rồi, nếu đúng là như thế, em phải rút lại những lời em nói ra mới được”, Nhu Phong cười nói trêu tôi. Tôi đặt báo cáo xuống bàn, cầm điện thoại lên, cười đáp: “Trong mắt em, anh lại nhu nhược thế à, bị em dọa một câu đã sợ rồi à?”. Giọng của Nhu Phong bỗng chùng xuống, nói: “Em là người biết rất rõ bản thân mình muốn gì, cho nên, em trực tiếp nói ra suy nghĩ từ sâu trong đáy lòng mình, thường không để ý đến cảm nhận của người khác. Nhưng muốn em giấu những câu như thế trong lòng, cất kín nó, em không thể làm được. Nam Bình, anh là một người đàn ông rất xuất sắc”. Tôi biết tình cảm của Nhu Phong lúc này rất chân thành, tôi cũng không đùa giỡn nữa, nói: “Nhu Phong à, em cũng rất tốt, dù thế nào, chúng ta cũng vẫn là bạn”. Tiếng cười của Nhu Phong truyền đến tai tôi qua điện thoại, cô ấy tự giấu chính mình nói: “Khó khăn lắm em mới nghiêm túc được thế này. Thôi được, không nói nhiều nữa, có lẽ ông Chủ tịch xã cũng đang rất bận, khi nào có thời gian rồi em sẽ đến thăm!”. Tôi cười nói: “Đúng là bận thật, vừa mới đến cơ quan mà, có không ít chuyện đang đợi xử lý, báo cáo chất thành núi, đang xem đây. Khi có thời gian sẽ gọi điện cho em!”. Nhu Phong nói: “Vậy, em đợi điện thoại của anh”. Cúp máy, tôi thoáng sững người, lại lắc lắc đầu, không nghĩ ngợi nữa, công việc của mấy ngày tới chắc chắn là còn rất bận. Tôi đi pha trà sau đó trở về ngồi trước bàn làm việc, xem báo cáo mở rộng thôn Thanh Tuyền. Tháng Bảy bắt đầu tiến hành mở rộng thôn Thanh Tuyền, bây giờ cũng gần hai tháng rồi, theo kế hoạch ban đầu mọi thứ sẽ được hoàn tất trong vòng hai tháng thì có thể khánh thành được. Lần này vì có mấy việc linh tinh, tâm trạng của bản thân cũng là một nguyên nhân, nên không thể đi kiểm tra tiến độ được, có điều kế hoạch này do Trường Hà phụ trách nên tôi cũng khá yên tâm. Trường Hà rót một cốc nước, vừa uống vừa bước đến rồi đứng trước bàn làm việc của tôi, còn dùng ánh mắt rất ý vị nhìn tôi, thấy tôi ngẩng đầu nhìn, cậu ấy lại nở nụ cười bí hiểm. Nhìn thấy nụ cười của cậu ấy mờ ám như thế tôi biết ngay cậu ta đang nghĩ đến cái gì rồi. Giở xem báo cáo của thôn Thanh Tuyền đến trang cuối cùng, tôi nói với cậu ấy: “Trường Hà, việc mở rộng thôn Thanh Tuyền đã đến giai đoạn cuối rồi, khi nào có thể khánh thành được đây?”. Trường Hà đặt cốc nước lên bàn, nói: “Nam Bình này, đúng lúc tôi muốn nói với anh một chuyện”. Từ mấy vụ sợ bóng sợ gió ở thôn Viên Vọng, tôi và Trường Hà sớm đã không còn phân biệt chức phận nữa, bình thường đều gọi thẳng tên nhau. Tôi chỉ tay vào chiếc ghế trước mặt, ý bảo cậu ấy ngồi xuống, hỏi: “Chuyện gì vậy?”. Trường Hà quay lại lấy bản vẽ ở trên bàn cậu ấy, rồi đến trước mặt tôi ngồi xuống, nói: “Là thế này, con đường này của thôn Thanh Tuyền, theo kế hoạch ban đầu là đường bê tông”, vừa nói vừa chỉ vào bản vẽ, hóa ra đó là bản đồ của thôn Thanh Tuyền. Cậu ấy dùng ngón tay chỉ vào đường vạch trên bản vẽ. Tôi nói: “Đúng vậy, đường bê tông chịu được ma sát, là một công trình có tuổi thọ lâu bền. Đề án này đã được trình bày trong

buổi họp trước đây và đều được mọi người thông qua, sao vậy?”. Trường Hà ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Lần trước khi xã Tú Lâm sửa đường, có còn thừa một nửa nhựa đường nên Trường ban Tài vụ bên xã đó đã tìm tôi, tôi thấy giá khá thấp, có lợi cho chúng ta, vả lại đường trải nhựa chất lượng cũng không thua kém đường bê tông là mấy, cho nên, tôi đã mua về rồi. Tôi cũng sốt, dùng đường trải nhựa để thay thế đường bê tông sao? Đường trải nhựa sao có tuổi thọ lâu dài như đường bê tông được, mà mỗi lần sửa rất vất vả, không những tốn tài lực vật lực mà còn bỏ không ít sức lao động vào đó nữa. Tôi không phải là người bảo thủ, không phải kế hoạch ban đầu như thế nào thì nhất quyết phải tiến hành như thế. Nhưng Trường Hà lại tự mình quyết định việc như thế là ngoài dự liệu của tôi.”

Trong đầu tôi đang cố tiêu hóa thông tin này, tôi biết Trường Hà không phải là người thích việc lớn hám công to, vả lại bình thường cũng luôn cẩn thận, nếu là vì quan hệ cá nhân với Trường ban Tài vụ xã Tú Lâm mà thôi thì Trường Hà nhất định sẽ không độc đoán như thế. Trừ bỏ khả năng do mối quan hệ riêng tư, Trường Hà tuyệt đối không mạo hiểm như thế hay là thực sự do cậu ấy muốn tiết kiệm tiền cho xã. Việc đó cũng là việc có lợi cho dân, nếu đúng như thế thì chuyện Trường Hà làm cũng không có gì đáng trách. Tôi hỏi: “Chuyện xảy ra từ bao giờ?”. Trường Hà do dự một lát mới đáp: “Hơn hai mươi ngày rồi, bây giờ đoạn đường cũng đã được trải nhựa, có lẽ cũng sắp xong hết rồi”. “Hai mươi ngày rồi”, tôi lật báo cáo, tiếng giấy “soàn soạt” vang lên.

Trường Hà thấy sắc mặt của tôi vẫn bình tĩnh như thường, không lộ vẻ tức giận mới thở phào nhẹ nhõm, giải thích tường tận: “Đúng ra lúc đó tôi phải báo cáo với anh, nhưng lúc đó Tiểu Vương mới qua đời chưa lâu, ai nấy đều đau buồn, tâm trạng bất an. Tôi cũng vậy, tâm trạng hoảng hốt, quên trước quên sau, ngay cả chuyện này cũng quên bồng đi mất, sau nhớ lại thì cũng đã đến kỳ nghỉ mười ngày, cho nên hôm nay mới thông báo với anh được. Nói thực ra việc này cũng là tôi sai”. Giải thích như vậy tuy có phần khiên cưỡng, dù sao cũng là chuyện đã rồi, tôi chẳng phải là người dùng quyền uy để thúc ép trói buộc người khác bao giờ, thực ra mọi người đều vì lợi ích của xã Tú Phong mà làm cả, mọi kế hoạch mục tiêu cũng đều quy về một mối, dù biết hơi muộn nhưng không phải là vấn đề lớn lắm. Huống hồ lúc đó, không những tâm trạng cậu ấy lo lắng mà tinh thần của tôi cũng bất ổn không kém, khó tránh được làm việc nhầm lẫn, điểm này cũng có thể hiểu được. Tôi nói: “Tiền của đầu tư vào sửa đường rất tốn kém, nhưng là cần thiết. Đường trải nhựa có tuổi thọ ngắn, cậu không nghĩ đến vấn đề này sao?”. Trường Hà có vẻ đã chuẩn bị trước, cười nói: “Tôi biết, nhưng khi tiến hành đổ đường thì chất lượng của mặt đường sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ sử dụng, tôi đã tính toán sửa đoạn đường này một cách nghiêm túc và khá kỹ càng rồi, nên đường để sâu một chút, xe lu sẽ phải lăn đường vài lần, mặt đường sẽ được lăn phẳng và chắc chắn, sau đó sẽ đổ một lớp dày nhựa đường. Bảo đảm tuổi thọ sẽ ngang với đường bê tông! Vả lại đường trải nhựa chóng khô, còn đường bê tông sau khi đổ xong, tối thiểu phải nửa tháng sau mới có thể đưa vào sử dụng được”. Tôi nhìn Trường Hà, chỉ thấy đôi mắt cậu ấy như phát sáng, rất tự tin và phần chần. Mặt đường cũng bắt đầu thi công, bây giờ mà thay đổi chỉ tốn tiền của và sức người, nên tôi quyết định ngày mai sẽ đến thôn Thanh Tuyền khảo sát, căn cứ trên tình hình thực tế sẽ có quyết định cuối cùng. Tôi hỏi: “Khi nào có thể khánh thành được?”. “Nửa tháng nữa”, Trường Hà đáp nhanh như chớp giật, “Nếu anh cảm thấy tiến độ như thế chậm, tôi có thể đẩy nhanh hơn!”. Mở mang một hạng mục công trình mới tập trung tất cả tâm huyết của toàn bộ xã, vả lại đây là công trình công cộng có lợi cho dân, nghĩ đến việc nửa tháng sau có thể được khánh thành, trong lòng tôi cũng có phần an ủi, phần khởi. Tôi lắc đầu nói: “Không cần đâu, làm chậm mà chắc, thúc ép gấp tôi sợ họ sẽ làm qua quýt. Nửa tháng sau, cũng vẫn còn trong kế hoạch mà”. Trường Hà gật đầu: “Đúng vậy, cũng vì nghĩ sẽ có chuyện như thế, nên tôi chỉ giám sát tiến độ của họ, mà không dám đốc thúc họ làm nhanh!”, cậu ấy đưa mắt nhìn tôi, nói: “Chuyện này để lâu như vậy mới báo cáo với anh, là sơ suất của tôi, sau này tôi sẽ chú ý hơn!”. Tôi cười: “Không sao đâu, đi làm việc của cậu đi!”, sau đó, tôi lấy một tập báo cáo khác, tiếp tục chăm chú phê duyệt.

25. Chương 25

BỮA TIỆC SINH NHẬT KHÔNG LẮNG MẶN

Trường Hà đáp một tiếng rồi đứng lên, vừa đi được hai bước lại quay đầu cười nói: “Nam Bính à, khi nào vào thành phố nhớ gọi tôi với nhé, hai chúng ta cùng đi! Yên tâm, tôi là người biết điều mà”, vừa nói vừa nở một nụ cười trên choker. Tôi cười mắng: “Tên tiểu tử này nói gì đây?”, chuyện tối hôm đó, tôi thừa biết Trường Hà sẽ chẳng làm như không thấy gì, tuy tôi và Nhu Phong chẳng xảy ra chuyện gì nhưng chưa chắc Trường Hà đã nghĩ thế. Trường Hà cười nói: “Thôi được, thôi được, không đùa anh nữa. Nhưng tôi nói với anh này, Nhu Phong là một cô gái rất tốt đấy”. “Xem cậu đang nói đi đâu rồi, tôi và cô ấy là bạn thôi!”

Trường Hà cười, xem bộ dạng thì chắc chắn là không tin tôi, tôi cũng không nói nhiều, nhấp một ngụm trà. Trường Hà cũng không tiếp tục chủ đề này nữa, chỉ nói thêm: "Gà mà cha tôi nuôi ở trại đột nhiên bị bệnh, may mà tôi có chút kinh nghiệm, cho chúng uống atropine nên giờ không sao rồi. Thuốc đó khá khó mua, nên đành phải tìm Nhu Phong nhờ cô ấy giúp, Nhu Phong cũng kêu ca phiền phức lắm, may mà có mặt anh tôi mới lấy được thuốc về đây". "Gà ở trại của cha cậu bị làm sao?" "Cũng không có gì, chỉ là chẳng biết nó bị nhiễm cái gì, cứ lù đù rồi chết, cha tôi bồn chồn lo lắng nên nửa đêm gọi tôi dậy mua thuốc", Trường Hà thuận miệng nói: "Tôi biết đàn gà đó rất quan trọng với cha tôi, ông đã vất vả nửa đời rồi, bây giờ mới nuôi gà được thoải mái một chút. Sắp đến kỳ đẻ trứng đến nơi rồi, cũng chẳng biết cái bệnh đó từ đâu chui ra nữa. Để tránh đàn gà tiếp tục bị nhiễm, tôi đã đề nghị cha tôi sau khi tiêu thụ lứa gà này sẽ tiến hành tiêu độc chuồng gà. Ba tháng sau mới mua tiếp gà con". "Xã Tú Phong có không ít gia đình nuôi gà, Trường Hà, cậu có kinh nghiệm, khi nào có thời gian hãy thông báo ọi người biết, để các cán bộ cơ sở điều tra nguyên nhân xem thế nào, nếu những hộ gia đình nuôi gà cũng gặp tình trạng tương tự như thế, cậu phải truyền kinh nghiệm cho họ mới được! Nếu không, họ cũng sẽ công toi hết!". Trường Hà nhìn tôi, ánh mắt đầy thâm ý, cậu ấy nói: "Nam Bình, bất kể là chuyện gì, anh cũng luôn nghĩ đến nhân dân. Về điểm này, tôi thực phải học hỏi anh nhiều! Bây giờ, những cán bộ như anh vô cùng hiếm. Ngay cả bản thân tôi cũng không đủ tư cách làm cán bộ". Tôi cười cười: "Nịnh ít thôi, nếu thấy mình không đủ tư cách thì tiếp tục nỗ lực phấn đấu đi". Tâm trạng đột nhiên thấy nặng trĩu, tôi làm việc chăm chỉ như thế, ngoài bản thân ra không có người nào có thể hiểu được tại sao. Hồi đầu mới đến xã Tú Phong, tôi đa phần tự lực tự cường với chính mình: nhất định phải giúp xã Tú Phong thoát nghèo, trở thành một xã phát triển, giàu có, tôi đã gắn chặt cuộc đời mình với xã Tú Phong, chẳng muốn rời bỏ, trong lòng lúc nào cũng chỉ tâm niệm một điều, làm thế nào cho xã Tú Phong phát triển mà thôi. Chỉ có điều, lúc tôi cố gắng phấn đấu nỗ lực vì tâm nguyện ấy, ai là người thấu hiểu đây? Trường Hà đã đi khỏi, tôi lật đến báo cá trước ngày mùng Một tháng Mười, xem xét kỹ càng một lượt, sau đó bảo Tiểu Diệp thông báo với mọi người chuẩn bị họp. Trong cuộc họp, tôi đem chuyện dung đường trải nhựa thay cho đường bê tông nói ra, Trương Viễn Dương kinh ngạc nhìn tôi, nói: "Chủ tịch, kế hoạch ban đầu là đường bê tông, giờ lại đổi thành đường nhựa là sao, vậy kế hoạch tuyên truyền của tôi đều phải thay đổi sao. Thực ra đó là chuyện nhỏ, mấu chốt là ai cũng biết đường bê tông bền hơn đường trải nhựa, việc mở mang một thôn không dễ dàng, việc đó sẽ có ảnh hưởng thế nào đây?". Trường Hà nói: "Xin lỗi các đồng chí, việc này thuộc về trách nhiệm của tôi, hiện nay công trình đã bắt đầu thi công, nếu lại thay đổi, sẽ tổn rất nhiều sức người sức của, tôi là người giám sát chất lượng, sẽ không để đội thi công bớt xén nguyên vật liệu". Trương Viễn Dương còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại mọi việc đều đã đầu vào đấy rồi, chẳng thể thay đổi được, há hốc mồm không nói gì nữa. Trước chuyện này, tôi và Trương Viễn Dương có suy nghĩ giống nhau, nhưng tôi là người chủ trì toàn cục, quyết không thể tăng thêm mâu thuẫn trong nội bộ, vì thế trước tình hình thực tế này, tôi đề xuất một phương án khác. Chúng tôi quyết định thiết kế phương án tuyên truyền mới mặc dù sẽ tốn khá nhiều thời gian. Buổi họp kết thúc cũng đã giữa trưa, Tử Nguyệt gọi điện thoại đến, bảo tôi trưa nay qua đó ăn cơm. Từ sau lần trước, tình cảm giữa tôi và Tử Nguyệt cũng có bước tiến triển đột phá, tuy trong lòng tôi vẫn chất chứa mỗi lo lắng nhưng tình cảm đối với Tử Nguyệt lại càng ngày càng sâu đậm, chẳng thể dung ý chí để trấn áp được. Dung nhan của Tử Nguyệt rất giống Tiểu Nghiên, mấy năm nay tuy tôi đã cố gắng nhắc nhở bản thân mình hãy quên cô ấy đi nhưng bóng hình cô ấy đã khắc sâu trong trái tim tôi từ lâu rồi, vì thế nhìn thấy một người giống như vậy, tự nhiên lại cảm thấy vô cùng than thiết. Huống hồ, Tử Nguyệt cũng là một cô gái rất đáng yêu, vui vẻ và hoạt bát, vả lại cô ấy cũng có tình cảm sâu sắc với tôi như thế, sao tôi có thể nhẫn tâm phụ lòng được đây? Tôi thừa nhận trước đây mình đã dung hình bóng dáng của Tử Nguyệt để thay thế cho vị trí của Tiểu Nghiên ở trong lòng, cho nên mới có tình cảm với cô ấy như thế. Những kể từ cái ngày cô ấy đứng trước cửa phòng Tiểu Vương đợi tôi về, trái tim tôi đã rung động rồi. Tình cảm mà tôi đối với Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên không hiểu được, cho nên tôi luôn giữ mãi nỗi đau này lâu đến vậy, thậm chí chẳng dám nhắc đến tình cảm. Tôi hiểu rõ những điều đó nên sao có thể nhẫn tâm khiến Tử Nguyệt chịu tổn thương, huống hồ bản thân tôi cũng không phải là không có tình cảm với Tử Nguyệt. Khi đến quán ăn của Trương Vọng, ông ta không có ở đó, quán vẫn chưa có người khách nào. Từ trong cửa tiệm bước ra, nhìn thấy tôi, Tử Nguyệt nở nụ cười nói: "Anh đến muộn chút nữa, sẽ chẳng còn gì cho anh ăn đâu!". Tôi cười ha hả nói: "Sao có thể như thế, quán cơm mà, nửa đêm cũng phải có đồ ăn chứ!". Tử Nguyệt cũng cười, nói về hờn giận: "Đã quá nửa tiếng rồi, anh không đói sao, công việc cũng quan trọng nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn". Tôi vừa ngồi xuống ghế vừa nói: "Anh biết rồi, có em nhắc nhở, anh còn lo gì mình làm quá sức? Hôm nay gọi anh đến đây có chuyện gì không?". "Không có chuyện gì thì không thể gọi anh đến à?", Tử Nguyệt lườm tôi, vừa nói vừa bê đồ ăn đến, rất nhiều món. Tôi ngăn cô ấy lại: "Đừng, phí phạm

quá, anh sao ăn được nhiều như thế này!”. Tử Nguyệt phớt lờ, vừa lấy bốn đĩa rau, một bát canh bê đến, sau đó ngồi xuống bên cạnh. Đưa mắt nhìn tôi, sắc mặt phớt hồng, nói: “Anh đoán xem, hôm nay là ngày gì?”. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Ngày gì?” “Anh đoán đi mà!” Nghĩ một hồi, tôi nói: “Ba em mở quán này tròn ba năm, phải chăng là chúc mừng nagfy ba năm khai trương quán này?” “Không phải!” Tôi lại nghĩ, nhưng chẳng nghĩ ra, cười hì hì hỏi: “Hôm trước trong thành phố có rút thăm trúng thưởng, lẽ nào em lại trúng thưởng!” “Không phải! Em có lên thành phố đâu!”, Tử Nguyệt vẫn lắc đầu. “Hay là ngày lễ gì đó?”. Mặc dù cũng ở đây khá lâu rồi, nhưng thú thực vẫn có vài phong tục tôi cũng không biết rõ. Tôi hỏi: “Nhất định là thế rồi, ngày gì nhỉ, em nói cho anh biết đi!” Tử Nguyệt cười cười, không để tôi đoán thêm nữa, cúi đầu, nói với vẻ hơi khó xử: “Hôm nay là ngày kỷ niệm của một người, là sinh nhật em”. Tại sao tôi lại không nghĩ đến hôm nay là sinh nhật của cô ấy chứ, nhìn vẻ mặt có chút kinh ngạc của tôi, cô ấy nói: “Cho nên, hôm nay em mời anh, anh chỉ cần ăn thôi!”. “Sao em không nói sớm, nhìn anh xem, lại đi tay không thế này, ngay cả quà sinh nhật cũng không chuẩn bị!” “Không sao, em cũng không cần quà cáp gì, chỉ cần anh đến là được rồi”, vẻ mặt dịu dàng ấm áp, Tử Nguyệt rót hai chén rượu, nghiêng đầu nhìn tôi: “Anh không chúc em sinh nhật vui vẻ sao?” “Làm gì có chuyện không chúc mừng sinh nhật em chứ, chỉ có điều việc này xảy ra bất ngờ quá, nên anh chưa chuẩn bị tinh thần”, tôi cầm chén lên, cùng với Tử Nguyệt. Nhìn đôi mắt thăm thẳm như nước hồ sâu, trong lòng tôi cũng ngập tràn tình cảm ngọt ngào, nhẹ nhàng nói: “Nào, anh chúc em ngày nào cũng vui như hôm nay, luôn xinh đẹp, luôn vui vẻ!”. Tử Nguyệt nhếch khóe miệng cười: “Lời chúc này có vẻ rất đặc biệt, hi hi, luôn xinh đẹp, luôn vui vẻ! Thực ra bây giờ em đag rất vui! Còn xinh đẹp à, xinh đẹp tựa như một thứ không thể cất giữ để dành được, đợi đến khi em già, mà muốn xinh đẹp như bây giờ thì không thể rồi”, nói xong thì cười khì khì. Tôi nói: “Sao như thế được chứ, trong lòng anh, em lúc nào cũng đẹp như thế này!” Sắc mặt của Tử Nguyệt thoáng phớt hồng, chắc hẳn trong lòng cô ấy đang rất vui. Tôi nắm tay Tử Nguyệt, áy náy nói: “Xin lỗi Tử Nguyệt, sang năm anh nhất định sẽ dành cho em một bữa tiệc sinh nhật lãng mạn” Nhoén miệng cười tươi, Tử Nguyệt đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt đó yếu điệu phong tình, khuôn mặt như hoa nở giữa mùa xuân, vẻ đẹp mê hồn rung động lòng người. Cô ấy nói: “Vậy em sẽ nhớ những lời này, sinh nhật sang năm, em sẽ đợi xem anh tặng em những gì!” Trong ánh nhìn giữ tình đó, khiến sbwuax ăn cũng trở nên vui vẻ khác thường. Giờ làm buổi chiều, tâm tình vẫn đang đắm chìm trong bầu không khí lãng mạn của bữa cơm trưa, thật thoải mái dễ chịu. Nhưng tôi vẫn không quên làm việc. Mấy ngày nay công việc khá bận, vả lại cũng không bị những cơn ác mộng quấy nhiễu nữa, tuy nhiên cũng không chắc là sau này chúng khoogn quay lại. Căn nguyên của chuyện ấy vẫn phải được điều tra cho rõ. Hai ngày nay, tôi sẽ dành thời gian đến thỉnh giáo Trương Thanh Dương.

26. Chương 26

Lời thỉnh cầu của Nha Phong

Vừa mới thu dọn đồng tài liệu chuẩn bị tan ca thì chuông điện thoại vang lên, tôi vội nghe điện. Không ngờ đó là điện thoại của Nhu Phong, cô ấy cười vui vẻ nói: “Chủ tịch Tô, em mới nhận một nhiệm vụ, anh có thể giúp em được không, nếu anh không giúp em thì em tiêu luôn đó!”, luôn đi thẳng vào chủ đề chính, chỉ là giọng điệu lần này không dè dặt mà có chút làm nũng. Tôi cười nói: “ CÓ chuyện gì vậy? Nghe em nói có vẻ nghiêm trọng nhỉ, nhưng cũng phải xem anh có khả năng giúp em không đã chứ. Nếu anh không giúp được, em có thể tìm Phương Minh, dựa vào quan hệ của em và Lâm Yến, chỉ cần đúng nguyên tắc, Phương Minh nhất định sẽ vui vẻ giúp đỡ em ngay”. Nhu Phong bực tức: “Nếu Phương Minh có thể giúp được, em đã trực tiếp tìm Phương Minh rồi, nhưng chuyện nyaf,ngoài anh ra, không ai giúp được”. “Phương Minh là Chủ tịch thành phố mà còn không giúp được, vậy mà anh lại làm được sao?” “Lại bôi bác bản thân rồi, các anh không giống nhau, Phương Minh cũng chẳng phải là chìa khóa vạn năng, không phải chuyện gì anh ấy cũng có thể giúp”. Xem ra tôi không hỏi, cô ấy sẽ còn tiếp tục vòng vo nữa, tôi vội đầu hàng: “Thôi được thôi được, em mãi chưa nói, anh bắt đầu thấy lo lắng rồi đấy, đừng có bảo anh đoán là chuyện gì đấy nhé?”. Tiếng cười vui vẻ của Nhu Phong từ đầu dây bên kia truyền tới, cô ấy nói: “Anh Nam Bình, em từng nói với anh, em là phóng viên của báo thành phố nhỉ?” “Ừ, em có nói, chẳng lẽ đại phóng viên muốn mượn xã Tú Phong chúng tôi để tổ chức đại hội phóng viên hả, ha ha, nếu đúng là như thế, cũng có thể cân nhắc”, tôi nói đùa. “Được rồi, em chẳng qua chỉ là kiêm chức mà thôi, muốn mở đại hội phóng viên, hình như cũng không phải do phóng viên như em mở, em lại không phải phóng viên chuyên nghiệp. Thêm nữa, ai mà không biết Chủ tịch Tô làm việc có nguyên tắc, mượn hội trường xã Tú Phong cũng không phải là việc nhỏ. Chuyện của em, chỉ cần một mình anh giúp là được!”. Tôi ngồi trở lại ghế, đổi tay cầm điện

thoai, cười nói: “Thế thì anh không thể không giúp rồi!”. “Ha ha, anh từng nói chúng ta là bạn mà, em nghĩ anh nhất định sẽ giúp em! Là thế này, trên báo của thành phố muốn mở thêm một chuyên mục mới – Câu chuyện các nhân vật. Những phóng viên chúng em kiêm chức và chuyên nghiệp, mỗi người đều phải tìm ra nhân vật tiêu biểu, phỏng vấn những cán bộ có nhiều thành tích trong công tác. Em nghĩ, chẳng cần tìm đâu xa, gần ngay trước mắt, anh rất được lòng dư luận, lại có nhiều công trạng, cho nên muốn mượn dung Chủ tịch Tô khoảng nửa tiếng.” “Đợi chút, tiêu biểu gì, có nhiều thành tích trong công tác á, anh nghĩ anh không đủ điều kiện đâu”, tôi nói, “Nhu Phong, em cần viết, chi bằng em viết về Phương Minh đi, anh không muốn xuất đầu lộ diện trước dư luận đâu”. Nhu Phong ở đầu dãy bên kia cao giọng nói: “Anh Nam Bính, chẳng phải vừa fbaro bạn bè phải giúp đỡ nhau sao? Vả lại, anh không cần khiêm tốn thế, em đã sớm nghe anh rě với chị gái kể rồi, ai mà không biết lúc Chủ tịch Tô chưa đến xã Tú Phong, thu nhập bình quân của dân trong xã chưa đến sáu trăm tệ, mới có mấy năm, bây giờ đã hai ba ngàn tệ rồi, vả lại anh làm việc có nguyên tắc, việc gì cũng nghĩ đến lợi ích của nhân dân. Điển hình như vậy mà không khai quật thì khai quật ai bây giờ! Làm phóng viên, dù chỉ là kiêm chức, nhưng sự mẫn cảm đối với nghề cũng có, em làm sao có thể tùy tiện đưa đại một cán bộ nào đó lên báo được. Phương Minh tuy cũng rất tốt, nhưng mới đến đây chưa lâu, vả lại người ta là Chủ tịch thành phố, em không muốn người khác cho rằng em nịnh nọt Chủ tịch thành phố”.

Tôi khẽ thở dài: “Đều là việc anh nên làm, hơn nữa anh đâu có cao thượng như em nghĩ, cũng chẳng hay ho như em nói, việc này hay là thôi đi!”, mặc dù bây giờ tôi cũng có một chút thành tích trong công việc, nhưng trước nay chưa bao giờ nghĩ đến việc mưu cầu danh lợi cho bản thân, chỉ là tôi muốn hoàn thành tâm nguyện hồi nhỏ mà thôi, giấc mộng đó tuy xa xôi khó nắm bắt, nhưng từ trước đến nay không hề thay đổi. Tôi không muốn nhận cuộc phỏng vấn của cô ấy, là vì tôi không muốn cao giọng khoe khoang, không muốn nổi tiếng, lại nữa, tôi không muốn nhớ lại chuyện cũ, không muốn để trái tim mình đau một lần nữa. Giọng Nhu Phong trong điện thoại rất khổ não: “Nam Bính, anh có thể giúp em mà, anh không thể giương mắt nhìn em không hoàn thành công việc được giao thế chứ. Việc này tuy chỉ là kiêm chức nhưng em rất quý trọng nó”. Tôi nói: “Nhu Phong, chuyện này, không phải anh không muốn giúp em...”. Nhu Phong nói giọng tủ thân: “Anh Nam Bính, anh muốn em phải đến tận nơi để cầu cạnh anh sao! Em đã quyết rồi, nhất định phải là anh, nếu anh không đồng ý, em cũng không tìm người khác nữa!” “Nhu Phong, xin lỗi!” “Đừng nói xin lỗi với em, Nam Bính, em nghe Phương Minh nói, anh từ chối lời mời của anh ấy, một lòng một dạ cố gắng đưa xã Tú Phong tiến lên, em biết anh không vì danh hay vì lợi, nhưng em là phóng viên, trách nhiệm của em là phải đưa những chuyện như vậy lên báo. Tuy anh chẳng phải quan to, nhưng hiện nay những người như anh vô cùng ít ỏi”. “Thôi được, em đợi cho anh cái mũ to như thế, ha ha, vậy anh không thể không đồng ý rồi”. “Cũng không hẳn, Nam Bính, bây giờ anh cũng tan làm rồi, em không nói nhiều nữa, ngày mai em sẽ đến tìm anh, giờ em cũng tan ca đây! Bye bye”. Tôi còn đang định nói thì đã nghe thấy tiếng “tút tut” từ đầu bên kia. Tôi thở dài một tiếng, buông điện thoại xuống, ngồi dựa vào ghế rồi từ từ lấy ra một điều thuốc. Chìm trong màn khói thuốc vẩn vút, mạch suy nghĩ của tôi trở nên hỗn loạn. Sau khi từ chỗ Phương Minh trở về, trong đầu tôi lúc nào cũng lơ mơ hiện lên cảnh tượng Tiểu Nghiên đứng một mình dưới gốc liễu, nói về lãnh đạm mà rành rọt: “Nam Bính, anh thật ngây thơ. Có thể chúng ta chẳng có gì, nhưng anh phải biết, ở nông thôn dù là giáo dục hay kinh tế đâu chẳng thể bằng thành thị, chúng ta dù không nghĩ cho bản thân mình, lẽ nào chúng ta cũng không nghĩ cho con cái sau này sao?” Kinh tế ở nông thôn lạc hậu cho nên lựa chọn của Tiểu Nghiên cũng không có gì đáng trách, tôi không thể mang lại cho Tiểu Nghiên hạnh phúc mà cô ấy muốn, vì thế, tôi cũng chẳng có tư cách gì để xem thường hay coi khinh cô ấy, huống hồ hình ảnh cô ấy lúc nào cũng ẩn hiện trong tâm tưởng, giống như một nốt nhọt đỏ chót trước ngực, thỉnh thoảng lại cộm lên khiến trái tim đau đớn. Tôi không hiểu suy nghĩ của phụ nữ, hoặc giả là do tôi không thể hiểu được trong đời người ái tình chiếm vị trí quan trọng như thế nào. Có lẽ giá trị của mỗi con người không giống nhau, cho nên lựa chọn cũng khác nhau. Bởi vậy Tiểu Nghiên mới nói: “Tình yêu là một thứ xa xỉ, cần phải có một chiếc túi để bảo quản, nếu ngày ngày bị quấy nhiễu bởi củi, gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà, thuốc, thì còn tâm trạng đâu mà thưởng thức hương vị ngọt ngào của tình yêu nữa chứ, rồi sẽ đến lúc hai người chán nản không còn hứng thú nữa, thì chi bằng bây giờ chia tay, chí ít còn lưu giữ lại được chút ký ức tươi đẹp nào đó”. Chỉ có điều, ký ức này có lẽ cũng chẳng đẹp đẽ. Nếu là ký ức ngọt ngào tại sao mỗi lần nghĩ đến nó tôi lại cảm thấy đau như cứa xé trái tim như thế. Có lẽ bây giờ cũng không cần phải nghĩ nhiều đến vấn đề này nữa, là tôi không muốn buông bỏ đây thôi, tôi bật cười tự chế giễu bản thân. Mỗi khi rảnh rỗi liệu Tiểu Nghiên có nhớ đến tôi không? Cô ấy lựa chọn như thế liệu có được hạnh phúc không? Dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng không sao hiểu rõ được chuyện này, cho nên tôi quyết định

sống chết với xã Tú Phong, dốc toàn bộ sức lực cầu mình, hy vọng sẽ xây dựng xã Tú Phong ngày càng hiện đại, tiên tiến, phát triển. Tôi mong rằng dựa vào sức của chính mình sẽ dần rút ngắn khoảng cách giữa nông thôn và thành thị. Thực ra, suy nghĩ này thật nực cười và có phần ấu trĩ, dù sao đó cũng không phải là chuyện cứ muốn là làm được, có bỏ công sức nữa đời còn lại cũng chưa chắc có thể đạt được mục tiêu ấy. Nhưng tôi vẫn giống như một con ma, cứ thế mà làm, không hồi hận, không từ bỏ. Dụi điều thuốc, tôi đứng dậy. Bước ra khỏi phòng, sắc trời còn sang, gió giữa thu thổi vào người lạnh lạnh. Tôi dắt xe máy ra, rồi ngồi lên, tôi còn rất nhiều việc muốn làm, lúc nào cũng chìm đắm vào ký ức xa xôi không phải là tính cách của tôi. Tiếng động cơ vang lên, khói mù đen kịt phun ra từ ống xả phía sau, tôi rời đi.> Tôi muốn đến một nơi, chính là thôn Thanh Thủy. Hoàng hôn chiều thu, ánh tà dương hồng đỏ dài nơi cuối trời, lá vàng rơi lác đác hai bên đường, cảnh vật có chút nặng nề, lại thê lương. Đúng màu thu hoạch nên lúa đã được gặt gần hết, lúa gặt xong chỗ thì rải trên bờ ruộng, chỗ thì đánh đồng giữa đồng, đợi ánh nắng màu thu chiếu khô bớt, rồi mọi người cùng gánh về. Loáng một cái trên ruộng chỉ còn lại rơm vàng óng khắp nơi. Phía xa xa là luống rau cái khê đung đưa trong gió. Tôi điều chỉnh tốc độ xe, vững vàng chạy về phía trước, phong cảnh trên đường lúc gần lúc xa, khiến trong lòng cũng có chút bùi ngùi. Lại một màu thu nữa, một năm nữa lại sắp đi qua. Tiểu Nghiên, anh và em đã chia tay tròn bốn năm rồi. Em ở lại thành phố cũng đã bốn năm, nếu trở về nhà, nhìn thấy xã Tú Phong như hiện nay, không biết cảm tưởng của em sẽ ra sao? Bốn năm một cuộc về dẫu, con của em chắc cũng đã có thể gọi anh là chú rồi nhỉ? Trước đây khoảng cách giữa chúng ta gần nhau là thế, vậy mà bây giờ lại càng ngày càng xa, khoảng cách giữa thành thị và nông thôn, thật đáng sợ như vậy sao? Bây giờ nghĩ lại, tuy vẫn cảm thấy đau lòng nhưng cũng không còn quá chán chường như trước nữa, mọi lời thế khắc cốt ghi tâm rồi cũng dần phai nhạt! Tôi chỉ muốn trở về cuộc sống bình thường như trước đây, sau đó, sẽ sống hạnh phúc bình dị với Tử Nguyệt. Tôi tin, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc. Bây giờ, điều tôi phải làm là cởi bỏ tất cả những mộng mị ma quái đeo bám tôi trước giờ. Trương Thanh Dương, hôm nay, tôi có thể biết thêm điều gì từ chỗ ông không đây?

27. Chương 27

Tìm người không gặp

Xe chạy băng băng trên đường đến thôn Thanh Thủy, chiếc đèn ở đầu thôn đã được sửa lại đang chiếu sang một khoảng đất rộng, lần trước chính người sửa phanh xe tôi đã ngồi dưới chùm sáng đó để sửa, rất chuyên tâm và cẩn thận. Thực ra trời còn chưa tối, chỉ cần đi thêm một đoạn nữa là đến chỗ lần trước tôi gặp tai nạn, chính vì thế mà lần đó đến đây phải trở về công toi. Chiếc xe còn làm hỏng một khoảng lúa lớn nữa, bây giờ, chỗ đó đã được thu hoạch hết rồi. Tuy chỉ còn lại gốc rạ nhưng dấu tích vẫn còn đó. Tôi dừng xe, nhìn đám gốc rạ tro tro đó mà bỗng ngẩn ngơ. Nếu lúc đó tôi không ngoặt tay lái kịp thời thì nhất định đã đâm phải người đi xe đạp, hoặc nếu không nhảy ra khỏi xe ôm cây thì cho dù ngã xuống ruộng lúa, nhẹ nhất cũng là chấn động não, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ. Cho nên mỗi lần đi xe, tôi đều kiểm tra phanh xe rất kỹ càng, bị dính một cú như thế cũng khiến mình khôn ra nhiều. Mặt trời đã khuất nơi chân trời, rang chiều tỏa sang khắp một khoảng rộng lớn. Cũng không còn sớm nữa, tôi tập trung suy nghĩ, hôm nay nhất định sẽ không lặp lại chuyện này, vì nhà Trương Thanh Dương ở đó, lại còn phải hỏi đường nữa. Nhà cửa ở đây mang phong cách kiến trúc hoàn toàn khác, những bức tường gạch được quét vôi trắng, ba bốn hộ gia đình hình thành nên một thôn nhỏ, xung quanh mỗi nhà đều có rất nhiều cây lớn um tùm, tổ bong râm mát, khoảng giữa có ao. Khung cảnh có vẻ hơi rối mắt nhưng lại tự nhiên hài hòa, mang lại cho con người ta một cảm giác mới. Không khí chốn thôn quê rất thoáng đãng, sáng khoái, tôi hít sâu một hơi, nhà của Trương Thanh Dương có lẽ cũng gần đây thôi. Đang suy nghĩ, chợt thấy một người đi đến gần, tôi mới đi chậm lại, hỏi lớn: “Bác ơi, làm ơn chỉ đường giúp!” Người đó ngẩng đầu lên, là một khuôn mặt rất quen. Trong lúc vẫn còn ngạc nhiên, ông ta cười lớn nói: “Ui da, chàng trai, là cậu à!”. Cách gọi này khiến tôi liền nhớ lại, hôm đó, là tôi suýt chút nữa đã đâm vào xe của ông ta, sau đó cũng chính ông ta giúp tôi kéo xe lên, còn quan tâm hỏi xem tôi có bị thương ở đâu hay không. Tôi dừng xe, cười ha ha nói: “Bác ạ, chúng ta lại gặp nhau rồi, hôm nay bác đi đâu thế?”. Xã Tú Phong nói lớn cũng không phải mà bảo nhỏ cũng chẳng đúng, tôi tuy là Chủ tịch nhưng bình thường nói năng rất điềm đạm, người biết tôi cũng không nhiều, hầu hết người trong xã không nhận ra tôi. Thỉnh thoảng tôi cũng hay xuống thôn để hiểu rõ hơn tình hình thực tế của thôn, chính vì người quen tôi không nhiều nên những thông tin mà tôi thu được trong nhwunxg chuyển thực tế phản ánh khá chân thực tình hình của xã. Rõ ràng ông ta không biết tôi là ai, nên rất nhiệt tình nói: “Chàng trai, muộn thế này còn đến đây, thăm người thân hả?” Tôi lắc đầu nói:

“Không phải, cháu đến tìm người! Bác có biết nhà chú Trương Thanh Dương ở đâu không ạ?” “Trương Thanh Dương?”, ông ta giơ ngón tay lên chỉ: “Đi thẳng về phía trước cũng không xa lắm, để tôi đưa cậu đến đó!” “Như thế thì ngại quá, bác cứ đi làm việc của mình đi, để tự cháu tìm là được rồi!”. Ông ta cười lớn: “Tôi có bận gì đâu, mấy ngày trước phải thu hoạch thì bận tối mắt, vừa mới đi thăm ruộng rau cải, đang chuẩn bị về nhà thôi. Về muộn một chút cũng không sao, để tôi đưa cậu đến đó. Tôi quen đường, chứ cậu mà tìm có lẽ nửa ngày cũng chẳng thấy đâu!”. Thịnh tính khó khước từ, tôi vui vẻ và đồng ý. Rời khỏi đường lớn, đường càng trở nên hẹp hơn, tôi dừng xe ở bên đường rồi đi bộ cùng ông. Vừa đi vừa hỏi thăm: “Cháu nghe nói tổ tiên của Trương Thanh Dương là đạo sĩ rất có bản lĩnh phải không ạ?” “Đạo sĩ, ha ha, đúng vậy, nghe nói ông nội của ông ấy, có điều, chuyện này có ai biết đâu, chẳng hiểu có phải là giả thần giả quỷ lừa người hay không. Chỉ có điều mọi người trong xã ai tin thì là có mà ai không tin thì là không.” Nói xong ông ta đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm tôi, hỏi dò: “Hóa ra cậu tìm ông ấy là vì chuyện này à?”. “Cũng không hẳn, cháu chỉ muốn hiểu thêm một chút, chuyện này chắc hẳn cũng phải có căn cứ nào đó!” “Ồi chao, chuyện này làm gì có căn cứ chứ, tôi chẳng thể hiểu được, cậu hỏi Trương Thanh Dương cũng được, sau khi con gái của ông ấy chết ba năm trước, tính tình ông ấy cũng trở nên kỳ lạ lắm, chẳng thể có thể nói rõ ràng cho cậu hay không nữa?” Thấy một người đang đi xe đạp đến, cậu tra chào hỏi từ xa: “Bác Lưu, bác đến thăm người nhà sao?” “Không, tôi đến tìm ông Trương Thanh Dương. Lâm Tử, muộn thế này cậu còn đi đâu đấy?” Người kia xuống xe, đến trước mặt bác Lưu nói: “Cháu đang định đến nhà bác đây, may quá lại gặp bác ở đây. Bác Lưu, rau cải giống nhà bác có còn thừa không, hai hôm trước cháu có đến xã Tú Hội lấy hạt giống, nhưng chẳng may bị sâu ăn hết rồi, không đủ trồng. Nên cháu nói trước với bác một tiếng, nếu còn thừa, bác đừng vứt đi đấy, nhớ cho cháu nhé”. Bác Lưu cười ha ha nói: “Được rồi, vậy về nhà tôi ngồi đợi một chút nhé, tôi đưa chàng trai này đến nhà Trương Thanh Dương rồi về ngay”. Người kia nói: “Không cần đâu bác, cháu nói qua với bác trước, giờ cũng phải đi một vài nhà nữa để dặn họ. Sợ lấy của nhà bác cũng không đủ”, vừa nói vừa cười với tôi, rồi lên xe đi. Bác Lưu nhìn theo bóng lưng cậu ta rồi nói với tôi: “Lâm Tử trẻ vậy nhưng làm việc rất nhiệt tình, đầu óc nhanh nhạy, mà mới đag là học sinh cấp ba thôi đấy”. Tôi cười, thuận miệng hỏi: “Rau cải năm nay tại sao lại có sâu vậy ạ?” Bác Lưu cười cười: “Cũng không có gì, chỉ là cậu ta không phun thuốc trừ sâu, rau cải trồng xuống sau đó phải phun thuốc một lần ngay”. Hóa ra là như thế, xem ra sự hiểu biết của tôi về mảng này quả ít ỏi. Những kinh nghiệm trong nghề của nông dân, tôi lại chẳng biết chút nào. Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến cửa thôn, bác Lưu giơ tay chỉ, nói: “Là nhà đó!”. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía ấy, trước nhà có một bụi trúc và một cây nhãn rất cao đang khẽ lay động theo làn gió, tiếng lá cây “xào xạc”, cũng không hề ảnh hưởng đến sự yên tĩnh vốn có của nơi đây mà càng làm nổi bật vẻ tĩnh mịch thanh u, nhưng cổng đã khóa. Bác Lưu nói: “Ồ, sợ rằng họ không có ở nhà!”. Bước đến gần, bác Lưu gọi lớn: “Thanh Dương, Thanh Dương...” Cửa vẫn đóng im ỉm, không có người đáp lại, rõ ràng không có ai ở nhà, tôi có chút thất vọng. Bác Lưu liếc nhìn qua tôi nói: “Chàng trai nè, không có ai ở nhà, hay là cậu về nhà tôi ngồi một lát đã”. Tôi từ chối khéo: “Không làm phiền bác nữa, hôm khác cháu quay lại. Chuyện này cũng không quan trọng lắm mà”. Sau khi cảm ơn bác ấy, tôi hướng trở lại đường cũ. Trăng lưỡi liềm mọc khá muộn, tôi bật đèn xe, đi với tốc độ chậm. Cũng không phải vì lần trước bị tai nạn nên gan tôi bé đi, chỉ là đến tìm Trương Thanh Dương mà không gặp nên tâm trạng có chút buồn phiền. Cũng mượn không gian thanh vắng u nhàn, gió thổi man mác này mà ngẫm lại mọi chuyện của bản thân mình. Về đến nhà, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ. Tám giờ đêm thu, chắc hẳn mọi người đều đã chui trong chăn xem ti vi, có lẽ Tử Nguyệt cũng không phải ngoại lệ. Vệ sinh cá nhân xong, tôi cũng lên giường nằm, bật ti vi lên xem. Chương trình thời sự đã hết từ lâu, chuyển sang kênh của thành phố cũng không có tin tức gì. Chuyển kênh mấy lần, cảm giác thật vô vị tôi liền tắt ti vi. Tôi hơi mệt, nên mơ mơ màng màng ngủ lúc nào chẳng biết, đến cả đèn cũng không tắt. Cửa sổ không đóng chặt, chợt một luồng gió buốt lạnh ủa vào khiến cơ thể cảm giác bị tê cứng. Tôi xuống giường đóng cửa sổ, nhân tiện tắt đèn luôn, nhìn đồng hồ đã mười hai giờ đêm, ngủ thôi, ngày mai còn phải đến thôn Thanh Tuyền nữa. “Renggggggggg.....” Tiếng chuông điện thoại bất chợt reo chói tai, dọa tôi sợ hết hồn, trong đêm thanh vắng tĩnh lặng, âm thanh đó như đâm thẳng vào màng nhĩ, kinh hãi vô cùng. Tôi lắc đầu, từ lúc nào mà mình trở nên nhát gan thế này chứ, chỉ tiếng chuông điện thoại cũng khiến tôi có cảm giác như thế này. Với tay cầm điện thoại, chỉ thấy tiếng “tút TUT” văng vẳng bên tai, tôi “A lô, a lô” mấy lần nhưng không có ai đáp lời. Thật kỳ lạ, tôi buông điện thoại xuống, trở lại giường. Tử Nguyệt, cô ấy đã xuất hiện trong giấc mơ của tôi rồi. Chợt phát hiện càng ngày tôi càng nghĩ đến Tử Nguyệt nhiều hơn, mọi ý nghĩ trong đầu vô tình hay hữu ý đều hiện ra hình bóng của Tử Nguyệt. Cô ấy không can đảm và nhiệt tình, phóng khoáng như Nhu Phong. Nhưng cô ấy rất chân chất không điệu đà, lại dịu dàng nhã nhặn, hiểu lòng người người khác, một cô gái như thế thì bất kỳ chàng trai nào cũng rung động. Nghĩ đến

Tử Nguyệt, tôi lại nhớ đến Tiểu Vương, một ngày trước khi Tiểu Vương qua đời, cậu ấy cho rằng chẳng có chuyện gì bất thường cả nên muốn đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, ở trong căn phòng nhỏ ấy Tiểu Vương đã tỏ tình với Tử Nguyệt. Thậm chí tôi còn nhớ cả bộ dạng lúng túng của cậu ấy lúc đó, đến cả vẻ mặt thoáng đỏ ửng của Tử Nguyệt nữa. Nếu Tiểu Vương không bị tai nạn, nếu không phải do ngón tay kia, nếu chúng tôi có thể cùng nhau cạnh tranh công bằng, cuộc sống của chúng tôi nhất định sẽ thú vị hơn nhiều. Bây giờ, tôi và cậu ấy đã âm dương cách biệt, Tiểu Vương, cậu ở bên kia có thoải mái không? Bên kia? Tôi lắc lắc đầu, lẽ nào tôi tin là có âm phủ, có thể giới bên kia, có thể giới ở trên trời cao gì gì đó sao? Hay là, ở nơi sâu thẳm trong lòng tôi đã sự thực chấp nhận là có ma tồn tại trên thế gian này? Thật nực cười, đường đường là một sinh viên, một người được ăn học, giáo dục đảng hoàng, một cán bộ công chức nhà nước lại đi tin vào chuyện mê tín dị đoan sao? Tâm trạng tôi bắt đầu rối bời, ôi chao, không nghĩ gì nữa, đi ngủ thôi.

28. Chương 28

Chuông điện thoại lúc nửa đêm

Reng renggggggg..... Vừa nằm xuống giường, chuông điện thoại lại đổ dồn, lạnh lạnh. Giữa đêm khuya lạnh lẽo im ắng thế này, tiếng chuông bất chợt khiến người ta thấy hoảng hốt, sợ hãi. Tôi đành phải bò dậy nghe điện, gió lạnh bên ngoài như ào ào thổi qua cửa sổ, lao thẳng vào người. Vừa đứng lên khỏi giường, trong đầu tôi xuất hiện một cảm giác lạ lung, cuộc gọi này thật bất thường, là của ai? Tôi đưa tay ra, vừa chạm vào điện thoại lại dừng, hồi học đại học, tôi từng xem phim kinh dị Ringu, lúc đó đã cảm thấy câu chuyện thật huyền bí kỳ quái khó tin, từng cho rằng Suzuki Kouji và Takahashi Hiroshi có trí tưởng tượng vô cùng phong phú. Chỉ một cú điện thoại thì có thể làm được gì? Suy nghĩ cầu nhà văn lại bay bổng, chẳng gì là không thể tưởng tượng ra, lại thêm vốn từ vựng phong phú, được trình bày thứ tự bài bản, một người nói thì không tin nhưng trăm người truyền tất sẽ thành sự thật. Vào lúc này, trong đêm khuya u ám vắng vẻ, lại có một cuộc điện thoại lạ, âm thanh kỳ quái, thật khiến người ta sợ hãi. Tôi lắc lắc đầu cố lấy lại bình tĩnh, chẳng biết mình đang nghĩ ngợi đi đâu nữa, trên thế gian này cho dù thực sự có ma thì sao chứ? Người không làm chuyện trái lương tâm, nửa đêm có tiếng gõ cửa còn không sợ, huống hồ chỉ là một cuộc điện thoại. Tôi nhắc điện thoại lên, bỗng cảm thấy điện thoại hôm nay lạnh bất thường, có phải do tôi chui từ trong chăn ấm ra nên chạm vào thấy lạnh chăng. Tôi nói: “A lô, ai đấy?” Điện thoại đã được kết nối, nhưng vẫn chỉ là những tiếng “tút TUT” vang lên bên tai, âm thanh này giống như tiếng kêu gào thảm thiết, đang vật lộn cầu xé đau đớn vô ngần. Tôi nhìn điện thoại, từ trong điện thoại dường như tỏa ra một luồng khí băng lạnh như tuyết, u ám đặc mùi âm khí bủa vây quanh tôi. Bỗng nhiên nghĩ đến từ “đặc mùi âm khí” khiến tôi chợt kinh hãi, lại đưa mắt nhìn điện thoại, tôi không dám thừa nhận là chính chiếc điện thoại đó mang lại cảm giác như thế cho tôi lúc này. Trong điện thoại vẫn không có người nói, tôi gác máy, cơn buồn ngủ cũng biến đâu mất tâm mất dạng. Quay trở lại giường, có vẻ giường lạnh hơn trước, luồng nhiệt trong chăn hồi nãy cũng không còn nữa, tôi chui vào chăn nhưng vẫn không có cách nào ấm lên được. Trong đêm khuya thanh vắng, ngược nhìn lên trần nhà dường như có luồng hơi nước loang lổ đang lơ lửng bồng bềnh trước mắt, giống như cái mặt quỷ đáng sợ đang chăm chăm nhìn tôi. Tôi nhắm mắt bắt đầu đếm cừ, nghe đâu đó là một phương pháp chữa bệnh mất ngủ. “Một con, hai con... năm mươi mốt, năm mươi hai...” số càng ngày càng lớn, trước mặt tôi lúc này tựa như xuất hiện một sườn núi cao, trên núi tràn ngập cừ là cừ, tôi vẫn đếm không ngừng nhưng không cách nào đếm hết được, những con cừ trên cánh đồng cỏ xanh mướt, cừ đen có, trắng có, đỏ có... nhưng tại sao lại có cừ màu đỏ? Rõ ràng trước mặt tôi ngoài hai màu đen trắng thì có cả màu đỏ mà, rõ ràng là màu đỏ, chắc chắn là màu đỏ, màu đỏ tươi giống như màu máu. Tôi cố trấn tĩnh chăm chú nhìn kỹ, đó không phải là cừ đỏ, mà là máu, là ai giết những con cừ đỏ? Dòng máu đang tuôn trào, thấm đẫm lên lông và da, chảy tràn khắp núi, ngập cả trên cỏ xanh, máu không ngừng chảy ra như suối. Sau rồi cùng chảy về một điểm, tụ lại một chỗ, hướng thẳng về phía tôi, giống như đang gào thét, đang cầu cứu, tôi đưa tay ra, nhưng không nhắm được bất cứ thứ gì. Cừ đỏ mỗi lúc mỗi nhiều, ngập tràn trước mắt tôi là màu đỏ khiếp đảm kinh hãi, như bao trùm đất trời chảy thẳng về phía tôi. Rất lạnh. Gió ở đâu? Trong gió ngập ngụa mùi máu, là máu cừ sao? Tôi ngửi thấy mùi máu tanh, đầu óc bắt đầu choáng váng, khẽ lắc đầu ngồi dậy, muốn bỏ chạy nhưng trước mắt lúc này, chỗ nào cũng là máu cừ chảy tràn ra thành sông. Nó cuốn chặt lấy tôi, vấy bẩn lên quần áo, chiếc áo sơ mi trắng toát giờ này đã nhuộm màu máu, từng đợt từng đợt máu tràn ra giống như đang ở trong một hang động tối tăm u ám. Nỗi kinh sợ trào dâng, tôi muốn bỏ chạy ngay lập tức nhưng phát hiện chân mình không có cách nào khác nhắc lên được, vội đưa ánh mắt hoảng hốt khắp bốn phía những mong có người sẽ đến cứu,

giải thoát tôi thoát khỏi chốn này. Chợt lúc đó nhìn thấy phía xa xa có một đám người đang đứng, họ nhìn tôi cười, tôi gắng hết sức vẫy tay xin cầu cứu, nhưng dù có vẫy đến gãy tay họ vẫn không chút động lòng. Cứ thế bắt đầu toát mồ hôi lạnh, tôi muốn hét lên thật lớn để thu hút sự chú ý của họ, nhưng miệng mở ra không thể phát ra âm thanh được. Dòng máu đỏ đã bắt đầu găm nhăm chân tôi, từng chút từng chút, cũng không có cảm giác gì rõ ràng, nhưng trong lòng lại hoảng sợ vô cùng, thứ đó đang cố biến tôi thành cỏ xanh sao? Trước mắt càng ngày càng nhiều cừu, tôi đưa ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía đám người đang đứng phía xa kia, cùng với ánh nhìn đó mồ hôi lạnh cũng tuôn ra mãnh liệt. Tôi đã nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của đám người đó, là nụ cười của những kẻ quái dị, ngập ngựa âm khí, một nụ cười xa lạ chưa từng thấy nơi trần gian, mấy ngày nay chẳng phải tôi luôn bắt gặp nụ cười như vậy sao? Sau đó, tôi lại thấy trên đó một đôi mắt như lối ra, cả khuôn mặt nhợt nhạt trắng bệch, không cảm xúc của Tiểu Vương. Họ cũng đang vẫy tay tôi, giọng của Tiểu Vương khô khan hét: “Nam Bính, đi cùng tôi, cùng tôi...” Cổ họng tôi lúc này như có một vật gì đó chẹn chặt cứng, tôi cúi đầu thấp, chỉ thấy một dòng máu đang chảy ra từ cổ họng, động máu tôi tắm u ám như vỡ vụn, máu tươi “ào ào” trào ra, cứ như đang cố hút hết máu trong cơ thể tôi, đám cừu xung quanh cũng không ngừng giữ chặt cơ thể tôi sung sướng hả hê mà kêu lên “be be”. Tôi tuyệt vọng, thầm nghĩ mình phải chết sao. “Renggggggggg.....” Âm thanh kinh thiên động địa đột nhiên vang lên, tóm chặt tôi từ vũng máu lối ra, hơi thở lại trở về, tôi há hốc mồm hít lấy hít để không khí, lại đưa tay lên sờ cổ cảm giác đau đớn như lửa thiêu vẫn như đang thường trực, nhưng không có lỗ hổng nào hết, không có dòng máu nào chảy ra cả. Bộ đồ ngủ trắng toát dưới ánh trăng cũng không còn thấm đẫm máu, chỉ có mồ hôi lạnh đầm toàn thân. “Renggg... Renggg...”, tiếng chuông điện vẫn không ngừng reo lên. Chính âm thanh đó đã cứu tôi khỏi cơn ác mộng kinh hoàng vừa rồi. Tôi bước xuống giường, nhắc điện thoại lên, mồ hôi lạnh thấm đẫm lòng bàn tay bám lên cả điện thoại, ướt nhẹp. Đưa sát điện thoại vào tai, luồng khí băng lạnh như vẫn phảng phất vào tai, buốt giá. Tôi nói: “A lô, ai đấy?” Vẫn không ai đáp lời, tiếng “tút tut” vang lên từng hồi. Tôi nghe kỹ thì vẫn là những tiếng “tút tut” như thế. Giấc mộng vừa rồi đã khiến trong lòng tôi dấy lên một nỗi hoảng sợ mơ hồ, bây giờ lại tiếp tục nhận được cú điện thoại lạ lùng như vậy, tôi không muốn phải chịu đựng sự giày vò như thế này thêm nữa. Đang định cúp máy thì trong điện thoại lại vang lên tràng cười sắc nhọn vắt vẻo, như có như không. Không phải là tiếng cười của người, cho nên tôi mới dung từ vắt vẻo này, cơ hồ như đang có người ở trong phòng này phát ra tiếng cười, nhưng âm thanh lại lúc có lúc không mơ hồ hư vô như thế, lại tựa như một người đi trong màn sương mù dày đặc, chợt nhìn thấy trước mặt có người, cố gắng đuổi theo nhưng lại không cách nào đến gần được, những giọt mồ hôi ớn lạnh túa ra đầy trán, gió từ cửa sổ thổi vào, hết đợt này đến đợt khác, liên tiếp không ngừng, gió tràn ngập khắp nơi khắp chốn... Cảm giác như có thứ gì đó chui ra từ trong ống nghe, sau đó quần quanh trong phòng, hiện ra trước mặt tôi, lẽ nào lại là một ngón tay sao? Bất giác cơ thể run lên bần bật, mồ hôi lạnh túa ra, tôi vội buông ống nghe điện thoại, với tay abattjd đèn, điện bùng sang khiến tôi tỉnh tâm lại đôi chút, nhưng vẫn nghe thấy tiếng trống ngực đập “thình thịch thình thịch”. Vội nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, giống như đang đứng sóng đôi với nó. Qua hai phút, rồi năm phút điện thoại không đổ chuông nữa. Tôi lau mồ hôi, lấy một ít trà, đổ vào nước ấm, rồi rót một tách, cầm cốc trà ấm áp khiến cảm giác tôi cũng tốt hơn, luồng hơi nóng tỏa ra mờ mịt làm tôi cũng dần bình tĩnh trở lại. Chuông điện thoại giữa đêm khuya, mang luồng khí băng lạnh như âm khí, cùng tiếng cười kỳ quái... Rốt cuộc, rốt cuộc là ý gì đây? Tôi vẫn luôn nghĩ rằng một người không làm những chuyện trái lương tâm thì nửa đêm có tiếng gõ cửa cũng chẳng sợ, nhưng sao chỉ tiếng chuông điện thoại lại có thể dọa tôi đến mức thế này? Tôi đang bị làm sao đây? Uống hết tách trà, cố gắng suy nghĩ mọi chuyện xảy ra một lần nữa, tiếng cười đó như gần như xa, tưởng như hư vô không có thật, không lẽ chỉ vì tôi quá lo lắng nên xuất hiện ảo giác. Có lẽ vậy, nghĩ như thế, tôi lại đưa mắt nhìn điện thoại. Nó vẫn tĩnh lặng nằm im ở đó, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì. Là do tôi quá mệt mỏi, chịu áp lực quá lớn nên mới xuất hiện ảo giác như thế. Nhất định như vậy. Ngày mai còn phải làm việc, không nghĩ thêm nữa. Tôi trở lại giường, tắt đèn, nhưng nhất thời khó mà ngủ được. Đến nhà Trương Thanh Dương hai lần mà không gặp, có lẽ nào chuyện kỳ dị này phải chẳng có căn cứ gì đó, cơn ác mộng kia, thỉnh thoảng lại đến, là tôi tự dọa mình hay chuyện này có thật? ... Lăn qua lăn lại, trần trọc/

29. Chương 29

Nghênh ngang đắc ý

“Renggggggggg.....” Lại nghe thấy thứ âm thanh gớm ghiếc này, tôi đành bật dậy. Chiếc điện thoại chết

tiệt, vậy mà tôi vẫn phải nghe. Sau khi chồm dậy tôi mới phát hiện trời đã sang, cây cối xanh rì ẩm áp bên ngoài khẽ lay động trong gió. Cây cối lúc nào cũng đẹp như thế, dù là mùa xuân, mùa hạ, mùa thu hay mùa đông cũng đều mang lại cảm giác sắc xuân như tràn ngập đất trời. Tôi nhấc điện thoại lên, giọng của Trường Hà truyền trong ống nghe: “Nam Bính, anh dậy chưa?!” Tôi cười mắng: “Không dậy sao có thể nghe điện thoại của cậu được, tên tiểu tử này nói càng ngày càng cao siêu nhỉ!”. Ở đầu bên kia Trường Hà cười sảng khoái: “Tôi cũng đoán anh dậy rồi, vừa rồi gọi mấy cuộc mà không được, lần này là lần thứ ba rồi đấy. Ủi dà, tôi lại nghĩ không lẽ anh lại đang nấu cháo điện thoại với cô nương nào đó, nếu không tại sao mới bảnh mắt ra mà gọi liền mấy cuộc cũng không được? Cẩn thận tiền cước điện thoại lại tăng đấy, ha ha”. “Xi, tên tiểu tử này đừng có trêu tôi, tìm tôi có việc gì?” Tôi biết cậu ta gọi điện thoại đến chắc chắn không phải để nói mấy chuyện phiếm trên trời dưới biển, với lại bị mấy cuộc điện thoại đêm qua giày vò khiến tôi ngủ không ngon nên giờ này cũng chẳng có tâm trạng đâu mà đùa cợt với cậu ta, vì thế nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính. Đầu bên kia Trường Hà dừng một chút, cười hai tiếng rồi không nói thêm gì nữa. Tôi hỏi: “Có chuyện gì vậy, Trường Hà, đừng bảo tôi là lời nói của cậu bị cô gái nào đó nuốt hết rồi đấy nhé”. Trường Hà nói: “Chỉ lo anh không đồng ý!”. Tôi liền hiểu ra, hỏi tiếp: “Ồi chào, tên tiểu tử này lại định làm thuyết khách cho ai đây”. Một tràng cười dài bỗng vang lên từ trong ống nghe điện thoại, Trường Hà vừa cười vừa nói: “Nam Bính, anh đúng là thông minh sắc sảo hơn người mà”. “Cái gì mà thông minh sắc sảo hơn người, cậu muốn nói gì thì nói đi, không thì tôi cúp máy đây!”. “Đừng, đừng cúp”, Trường Hà không cười nữa, nhưng trong giọng nói vẫn khó giấu được nụ cười ngậm. Cậu ta nói: “Nam Bính à, hôm qua Nhu Phong có đến nhà tôi... bảo là có việc công, khi nào đến giờ làm sẽ tìm anh! Vốn định tối qua gọi điện thoại cho anh, nhưng sợ anh ngủ rồi nên không gọi”. Tôi kéo ghế rồi ngồi xuống, nói: “Trường Hà, không phải cậu không biết là hôm nay tôi phải đến khảo sát tại thôn Thanh Tuyền”. Trường Hà cười: “Chẳng phải chiều anh mới đi sao. Buổi sáng vẫn có thời gian mà!”. Tôi mắng: “Cậu sắp xếp công việc của tôi tốt quá nhỉ, Trường Hà, chi bằng để cô ấy phỏng vấn cậu chắc tốt hơn đấy”. “Ồi trời, thôi được rồi, Chủ tịch đại nhân à, em có thành ý như thế anh không nên từ chối chứ! Chẳng qua em cũng chỉ sử dụng cách của cổ nhân, nhờ người giúp đỡ thôi mà. Em bảo rồi, nhất định phải phỏng vấn anh”, chất giọng ầm áp nhu mì của một người con gái như mật rót vào tai, thì ra Nhu Phong giắt điện thoại từ tay Trường Hà. Tôi nói: “Nhu Phong à, nghe em nói kìa. Đúng là hôm nay anh có việc bận! Trường Hà biết mà”. “Vậy thì ngày mai, nếu mai anh vẫn không rảnh, thế để đến ngày kia, anh nói thời gian đi, em sẽ đợi!”, Nhu Phong vẫn kiên quyết không buông tha. Thấy lời lẽ sắc sảo, nhất định phải phỏng vấn tôi bằng được, tôi nghĩ một lát rồi nói: “Em kiên trì như thế, vậy thì bốn giờ chiều mai đi! Nhưng chỉ nửa tiếng thôi. Em xem có được không?”. Chất giọng vui vẻ của Nhu Phong vang lên trong điện thoại: “Lời đã nói ra không được thay đổi”. Tôi nói: “Ừ, anh không muốn làm lỡ chuyện của em”. Nhu Phong cười: “Chủ tịch đại nhân không cần khách khí như thế! Em không có chuyện gì cả, em được nghỉ bốn ngày, nên lúc nào cũng có thể được, chỉ đợi anh có thời gian thôi! Vậy nhé, anh đã đồng ý, tối nay em có thể ngủ ngon giấc rồi, anh nói chuyện với anh rồi em nhé”. Tôi đang định nói tiếp, điện thoại đã được chuyển đến tay Trường Hà, cậu ta nói: “Nam Bính à, tôi không có việc gì đâu, nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay cũng khá bận đấy”, giọng của cậu ta nhẹ nhàng như nhìn thấu tất cả mọi thứ. Cúp điện thoại, tôi thở một hơi thật dài, Nhu Phong thật kiên trì, nếu chưa đạt được mục đích thì nhất định.. không từ bỏ, về phương diện này tôi cũng nên học hỏi cô ấy nhiều. Quay lại nhìn thì thấy chiếc chăn trên giường đã bị lật tung khi tôi vội dậy nghe điện thoại, tôi cười cười, nếu biết là điện thoại của Trường Hà thì cũng không cần vội vàng như thế tất cả là do tiếng chuông điện thoại đêm qua gây phiền phức. Về công việc, tôi bắt đầu ép mình vào khuôn khổ, biến mình thành một con lắc đồng hồ, chạy liên tục không dừng lại giây nào. Chỉ có cuốn mình vào vòng xoáy công việc, tôi mới có thể quên đi cơn ác mộng đêm qua. Tôi cũng không biết rốt cuộc nó là thật hay ảo, chỉ có điều tôi vẫn tin đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Trường Hà đặt bản vẽ trên bàn, cuộc họp buổi sáng thảo luận về kế hoạch phát triển thôn Thanh Phong, Trường Hà tình nguyện xin phụ trách, trong vòng một tuần sẽ thảo ra kế hoạch, còn bây giờ mọi người bắt đầu lên kế hoạch cụ thể. Thôn Thanh Phong là thôn nhỏ ở phía Nam xã Tú Phong, quay mặt về xã Tú Lâm và tiếp giáp thôn Viễn Vọng, hiện nay chỉ còn thôn Thanh Bình và thôn Viễn Vọng là chưa được đầu tư xây dựng mở rộng. Ngoài thu nhập bình quân của bốn thôn đều tăng thì việc triển khai công tác thuế khóa cũng được tiến hành thuận lợi, tổ nọ cười rạo rộ của Lưu Dung Thành có thể hiểu được phần nào. Tuy thôn Thanh Tuyền đang trong quá trình xây dựng, mở rộng, công tác tuyên truyền cũng sớm đã được triển khai nên Trương Viễn Dương đã đi xuống thôn. Mới bắt đầu giờ làm buổi chiều, tôi đã giao việc cho Trường Hà và Tiểu Diệp, rồi đi đến thôn Thanh Tuyền. Trời quang mây tạnh, tôi dắt xe từ trong lán ra. Sau vụ việc lần trước, tôi cũng ít đi xe ra ngoài nhưng thôn Thanh Tuyền ở cách khá xa ủy ban, vả lại tôi muốn một mình đi khảo sát, nên ngoài xe máy ra thì cũng chẳng còn phương tiện nào khả

thi hơn. Hơn nữa, tôi cũng không thể vì việc nhỏ mà bỏ chuyện lớn được, chỉ do không may gặp tai nạn mà từ đó về sau không đi xe máy nữa là không được. Từ xa đã nhìn thấy thôn Thanh Tuyền, phong cảnh thanh u tĩnh lặng, mặc dù ở đây thông tin không được phát triển lắm nhưng không khí trong lành, hương hoa tỏa ngát chim hót líu lo, giống như tiên cảnh chốn nhân gian. Thôn Thanh Phong đẹp tự nhiên, cây cối um tùm, địa thế cũng tương đối cao. Ngẩng đầu lên có thể thấy những đám mây trắng trôi bồng bềnh như dải lụa trên bầu trời cao xanh ngắt. Đẹp giản dị, hài hòa như trong bức tranh thủy mặc của cổ nhân. Tiết trời cuối thu, ánh mặt trời không còn gay gắt như giữa hè đổ lửa, từng dải nắng như những sợi tơ vàng xuyên qua tán lá sum suê rải bóng loang lổ trên mặt đất. Lá vàng khẽ rơi như đan lồng vào bóng nắng dưới tán cây tạo nên một bức tranh hoàn mỹ, chắc hẳn họa sĩ của tự nhiên đã rất dụng công tạo nên sắc màu rạng rỡ cho bức tranh này, vì thế nét bút rõ ràng thanh mảnh, vô cùng tinh tế mà sâu sắc. Hít một hơi thật sâu tận hưởng cảm giác tâm hồn thư thái hiếm có này, với cảnh đẹp tự nhiên như thế mọi suy nghĩ phiền tục cơ hồ như biến mất chỉ còn lại cảm giác thư thái, thanh thoát tuyệt vời. Con đường trải nhựa chạy dài giữa thôn Thanh Tuyền, dưới ánh mặt trời tỏa chiếu nhựa đường như phát ra thứ ánh sáng rọi thẳng vào mắt. Nhìn con đường đang trải ra trước mắt, tôi thoáng sửng sốt. Theo kế hoạch ban đầu con đường này là đường bê tông sẽ không thể nào như cảnh tượng trước mắt được. Tiếng xe sửa đường và xe lu vang lên nặng nề, tôi giảm ga đi chậm lại, trong đầu nghĩ đến tình huống lúc sửa đường. Một tấm bảng lớn đặt giữa đường, trên đó là dòng chữ đỏ chói : “Công trường thi công, các phương tiện xin hãy đi đường vòng”. Tôi thoáng do dự một chút rồi dừng xe, dừng vào bên đường sau đó đi thẳng đến nơi đang thi công. Từng chiếc xe chở đầy đá, nhựa đường đang chạy đến, cách một khoảng không xa thì dừng lại, đá được đổ xuống giữa đường, mấy công nhân lại vội vàng chạy về phía đó dùng cuốc, xẻng tải đổ đá cho phẳng đều lên đường, mồ hôi đổ xuống như mưa đầm ướt cả áo. Dù đã cuối thu nhưng khi đứng ở đây không hề có chút cảm giác se lạnh nào. Cảnh tượng giống như chảo lửa bốc ngùn ngụt, khiến tâm trạng con người cũng phần chấn lên chút ít. Nhựa đường được trải rất dày, Trường Hà từng nói : Khi làm đường thì chất lượng của mặt đường sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tuổi thọ của đoạn đường đó, cậu ấy đã tính toán rất nghiêm túc về việc xây dựng đoạn đường này, nên đường sẽ sâu hơn một chút, xe lu lấn đường cũng được chạy đi chạy lại nhiều lần, mặt đường trải nhựa dày dặn được làm phẳng hơn, bảo đảm tuổi thọ sẽ lâu dài. Nhìn tình hình thi công thế này, tôi chợt nghĩ, dù không thể có tuổi thọ dài như đường bê tông nhưng có lẽ cũng chẳng kém bao nhiêu. Nếu như vậy, đúng là Trường Hà đại tiết kiệm được một khoản tiền lớn, mang lại lợi ích rất lớn cho xã Tú Phong rồi. Mỏi khê nhếch nở nụ cười tươi rói, trong lòng tôi cũng khâm phục Trường Hà thêm mấy phần. Tôi tiếp tục đi về phía trước, đoạn đường vốn đã có nền đất được lèn rất chắc, lại thêm được bánh xe lu to tròn nặng trĩu lấn qua lấn lại mấy lần, đường sau khi được xe lu lèn nhẵn bóng và bằng phẳng, dưới ánh mặt trời tỏa ra luồng sáng bóng láng rực rỡ. Đường như thế này tôi có gì phải lo lắng nữa đây? Tôi bước chậm chậm trở lại, đúng lúc lại có một chiếc xe tải chở đá nữa đến, nhìn thấy đám công nhân mồ hôi nhỏ xuống như mưa, gân xanh nổi rõ mồn một, ánh mặt trời chiếu lên trán bóng nhẫy. Mồ hôi như mưa dội xuống mặt đường. Bóng họ đổ dài dưới ánh mặt trời, thấy cảnh tượng làm đường như thế lòng tôi cũng có chút xao động. Do đường giao thông của thôn Thanh Tuyền vẫn còn nhiều khó khăn, lại thêm đất đai cần cỗi, tài nguyên nghèo nàn nên lúc nào cũng trong tình trạng đói kém, thu nhập bình quân đầu người chẳng thể tăng lên được. Sau nữa thẳng tiến hành mở rộng xây dựng, thôn Thanh Tuyền đã mang một diện mạo khác, không còn là cảnh xơ xác nữa. Đất núi đá nên không thể trồng các loại cây lương thực, mà chỉ trồng cây thuốc như hoàng kỳ, nhưng cũng chẳng thể mang lại lợi nhuận cho vùng sơn thủy hữu tình này được. Có điều phong cảnh ở đó có thể khiến du khách như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh giữa phàm trần. Tôi tin thu nhập bình quân của thôn Thanh Tuyền nhất định sẽ tăng lên. Đợi sau khi mở rộng xây dựng thôn Thanh Thúy và thôn Viễn Vọng thì kinh tế của xã Tú Phong chắc chắn sẽ có bước nhảy vọt lớn. Dần dần sẽ vượt qua các xã xung quanh, dù vẫn còn cách khá xa mức hiện đại hóa nông thôn, nhưng thấy mọi việc diễn ra suôn sẻ cũng là chuyện đáng vui mừng rồi. Nghĩ đến đây, lòng tôi chợt xúc động, ý cười tràn ngập trên mặt. Tiếng cười lúc nửa đêm trong điện thoại kia sớm đã bị tôi quên lãng.

30. Chương 30

ĐỒNG Ý PHÒNG VẤN

Tôi về khá muộn, toàn thân rã rời, ăn cơm, xem thời sự xong, tôi lên giường ngủ rất sớm. Vốn định gọi điện cho Tử Nguyệt, nhưng nhìn thấy điện thoại, bất giác tiếng cười đầy âm khí đêm qua lại vang ra, chẳng có

cách nào loại bỏ ra khỏi đầu, ngày mai có thời gian rảnh mình sẽ đi thăm cô ấy. Ngược lên nhìn trần nhà, cơn buồn ngủ bắt đầu kéo về, sau khoảnh khắc đó tôi cũng ngủ thiếp lúc nào chẳng hay. Chẳng biết đã ngủ bao lâu, trong lúc mơ màng tôi bỗng thấy rùng mình ớn lạnh. Kỳ lạ, đang là mùa thu, sao đột nhiên lạnh buốt lạnh thế này? Trong lúc vô thức lôi kéo chân đắp, nhưng dường như luồng khí lạnh đó xuyên qua khe hở của từng sợi bông, len lỏi vào trong chăn rồi bao trùm cơ thể, từ từ xuyên thẳng vào xương tủy, băng giá. Tại sao lại buốt lạnh thế này? “Rầm”, tiếng cửa sổ đập đột nhiên vang lên, trong lúc mơ màng tôi mở mắt nhìn, cảm giác như có một bóng mờ bao trùm trên đầu, cái bóng đó từ đâu ra? Bóng cây? Bóng cửa sổ? Bóng người? Bóng người? Bỗng nhiên tôi giật mình, lẽ nào, nó lại đến sao. Tôi cố gắng mở to mắt, nhìn xung quanh kiếm tìm, không có, không có bất cứ thứ gì, bóng mờ mờ đó cũng không thấy nữa. Cửa sổ mở toang, rèm cửa lay động theo gió, khi thì cuộn lại lúc thì duỗi ra, gió lạnh vùn vụt tới từng hồi từng hồi. Chẳng trách lạnh thế này. Quái lạ, rõ ràng lúc đi ngủ mình đã đóng cửa sổ rồi mà! Chẳng lẽ tôi dậy mở cửa sổ mà không nhớ sao? Không thể thế được. Tôi lại uể oải đứng dậy đóng cửa sổ, cảm giác mọi thứ dưới chân như đang bồng bềnh trôi nổi. Đến trước cửa sổ, tôi đưa mắt nhìn ra bên ngoài, trăng non vẫn treo trên cao, những chòm sao như ánh mắt lấp lánh giữa trời đêm lạnh giá, có gió, nhưng lá vàng trên cây đã rụng hết từ lúc nào, chỉ còn thấy cành cây đang khẽ lay động. Gió tuy lạnh, nhưng không dữ dội nên chẳng nghe thấy tiếng. Ngoài ra chẳng có bất kỳ thứ gì khác. “Sập”, tôi đóng cửa sổ lại, tiện tay kéo rèm cửa xuống. Khi kéo rèm xuống tôi chợt sững người. Đồng tử giãn to như đóng đinh vào cửa sổ. Một bóng người in lên rèm cửa rõ mồn một, là bóng một người đàn ông, tóc ngắn, từng sợi từng sợi dựng ngược, bóng đó đứng im bất động, nhưng tôi cảm nhận được nụ cười mang âm khí đang hiện hữu trên khuôn mặt người đó. Luồng khí băng lạnh từ gót chân vọt thẳng lên đỉnh đầu, toàn thân buốt giá, tay không tự chủ được mà run lên cầm cập. Tôi đang sợ, đúng vậy, tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng tôi không thể biết nó mang đến cho tôi cái gì. Tôi cố kiềm chế bản thân, lặng thinh không động đậy, không nói. Ngoài việc đó, thực sự tôi cũng chẳng biết mình nên làm gì lúc này, tôi và bóng hình đó, một ở trên cửa sổ, một ở ngoài đứng đối diện nhau. Không khí ngột ngạt đè nén đang lan tỏa, cảm giác lo lắng đến nghẹt thở, áp lực đè nặng này giống như người bị ném xuống đáy đại dương, không một chút không khí, xung quanh chỉ thấy một ngoại lực mơ hồ, không thể nào nắm bắt được, đang khổng lồ, đang giằng xé, trói chặt khiến tôi không biết làm cách nào, khiến việc hít thở trở nên khó khăn. Tôi há hốc miệng, cố gắng hít một chút không khí vào sâu trong khí quản, mỗi hơi thở như hút hết sức lực vốn có của bản thân. Tôi có thể nghe thấy tiếng khò khè vang lên bên trong cuống họng sau mỗi lần hít vào thở ra của mình. Bóng hình đó vẫn bất động, chợt có một luồng gió thổi qua khe hở trên cửa sổ khiến rèm cửa khẽ rung nhẹ, bóng hình ấy cũng chậm chậm lắc lư theo làn gió. Dù bất động nhưng áp lực mà nó mang đến cho tôi lại ngày càng lớn và nặng nề, cảm giác mọi thứ đã đến giới hạn, tôi sắp không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Tôi đưa tay lên nắm lấy cổ mình, chẳng biết là để ngăn không cho giọng mình phát ra hay là để cấu xé phá tan cổ họng nhỏ khiến không khí tràn vào bên trong nữa. Nhưng tôi vẫn không làm được gì, chỉ có thể cố gắng há to miệng để không khí từ từ từng chút từng chút tràn vào phổi. Lúc này, bóng hình đó lại chậm chậm duỗi thẳng tay ra, là tay phải, rồi nhẹ nhàng nâng lên cao dần. Tôi biết nó sẽ giơ tay phải lên, nhưng, động tác của nó rất chậm giống như cảnh quay chậm trong phim. Mồ hôi lạnh túa ra đầy trán, mắt mở trừng trừng nhìn không chớp vào bàn tay đó, đôi mắt chăm chăm nhìn thẳng không có cách nào di chuyển được, nó muốn làm gì? Nó còn muốn làm gì nữa? Bàn tay đó, cuối cùng cũng giơ lên cao, giơ đến trước cửa sổ, đứng ở vị trí mắt tôi có thể nhìn thấy rõ nhất, sau rồi lại thực hiện động tác rõ ràng, giơ ngón tay trở lên. Con người như muốn vọt ra ngoài, máu nóng trong người như sắp trào ra. Một ngón tay, lại là một ngón tay, nó muốn nói gì đây? Rất cuộc nó muốn nói gì? Tôi với tay ra, kéo rèm, rồi vội vàng mở toang cửa sổ, một luồng gió lạnh ủa vào. Tôi nhìn chăm chăm, bên ngoài cửa sổ, không có gì cả. Lẽ nào đó chỉ là ảo giác của tôi? Lẽ nào đúng là không có gì, là do tại hoa mắt sao? Đưa mắt kiếm tìm khắp bên ngoài, xung quanh vẫn tĩnh mịch yên lặng như tờ, vẫn là cành cây khẽ lung lay trước gió, vẫn là trăng non treo trên cao, vẫn là những ngôi sao lấp lánh phía xa. Trời ơi! Tôi đã nhìn thấy cái gì thế này? Nếu là người, tại sao lại đột nhiên biến mất tầm mắt dạng như thế nếu không phải là người, lẽ nào, trên thế giới này đúng là có ma? Giống như vừa đánh xong một trận khiến sức lực cạn kiệt, chân tay mềm nhũn tựa bún không tài nào cử động được, bộ đồ ngủ đã ướt mềm, mấy giọt mồ hôi vẫn còn đọng lại trên trán. Ngay cả sức để nâng cánh tay lên cũng không có, tôi vừa chạm vào thành giường, liền nằm lãn bất động không thể nào cử động được. Nó lại đến, nó lại đến rồi. Tôi vẫn luôn cho rằng nó sẽ không đến nữa, tôi đã nghĩ rằng mình tìm được đầu mối nào đó. Nhưng, tôi không tài nào nghĩ ra được, đầu óc như muốn nổ tung, căn bản không thể suy nghĩ được. Tại sao lại như thế? tại sao lại như thế? Rời khỏi xã Tú Phong thì những cơn ác mộng đó không còn nữa, bóng hình đó chỉ khổng lồ chế khi tôi ở xã Tú Phong sao? Nếu tôi không ở lại xã Tú Phong, có lẽ nó mãi mãi không bao giờ quấy nhiễu

tôi nữa! Có đúng không! Có đúng vậy không? Vậy thì, tôi nên tìm bằng được nguyên nhân chuyện này hay là mãi mãi rời xa xã Tú Phong. Không, tôi không thể đi. Đó không phải là phong cách làm việc của tôi, Lẽ nào tôi lại bị bóng hình vô danh đó dọa cho phải bỏ chạy, phải trốn tránh sao? Không, không thể như thế được, tôi tin, mình có thể khiến chuyện này lộ rõ chân tướng, tôi tin mình sẽ tìm ra nguyên nhân vụ việc này. Ngày hôm sau đi làm, tâm trạng vẫn còn chút hoảng hốt, Tiểu Diệp rót một tách trà rồi đặt lên bàn tôi, nói nhẹ nhàng : “Chủ tịch, sắc mặt của anh nhợt nhạt quá, do mất ngủ phải không ạ!”. Tôi ngẩng đầu cười nói : “Không sao, tối qua tôi ngủ hơi muộn”. Tiểu Diệp cười ngọt ngào nói : “Chủ tịch phải chú ý giữ sức khỏe, công việc quan trọng nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn, Mao Chủ tịch từng dạy mọi người : “Sức khỏe là vốn quý của cách mạng”, cho nên, Chủ tịch nhất định phải chú ý nghỉ ngơi giữ sức khỏe”. Cô nhóc này cũng biết quan tâm đến người khác, nụ cười cũng ngọt ngào như thế. Tôi đùa : “Đúng là Tiểu Diệp Từ tốt nghiệp khoa Văn có khác, từng lời từng lời đều có lý có căn cứ”. Tiểu Diệp bĩu môi : “Không dám đâu, Chủ tịch lại cười em rồi”. Lúc đó, Trường Hà cũng bước đến, Tiểu Diệp cười gọi : “Chủ nhiệm Lý, hôm nay chuẩn bị đi thị sát ở đâu vậy ạ, đưa em đi về cơ sở để học hỏi thêm nhé !”. Trường Hà đùa : “Tiểu Diệp Từ, xem Chủ tịch Nam Bính, bạn trai của em vợ tôi quyết định thế nào đã !”. Mặt Tiểu Diệp thoáng phớt hồng, tôi cười mắng : “Trường Hà đừng nói linh tinh, tôi và Nhu Phong chỉ là bạn thôi ! Cậu đừng có bắt nạt Tiểu Diệp, cũng đừng nên đùa như thế”. Trường Hà cười nói về ăn năn : “Tôi nào dám bắt nạt Tiểu Diệp chứ, bình thường miệng lưỡi cô ấy đã rất sắc bén, chuyện này chắc không phải sở trường của cô ấy chứ nếu không tôi đã lỡ vốn nặng rồi”. Tiểu Diệp “Xi” một tiếng, ánh mắt lấp lánh nói : “Em rất muốn được gặp bạn gái của Chủ tịch. Chủ nhiệm Lý, em vợ của Chủ nhiệm khi nào thì đến?”. “Tiểu Diệp !” Tiểu Diệp lè lưỡi, cười hi hi nói : “Thôi được, thôi được, Chủ tịch, em không đùa nữa. Chủ nhiệm Lý, tập báo cáo đang để trên bàn anh đấy, anh xem qua đi !”. Nói xong, Tiểu Diệp liền trở lại bàn làm việc của mình.> Trường Hà cười tôi : “Nam Bính, dạo này số anh thật đào hoa quá đấy, ha ha !”. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta : “Trường Hà, chuyện của Nhu Phong, tôi vẫn còn chưa tìm cậu tính sổ đây. Cậu đã khoe khoang gì trước mặt cô ấy mà cô ấy lại đến tìm tôi để phỏng vấn, cái gì mà tôi chí công vô tư, là cán bộ tốt, một lòng một dạ, lúc nào cũng trầm tư lo lắng suy nghĩ làm cách nào để phát triển kinh tế xã Tú Phong!”. Trường Hà giơ hai tay lên đầu nói : “Oan uổng quá, tôi có khoe khoang gì đâu, có lẽ Nhu Vân nói nhiều quá. Chuyện của anh, Nhu Phong đều nghe được từ chị gái của cô ấy, không liên quan đến tôi”. Nghe Trường Hà nhắc đến Nhu Vân, tôi không nói thêm gì nữa. Trong lòng tôi luôn rất tôn trọng Nhu Vân, lúc đầu khi chúng tôi bị ác mộng quấy nhiễu, cuộc nói chuyện với Nhu Vân đã khiến tôi rất cảm động, có thể là vì tình cảm mà cô ấy dành cho Trường Hà khiến tôi không muốn dùng lý trí để đè nén tình cảm của mình với Tử Nguyệt nữa, mới khiến tôi thoải mái tiếp nhận Tử Nguyệt như thế. Tôi nói : “Thôi được rồi, cô ấy không hiểu rõ, cậu cũng nên nhắc nhở cô ấy một chút”. Trường Hà cười : “Nhu Vân cũng đâu có nói quá sự thực đâu, mọi chuyện đều là thật đấy chứ, tôi biết nhắc nhở gì đây”. Tên tiểu tử này còn giả ngây giả ngô, tôi cười về không muốn cậu ta làm phiền nữa. Chuyển chủ đề nói tiếp : “Chiều nay tôi đến thôn Thanh Tuyền, cậu có đi không?”. Trường Hà sững người, nói : “Không có chuyện gì nên tôi không đi đâu!”, cậu ta cười nói : “Nhưng nhớ đừng để bị cảnh đẹp ở đó hút hồn đấy nhé, Nhu Phong rất đúng giờ, bốn giờ chắc chắn cô ấy sẽ đến đấy đợi anh !”。“Tôi biết rồi !” Bận rộn cả ngày, đến chiều cũng vẫn vậy, nhìn đồng hồ đã hơn ba giờ rồi, bốn giờ Nhu Phong sẽ đến. Không biết cuộc gặp mặt lần này, Nhu Phong sẽ nghĩ ra những câu hỏi quái quỷ gì đó phỏng vấn tôi đây. Chỉ mong cô ấy sẽ không động chạm đến vết thương lúc nào cũng thường trực ở nơi yếu mềm nhất của trái tim tôi. Thôi cứ để mặc chuyện đấy đã, tôi phải đến thôn Thanh Tuyền một chuyến.

31. Chương 31

MÔI ĐỎ SẮC TỰA DAO

Khi về đến ủy ban là bốn giờ hai mươi lăm phút. Nhưng đã thấy Nhu Phong đến rồi, cô ấy nhìn thấy tôi, lập tức cười tươi như hoa nở giữa xuân, vui vẻ nói : “Nam Bính, anh đúng giờ nhỉ !”. Tôi cười cười : “Đương nhiên rồi, đâu dám để em đợi lâu !”. Nhu Phong cười nói : “Em cũng vừa đến”. Nhìn là biết cô ấy mới đến, vì Tiểu Diệp phía sau vừa mới bưng cốc trà đến, còn chưa đưa đến tay cô ấy. Tôi trở lại bàn làm việc, sau khi Nhu Phong ngồi xuống liền lấy một cuốn sổ và một chiếc bút từ trong túi xách ra, nghiêm túc nói : “Bây giờ có thể bắt đầu được chưa ạ!”. Nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô ấy lúc này so với dáng vẻ tươi cười hoạt bát lúc bình thường thật khác xa nhau. Dường như cô ấy là một người hoàn toàn khác, bộ dạng này phải

là lúc cô ấy đang đeo khẩu trang, tay cầm dao mổ, tinh thần đang tập trung vào việc phẫu thuật thì đúng hơn. Tôi nói : “Được rồi! ! Có gì thì bắt đầu đi, em hỏi anh trả lời, em không hỏi anh không biết phải nói gì đâu !”. Nếu lúc bình thường viết báo cáo, tôi nghĩ chẳng cần Nhu Phong phải hỏi tôi cũng có thể đỉnh đạc mà phát biểu được, nhưng dường như nỗi đau ở nơi mềm yếu nhất trong sâu thẳm trái tim vẫn có nguy cơ hôm nay lại tái phát, vả lại sau này cũng khó mà dừng được, nên tôi cần phải nghiêm túc, cẩn thận để che chắn cho nó. Nhu Phong cười nhạt nói : “Được”, ánh nhìn của cô ấy bắt đầu di chuyển, nhìn thẳng vào mắt tôi nói : “Hai năm gần đây kinh tế xã Tú Phong đã có bước phát triển đột biến, Chủ tịch Tô có thể nói cụ thể hơn về kế hoạch phát triển trong tương lai của xã không?”. Tôi cười cười, Nhu Phong đúng là rất chuyên nghiệp, viễn cảnh trong tương lai của xã Tú Phong cũng chính là niềm mong ước của tôi. Bản thân tôi cũng luôn nỗ lực phấn đấu vì mục tiêu đó, nếu chỉ là vấn đề này thì tôi cũng nên thở phào một hơi. Nhu Phong hỏi : “Hiện tại xã Tú Phong đang nhận vốn đầu tư của bên ngoài để phát triển ngành Du lịch, những giống lúa, giống bông và dược liệu mới được nhập về đều là những cây trồng mang lại lợi nhuận khá dễ dàng và thu được kết quả tương đối tốt, xin hỏi về phương diện này, Chủ tịch còn có kế hoạch gì mới không?”. Nhu Phong quả là nắm rõ tình hình xã Tú Phong, thực ra cô ấy vốn không cần phỏng vấn tôi, bởi mười thông tin cô ấy đã biết đến tám chín phần. Đúng rồi, có anh rể làm chủ nhiệm tại xã Tú Phong, lại thêm người chị thông minh hiền dịu như thế, việc cô ấy muốn biết thông tin về xã Tú Phong cũng chẳng khó khăn gì. Một người hỏi một người đáp, thời gian trôi đi vèo vèo, cuối cùng Nhu Phong ngẩng đầu cười gian xảo, nói : “Chủ tịch Tô, trong khoảng bốn năm công tác tại xã Tú Phong, anh đã có hai cơ hội được điều động công tác đến chính quyền thành phố nhưng anh đều từ chối, em muốn hỏi một câu, là nguyên nhân nào khiến anh dốc toàn bộ tâm sức của mình vào việc phát triển kinh tế xã Tú Phong!”. Tôi khẽ thở dài, rốt cuộc tôi cũng bị lật tẩy, tôi không quen nói đến chuyện nhạy cảm một cách đường đường chính chính, nên khi vấn đề này được đưa ra, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu. Tôi bảo : “Anh có thể không trả lời được không?”. Nhu Phong nhìn tôi vẻ kỳ quái, có thể cô ấy không thể ngờ được vấn đề bình thường, trong một hoàn cảnh như thế lại bị người khác cho là đang thổi phồng công lao, tại sao tôi lại lạnh nhạt, thờ ơ như thế, thậm chí lại đáp một cách ậm ừ vậy. Cô ấy nói : “Em hỏi sai sao? Đây là lần đầu tiên em phỏng vấn, nếu có chỗ nào sai sót, anh hãy nói ra, nhưng vấn đề này là điều mà rất nhiều người muốn biết”. Tôi biết vấn đề mà Nhu Phong hỏi không có gì sai cả, tôi tránh trả lời liên bảo : “Bản thân anh xuất thân từ nông thôn, nên thích được sống và làm việc ở nông thôn”. Câu trả lời này rõ ràng không làm thỏa mãn Nhu Phong nhưng cô ấy vẫn chăm chỉ ghi chép vào sổ. Khi cô ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt như phát ra ánh sáng, nói : “Giờ còn năm phút nữa mới đến giờ anh tan ca, em muốn hỏi anh thêm một câu nữa ! Chủ tịch, mấy năm gần đây anh luôn tập trung vào xây dựng xã Tú Phong, mà vẫn độc thân, các cụ từng nói sự nghiệp chưa thành, khó thành gia thất, có phải trong lòng đã có người thương nhưng thời cơ vẫn chưa đến?”. Trong lòng đột nhiên đau nhói, lời của cô ấy như mũi tên xuyên thẳng vào trái tim, ngay cả cơ hội né tránh cũng không có. Đây là vấn đề mà tôi luôn trốn tránh, bây giờ, cuối cùng tôi cũng phải đối mặt. Có lẽ, mấy năm gần đây, dường như tôi luôn che giấu nhưng cũng nâng niu trân trọng nó, tất cả đã là quá khứ, chẳng phải sao? Tôi cảm giác dường như cô ấy mượn câu hỏi này để làm đạt được mục đích riêng vậy. Thở một hơi dài, tôi nói : “Đây là vấn đề cá nhân, sau này có thời gian sẽ nói chuyện thêm, hôm nay anh sẽ không trả lời câu hỏi này!”, tất cả đã là quá khứ, bây giờ, tôi đang yêu Tử Nguyệt. Nhưng khi vấn đề này được lôi ra, nỗi đau thường trực trong tim như chỉ cần đợi có thể là trào ra, nhưng, tình cảm của tôi đối với Tử Nguyệt, rốt cuộc là thứ tình cảm gì? Nghĩ đến đây, tôi bất giác kinh hãi. Nhu Phong nhếch mép, nhưng rất nhanh nở nụ cười trở lại, nói : “Được thôi, nếu anh không muốn trả lời, em cũng không hỏi nữa. Vậy hôm nào có thời gian, anh hãy nói với em”. Cô ấy đưa mắt nhìn đồng hồ, nói : “Cũng đến giờ tan sở rồi!”. Tôi đáp : “Đúng vậy”. Nhu Phong nói tiếp : “Vậy em cũng xin cáo từ!”. Tôi nói : “Để anh tiễn em!”. Lúc ra ngoài phòng làm việc, thấy Tiểu Diệp vẫn chưa về, chắc là cô ấy đợi tôi ra xem có giao cho việc gì không. Tôi bảo : “Tiểu Diệp, có thể về được rồi!”. Tiểu Diệp gật đầu nói : “Dạ vâng, Chủ tịch, vậy em về đây!”, vừa nói cô vừa đưa mắt nhìn Nhu Phong. Thấy ánh mắt chăm chú của Tiểu Diệp, Nhu Phong tự nhiên khéo léo chào từ biệt cô ấy, sau đó cười nhỏ nhẹ nói với tôi : “Hôm nay anh là nhân vật chính, anh không mời em ăn cơm sao?”. Tôi bồng bồng rồi, ngượng ngùng nói : “Thật ngại quá, anh quên mất, vậy chúng ta đi ăn cơm nhé”. Nhu Phong cười sáng khoái nói : “Em phải là người ngại mới đúng, làm phiền anh lâu như thế, lại còn bắt anh mời cơm ! Nhưng, em cũng chủ định hôm nay đến làm phiền anh một chuyện mà”. Tôi cùng Nhu Phong rời khỏi ủy ban, đi đến quán ăn của Tử Nguyệt. Nhu Phong vừa cười vừa nói : “Cái cô thư ký kia, cứ nhìn em từ đầu đến chân, em có chỗ nào không phù hợp sao?”. Tôi cười nói : “Sao thể được ! Chỉ là ở ủy ban không có cô gái nào đẹp như em đến bao giờ, cho nên cô ấy nhìn chăm chú thôi!”. “Anh thật khéo nói!”, Nhu Phong cười, “Em lại thấy, ánh mắt cô ấy nhìn em cứ như là nhìn tình địch vậy!”. Tôi cười cười :

“Nhu Phong, em đùa hơi quá rồi đấy, Tiểu Diệp đã có bạn trai rồi.”Nhu Phong cười không nói, nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng mà tha thiết, cảm động lòng người. Như Phong đúng là một cô gái đẹp khiến bất cứ chàng trai nào cũng phải xiêu lòng. Đến quán ăn của Trương Vọng, Tử Nguyệt ra đón khách, khuôn mặt cô ấy lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ, nhưng vừa nhìn thấy Nhu Phong, nụ cười đó chợt tắt lịm. Tôi bước đến phía trước, nắm chặt tay cô ấy, sau đó cười giới thiệu với Nhu Phong : “Nhu Phong, đây là Tử Nguyệt”, rồi lại nói với Tử Nguyệt : “Cô ấy là Nhu Phong !”. Nhu Phong nhìn tôi và Tử Nguyệt tay trong tay nhau, ánh mắt cơ hồ trở nên lạnh nhạt, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường, cô ấy mỉm cười đưa tay ra : “Xin chào”. Tử Nguyệt cười, bắt tay Nhu Phong, thành thật nói : “Nhu Phong, chị thật xinh đẹp”. Nhu Phong cười cười, nói : “Cô cũng rất xinh”. Hai người đứng gần nhau, một người thì cử chỉ phóng khoáng thoải mái, cười tươi như hoa, vô cùng xinh đẹp, một người thì an nhiên, thanh tú trong trắng thuần khiết mộc mạc, mỗi người một vẻ. Tôi cười nói : “Được rồi, không cần khách sáo nữa, Tử Nguyệt, hôm nay anh mời Nhu Phong ăn cơm, em sắp xếp cho anh một bàn nhé”. Tử Nguyệt mỉm cười đáp lời : “Vâng ạ”, Thấy bóng lưng Tử Nguyệt đã đi xa, Nhu Phong quay lại nhìn thẳng tôi : “Hóa ra anh đã có bạn gái rồi”. Tôi nói : “Đúng vậy ! Anh chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, gìn giữ một thứ tình cảm bình lặng, mãi mãi đến già”. Nhu Phong chăm chú nhìn tôi, rất lâu, cúi đầu nói : “Em cũng có thể cho anh mà !”. Dù sao Nhu Phong cũng là con gái thành phố, cho nên rất mạnh dạn thổ lộ những suy nghĩ sâu trong đáy lòng mình, chỉ là không muốn bản thân sẽ lại tiếp tục cảm thấy hối tiếc. Có điều, trái tim tôi cũng chẳng thể chứa được nhiều như thế, tôi cười lắc đầu : “Nhu Phong, cảm ơn em !”. Nhu Phong không nói gì, Tử Nguyệt bước đến rồi dẫn chúng tôi vào một căn phòng nhỏ có vách ngăn, cười nói : “Chỗ này khá yên tĩnh, hy vọng hai người sẽ thích”. Đồ ăn đã được bày sẵn lên bàn, có vẻ Nhu Phong bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra, nhìn Tử Nguyệt cười gọi : “Cùng ngồi xuống đi !”. Tử Nguyệt vừa bê tách trà đến cho chúng tôi vừa lắc đầu cười nói : “Không cần đâu, tôi còn phải phụ giúp cha nữa, hai người nói chuyện đi nhé”, nói xong cô cầm thực đơn đi ra rồi tiện tay đóng cửa lại. Nhu Phong nhìn theo bóng của cô ấy, rất lâu rất lâu, rồi mới quay đầu lại nhìn tôi, trên mặt đã nở nụ cười rạng rỡ, nói : “Một cô gái rất hiểu lòng người khác !”. Tôi nhấp một ngụm trà, cười nói : “Đúng vậy”. Nhu Phong tỉnh quái nói tiếp : “Nhưng, từ mắt anh em có thể thấy, hình như anh không yêu cô ấy nhiều lắm”. Tôi bỗng kinh ngạc, hợp trà nóng vẫn ở đầu lưỡi bỗng rất, trong lúc hoảng loạn nuốt vội khiến cảm giác nóng bỏng lan xuống tận phế quản. Tôi cau mày, nhẹ nhàng nói : “Tình yêu không phải là chỉ nhìn là có thể thấy được”. “Vậy thì, chứng tỏ khả năng quan sát của em không tốt rồi ! Nhưng, khi cô ấy nhìn anh thì rõ ràng tình yêu lại hiển hiện trong mắt mà”. Đúng là một cô gái sắc sảo, tinh tế đã nói trúng tim đen của tôi. Phải chăng vì cô ấy làm phóng viên nên khả năng quan sát tinh tế nhạy cảm và lời nói mới sắc bén như thế! Tôi thừa nhận tình yêu mà tôi dành cho Tử Nguyệt không thể bằng tình yêu mà tôi đã dâng hiến cho Tiểu Nghiên, nhưng, Tiểu Nghiên đã là chuyện của quá khứ, còn Tử Nguyệt mới là người mà tôi sẽ yêu cả đời này. Tôi nhấp ngụm trà rồi cười nói : “Không phải, ngoài bạn gái đầu tiên của anh ra thì chưa có người nào anh yêu hơn Tử Nguyệt”. Nhu Phong cười : “Anh là người nặng tình !”. Tôi nói : “Có rất nhiều thứ lúc nào cũng ở trong suy nghĩ, cần có thời gian làm nó phai nhạt dần đi, thời gian đúng là một liều thuốc thần kỳ”. Nhu Phong nói : “Đúng vậy”. Tử Nguyệt lại bê đồ ăn đến, xếp những đĩa thức ăn gọn gàng trên bàn sau đó lại nhanh nhẹn rót trà cho chúng tôi, rồi mỉm cười với Nhu Phong nói : “Mời hai người, nếu cần gì cứ gọi em”, nói xong, đưa ánh mắt nhìn tôi rồi cô rời đi. Nhu Phong nhìn bàn đầy thức ăn, khói bốc nghi ngút, cười đùa nói : “Không biết hương vị ghen tuông trong này có nhiều không nhỉ?”. Tôi cười lớn nói : “Yên tâm đi, chẳng phải con gái đều là những người thâm sâu khó dò sao”. Nhu Phong ngẩng đầu nhìn tôi, rồi nở nụ cười an nhiên, nửa đùa nửa thật nói : “Cho dù không có nhiều vị ghen tuông đi nữa, em cũng không muốn nhận ra mùi vị đó”. Tôi cầm đũa nói : “Thôi được, em lại đùa anh rồi, đối với bạn bè như thế chẳng phải hơi nhẫn tâm sao?”. Nhu Phong cười “hì hì”, cũng cầm đũa lên, nói : “Rất tốt, hôm nay em thu hoạch được khá lớn đây, em rất có niềm tin vào bản thân mình”. Ăn xong cũng đã bảy giờ, Tử Nguyệt tiễn chúng tôi về, trong đêm gió mát vẻ đẹp của Tử Nguyệt càng thêm hoàn mỹ mà dịu dàng ấm áp. Về đến lán xe tại ủy ban, tôi dắt xe máy ra rồi nói với Nhu Phong : “Anh đưa em về”. Nhu Phong nói : “Vâng, chị gái nhất định cũng đang đợi em về ! Nếu không phải biết em ăn cơm cùng anh, không chừng cũng đại gọi điện cho em rồi”. Tôi để Nhu Phong ngồi ổn định sau xe, đội mũ bảo hiểm an toàn, khi làn khói phía sau ống xả còn chưa tan hết, chiếc xe đã lao thẳng vào trong đêm.

32. Chương 32

KHUÔN MẶT NHỘT NHẠT SAU LƯNG

Tiếng động cơ bình bịch trong đêm thanh vắng tĩnh mịch. Những vì sao lấp lánh trong đêm mùa thu, ánh trắng như xuyên qua đám mây mù trên trời cao tạo nên bóng hình lung linh mờ ảo treo lơ lửng giữa không trung. Làn hơi lạnh lẽo hòa trong gió thu cứ vẫn vít không dứt, cảm giác cơ thể Nhu Phong như ép chặt vào lưng tôi. Tôi ân cần hỏi : “Lạnh không?”. Nhu Phong nhẹ nhàng đáp : “Có! Nhưng không sao đâu, đoạn đường này cũng ngắn mà”. Tôi bảo : “Đi đường tắt nhé, không em sẽ lạnh chết đấy”.Nhu Phong cười ha ha nói : “Có đường tắt thì tất nhiên là nên đi rồi, lẽ nào anh lại muốn đi đường xa hơn hay sao?”. Tôi cười đáp : “Cũng đúng, vậy đi đường tắt”, quay đầu xe, đi thẳng về hướng thôn Viễn Vọng. Gió thổi vạt áo bay phấp phật, tiếng động cơ xe bình bịch như đâm thẳng vào tai. Đêm nay là một đêm an nhiên như vậy sao? Hay là, tôi lại sắp nhìn thấy thứ gì đó? Gần đến cổng thôn Viễn Vọng, tôi bỗng nhiên thấy hối hận, hôm nay đi cùng Nhu Phong, dù sao cô ấy cũng là một người con gái, tại sao lại chọn con đường này chứ? Đi đường này, rốt cuộc có gì không? Nếu hôm nay không có vấn đề gì bất thường xảy ra thì tốt, còn nếu có chuyện gì lại dọa cô ấy chết khiếp thật chẳng hay ho chút nào? Tôi nghĩ vậy nên cũng đi chậm lại. Nhu Phong thấy lạ liền hỏi: “Sao đi chậm vậy? hay là không nên đi đường này?”, cô ấy nghiêng đầu về phía trước, nói: “Lạ thật, đường vẫn vậy mà! Anh lạnh sao?”. Tôi đáp: “Không phải”. “Vậy đi nhanh đi, càng khuya trời càng lạnh đấy!” Tôi cười nói: “Nhu Phong, em dựa vào vai anh, chợp mắt một lát đi, đêm lạnh thế này, em hãy tưởng tượng đến cảnh mình đang mặc một chiếc áo khoác dày, ngồi xem ti vi ở trong nhà nhé”. Nhu Phong cười ha ha nói: “Thực ra anh thích hợp làm phóng viên hơn em nhiều đấy, ha ha, còn có thể làm bác sĩ tâm lý nữa, ngay cả việc em nên nghĩ gì anh cũng nghĩ hộ! Vậy anh cứ thôi miên em như thế đi, để em tưởng tượng đến cảnh em và anh cùng dùng bữa trong nhà hàng ẩm áp lộng lẫy, tràn ngập hương hoa, dưới ánh nến lung linh mờ ảo lãng mạn”, cô ấy cười đùa, “Nghĩ như thế, trong lòng thấy hạnh phúc chết đi được, dù tuyết có rơi cũng chẳng cảm thấy lạnh nữa”. Tôi hỏi lại: “Thôi miên là cái gì? Anh nhớ em vừa nhắc đến từ này, đây là thứ mà các bác sĩ dùng sao? Là từ chuyên môn trong y học à? Nếu có thể thôi miên một người, vậy sau khi thôi miên thì trong đầu người đó sẽ xuất hiện cảnh tượng nào đó, thần kỳ vậy sao?”. Nhu Phong cười nói: “Cũng không hẳn như thế, thôi miên cũng chẳng có gì thần kỳ cả, chỉ là không có nhiều người làm được mà thôi. Trong y học đương nhiên là có sử dụng đến nó, cái này em cũng không hiểu lắm. Chỉ là nghe nói những chuyện kỳ dị liên quan đến thôi miên, nên đem ra để trêu anh!”. Tôi ừ một tiếng, cũng cười trêu, nói: “Anh nghĩ là em biết, hóa ra là không, vậy thì em tự mình thôi miên mình đi, tưởng tượng đến chiếc áo khoác dày nhé!”. “Không cần phải như thế, ha ha.” Tôi cười: “Tùy em vậy, có điều nếu em càng nghĩ đến lạnh sẽ càng lạnh hơn đây! Anh bây giờ cũng chẳng có cách nào biến ra được một chiếc áo khoác dày, không thể giúp gì được em, chỉ có thể ở trước chắn gió cho em thôi”. “Chắn gió cho em?”, giọng của Nhu Phong bỗng trở nên ấm áp, dịu dàng: “Như thế thì tốt quá rồi”.Tôi chỉ thuận miệng nói vậy, không ngờ khi nghe thấy giọng ấm áp dịu dàng của Nhu Phong như vậy lại khiến lòng bất giác xao động, quay đầu lại nhìn, dưới ánh trăng sắc mặt cô ấy càng dịu dàng như nước mùa thu, ánh mắt cô ấy nhìn tôi lấp lánh ấm áp yêu thương. Tôi bỗng kinh hãi, vội trấn tĩnh. Tôi đang nghĩ cái gì thế này? Nhu Phong đột nhiên dang hai tay, ôm chặt eo tôi rồi nói về tình quái: “Như thế này em sẽ thấy ấm hơn một chút”. Lần đầu tiên bị một cô gái ôm chặt như thế cơ thể chợt cứng đờ. Nếu là Tử Nguyệt, cô ấy sẽ không mạnh dạn như thế, Tử Nguyệt là cô gái sống nội tâm và kín đáo, tình cảm đều giữ lại trong lòng. Kỳ lạ, tại sao tôi lại đi so sánh Tử Nguyệt và Nhu Phong chứ? Lẽ nào lòng tôi lúc này đang dao động, bắt đầu mờ mờ không xác định rõ ràng sao? Hay là tôi muốn thuyết phục bản thân mình điều gì đó? về mặt tình cảm, sao tôi có thể thay đổi, nghĩ về chuyện được mất như thế chứ? Ngẩng đầu nhìn mảnh đất hoang của thôn Viễn Vọng, đầu óc bắt đầu tỉnh táo dần trở lại, haizzz, giờ là lúc nào rồi mà tôi còn nghĩ những thứ này. Tôi nói với Nhu Phong: “Em ngồi cẩn thận nhé”. Chiếc xe lao thẳng về phía trước. Giọng của Nhu Phong từ phía sau truyền lại, cười ha ha nói: “Nam Bính, đây là đường tắt sao? Đường có vẻ rất dễ đi mà. Chỉ có điều giờ này rất yên tĩnh, cũng thuộc xã Tú Phong à, sao lại hoang vu hẻo lánh khiến người ta cảm thấy thê lương như vậy? Chẳng phải anh đã tiến hành xây dựng mở rộng được mấy thôn rồi sao? Lẽ nào anh bỏ quên thôn này?”. Tôi cười miễn cưỡng nói: “Đang có kế hoạch mở rộng, xã Tú Phong có rất nhiều thôn, nên phải làm từng thôn một!”, hai chùm sáng của đèn xe phía trước như hai cây kiếm sắc nhọn, lao thẳng vào màn đêm u tối băng lạnh. Gió vẫn thổi đám cỏ tranh “xào xạc, xào xạc”. “Ừ”, Nhu Phong thuận miệng nói, “Em cảm thấy chỗ này là lạ”. Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn, tôi hỏi: “Lạ thế nào?”. “Em thấy sự yên tĩnh của nơi này rất đáng sợ! Gió thổi lạnh băng, khiến toàn thân nổi hết cả da gà!”, Nhu Phong

nói rồi ôm chặt tôi hơn, sau đó gục mặt lên lưng tôi, hơi ấm của cô ấy như lan tỏa toàn cơ thể tôi. Tôi cười nhẹ đáp: “Đêm lạnh chính là như thế này đây, nếu gặp ngày tuyết rơi em sẽ phải mặc rất nhiều áo, không chỉ lông tay lông chân mà ngay cả tóc của em cũng dựng ngược lên đấy. Vì ở đây dân cư ít ỏi nên mới có cảm giác thê lương thế. Không sao đâu, cũng sắp đi qua đoạn đường này rồi”. Tôi chẳng biết đang an ủi Nhu Phong hay an ủi chính bản thân mình nữa. Trong vô thức tôi kéo ga thật nhanh hơn. Nhu Phong cười nói: “Anh thật khéo tưởng tượng, để em nghĩ xem, cảm giác tóc tai dựng đứng lên sẽ như thế nào nhé? Ha ha, chỉ khi xem phim kinh dị em mới có cảm giác như thế thôi. Anh nói vậy, em cũng thấy hình như tóc anh cũng đang dựng ngược lên kìa”. Tôi sững người, vốn muốn an ủi cô ấy một chút cũng là giảm bớt căng thẳng trong lòng, không ngờ lại thành ra thế: “Xem phim kinh dị, đó là những thứ người có học thức không tin, em lại tin sao?”. Nhu Phong cười ha ha nói: “Sao lại không tin?”. “Em là bác sĩ, nếu người khác biết được em tin chuyện đó, sẽ có người cười em đấy!”. Nhu Phong gian xảo nói: “Chỉ có anh cười em thôi”, cô ấy càng ôm chặt tôi hơn, nói: “Phim kinh dị dẫu sao cũng là tác phẩm điện ảnh của người ta, nhưng Nam Bính này, anh có tin trên đời này có ma không?”. Cơ thể tôi bỗng cứng đờ, vấn đề này lại được đưa ra, nếu mấy tháng trước chắc chắn tôi sẽ trả lời ngay nhưng còn bây giờ tôi chẳng thể nào nói được. Nhu Phong cười ha ha nói tiếp: “Hay thật đấy, em là bác sĩ mà lại hỏi anh câu hỏi chẳng có căn cứ gì cả, còn anh bị em hỏi như thế chẳng phải cũng là chuyện đáng cười sao?”. Hóa ra Nhu Phong cũng không tin nên cô ấy mới dám đi trong đêm khuya vắng như thế này, ở nơi hoang vu hẻo lánh như thế lại bàn đến chủ đề đó. Nhưng chủ đề này được đưa ra chính tại đây, bây giờ, với tôi mà nói, lại vô cùng kinh hoàng. Tôi cười cười không nói. Nhu Phong thấy vậy vội chuyển chủ đề, thuận miệng hỏi: “Anh hay đi đường này sao?”. “Cũng đi mấy lần.” “Sao em thấy hình như anh không thích đi đường này lắm?” “Đâu có, chẳng phải cũng đã đi rồi sao?”, đúng là Nhu Phong thật tinh tế, năng lực quan sát tốt, cảm giác như chuyện gì trong tim cũng hiện ra trước mắt cô ấy, nếu cô ấy biết nguyên nhân thì không rõ có còn cười đùa vui vẻ như thế nữa không. Cô ấy là bác sĩ, dù có cười những chuyện thế này nhưng trong lòng cũng hiểu rõ trên thế gian này nhất định không tồn tại thứ gì gọi là ma quỷ hết. Nhu Phong nói: “Anh thấy em nói nhiều quá phải không?”. Tôi cười cười đáp: “Sao lại thế chứ”. Đêm khuya tĩnh mịch thế này, nếu hai người không ai nói câu nào sẽ càng thấy sợ hãi. Chẳng biết Nhu Phong nói nhiều là để không lạnh hay là để đuổi nỗi sợ hãi đây, tôi cảm thấy cơ thể cô ấy ôm chặt vào người tôi như đang run lên. Tôi cười trên cô ấy: “Lạnh phải không, con gái lúc nào cũng quan niệm thời trang sẽ đánh tan thời tiết nên không chú ý lắm, hay để anh cởi áo khoác ngoài của anh cho em mặc”. “Không cần đâu, anh ngồi trước phải chịu gió tấp vào người rồi, nên lạnh hơn em nhiều! Với lại em cũng đâu có mỏng manh yếu đuối gì”, Nhu Phong kiên quyết nói. Tôi cười cười đáp, liếc nhìn qua chiếc gương chiếu hậu, chợt thấy một bóng đen mờ mờ trong gương, bất giác giật mình. Cố gắng nhìn kỹ, bỗng thẳng thốt giật mình, Nhu Phong đang ôm chặt tôi lúc này dẫu phải một thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp như hoa, lời tựa châu ngọc? Không phải là Nhu Phong vui vẻ hoạt bát, thẳng thắn hòa đồng nữa? Mà chỉ là một người toàn thân đen kịt, sắc mặt nhợt nhạt, trắng toát như tờ giấy, môi đỏ như nhuộm máu tươi, tóc tai xòa dài bù xù trên vai, ánh nhìn như phát ra luồng sáng âm u đầy âm khí, răng sắc nhọn trắng hếu. Đây, đây không phải là Nhu Phong, chắc chắn không phải là Nhu Phong! Tim đập “thình thịch thình thịch” loạn nhịp như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, chuyện gì thế này, người ngồi ở sau tôi chẳng phải là Nhu Phong sao? Nhu Phong xuống xe từ lúc nào? Còn cô ta lên xe lúc nào? Cô ta là ai? Nhu Phong đi đâu rồi? Cô ta đã làm gì Nhu Phong? Tôi phải làm gì đây? Không muốn nhìn vào gương chiếu hậu nữa, cảnh tượng kinh dị đó khiến đầu óc tôi trở nên trống rỗng, nhưng không thể chịu được, sự tò mò như trỗi dậy mạnh mẽ lại lên đưa mắt nhìn. Cô ta vẫn đang ngồi phía sau tôi, nếu không nhìn sao biết được cô ta sẽ làm gì? Tôi muốn biết, cô ta sẽ làm gì với tôi. Toàn bộ lông tơ trên cơ thể như đồng loạt dựng đứng lên, mồ hôi lạnh túa đầy trán, gió đêm vẫn không ngừng tấp vào mặt, vào người, cơ hồ như có luồng khí âm u lạnh lẽo quấn chặt lấy người khiến tôi không biết trên chỗ nào, chẳng biết tránh nơi đâu. Nếu giống lần trước, đến đúng đoạn rẽ trước mặt đột nhiên hiện ra một bóng hình, giơ một ngón tay ra trước mặt thì tôi còn cố gắng kiên trì, giữ vững bước chân của mình được, bởi dù sao cũng gặp chuyện này nhiều rồi và dẫu sao nó cũng đứng cách một đoạn. Nhưng, bây giờ, cô gái đó, lúc này đang ôm chặt bụng tôi, giọng nói của cô ta vẫn vang bên tai, hơi thở nhịp nhàng cũng như khắc tạc vào trí óc tôi, tôi đang nói chuyện với cô ta, cô ta dùng giọng của Nhu Phong nói chuyện với tôi. Giọng cô ta bỗng vang lên: “Anh đừng đi nhanh thế gió thổi vào người thế này, dễ bị ốm lắm đấy”, giọng này, ngữ điệu này vốn là của Nhu Phong nhưng người con gái ngồi phía sau sao toàn thân lại đen kịt, mặt trắng như tờ giấy, răng nanh dài sắc nhọn, nhợt nhạt âm u, cô ta là ai? Cô ta đã mượn cơ thể của Nhu Phong, hay Nhu Phong mượn miệng của cô ta? Nhu Phong là người, sao cô ấy có thể mượn miệng cô ta được? Vậy thì, phải chăng chính cô ta đã nhập vào Nhu Phong? Nhưng nó muốn tôi chú ý không để gió thổi vào người, là ý gì? Tại sao nó lại quan tâm tôi? Tôi bảo: “Được rồi, đi chậm một

chút”, giọng tôi bất giác trở nên run rẩy, chân nhấc phanh xe để giảm tốc độ. Nhất định cô ta không biết tôi đã nhìn thấy, không biết hình bóng của cô ta hiện rõ trong gương chiếu hậu cho nên mới điềm nhiên, ngồi cười sảng khoái thế. Rốt cuộc cô ta định làm gì tôi? Tôi phải làm gì đây? Áo lót đã ướt đầm, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng túa ra, chảy dài xuống cổ, gió thổi buốt thấu xương. Tôi hít thở một hơi dài, cố gắng trấn tĩnh lại. Là phúc hay là họa? Nếu là họa có trốn cũng không được, điều tôi quan tâm lúc này là: Nhu Phong đã đi đâu? Cô ta cười khì khì: “Lạnh phải không, còn nói người của em không ấm, chẳng phải anh cũng vậy sao, em còn nghe thấy cả tiếng trái tim anh đập nữa, “thình thịch thình thịch”, đập mạnh thế sao? Đừng để em hiểu lầm là anh đang động lòng với em đấy chứ!”. Hóa ra cô ta đã phát hiện ra, con người ở vào lúc kinh hãi nhất tim thường đập nhanh, ngay cả cô ta cũng nghe thấy tiếng trái tim tôi đập, không được, không được, tôi phải bình tĩnh lại, nhưng, làm sao tôi có thể bình tĩnh lại được? Tôi lại liếc mình liếc vào gương chiếu hậu, trong gương, cô ta vẫn mang bộ dạng kinh dị như thế, hốc mắt sâu hoắm tỏa ra thứ ánh sáng xanh âm u tựa ma trời ẩn mình trong núi sâu muôn trượng giữa đêm lạnh lẽo tối tăm, từng trận gió ào ào thổi tới buốt lạnh. Đôi môi nhuộm đầy máu tanh đang từ từ mở rộng, răng trắng nhon tựa như muốn chọc thẳng vào cơ thể mà cắn mà rút. Mồ hôi tuôn ra không ngừng, khắp cơ thể. Gió lạnh thổi tới khiến cơ thể càng thêm rét. không chịu đựng nổi nữa, cơ thể tôi bắt đầu run lên bần bật. Giọng nói xảo diệu của Nhu Phong lại vang lên: “Em đùa đấy, em biết trong lòng anh chỉ có Tử Nguyệt. Là thật, anh bị phong hàn hay sao mà run khiếp thế, em thấy, có lẽ em nên cởi áo ngoài ra cho anh mặc thì hơn. Để em cởi áo khoác hay là em ôm anh chặt hơn nhé!”, nói xong, cô ta càng ôm chặt hơn. Tim tôi như muốn vọt ra khỏi ngực, trống ngực đập thình thịch, tôi run run hỏi: “Cô, cô là ai?”. Giọng Nhu Phong mơ hồ vang vọng bên tai: “Sao thế, em đang nói chuyện với anh mà? Em là ai, anh không biết sao?”. Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, chỉ thấy khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt đó đang mỉm cười, lộ ra hàm răng rợn người, sau rồi cô ta đưa tay lên vai tôi. Tôi hét lớn, chiếc xe mất kiểm soát ngã nhào xuống đám cỏ tranh bên đường. Nỗi sợ hãi càng tăng lên gấp bội, có tiếng hét thất thanh: “Aaaaaa...”, rồi tôi ngất lịm đi.

33. Chương 33

CÂU HỎI KỲ LẠ

Tôi đang bị nhấn chìm trong một mớ hỗn độn và mơ hồ, không thể nào suy nghĩ cũng chẳng tài nào phán đoán được gì, cơ hồ bóng hình đó đang tồn tại trong đầu tôi, không ngừng hiện lên, lớn dần, nhất là ngón tay nhợt nhạt trắng bệch. Ngón tay đó càng ngày càng lớn, hiển hiện trước mặt tôi dường như có thể nhìn thấy từng mạch máu loằng ngoằng chạy dài trên đó. Tôi không còn biết mình đang ở đâu, chẳng rõ xung quanh tôi ngoài ngón tay ấy thì còn thứ gì khác nữa hay không. Ngón tay đó đã chiếm hết toàn bộ trí óc, suy nghĩ của tôi, nó cứ chạy vòng vòng trong đầu, vẩn vút, bám chặt, rồi lại thắt chặt hơn... Tôi hét lớn: “Mày muốn làm cái gì?”. Rồi chỉ nghe thấy một tràng cười mơ mơ hồ hồ, liên tiếp không ngừng, kinh hãi rùng mình, hỗn loạn bủa vây. Nụ cười đó lúc xa lúc gần, khi to khi nhỏ và sau đó là vô số những cái đầu xuất hiện trước mặt tôi, cười gằn độc ác, oán hận, đau thương chết chóc, máu me ngập ngựa, trai có, gái có... bám chặt lấy, cấu xé quần áo tôi, vỗ vào da thịt tôi, hơi lạnh từ cánh tay nhợt nhạt trên cơ thể họ như chích thẳng vào cơ thể, một luồng khí lạnh tràn ngập âm khí đang luồn lách vào xương tủy, bám chắc toàn thân tôi. Họ trừng mắt nhìn tôi, giống như nhìn một con chim nhỏ đang run rẩy sợ hãi nằm trên thớt chỉ cần một dao là tàn đời, ánh mắt tràn đầy thù hận và tàn nhẫn, coi thường, chế giễu, cả sự khinh rẽ lẫn tức tối. Giữa đám người đó, tôi thấy một bóng hình không đầu, nó duỗi thẳng một ngón tay ra trước mặt tôi, sau đó, bên tai tôi mơ hồ xuất hiện một giọng nói như vang lên từ động không đáy thê lương: “Chỉ một người trúng, chỉ một người trượt, tất cả đều trúng...”, đây chính là câu chuyện mà Tiểu Diệp đã kể, nó cũng biết câu chuyện này sao? Một ngón tay, tất cả, tất cả, Tiểu Vương là người đầu tiên, tôi là người thứ hai? Phải không? Phải không? Tôi chợt thấy Tiểu Vương, cậu ấy đứng ở một chỗ khá xa, tóc dựng ngược lên, nụ cười rùng rợn trên mặt, trừng mắt nhìn tôi, rồi chậm chậm vẫy tay, giọng băng lạnh đều đều gọi tôi: “Nam Bình, đến cùng tôi, cùng tôi...”. Tôi vội lao về phía Tiểu Vương, vừa chạy vừa nói: “Tiểu Vương, ai đã hại cậu? Ai hại cậu? Nói cho tôi biết, tôi sẽ báo thù giúp cậu!”. Rốt cuộc là ai đã hại chết Tiểu Vương? Nói cho tôi, nói cho tôi. Tôi dốc hết sức chạy, cố gắng níu giữ cậu ta lại nhưng dù có chạy thế nào, cậu ấy mỗi lúc một cách xa tôi hơn. Tôi thở hồng hộc, hét lên: “Tiểu Vương, nói cho tôi biết!”. Đất trời bỗng trở thành một khoảng mênh mông vô định, giọng nói của tôi được khuấy động trở về, từng tiếng từng tiếng vẫn cứ vang bên tai tôi: “Nói cho tôi biết”, trong khoảnh khắc âm thanh vọng lại này tôi nhìn thấy khuôn

mặt thờ ơ vô cảm của Tiểu Vương, cậu ta vẫn vẫy tay gọi tôi: “Nam Bính, đến cùng tôi, cùng tôi...” Bóng hình cậu ấy bị một luồng sáng mờ hồ xuất hiện trải dài rộng khắp, bàn tay kia cũng ở một độ cao chẳng thể nào nắm lại được nữa, cậu ấy vẫn vẫy tay, là giọng ngập tràn âm khí băng lạnh gọi tôi: “Nam Bính, Nam Bính, đến cùng tôi, cùng tôi...”. Tôi dừng lại thở dốc, biết dù có đuổi thể nào cũng không thể bắt được cậu ấy. Cậu ấy bảo tôi đi cùng cậu ấy, nhưng lại không để tôi tóm được, Tiểu Vương, cậu muốn nói gì với tôi? Cậu muốn nói gì với tôi? Chân đã mềm nhũn như bún, đám “người” kia lại lao đến, họ giơ tay, những móng tay dài sắc nhọn, dưới ánh trăng mờ ảo lại càng nhợt nhạt trắng bệch, những bàn tay vẩy bắn đầy bùn sặc đỏ tía, không phải bùn đỏ là máu, cả khuôn mặt nhuộm máu. Họ đứng đưa ống tay áo, nở nụ cười băng lạnh như tuyết trên môi, mắt phát ra luồng sáng chói đỏ như mắt quỷ. Tôi lùi lại từng bước, từng bước, đột nhiên cảm thấy có người ở phía sau túm chặt vạt áo, vội quay đầu lại nhìn, bất giác hét lên kinh hoàng, là một khuôn mặt trắng, răng nanh của cô ta trắng nhờn, như muốn nghiền nát từng bộ phận trên cơ thể tôi. Á vuốt ve cơ thể tôi, thì thầm nói: “Có thích không? Thấy thích chỗ nào?”, môi khẽ nhếch lên tựa như không thể nào kiềm chế được nữa, chỉ chưa tìm được chỗ trên cơ thể tôi mà cắm răng vào, môi ả ta như đang chảy ra từng giọt máu, giống như sắc máu đỏ tươi tàn nhẫn nơi sâu thẳm đáy mắt ả... Hồn phách bay biến lên không trung, chỉ chực tháo chạy khỏi nơi này, nhưng lại phát hiện xung quanh đám người kia đã bám đầy, không một kẻ hở, họ quấy chặt tôi, níu kéo, cười gian ác như muốn lột xác tôi... Tôi hét kinh hoàng: “Khôngggggg...”. Đúng lúc tôi không còn chút sức lực, sắp đổ sụp xuống, đột nhiên huyết nhân trung trên mũi bỗng nhói đau, cảm giác đau đớn xông thẳng vào trí óc khiến tôi dần định thần lại, suy nghĩ từ từ trở nên rõ ràng hơn. Dưới ánh trăng thanh lạnh tôi thấy ánh nhìn ám áp quan tâm của Nhu Phong, mái tóc dài sáng bóng dưới ánh trăng, ánh mắt lo lắng quan tâm nhưng không hề hoảng loạn. Thấy tôi mở trừng mắt như thế, cô ấy vui mừng nói: “Cuối cùng anh cũng tỉnh lại!”. Đưa mắt nhìn tứ phía, mới phát hiện mình đang nằm trên đất, chỗ này chẳng phải là nơi lần trước tôi, Tiểu Vương và Trường Hà đã gặp bóng người không đầu đó sao? Chẳng phải là nơi Trường Hà suýt chút nữa đã bóp cổ tôi chết nghẹt sao? Bóng hình không đầu đâu? Cả ngón tay đó nữa? Cả những ngón tay dài ngoằng và những ống tay áo ùn ùn kéo đến nữa? Khuôn mặt Tiểu Vương thờ ơ vô cảm? Không còn, không còn thứ gì nữa. Gió ùa tới thổi đám cỏ tranh “xào xạc xào xạc”, tâm trạng Nhu Phong đã trấn tĩnh trở lại, thần sắc cũng trở nên bình thường không còn vẻ căng thẳng nữa. Cô ấy không hề biết gì, từ đầu đến cuối những bóng hình đó chỉ có mình tôi nhìn thấy? Xe máy của tôi bị đổ sang một bên, tôi nhìn chiếc xe rồi cố nhớ lại chuyện trước đó, nghĩ xem trước đó mình đã nhìn thấy cái gì? Tâm trạng tôi bắt đầu lo lắng bất ổn, mồ hôi lạnh túa đầy trán ngưng kết thành từng giọt óng ánh. Nhu Phong đưa tay lau mồ hôi cho tôi, tôi thoáng kinh hãi vội xoay đầu. Nhu Phong nắm chặt tay trái tôi, nói: “Ngồi im”, bàn tay ấm áp của cô ấy khiến cảm giác của tôi dần trở nên chân thực, đúng vậy, giọng nói ấm áp dịu dàng như thế, cảm xúc chân thực như vậy, khuôn mặt rạng ngời như thế, đúng là Nhu Phong rồi. Lòng bàn tay Nhu Phong ướt sũng mồ hôi, cô ấy lo lắng nói: “Anh có đau ở đâu không?”, rồi lại tự trách: “Cũng tại em, sớm biết đường tắt khó đi thế này, em đã không cho anh đi. Nhưng em cũng không biết mà, em chỉ muốn đêm lạnh thế này có thể về sớm một chút!”. Tôi lắc đầu nói: “Không sao”, rồi ngồi dậy. Nhu Phong nắm chặt tay tôi, bàn tay mịn màng, mềm mại, ấm áp siết chặt tay tôi, cô ấy nhìn tôi, nói về quan tâm: “Em đã kiểm tra lại rồi, may mà anh đi chậm, nên không bị thương. Lạ thật, có chuyện gì vậy, em thấy đường phía trước cũng không có gì bất ổn mà, tại sao đột nhiên anh lại lao thẳng xe vào đám cỏ tranh bên đường vậy?”. Tôi nhìn ánh mắt rạng rỡ của Nhu Phong, bỗng có cảm giác mơ hồ, rồi dò hỏi: “Em vẫn luôn ngồi sau anh phải không?”. “Vâng!”, Nhu Phong dùng ánh mắt lạ lùng nhìn tôi: “Em không ngồi sau anh thì có thể ngồi ở đâu được chứ? Chẳng phải anh chở em sao? Anh không biết điều đó ư? Em còn luôn miệng nói chuyện với anh, hóa ra tâm hồn anh đang treo ngược cành cây!”. Tôi lắc đầu, mọi suy nghĩ trở nên hỗn loạn: “Không phải, chắc vì anh ngã nên thấy hơi đau đầu”. Tôi quay lại, nhìn Nhu Phong, ánh mắt rất điềm tĩnh, nhưng trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, cũng sắp tới tháng Mười Âm lịch rồi, tại sao đêm lạnh mà trán cô ấy lại có mồ hôi? Nhu Phong thấy tôi nhìn cô ấy vậy thì cười, rồi đưa tay lên vén lọn tóc trước trán, tiện tay lau mồ hôi, tôi nói về xin lỗi: “Em sợ phải không?” Như Phong cười nói: “Bị ngã một cú như thế mà anh không bị thương nên em cũng không sợ lắm! Em, em chỉ lo cho anh thôi!”. Trong lòng chợt thấy ấm áp, tôi cảm động nhìn cô ấy, nếu không phải cô ấy kịp thời nhấn vào huyết nhân trung có lẽ tôi vẫn còn bị đám “người” đó quấy chặt quấy nhiễu. Bước đến bên cạnh xe máy, tôi nói: “Tốt rồi, không sao đâu, lên xe đi, anh đưa em về”. Nhu Phong nhìn tôi, mơ hồ nói: “Anh đưa em về? Anh vừa bị hôn mê lâu như thế lại có thể lái xe được sao?”. Tôi cười: “Được mà, không sao đâu”. Nhu Phong hỏi dò: “Nam Bính, anh bị bệnh gì phải không?”. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại: “Sao em lại nói thế?”. Như Phong ngập ngừng một lát, lắc đầu nói: “Không có gì đâu, thấy anh ra nhiều mồ hôi như thế, em chỉ nhân tiện thì hỏi thôi!”. Lúc Nhu Phong ngồi lên xe, vẫn ôm chặt eo tôi, cảm giác cơ thể

cô ấy vẫn hơi run, mọi suy nghĩ trong đầu tôi cũng chẳng có cách nào bình tĩnh, yên lòng như trước được. Đưa Nhu Phong về cũng đã hơn mười giờ, nhớ lại lúc tôi bị hôn mê, may mà Nhu Phong là bác sĩ, ấn đúng vào huyệt nhân trung khiến tôi mau chóng tỉnh lại được. Tôi muốn trở về nhà nghỉ của ủy ban ngay trong đêm, Như Phong không cho, cô ấy bảo: “Sáng sớm mai hãy đi, tinh thần của anh vẫn chưa tốt lắm”. Tôi nói: “Không sao”. Trường Hà bảo: “Anh Nam Bính, nghỉ lại đây một đêm, không sao đâu, ngày mai tôi và anh cùng nhau đi làm”. Tôi khẳng khái đòi đi, Nhu Phong nhìn tôi lo lắng, nắm chặt tay Nhu Vân, ánh mắt tràn đầy lo âu. Nhu Vân nhìn Nhu Phong vẻ kỳ lạ, tuy có chút nghi ngờ, nhưng vẫn nói: “Anh Nam Bính, khuya rồi, hay là anh nghỉ lại đây đi”. Nhu Phong nói: “Ngày mai em phải dm anh nói chuyện, nôn anh dừng đi!”. Tôi có chút ngập ngừng, tuy tôi không phải là người nhát gan nhưng gặp phải chuyện kỳ quái như thế cũng khiến lòng tôi có chút không yên. Tôi không tài nào xác định được, nếu trong đêm tôi trở về tôi sẽ lại gặp phải thứ gì. Đối diện với ánh nhìn lo lắng của Nhu Phong như thế, lòng kiên định cũng chùng xuống, cô ấy thật lòng quan tâm đến tôi, sự quan tâm đó khiến tôi rất cảm động. Tôi ở lại làm khách nhà Trường Hà, giường rất ấm, đặt người xuống giường tôi lại không tài nào ngủ được. Cảm giác như mình đã nắm bắt được điều gì đó, cho rằng mình đã tìm ra được manh mối nào đó, nhưng hiện tại vấn đề ấy lại khiến đầu óc tôi rối tung rối mù lên hết cả. Trên thế gian này đúng là có ma sao? Khuôn mặt trắng toát nhợt nhạt rốt cuộc là ai? Bóng hình xuất hiện trong lúc tôi hôn mê, có cả Tiểu Vương, có thật là đã xuất hiện hay chỉ do tưởng tượng khi tôi bị hôn mê? Bóng hình không đầu, một ngón tay, tiếng cười trong điện thoại lúc nửa đêm, khuôn mặt trắng toát, nhợt nhạt phía sau, những thứ đó, là thật hay là ảo đây? Tôi nhìn lên đỉnh màn, nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra mấy ngày nay, từ đầu đến cuối rồi lại từ cuối lên đầu, nhưng vẫn không có manh mối nào. Tôi còn nhớ cha của Trương Viễn Dương nói về phong tục đó, thôn Viễn Vọng là nơi đám giặc cỏ giết người vô số từng đi qua, bóng hình không đầu, chẳng lẽ nó chính là những linh hồn bất hạnh, oán khí tích tụ năm đó không thể siêu thoát được? Dù đã gặp nhiều nhưng tôi vẫn không dám tin. Linh hồn xấu xa, hung ác, những từ này chỉ có trong tiểu thuyết kinh dị mới xuất hiện, trước đây tôi đã từng đọc nhưng cũng thấy buồn cười thôi. Nếu nói tôi tin những thứ đó không chừng tôi sẽ bị đưa vào nhà thương điên cũng nên. Căn nguyên, cái gì là căn? Cái gì là nguyên đây? Tôi nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, nhất định tôi phải tìm ra, trong đêm khuya thanh vắng tĩnh lặng tôi thầm động viên bản thân mình như thế.

34. Chương 34

TRỰC GIÁC CỦA PHỤ NỮ

Cả đêm đó tôi nghĩ đi nghĩ lại vấn đề này, mãi đến khuya mới mệt quá mà thiếp đi, tỉnh lại thì trời đã sáng. Nhớ lại đêm qua Nhu Phong bảo muốn nói chuyện với tôi, không biết cô ấy định nói chuyện gì.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy tiếng Nhu Phong gõ cửa bên ngoài, tôi hỏi: “Sớm thế này có chuyện gì không?”. Nhu Phong ngáp ngừng giây lát, nói: “Anh Nam Bính, anh ngủ thế nào?”. “Cũng ngon!” “Vâng!” Nhu Phong bỗng dừng lại, như đang lựa chọn từ để nói: “Anh bị bệnh gì phải không?”. “Đâu có, em nhìn anh thế này giống người mắc bệnh gì đó sao?” Nhu Phong có chút khó chịu nói: “Em là người học y, hiểu khá rõ về chuyện này, tinh thần của anh không tốt, đêm qua mồ hôi lạnh chảy ra không ngừng, cử chỉ có chút bất thường...”. Tôi sưng sốt: “Anh bất thường?”, rõ ràng tôi nhìn thấy người ngồi phía sau mình là một cô gái mặt trắng toát, nhợt nhạt lại vận trang phục màu đen, tôi không nói cho cô ấy vì lo cô ấy sợ hãi, có gì bất thường chứ? Nhu Phong nói: “Em nghĩ, có lẽ do anh quá mệt mỏi với công việc. Anh nhớ nghỉ ngơi thêm!”. Tôi gật đầu, lơ đãng nói: “Ừ”. Nhu Phong cười nói: “Chúng ta ra ngoài đi”. Tôi đáp: “Ừ”, đầu óc vẫn đang rối loạn, hy vọng có thể mượn làn gió tươi mát buổi sớm để có thể xua đi phần nào tâm trạng bất ổn trong lòng. Sáng sớm cuối thu, tuy hơi se lạnh nhưng không khí vô cùng tươi mát, sáng khoái. Từng lọn tóc trên vai Nhu Phong tung bay theo gió, cô ấy đưa mắt nhìn về xa xăm nói: “Anh Nam Bính, nghe anh kể em nói, anh vì phát triển kinh tế của xã Tú Phong nên đầu tư rất nhiều tâm sức, bây giờ mọi thứ cũng tạm ổn rồi, chỉ bằng để bản thân mình nghỉ ngơi một chút!”. Tôi ngạc nhiên nhìn cô ấy, rồi cười nói: “Nhu Phong, em nói linh tinh gì thế đừng quanh co như thế được không, anh thực sự chẳng thể nào biết được em đang nghĩ gì nữa!”. Nhu Phong quay lại nhìn tôi, bắt giắc mỉm cười: “Em đâu có vòng vo gì chứ, chẳng phải em đang quan tâm đến sức khỏe của anh sao? Đừng có lúc nào cũng ăn công việc, uống việc công như thế, bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể là điều rất cần thiết”, nhìn thấy nụ cười trong mắt tôi, cô ấy thoáng đỏ mặt: “Anh đừng có cười, em là bác sĩ, lời của bác sĩ đều dựa trên căn cứ khoa học cả đấy, nên

anh không thể không tin!”. Tôi cười nói: “Thôi được, được, anh biết rồi, cảm ơn em đã quan tâm, lời nói của em đều dựa trên căn cứ khoa học anh sao có thể không nghe theo được chứ?”. Rất nhanh Nhu Phong thu lại nụ cười, cơ hồ như đang suy nghĩ, lông mày khẽ chau lại, thần sắc hơi nặng nề. Chẳng biết vấn đề gì có thể chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ khiến cô ấy như thế. Chúng tôi lặng lẽ đứng trong gió, rất lâu sau Nhu Phong mới điềm nhiên cười nói: “Lúc ngủ anh thường nằm mơ phải không?”. Nhu Phong cười vẻ làm nũng nói: “Anh nói đi mà, chưa biết chừng em có thể giải quyết giúp anh đấy”. Tôi lắc đầu cười, ngay đến tôi còn chẳng biết việc vô căn cứ này là thực hay là giả thì sao có thể để cô ấy giải quyết được chứ. Chúng tôi đều học đại học, cao đẳng, được giáo dục rất đàng hoàng, chỉ sợ tôi nói ra sẽ khiến cô ấy cười thầm mà thôi. Việc này, vốn chỉ có ba người biết là tôi, Tiểu Vương và Trường Hà. Riêng Tiểu Vương qua đời rồi nên chỉ còn tôi và Trường Hà.

Gần đây tôi cũng chẳng có thời gian và tâm trí đâu để hỏi Trường Hà xem cậu ấy có còn bị những cơn ác mộng quấy nhiễu nữa hay không nhưng tóm gọn tất cả cũng chỉ vì ý nghĩ bốc đồng sau trận rượu đó. Sau khi Tiểu Vương chết, tuy chúng tôi ai nấy đều vô cùng hối hận nhưng tất cả đã muộn. Tôi chỉ có thể thay đổi thái độ của mình để đối diện với mọi chuyện mà thôi, cho dù cũng chẳng thể nào giải quyết được triệt để. Cách này khá tiêu cực, nhưng, ngoài nó ra, chẳng còn phương án nào khác, không thể ngày nào cũng bỏ công bỏ việc để đi kiếm tìm bóng hình chẳng biết khi nào xuất hiện, khi nào mất đi. Chúng tôi đi được một đoạn thì thấy chú Lý đội khăn trên đầu, đang trở về. Người dân trong thôn ai nấy đều vô cùng chăm chỉ, sáng sớm như vậy chúng tôi vừa mới ra khỏi giường một lát, thế mà ông đã đi ra ngoài trở về rồi. Tôi cười với Nhu Phong nói: “Bên ngoài lạnh lắm, hay là em về trước đi, để anh và chú Lý nói chuyện một lát. Lần trước chú Lý có cho anh một ít thuốc để mẹ anh trị phong thấp, anh vẫn chưa cảm ơn chú ấy”. Nhu Phong cười nói: “Cũng được, em về trước giúp chị làm cơm!”, cô ấy nói xong liền quay người trở về. Hòa trong làn gió sớm tinh mơ, hình bóng cô ấy thật hoàn mỹ, giống như dáng vẻ rạng rỡ, xinh đẹp của Nhu Vân khi đứng trên bục tuyên dương nhận phần thưởng dành cho giáo viên ưu tú có nhiều thành tích trong giảng dạy và công tác. Vẻ đẹp hoàn mỹ đó bị Trường Hà cất giữ rất cẩn thận, bây giờ nhớ lại, thật chẳng thể nào quên được thời khắc huy hoàng lúc đó. Tôi thu ánh nhìn lại rồi hướng về phía chú Lý. Trở về Ủy ban, một ngày mới bắt đầu là lại có thêm kế hoạch mới, công việc lúc nào cũng bận rộn, khi bận thì mọi chuyện vất vãng linh tinh tôi đều không để ý. Buổi trưa, sau khi tan ca, đến chỗ Tử Nguyệt ăn trưa. Vẫn là căn phòng nhỏ hôm qua nhưng hôm nay Tử Nguyệt cùng ăn với tôi. Tử Nguyệt cười vui vẻ sáng khoái, nhẹ nhàng nói: “Cái chị Nhu Phong đấy đi rồi à?”, thấy tôi gật đầu, cô ấy nói tiếp: “Nhu Phong thật đẹp, rất có khí chất, vừa nhìn thấy chị ấy em thấy xấu hổ vô cùng. Chị ấy là người thành phố phải không à?”.

Tôi đáp: “Đúng vậy!”, rồi cười mỉm khẽ nhéo chiếc mũi nhọn thon dài của Tử Nguyệt: “Mỗi người có một vẻ đẹp riêng, không ai giống ai, tại sao em phải tự thấy hổ thẹn chứ?”. “Nhưng, chị ấy thích anh!” Xem ra trực giác của phụ nữ vô cùng nhạy bén, làm sao Tử Nguyệt có thể biết được? Từ ánh mắt của Nhu Phong ư? Từ lời nói của cô ấy sao? Tôi bèn cười trêu Tử Nguyệt: “Vậy sao em còn sắp xếp cho anh một chỗ yên tĩnh như thế, lại còn không ngồi cùng anh nữa! Em không sợ trong hoàn cảnh tốt vậy, anh sẽ đứng núi này mà trông núi nọ sao?”. Tử Nguyệt cười dịu dàng nói: “Em tin anh!”, cô ấy nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời, sự ấm áp đầy ấp trong mắt. Trái tim tôi bỗng rung động, cảm giác này chẳng phải là cảm giác mà lúc nào tôi cũng mong ngóng hay sao? Đôi mắt rạng rỡ luôn chăm chú, trầm lặng nhìn ngắm, quan tâm, yêu thương, một lòng một dạ với tôi. Dù gặp phải chuyện gì, trải qua sóng gió gì, đều không rời xa, không lìa bỏ, không nghi ngờ, không lo sợ. Tôi dang tay ôm chặt Tử Nguyệt vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Tử Nguyệt, em cũng rất đẹp!”. Tử Nguyệt cười thẹn thùng, tuy là một người khá hoạt bát nhưng trước mỗi hành động vô cùng thân thiết của tôi khuôn mặt cô ấy bao giờ cũng thoáng phớt hồng. Tử Nguyệt cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Em gái em còn xinh hơn!”. “Em gái em? Chẳng phải em luôn sống cùng với cha em sao? Sao anh chưa từng gặp em gái em? Cô ấy đang học sao?”, tôi bất giác hỏi về kỳ lạ. Từ khi tôi được điều đến công tác tại xã này, lúc nào cũng chỉ thấy hai cha con Trương Vọng và Tử Nguyệt, tại sao chưa từng nghe nói cô ấy có em gái? Thậm chí đến cả mẹ cô ấy tôi cũng chưa từng nghe đến, xem ra, sự quan tâm của tôi đối với cô ấy quá ít ỏi. Tử Nguyệt khẽ thở dài, khuôn mặt vốn vui vẻ thoáng mái đỏ ánh lên vẻ thương cảm, cô ấy nói: “Hồi em một tuổi, bố mẹ em ly hôn, lúc nào em cũng ở bên cạnh bố, vì sợ dì hai đối xử không tốt với em, nên bố không tái hôn. Em gái là em cùng mẹ khác cha với em”. Từ trước tới nay tôi chưa từng nghe Tử Nguyệt kể chuyện gia đình mình, không ngờ cô ấy lại lớn lên trong một hoàn cảnh như vậy. Khi Tử Nguyệt nhắc đến từ “mẹ”, tôi chợt thấy ánh mắt cô ấy ánh lên sự đau khổ, cha mẹ ly dị nhất định là nỗi đau mà cô ấy âm thầm chịu đựng, nó được cất giữ nơi sâu thẳm trong trái tim không để gì để lộ ra trước mặt người khác, nhưng lúc này đây, nó lại được mở ra. Tình cảm của người lớn tan vỡ, vô hình đã mang lại gánh nặng cho con trẻ,

dù vật chất có đủ đầy đến thế nào đều không có cách gì bù đắp được. Sự tổn thương đó, có thể vĩnh viễn chẳng thể xóa nhòa. Nhìn ánh mắt của Tử Nguyệt, trái tim tôi chợt thương cảm. Tử Nguyệt nói: “Em ấy rất thông minh, đáng yêu và xinh đẹp”. Tôi những muốn xua đuổi nỗi thương cảm, sự tổn thương này khỏi bầu không khí, liền cười nói: “Vây em gái em nhất định có rất nhiều chàng trai theo đuổi phải không?”. Tử Nguyệt thờ dãi: “Thực ra em gái em rất hạnh phúc! Nó thi đỗ đại học, được cha mẹ vô cùng yêu thương, còn có một người bạn trai yêu nó hết lòng...”. Vốn muốn Tử Nguyệt vui hơn một chút, không ngờ lại biến khéo thành vụng, Tử Nguyệt từ nhỏ đã không nhận được sự yêu thương của mẹ, bây giờ tôi muốn làm cho cô ấy hạnh phúc như em gái của cô ấy, không để cô ấy cô đcm không nơi nương tựa như hồi nhỏ. Tôi không biết nên khuyên cô ấy thế nào, chỉ biết ôm chặt cô ấy trong lòng. Khóe mắt hoe đỏ, dựa đầu vào vai tôi, Tử Nguyệt nói: “Em gái em từ nhỏ đã ước mơ trở thành một giáo viên làng...”. Trái tim tôi chợt xao động, hỏi: “Em gái em tên là gì?”. “Tên là Tiểu Nghiênn!”.

35. Chương 35

VỖ CỐC

Tôi từng người, Tiểu Nghiênn, Tiểu Nghiênn, tên gọi này hiện lên vô số lần trong trí óc tôi, cái tên này khiến tôi vừa yêu vừa hận, cái tên này đã quấy nhiễu giày vò cuộc sống của tôi mấy năm qua... Tôi rất muốn hỏi về cô ấy, muốn biết rất nhiều điều, từng chuyện, từng chuyện của Tiểu Nghiênn sau khi chia tay, có đúng cô ấy lấy một người đàn ông khác để được ở lại thành phố không? Liệu cô ấy có được tận hưởng niềm hạnh phúc mà cô ấy hằng mong muốn không? Tiểu Nghiênn cự tuyệt, lìa xa tôi như thế, liệu cô ấy có được những thứ mà bản thân cô ấy muốn hay không? Nhưng, lúc này chỉ cần tôi nói ra một từ thôi sẽ làm tổn thương đến người con gái trong lòng tôi, tôi sẽ giữ thật chặt Tử Nguyệt, giống như giữ chặt tất cả hạnh phúc của bản thân mình, tôi tự nhủ, phải biết trân trọng, không phải Tiểu Nghiênn mà là Tử Nguyệt, tôi không thể hỏi, không nên hỏi nữa. những chuyện đã qua hãy để nó trôi đi như mây bay gió thoảng, Tiểu Nghiênn, dù trước em đã trở thành một dấu son in sâu trong trái tim anh nhưng bây giờ anh cũng không muốn nghe bất kỳ tin tức nào liên quan đến em nữa. Tôi nói : “Tử Nguyệt, chúng ta ra ngoài đi dạo được không?”. Tử Nguyệt nở nụ cười ngẩn lẹ nói : “Vâng, ra ngoài đi, quên chuyện đau lòng đó đi. Mỗi người chúng ta đều phải sống thật vui vẻ, đúng không nào?”. Tôi ôm chặt Tử Nguyệt vào lòng, dịu dàng nói : “Đúng vậy”. Hai ngày sau, bài của Nhu Phong được đăng ở vị trí bắt mắt nhất trên tờ báo của thành phố với dòng chữ rất lớn : Tầm gương điển hình trong việc phát triển kinh tế nông thôn. Sự phát triển từng chút, từng chút của xã Tú Phong bốn năm nay, Nhu Phong chỉ cần nửa tiếng phỏng vấn lại đưa chủ đề lên một bình diện mới, cô ấy tìm đâu ra những tư liệu này? Nhưng có lẽ cô ấy viết hơi quá về tôi. Tôi đến xã Tú Phong, làm việc quên mình, nỗ lực vận động phát triển kinh tế xã Tú Phong, chỉ là vì, đây là quê hương của Tiểu Nghiênn, đúng vậy, xã Tú Phong, chính là quê hương của Tiểu Nghiênn, miền quê mà cô ấy chê nghèo khổ, không muốn quay trở về... Khi Trường Hà tươi cười đưa tờ báo cho, tôi chỉ cười hờ hững rồi đặt lên bàn. Tôi không muốn ngồi đó mà ca công tụng đức, cũng chẳng muốn tiếng tăm của mình vang vọng gì cho cam, tất cả sự nỗ lực trong bốn năm vừa qua, tôi cho đó là lễ truy điệu tình yêu đầu không bệnh mà chết của mình. Tiểu Diệp hào hứng nói : “Chủ tịch, bài báo này viết hay thật, Nhu Phong đúng là em vợ của Chủ tịch Lý có khác, thật lợi hại, em tốt nghiệp khoa Văn nhưng cũng chẳng thể viết hay được như thế. Chủ tịch là người nổi tiếng rồi. Thế này á, tất cả quan chức các cấp trong thành phố đâu đâu cũng sẽ biết năng lực và thành tích của anh, sau này, con đường thăng tiến của anh cũng thuận lợi rồi ! Không chừng, mấy ngày nữa anh lại được thăng chức cũng nên, được điều đến làm việc tại thành phố. Đến lúc ấy đừng quên chúng em đấy nhé !”. Tôi nhìn bộ dạng hưng phấn của Tiểu Diệp mà thoáng đỏ mặt, nụ cười mím nở trên môi, cô ấy vui như thế là vì nhờ bài báo này mà tôi được nổi tiếng, được nhiều người biết tới sao? Trương Viễn Dương ngồi bên cạnh cười : “Tiểu Diệp, nhất định là em không biết rồi, Chủ tịch của chúng ta không cầu danh chẳng màng lợi, chứ nếu Chủ tịch muốn thì đã sớm chuyển đến làm việc tại chính quyền thành phố rồi”. Tôi thu ánh nhìn lại, quét qua tờ báo rồi nói : “Là chuyện cũ của ba năm trước rồi, Tiểu Trương, cậu đừng lôi ra làm gì”. Trương Viễn Dương cười nói : “Anh dùng thân phận của bậc tiền bối, kể cho Tiểu Diệp nghe về sự tích huy hoàng rạng rỡ của Chủ tịch chúng ta”. Tiểu Diệp bĩu môi cười nói : “Hay lắm đấy, còn bậc tiền bối nữa”. - Tôi cười, đang định nói thì điện thoại đổ chuông. Tôi vội nhấc máy, liền nghe thấy giọng của Phương Minh vọng lại trong ống nghe, cậu ta reu : “Cậu được đấy, không ngờ trong vòng có bốn năm mà làm được nhiều việc như thế, không đơn giản, thật không đơn giản chút nào !”. Tiểu

Diệp đặt đồng công văn lên bàn rồi cùng với Trương Viễn Dương đi ra ngoài. “Bốn năm cũng phải làm được chút việc gì đó chứ, nếu không nhà nước nuôi tốn cơm tốn gạo sao”, tôi tiện tay với tờ báo rồi thuận miệng trả lời. Phương Minh cười nói : “Hèn chi cậu bám xă Tú Phong chắc thế không chịu chuyển đi, hóa ra làm được công trạng to lớn thế này nên không muốn người khác hưởng phải không?”. “Nghe giọng cậu, cứ như tớ không rời khỏi xă Tú Phong là sợ người ta cướp mất công lao không bằng. Chuyện nhỏ đó thì có gì đâu, làm quan tất nhiên phải làm vì nhân dân trăm họ chứ. Nhu Phong phải nộp bài nên mới lấy tớ mà bêu lên mặt báo đấy chứ!” Phương Minh cười nói : “Xì, khiêm tốn vừa thôi, tớ cũng đang mong có người bêu tớ lên mặt báo đấy nhưng chẳng có thứ gì để khoe cả, chán thế !”。“Cậu mới đến, công việc mới bắt đầu, một hai năm sau làm được nhiều việc, công trạng to lớn kiểu gì sau này chả có cơ hội được nổi tiếng!”, tôi nói đùa. Phương Minh cười : “Ừ. à, Nam Bính này, tớ và Lâm Yến thực lòng rất muốn uống canh bí đao của cậu và Nhu Phong đấy, người ta đối với cậu tốt như thế, cậu cũng nên tiến tới đi”. Tôi vội vã đáp lời : “Thôi nhé, Phương Minh, đang là giờ làm việc nên vấn đề riêng tư của tớ, chúng ta sẽ bàn bạc sau được chứ?”. Phương Minh cười ha ha nói : “Được, sao tớ cảm thấy mỗi lần nhắc đến chuyện này, giống như cậu sợ bị bán đi không bằng”, cậu ta nói tiếp, “tình hình xây dựng mở rộng thôn Thanh Tuyền ở xă các cậu thế nào rồi? Khoản tiền bốn mươi vạn đã đến, lên kế hoạch cụ thể chưa? Có đủ không? Có cần tớ cấp thêm không?”. Tôi cười nói : “Hiếm khi được Chủ tịch thành phố quan tâm đến việc xây dựng thôn nhỏ ở xă như thế nhưng là bốn mươi vạn chứ có đến bốn mươi tệ cũng có thể làm được vài chuyện. Việc phát triển ột thôn thì bốn mươi vạn là đủ, sau này nếu mở rộng xây dựng thôn khác, sẽ lại bàn bạc với cậu sau”. Phương Minh nói : “Cũng được, cậu bận hử, giờ chúng ta cách nhau cũng chẳng xa xôi gì mấy, có thời gian thì gặp nhau, cuộc sống hồi đại học thoáng chốc đã qua mấy năm rồi nhưng cũng đọng lại dư vị”. Loáng một cái đã là quá khứ, há chỉ có cuộc sống hồi đại học thôi sao? Còn tuổi thanh xuân của tôi, còn tình yêu đầu bồng chốc biến mất của tôi. Tôi khẽ lắc lắc đầu, những cảm xúc đa sầu đa cảm cơ hồ lại bắt đầu trỗi dậy, đây không phải là tính cách của tôi. Âm thanh vồn vã truyền đến trong điện thoại, cái cậu Phương Minh này, tôi lắc lắc đầu, buông điện thoại xuống. Chuyện đêm qua lại hiện lên trong trí não. Lạ thật, nếu lúc ấy Nhu Phong luôn ngồi sau lưng tôi, vậy người con gái với khuôn mặt nhợt nhạt trắng bệch mà tôi nhìn thấy kia là ai? Chẳng lẽ tôi hoa mắt sao? Nhưng tôi đâu có nhìn bằng một mắt, rõ ràng nhìn ở khoảng cách gần như thế, lẽ nào là tôi nhầm lẫn sao? Nhưng, nếu có hiện tượng kỳ lạ như thế xảy ra, tại sao Nhu Phong lại bình tĩnh và điềm nhiên như vậy? Cô ấy là con gái, lẽ nào không sợ sao? Là do tôi quá mệt sao? Hay chỉ có mình tôi mới có thể nhìn thấy bóng hình đó? Trước khi chết Tiểu Vương có nói : “Đêm nào nằm ngủ tôi cũng mơ thấy ác mộng, trong mỗi giấc mơ đều gặp một bóng hình không đầu, anh bảo nó không có đầu đúng không? Nhưng tôi luôn cảm thấy nó dùng đôi mắt băng lạnh độc ác nhìn tôi chằm chằm, khiến toàn thân toát lạnh, cảm giác giống như băng tuyết lạnh giá từ trên trời cao rớt xuống người vậy. Bóng hình đó có khi đứng ở ngoài cửa sổ, có khi lại bên cạnh bàn, có lúc lại đứng trước giường. Lúc nào cũng duỗi một cánh tay ra, ngón tay nhợt nhạt trắng bệch duỗi thẳng đến trước mặt tôi rồi lại không nhìn thấy nữa, có khi lại là một bàn tay đen ngòm, gắng sức bóp chặt lấy cổ tôi, tôi cự quật đến khi không cảm thấy áp lực đè nén nữa, mới đột nhiên tỉnh dậy, sau đó trước mặt cũng chẳng có gì, có khi lại là một tràng cười khiến người ta lạnh toát sống lưng nhưng khi chăm chú nghe kỹ thì lại chẳng nghe thấy gì. Mấy ngày nay, tôi thực sự cũng không hiểu rốt cuộc tôi đang nhìn thấy thứ gì nữa, hay tất cả chỉ là nằm mơ”. Lúc đầu tình trạng của tôi cũng như vậy, lẽ nào tôi và Tiểu Vương cùng lạc vào một giấc mộng giống nhau. Lẽ nào tôi cũng chỉ nằm mơ một giấc mơ dài sao? Không phải, tất nhiên là không phải. Hay là, nó đang tiếp tục hành động và mục tiêu tiếp theo chính là tôi? Trường Hà từng nói cậu ấy chủ động thực hiện một vài việc, sau đó thì không còn thấy những tình huống tương tự nữa, tôi không tiện hỏi cậu ấy về chuyện này, tinh thần của cậu ấy mấy ngày nay rất tốt, phải chăng chỉ có mình tôi bị cơn ác mộng đó quấy nhiễu, giày vò? Là ác mộng sao ? Hai lần đến nhà Trương Thanh Dương đều không gặp, có lẽ tôi nên đến một lần nữa. Nếu không thể hiểu rõ nguyên nhân tôi sẽ chẳng thể giải quyết dứt điểm được, mà nếu không giải quyết dứt điểm tôi cũng không thể biết tình trạng của đêm hôm trước còn xuất hiện bao nhiêu lần nữa. Nếu không phải lúc đó tôi đã giảm tốc độ, bãi đất hoang đó lại có rất nhiều cỏ tranh thì cũng chẳng biết tôi có còn ngồi đây mà nghĩ vẩn vơ như thế nữa không? Nghĩ đến đây bất giác tôi thấy áy náy với Nhu Phong quá, lúc đó tâm trạng hỗn loạn cũng chẳng hỏi xem cô ấy có bị thương chỗ nào hay không. Cô ấy đâu có biết chuyện gì, nhưng tại bị tôi làm liên lụy thế. Tôi liền gọi điện thoại đến bệnh viện của Nhu Phong, sau hai hồi chuông liền có người nhắc máy, giọng mềm mại dịu dàng, vô cùng quen thuộc được truyền đến trong ống nghe : “Là anh Nam Bính à?”. Hóa ra là Lâm Yến, tôi nói với Lâm Yến mấy câu, Nhu Phong liền nghe điện thoại, còn chưa kịp nói gì đại nghe thấy giọng áy náy day dứt của cô ấy vang lên : “Thật ngại quá, lát nữa em có ca phẫu thuật, phẫu thuật xong cho em sẽ gọi lại cho anh nhé”, Tôi bỗng bật cười với chiếc điện thoại, cuộc

gọi nào hôm nay cũng bị đối phương cúp trước cả. Có lẽ do tôi gọi điện thoại mà thực ra chẳng có chuyện gì quan trọng, cũng chỉ hỏi thăm một tiếng thôi. Gác điện thoại tôi lại vui đầu vào đồng công văn giấy tờ trước mặt, thầm hạ quyết tâm buổi chiều hôm nay nhất định sẽ giải quyết xong để sau khi tan ca có thể đến thôn Thanh Thúy một chuyến. Lần này, chắc chắn phải đợi bằng được Trương Thanh Dương. Tất cả mọi chuyện mấy ngày trời tích tụ lại trong tim sắp chất thành núi rồi, nếu không giải tỏa được thì chẳng có cách nào làm việc bình thường. Tôi đứng lên đi rót nước vào ấm trà, chợt thấy làn khói nóng bốc ra mờ mịt vẩn vút lượn vòng, thoát phân tán rồi lại tích tụ sau đó từ từ ngưng đọng thành một bóng hình, bóng hình đó títt mờ mờ ảo ảo đến rõ nét mồn một, hướng thẳng đến tôi mà cười dữ tợn. Tôi càng nhìn thấy càng sợ hãi, đây chẳng phải là Tiểu Vương thì là ai? Nụ cười của Tiểu Vương rạng rỡ như ánh sáng mặt trời, tại sao cậu ta lại cười như thế với tôi? Lẽ nào không phải Tiểu Vương mà là nó! Nó lại đến rồi? Lẽ nào tôi chính là người tiếp theo! Sự hồi hộp lo lắng mơ hồ quán chặt tim tôi, tinh thần hoảng hốt, bàn tay vô tình quơ làm chiếc cốc trên bàn rơi xuống đất, “choang” một tiếng vang lên rõ ràng. Âm thanh đó khiến tôi định thần lại, chăm chú nhìn kỹ, trước mặt không còn gì cả. Mở cửa, thấy Tiểu Diệp đang tiến thẳng đến. Cô ấy nhìn thấy chiếc cốc vỡ trên sàn rồi lại đưa mắt liếc sang tôi đang sững sờ đứng đó vội chạy đến phía trước, cầm ngón tay đang đổ lên vì bóng của tôi mà áp miệng gần thối mạnh, vừa thối vừa nói : “Có đau không? Không có chuyện gì chứ Chủ tịch?”. Thấy ánh mắt quan tâm của Tiểu Diệp, tôi cảm giác như mình đại viễn du đến một nơi xa xôi, không chân thực, khuôn mặt đó là của Tiểu Diệp sao? Hay là Tử Nguyệt, hay vốn chẳng có người nào. Tôi chậm chậm duỗi tay ra, gắng tìm một thứ gì đó chân thực. Bàn tay tôi chạm lên mặt cô ấy, làn da mịn màng mềm mại, hơi nóng trên tay như lan tỏa, xoa xoa đôi gò má đang ửng hồng, lại từ từ đưa lên trán rồi vòng xuống, nâng cằm cô ấy lên. Xúc cảm chân thực nhất định không phải là mơ hồ viễn du. Khóe môi Tiểu Diệp khẽ mấp máy, giống như đóa anh đào chớm nở làm mê đắm lòng người, khuôn mặt ấy có gì? Tôi tiến gần về phía trước, ôi, anh đào, quả anh đào, Tiểu Nghiên rất thích ăn loại quả này. Mọi suy nghĩ dường như đều đã trở về, thấy ánh nhìn kinh ngạc của Tiểu Diệp, tay tôi đang từ từ nâng khuôn mặt của cô ấy lên, mặt tôi cũng đã tiến sát lại gần, chỉ còn một chút thôi, môi chúng tôi sẽ chạm nhau. Tôi vội vã buông tay, lùi về sau một bước, hoảng loạn nói : “Xin lỗi, Tiểu Diệp, xin lỗi...”. Trong giây lát Tiểu Diệp thoáng sững sờ, khuôn mặt đã đỏ gay lúc nào chẳng rõ, cô ấy nhìn tôi, từ từ cúi xuống, nhặt những mảnh cốc vỡ trên sàn, tôi cũng quỳ xuống nói : “Để anh!”, đưa tay ra nhặt chẳng may lại chạm đúng tay Tiểu Diệp, mặt cô ấy càng đỏ, tôi bỗng lúng túng không biết nên làm gì tiếp theo. Tiểu Diệp thu dọn xong, khuôn mặt phớt hồng cùng ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn tôi nói : “Chủ Tịch, anh nên nghỉ ngơi chút đi, em ra ngoài!”. Ngồi lại bàn làm việc, tôi đưa tay ôm đầu. Chuyện vừa rồi, rốt cuộc tôi làm sao vậy? Là do cơn ác mộng đó nên tôi không làm chủ được mình? Là vì tôi phải đối mặt với tất cả những chuyện đó khiến tâm trạng tôi trở nên hoảng hốt? Đây là con người tôi sao?

36. Chương 36

LẠI ĐẾN NHÀ TRƯỞNG THANH DƯƠNG

Sau khi tan ca, tôi vẫn chưa rời khỏi văn phòng ngay. Trường Hà gõ cửa bước vào, từ đồng báo cáo dày sụ tôi ngẩng đầu, cười nói : “Không phải hết giờ làm rồi sao vẫn chưa về ư?”. Trường Hà nói : “Tôi đang chuẩn bị về đây”. Tôi ngẩng lên nhìn vào mắt cậu ấy nói : “Trường Hà, tôi nhìn thấy Tiểu Vương!”. Trường Hà há hốc mồm kinh ngạc, dòng ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn tôi bất giác nói : “Tiểu, Tiểu Vương, cậu ấy, sao anh lại nhìn thấy cậu ấy”. Tôi cười cười nói : “Mấy đêm trước, tôi nhìn thấy cậu ấy, ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ vậy. Đúng rồi, Trường Hà, cậu còn mơ thấy ác mộng nữa không?”. Trường Hà mỉm cười, đưa tay lên cổ kéo ra một sợi dây màu đỏ, trên sợi dây đó có một vật hình tam giác nhỏ nhỏ, cậu ấy cười bí hiểm nói : “Mấy ngày nay cũng giảm nhiều rồi, anh xem, chính là nhờ bùa hộ thân này đây, thứ gì cũng không dám đến gần nữa”. Tôi đến gần xem, hóa ra là một tấm bùa nhỏ màu đỏ mà Tiểu Vương đã từng dập đầu một ngàn lần mới cầu được, tôi cười cười, nói : “Linh nghiệm vậy ư?”. Trường Hà nói : “Tất nhiên, chuyện này, nói ra đúng là có chút kỳ quái, tôi vốn cũng chẳng tin, sau này do Nhu Vân lo lắng nên bắt tôi phải đeo vào, không ngờ linh thật, sau mấy hôm đeo thì không còn chuyện gì nữa. Nam Bính, không phải anh vẫn mơ thấy ác mộng đấy chứ?”. Tôi cười cười, thuận miệng nói : “Không sao, thỉnh thoảng thôi. Tiểu Vương cũng cho tôi một cái nhưng tôi không đeo, có lẽ lát về nhà cũng phải đeo lên mới được”. Trường Hà bảo : “Cái này cũng là Tiểu Vương cho tôi!”. Tất nhiên là tôi biết điều đó, liền cười nói : “Đừng về sớm thế chi bằng chúng ta cùng đi ăn cơm, được không?”. Trường Hà cười nói : “Để hôm khác

đi, hôm nay Nhu Vân không được khỏe nên tôi muốn về nhà một chút”. “Cậu thật thương vợ, ha ha.” “Tất nhiên rồi, bà xã cũng rất yêu tôi mà”, Trường Hà cười nói đùa : “Anh cũng nên tính dần đi chứ, sớm tính chuyện hôn nhân đại sự đi, sau khi kết hôn anh sẽ biết”. Tôi xua tay cười nói : “Về sớm chút đi, chuyện của tôi, không cần phiền cậu phải phí công thế”. Sau khi Trường Hà đi, tôi cũng rời phòng, lúc đó chỉ thấy Tiểu Diệp vẫn đang bận rộn trước bàn làm việc, cô ấy cúi đầu xuống thấp, giống như đang tìm tài liệu gì đó, từng lọn tóc rũ xuống che nửa vầng trán, tôi lặng im đứng nhìn. Dường như cô ấy cảm nhận được liền ngẩng đầu lên, tôi vội nói : “Tiểu Diệp, vẫn chưa nghỉ sao?”. Màu đỏ hồng trên mặt Tiểu Diệp vẫn còn lưu lại chưa tan, cũng có thể do nhìn thấy tôi nên cô nàng lại đỏ mặt. Tôi áy náy nhìn cô ấy, lại nghe cô ấy đáp : “Em về ngay đây”. Nghĩ đến việc xảy ra trước đó, tôi chợt thấy lúng túng, hỏi : “Có cần anh giúp không? về muộn thì nhà ăn sẽ hết cơm đấy”, Tiểu Diệp ngược mắt nhìn tôi, cười dịu dàng nói ; “Vậy thì em không ăn nữa, phòng em vẫn còn đồ ăn dự trữ, không đói được đâu, anh yên tâm”. Nụ cười ấm áp, dịu dàng của cô, chợt khiến tôi nghĩ đến cô ấy là một cô gái vui vẻ hoạt bát tươi trẻ đầy sức sống, thật giống với Tiểu Vương, giống như ánh mặt trời, từ khi nào cô ấy có nụ cười ấm áp dịu dàng như thế! Tôi thoáng sững người. Nhưng cũng mau chóng định thần trở lại, nói : “Không sớm nữa, có việc gì thì mai làm tiếp. Anh về trước đây”. Tiểu Diệp vâng một tiếng, rồi tiếp tục tìm kiếm, tôi liền đi ra cửa. Tan ca cũng khá lâu rồi, nhà ăn cũng đã dọn dẹp xong, tôi liền đi dạo đến quán ăn của Tử Nguyệt. Bước chậm chậm, suy nghĩ trong đầu tôi tựa như một cuốn phim điện ảnh đang chiếu từng cảnh, từng cảnh cắt ghép về bóng hình đó, lúc rõ ràng khi mơ hồ, lúc xa lúc gần... Quá nhiều thông tin khiến tôi không tài nào tiếp nhận được hết, có lẽ tôi cần thời gian, bình tĩnh suy nghĩ lại tất cả. Vậy thì, ngày mai đến thôn Thanh Thúy vậy. Sau khi ăn xong trở về nhà nghỉ, tôi tìm đi kiểm lại, bởi móc mọi góc ngách xó xỉnh để tìm tấm bùa hộ thân mà Tiểu Vương đưa cho. Trường Hà sau khi đeo lá bùa đó liền không mơ thấy ác mộng nữa. Lúc còn sống Tiểu Vương cũng từng nói, sau khi đeo tấm bùa đó thì có thể ngủ ngon. Lẽ nào nếu muốn ngon giấc thì không thể không mượn sự linh nghiệm của cái gọi là bùa hộ thân này sao? Tôi không thể quên được, lúc đó Tiểu Vương giống như chú chim vỗ cánh tung bay trên bầu trời cao bỗng rơi xuống, nằm trên mặt đất, phản ứng đầu tiên của cậu ấy, chính là duỗi thẳng bàn tay đầy máu ra nắm lấy lá bùa hộ thân trước ngực, cậu ấy muốn nói gì? Muốn nói tác dụng của lá bùa đó, hay là nó đã lừa cậu ấy. Nếu lá bùa đó thực sự linh nghiệm như thế Tiểu Vương đã không chết. Tôi cười thờ ơ, lại ném lá bùa hộ thân của mình vào trong ngăn kéo. Tiểu Vương, có thể tôi sẽ nhanh chóng tìm ra nguyên nhân, Tiểu Vương, cậu hãy giúp tôi ! Tôi nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà, “đôi mắt” lại đến, tôi cũng nhìn thẳng vào nó ấy, nó có thể nhìn thấy tôi nhưng tôi không sao bỏ chạy được, sau đó, đôi mắt đó biến mất, chỉ còn thấy một chấm đen xa xăm. Tôi cười cười, mình có thể đối phó với “đôi mắt” này, vậy thì một ngày nào đó tự nhiên mình cũng có thể ứng phó với bóng hình kia. Đang ngủ mơ mơ màng màng, “regggg...” Tiếng chuông điện thoại sắc nhọn như chích thẳng vào tai lại vang lên liên hồi khiến tôi chợt kinh hãi. Nhìn điện thoại, trong đầu lại nghĩ tới tiếng chuông điện thoại lúc nửa đêm vào mấy hôm trước, nhớ đến nụ cười như có như không hờ hững thực thực. Cú điện thoại này là thứ quái quỷ gì không biết? Tôi trừng mắt nhìn nó đúng một phút, tiếng chuông đó vẫn ngoan cổ tiếp tục vang lên. Tôi lại đưa mắt nhìn đồng hồ, mới hơn chín giờ, chắc là tôi ngủ hơi sớm. Tôi nhắc điện thoại lên : “Xin chào, ai vậy?”. “Nam Bính, anh không ngủ sao?”, là Nhu Phong, giọng nói ấm áp nhẹ nhàng như gió mùa hạ. “Vẫn chưa. Em cũng chưa ngủ sao?” Nhu Phong nhẹ nhàng nói : “Anh Nam Bính, thật ngại quá, hôm nay em kết thúc ca phẫu thuật hơi muộn, gọi điện thoại cho anh thì anh đã về rồi, sau đó gọi đến phòng anh thì chẳng có ai nhắc máy, nên bây giờ em mới gọi”. “Không sao đâu !” “Em tìm anh có chuyện gì không?” “À, không có gì”, vốn định nói chuyện hôm qua, nhưng lời ra đến miệng lại thấy dù sao chuyện cũng đã qua, không cần nhắc đến nữa. Nhu Phong chợt trầm xuống không nói gì, tôi có thể nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của cô ấy, có lẽ cô ấy đang vắn vẹo dây điện thoại, cho nên bên này tôi dường như nghe thấy tiếng chà xát nhỏ nhẹ. Tôi những muốn tìm chủ đề nào đó để phá tan bầu không khí trầm mặc này, đột nhiên giọng Nhu Phong truyền đến : “Anh không đi dạo cùng Tử Nguyệt sao?”. Giọng cô ấy có chút ngập ngừng lại như hơi ngại ngại, cơ hồ như đang dò hỏi, tôi cười nói : “Không! Còn em? Trong thành phố lắm trò vui, em cũng không ra ngoài sao?”. Nhu Phong nói : “Hôm nay phẫu thuật cho bệnh nhân xong em thấy hơi mệt, cho nên không muốn ra ngoài”. Đột nhiên cô ấy chuyển chủ đề, hỏi : “Anh thấy bài báo của em viết thế nào?”. Tôi cười cười : “Rất hay”. “Vậy anh định cảm ơn em thế nào đây? Em đã giúp tiếng tăm của anh nổi như cồn như thế mà!”, giọng của Nhu Phong đã lưu toát, nhanh nhẹn như bình thường. “Mời em ăn cơm, ha ha, nếu không em nói xem anh phải cảm ơn em thế nào thì phải phép đây”. “Hôm nay tâm trạng anh cũng ổn đấy, để em nghĩ xem nào, làm sao để có thể bắt chẹt anh một bữa được nhỉ?”, đầu dây bên kia Nhu Phong chợt dừng lại nói, “Hai ngày nữa em được nghỉ, hay là em đến thăm anh nhé. Đến lúc đó anh có thể thể hiện tình hữu nghị của chủ nhà, anh thấy sao?”. “Được.” “Vậy quyết định

như thế nhé, em lại đến làm phiền anh lần nữa rồi!” Tôi cười nói : “Hoan nghênh em đến !”. Nhu Phong có vẻ rất vui, giọng nói khó giấu được vẻ vui mừng : “Vây em không phiền anh nghỉ ngơi nữa, tạm biệt !”. Một đêm không gặp ác mộng. Vì không bị ác mộng giày vò, nên ngày hôm sau tinh thần tôi khá tốt. Trường Hà vừa thấy tôi, liền cười nói : “Thế nào? Tôi nói không sai chứ?”. Tôi biết ý cậu ấy định nói đến lá bùa hộ thân, cười cười, không thể hiện ý kiến gì cả. Tiểu Diệp ngồi bên cạnh tò mò hỏi : “Có bí mật gì vậy? Sao nói lấp lửng thế!”. Trường Hà nói đùa : “Chuyện của cánh đàn ông bọn anh, không tiện nói cho em đâu”. Tiểu Diệp nhếch môi nói : “Vây thì em không hứng thú nữa”, mặt cô ấy lại đỏ bừng. Trường Hà đùa : “Ồi, Tiểu Diệp Tử, hóa ra em cũng biết đỏ mặt cơ đấy”, phòng làm việc bắt chợt rộ lên tràng cười sảng khoái. Tôi bước vào phòng, phát hiện trên bàn mình có một chiếc cốc mới, tôi rất thích dùng cốc sứ, chiếc cốc trên bàn làm bằng sứ rất đẹp và tinh xảo. Tôi nhắc lên, cảm thấy âm ấm, hóa ra bên trong đã rót đầy trà. Tôi uống một hợp, luồng hơi ấm truyền sâu vào phế quản. Tôi biết, những thứ này đều là do Tiểu Diệp chuẩn bị ỉnh. Tiểu Diệp gõ cửa bước vào, trên tay là tập báo cáo, đặt lên bàn tôi. Tôi chỉ tay vào cốc trà nói : “Cảm ơn em, Tiểu Diệp”. Ánh mắt Tiểu Diệp như nước hồ sâu, nhẹ nhàng ám áp lướt qua mặt tôi rồi nói : “Không có gì ạ !”. Một ngày bận rộn trôi qua trong chớp mắt. Tôi muốn đến thôn Thanh Thúy, không phải vì tin vào bùa chú gì, chỉ muốn hiểu rõ hơn về chuyện này, hy vọng chuyến đi này sẽ giúp tôi hiểu rõ thêm một vài thông tin. Khi tôi đến nhà Trương Thanh Dương, trời vẫn còn sớm, cây nhãn xanh um tỏa bóng mát, thỉnh thoảng làn gió nhẹ thổi qua khiến phiến lá khẽ rớt xuống, lá tre bị gió thổi vang lên tiếng “xào xạc”, một con chó lông vàng béo tròn như quả bóng lao ra trước mặt tôi, nó không sủa, chỉ ngửi ngửi chân, có vẻ rất thân thiết, như đã quen biết thân tình rồi. Cửa nhà Trương Thanh Dương đóng một cánh, ánh đèn trong nhà hắt ra. Tôi lớn tiếng gọi : “Chú Trương !”. Tiếng “ken két” từ cánh cửa đang khép vang lên, một người đàn ông trung niên mặc áo bông từ trong nhà bước ra, nhìn thấy tôi, ông ta chợt sững người. Tôi cũng nhận ra, hôm đó, ông ta tìm tôi xin phê chuẩn việc xây nhà, cũng vẫn là ánh mắt thuần hậu như thế.> Tôi dựng xe ở bên ngoài, bước đến trước mặt ông ta gọi : “Chú Trương”. “Ồi, Chủ tịch đến chơi !” ông ấy có vẻ hơi gò bó, giọng nói cũng không được tự nhiên. Tôi cười cười nói : “Chú đã ăn cơm chưa! Cháu đến thăm chú và cũng muốn hỏi chú một chuyện”.

“À, ăn rồi ăn rồi, Chủ tịch mời vào, mau vào đi !” Con chó nhỏ dưới chân cắn nhẹ gấu quần tôi, vòng qua vòng lại quanh tôi. Trương Thanh Dương quát : “Tiểu Hoàng, ra ngoài !”. Bước vào nhà, Trương Thanh Dương bật đèn gian chính, cả căn phòng ngập tràn ánh sáng. Vừa ngồi xuống, thì cánh cửa phòng bên trái đột nhiên kêu “két” một tiếng, một người phụ nữ trung tuổi bước ra, là thím Trương sao? Giáp mặt với bà, tôi chợt kinh hãi, cảm giác dị thường quen thuộc chợt trào dâng, tôi từng nhìn thấy bà ở đâu rồi?

37. Chương 37

MỘT CHÂN TƯỚNG KHÁC

Từ đôi mắt của thím Trương tôi nhìn thấy sự kinh ngạc, đó không phải là sự ngạc nhiên và sững sốt khi gặp người lạ mà giống như sự kinh ngạc của một người đã rất lâu rồi chưa gặp nay đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mình vậy. Chúng tôi đã từng gặp nhau sao? Đáp án là không, nhưng tại sao tôi lại có cảm giác thân thuộc như thế này? Mối thím Trương khẽ mấp máy, nói ra hai chữ rõ ràng : “Nam Bính !”. Tôi sững sốt, không tự chủ được mà đứng bật dậy, tại sao thím ấy biết tên tôi, tại sao thím ấy lại quen tôi? Trương Thanh Dương bèn ngắt lời thím ấy nói : “Đây là Chủ tịch Tô, lần trước nhờ Chủ tịch đây phê duyệt mới xây được nhà đấy...”. Người phụ nữ kia thoáng sững người, ánh mắt sáng trong như thủy tinh vội quét qua nhưng cũng nhanh chóng che giấu nói : “Chủ tịch Tô, mời ngồi, để tôi đi pha trà !”. Tôi ngơ ngẩn nhìn theo bóng thím ấy rời khỏi phòng, bước chân nặng tựa chì, mỗi bước mỗi bước đều rất cố gắng. Bóng dáng đó tựa như chiếc lá khô đang run rẩy trong cơn gió, vắng vẻ, già cỗi, cô đơn, phiền muộn... Tôi chợt ngẩng người, chẳng thể nắm bắt được suy nghĩ của mình nữa, tôi và thím Trương chưa từng gặp mặt nhau, tại sao thím lại biết tên tôi, tại sao vừa nhìn thấy tôi thím lại có thái độ như thế? Tại sao trong nháy mắt mà tựa như thím già đi cả chục tuổi? Tại sao vừa nhìn thấy thím tôi liền có cảm giác thân thiết, quen thuộc như vậy? Tại sao trong lòng tôi đột nhiên lại chấn động như thế còn xen cả sự mâu thuẫn và nỗi đau âm ỉ cứ từ từ giăng xé như mảnh sơn cũ trên tường lâu ngày cứ dần bong tróc. Tôi vẫn chờ người ra, không tài nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. Trong ký ức tôi chưa từng gặp thím Trương. Quay đầu lại nhìn thấy Trương Thanh Dương đang hút thuốc lỏ, nhả ra làn khói mù dày đặc khiến khuôn mặt ông mờ mờ ảo ảo. Tôi gọi : “Chú Trương...”. Ông ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt đục ngầu, ánh nhìn từ đôi

mắt đen thẳm như phát sáng. Nhớ tới mục đích đến đây nên tôi cố kìm nén mọi nghi hoặc lại, nói chuyện qua loa với Trương Thanh Dương mấy câu rồi đi vào chủ đề chính. Tôi hỏi : “Chú Trương, cháu đến đây muốn hỏi chú một vài chuyện !”. Trương Thanh Dương nhìn tôi vẻ kỳ lạ : “Chuyện gì?”. Tôi ngừng lại giây lát, vấn đề này thực không biết nên hỏi từ đâu nữa : “Chú Trương, cháu còn nhớ, Thư ký Tiểu Vương làm việc ở ủy ban từng đến tìm chú”. Trương Thanh Dương nặng nề gật đầu. Tôi nhẹ nhàng nói tiếp : “Cậu ấy chết rồi !”. Trương Thanh Dương không nói gì, vẫn cố gắng rít một hơi thuốc nữa rồi lại nhả ra làn khói mù dày đặc. Tôi biết, xã Tú Phong khá lớn nhưng chuyện tai nạn xe chết đột ngột lại cực ít, nên việc này được lan truyền rất rộng rãi trong xã. Chắc chắn chú Trương đã nghe đến rồi, vì thế thần sắc của ông tuy có sự thương xót nhưng không hề biểu hiện sự kinh ngạc. Rất lâu sau, Trương Thanh Dương mới thở dài nói : “Cậu ta là một chàng trai tốt !”. Nhớ đến khuôn mặt tràn đầy nhiệt huyết của Tiểu Vương là tôi lại nghĩ về thảm cảnh lúc đó, tâm trạng không khỏi chán nản buồn rầu. Tiểu Vương, lẽ nào sau mấy ngày nữa tôi cũng sẽ giống cậu ấy, bị bóng hình kia cướp mất tính mạng, cho đến lúc chết cũng không biết ai đã hại mình? Chú Trương đang ngồi trước mặt tôi đây liệu có thể cho tôi một đáp án không? Tôi nói về nặng nề : “Chú ạ, Tiểu Vương từng hỏi chú một chuyện có phải không?”. Trong màn khói thuốc mù mịt, Trương Thanh Dương ngẩng đầu nhìn tôi vẻ kinh ngạc, có lẽ vì tôi hỏi vấn đề này quá đột ngột nên ông không hiểu dụng ý của tôi. Tôi lựa chọn từ ngữ, cố gắng nói : “Không biết chú đã từng nghe chưa, trước đây ở thôn Viễn Vọng... không được yên bình cho lắm...”. Trương Thanh Dương vẫn điềm nhiên không phản ứng, ông nhìn ánh mắt vô cùng hoang mang của tôi, môi mấp máy, nói về thờ ơ : “Điều Chủ tịch muốn hỏi là...”. Tôi bỗng thấy bối rối, nói : “Nghe nói tổ tiên của chú Trương là một thuật sĩ có đạo hạnh cao thâm, nên cháu muốn hỏi việc kỳ quái này, rốt cuộc có căn cứ gì hay không?”. Chú Trương trừng mắt giống như đang nhìn một con quái thú, nhất định ông rất ngạc nhiên, đường đường là một Chủ tịch nhận được sự giáo dục đảng hoàng tử tể của xã hội như tôi tại sao lại hỏi vấn đề không đúng chuẩn mực như vậy. Lát sau như nhận thấy thái độ thất lễ của mình, chú Trương cười về ngượng ngùng nói : “Chuyện này, tôi cũng không rõ nữa...”. Lúc đó, thím Trương bưng trà đến, khi đưa tách trà cho tôi, cánh tay bà run rẩy khiến nước bên trong tách hơi sóng sánh, phản chiếu ra thứ ánh sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Khuôn mặt thím Trương trở nên trắng bệch, mắt hơi sưng đỏ. Trong lòng tôi càng nghi ngờ nhưng lại không tiện hỏi. Thím Trương đi vào phòng, tôi quay về phía Trương Thanh Dương tiếp tục câu chuyện : “Vấn đề mà Tiểu Vương từng hỏi cũng là điều mà cháu muốn biết!”, tôi nói, “Chú, cháu muốn hiểu rõ hơn một chút...”. Trương Thanh Dương nhấp một ngụm nước, nhìn tôi, đôi mắt ấy như có thứ gì đó che chắn để tôi không thể đoán biết được, có một chút thương cảm, một chút thất vọng. Lát sau, ông liền di chuyển ánh nhìn, nói : “Lẽ nào Chủ tịch tin là trên thế gian này có ma quỷ?”. Tôi bị câu hỏi đó làm cho cứng họng, nếu như trước đây khi gặp câu hỏi này tôi sẽ đáp ngay mà không cần suy nghĩ, chuyện vớ vẩn như thế làm sao tôi tin được? Thế nhưng, trải qua rất nhiều chuyện, tất cả những việc mà tôi thấy và gặp trong mấy ngày vừa rồi, khiến tôi rơi vào vòng luẩn quẩn hoang mang vô cùng. Tôi nói về chậm rãi : “Chú đừng gọi cháu là Chủ tịch, gọi Nam Bình là được rồi. Hôm nay cháu không mang thân phận chủ tịch để đến đây!”, tôi nói, “Cháu vốn không tin trên thế gian này có ma quỷ, cho nên, cháu đến để hỏi chú, muốn biết một vài chuyện liên quan đến tổ tiên chú đã thu phục những linh hồn ai oán kia như thế nào. Câu chuyện này, có thật không? Nếu là thật, vậy trên thế gian này, đúng là có tồn tại những chuyện không thể dùng khoa học mà có thể giải thích được sao?”. “Đó đều là lời ngoa truyền của mọi người, trên thế gian này, không có ma quỷ gì hết”. Không có! “Chú khẳng định chắc chắn như vậy sao?”, tôi không bỏ cuộc, nếu không có thì những bóng hình cứ bám riết lấy tôi đến từ đâu? Trương Thanh Dương nhìn tôi, khẽ thở dài một tiếng. Tự lẩm bẩm một mình : “Tôi cũng hy vọng là có...”. Tôi kinh ngạc, lúc này tiếng khóc như cổ kiềng chế của thím Trương từ trong phòng vọng ra khiến tôi càng trở nên mơ hồ, hỏi về quan tâm : “Chú Trương, lẽ nào chú và thím gặp chuyện khó khăn gì sao? Cháu có thể giúp đỡ được không?”. Trương Thanh Dương chợt sững người, có chút cảm động nói : “Cháu là một chàng trai tốt, haizzz!”, nói xong ông đứng lên, bước vào trong phòng. Nhìn theo bóng khg của ông đột nhiên tôi cảm thấy ông bỗng trở nên già cỗi vô cùng, tôi không biết nên làm gì, là vấn đề tôi hỏi khiến ông khó xử, nên ông mới không giải thích cặn kẽ cho tôi sao? Hay là câu hỏi của tôi khiến ông nhớ lại quãng thời gian đau lòng nào đó! Tôi vẫn ngồi yên ở đó, cầm cốc trà lên, cảm giác ấm nóng từ cốc trà lan tỏa đến tận lòng bàn tay rồi chạy dài theo mạch máu của cơ thể. Tôi chậm rãi uống, đám mây ngờ vực trong lòng cơ hồ càng lúc càng dày và nặng. Trương Thanh Dương là ai? Thím Trương là ai? Tại sao nhìn thấy tôi, biểu hiện của họ lại thương cảm, mệt mỏi và đau buồn đến vậy, bóng dáng của năm tháng dài đằng đẵng như bao trùm cả con người họ, trong thoáng chốc họ như già đi cả chục tuổi như vậy ư? Cũng chính tôi mang năm tháng từ một nơi xa lạ đến đây khiến cảm giác bình yên mà họ cố gắng gìn giữ vì thế cũng bị tan vỡ sao ? Trà đã ở trong miệng nhưng không hề có bất kỳ hương vị nào. “Két” một tiếng cánh cửa được

mở ra, tiếng bước chân nặng nề của chú Trương vang bên tai. Tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong tay ông đang cầm thứ gì đó rồi đưa cho tôi. Tôi nghĩ nhất định thứ này có liên quan đến những chuyện kỳ quái đã xảy ra nên vội đưa tay nhận lấy, nhìn rõ mới biết đó là hai bức ảnh. Tôi chăm chú nhìn về ngớ vức, bỗng thấy bàng hoàng thẳng thốt. Trên bức ảnh là người con gái cười xinh đẹp, dịu dàng. Vừa thấy khuôn mặt trên bức ảnh đó, nỗi đau ẩn giấu trong lòng bấy lâu như lại trào dâng, chính là Tiểu Nghiên, bạn gái tôi, người tâm đầu ý hợp hồi đại học nhưng lại mang đến cho tôi sự tổn thương ghê gớm, cô ấy là con gái của Trương Thanh Dương sao? Tôi biết Tiểu Nghiên ở xã Tú Phong nhưng từ trước đến nay không hề biết cô ấy ở thôn nào, cũng không biết cha mẹ cô ấy là ai, bây giờ nhìn thấy bức hình này, cảm giác vô cùng bất ngờ, không thể hình dung được, cô ấy đang đứng bên chiếc xe đạp dựng dưới từng liễu rủ, đôi mắt đen láy, hàm răng trắng ngần và nụ cười tươi tắn trong sáng. Tiểu Nghiên, cuối cùng em đã tìm được hạnh phúc của mình, cho nên mới cười hạnh phúc như vậy phải không? Ngoài bức hình đó, còn một bức khác, là bức tôi chụp chung với cô ấy. Tiểu Nghiên, em đã tìm được hạnh phúc của mình vậy tại sao còn giữ lại bức ảnh này? Để thỉnh thoảng nhớ lại chút hồi ức rạng rỡ trong quá khứ hay là xem nó như một sự đùa cợt trong quãng thời gian chưa chát mặn đắng xưa kia. Cũng có thể bức ảnh này khiến cô ấy thỉnh thoảng nhớ lại người từng đứng dưới gốc liễu nhìn mình với bộ dạng ngốc nghếch, từ đó khiến lòng chuộm hư vinh của cô ấy được mãn nguyện chăng? Tôi nhìn Trương Thanh Dương về không biết ông lấy những bức hình này ra có ý gì, đúng rồi, bức ảnh này ở trong tay Trương Thanh Dương, lúc Tiểu Nghiên đi, cô ấy đã không cầm đi, phải không? Tuy tôi và Tiểu Nghiên chia tay đã mấy năm rồi nhưng bây giờ nhớ lại, lòng vẫn còn nguyên nỗi đau đó, cho dù khi ấy tôi đã thề rằng không thể vì cô ấy mà mình đau lòng được. Tôi cố kìm nén bản thân, không nói ra. Trên thực tế, phải nói là sự kinh ngạc này khiến tôi không thể nói được lời nào thì đúng hơn. Sắc mặt Trương Thanh Dương rất nặng nề, lo lắng không yên, trong ánh mắt đó lại như phát ra luồng sáng long lanh lấp lánh ánh nước. Ông khẽ thở dài, giọng náo nức phiền muộn : “Tiểu Nghiên đã qua đời từ ba năm trước...”. Tôi sững sốt kinh hoàng, mặc dù rất giận cô ấy đã chia tay với tôi nhưng trong tim tôi luôn hy vọng cô ấy được vui vẻ hạnh phúc, lúc này nghe được tin này, tôi run rẩy nói : “Sao lại như thế, sao lại như thế! Tại sao cô ấy lại chết !, không phải cô ấy ghét quê hương nghèo khó, chẳng phải cô ấy muốn lấy người thành phố sao?”. Trương Thanh Dương lắc đầu, hai hàng lệ chảy xuống, đau lòng nói. “Nó nghỉ học rồi về nhà, ở nhà chưa đến nửa năm thì mất... nó không lấy người thành phố”. Tôi như bị sấm sét đánh trúng người, toàn thân đờ đẫn, ngay tức khắc nỗi đau lấp đầy hết thảy. Bây giờ tôi mới biết, Tiểu Nghiên trong lòng tôi quan trọng biết nhường nào, tôi không thể buông bỏ cô ấy mà tìm đến Tử Nguyệt, là bởi trong trái tim tôi, vĩnh viễn chỉ có bóng hình Tiểu Nghiên. Khi ấy tôi nghĩ rằng Tiểu Nghiên đã thay lòng đổi dạ, bây giờ biết được cô ấy đã chết, tôi lại càng thêm đau lòng. Giọng run rẩy, tôi hỏi : “Tiểu, Tiểu Nghiên, tại sao cô ấy lại chết..”

38. Chương 38

MÊ ĐẮM Đầu óc tôi lúc này là một khoảng trống rỗng, hỗn loạn, mọi suy nghĩ không thể khống chế được, nó cứ đan xen, vờn qua vờn lại khiến tôi không tài nào suy nghĩ được gì. Tôi sững sốt nhìn Trương Thanh Dương, chẳng còn biết mình đang nghĩ gì, cũng chẳng biết nên nói gì. Trương Thanh Dương từ từ đưa đầu thuốc lên miệng, rít một hơi thật sâu, làn khói mù mịt được nhả ra quán quýt lấy khuôn mặt xanh xao, nhợt nhạt của ông, giọng khàn khàn ông bắt đầu kể chuyện của Tiểu Nghiên : “Từ khi học tiểu học Tiểu Nghiên đã rất chuyên cần, gia cảnh nghèo khó, khi ấy tôi và mẹ nó chăm chỉ làm ăn nhưng thu nhập hằng năm chưa được hai trăm tệ, cố thắt lưng buộc bụng để dành tiền cho con đi học. Nó thông minh lắm, học hành giỏi giang nên thi đỗ đại học, tướng mạo cũng xinh xắn, đáng yêu. Những tưởng con gái sắp hết khổ, ai ngờ khi Tiểu Nghiên sắp tốt nghiệp, đi kiểm tra sức khỏe thì phát hiện ra mình bị máu trắng, nên nó quyết định thôi học về nhà. Lúc mới về nhà, ngày nào nó cũng khóa cửa ngồi khóc một mình trong phòng. Tôi và mẹ nó biết số con gái mình khổ. Không dễ gì mà thi được vào đại học, vậy mà lúc kiểm tra sức khỏe lại bị mắc căn bệnh chết người đó. Bệnh không thể chữa được, mà Tiểu Nghiên cũng không muốn chữa. Tôi và mẹ nó cũng chẳng còn cách nào, chỉ biết làm những món ăn mà con gái thích ăn nhất, đưa con đi chơi để nó có thể vui vẻ. Tiểu Nghiên chẳng đòi hỏi gì ở chúng tôi, ngày nào cũng lấy báo tuyên truyền của xã về đọc, lúc đó tôi không biết tại sao, bây giờ mới rõ, trên báo tuyên truyền có hình và bài viết của cậu. Tiểu Nghiên sớm đã biết sau khi tốt nghiệp cậu được phân công công tác đến xã chúng tôi...”. “Bức ảnh nó chụp chung với cậu, tôi tìm thấy ở dưới gối của nó, nghe bà nhà tôi bảo, mỗi đêm trước khi đi ngủ nó đều lấy bức ảnh đó ra ngắm, bà ấy cũng kể hồi học đại học nó có bạn trai. Hôm tôi đến xã xin giấy phép xây dựng nhà, vừa

nhìn thấy cậu tôi liền nghĩ, lẽ nào bạn trai hồi đại học của Tiểu Nghiên lại chính là cậu, không ngờ, không ngờ lại đúng vậy...”. Nói đến đây, sắc mặt Trương Thanh Dương đã trở nên vô cùng u tối, ảm đạm tựa sắc hoàng hôn. Như bị vô số nhát dao đâm vào tim, cuối cùng tôi đã hiểu, tại sao cô ấy lại cự tuyệt tôi, hóa ra, cô ấy không hề quay lưng lại với tình yêu của chúng tôi ; hóa ra cô ấy không hề sống trong thành phố ; hóa ra cô ấy đã sớm biết bệnh tình của mình nghiêm trọng, cho nên đã dùng những lời lẽ tuyệt tình như thế để làm giảm bớt sự tổn thương trong lòng tôi, cam lòng một mình chịu đau khổ. Nhưng, cô ấy đã nhẫn tâm giấu tôi, để tôi ngày đó chịu tổn thương giày vò, ngậm đắng nuốt cay còn bây giờ sau khi biết được chân tướng sự việc lại phải chịu đựng nỗi đau tràn ngập tâm can thể này. Tiểu Nghiên, yêu là phải cùng nhau cảm thông chia sẻ tất cả những muộn phiền, lo lắng. Không ngờ em lại tự mình chịu đựng, lại để anh đi tìm trách mắng em như thế. Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên... Nước mắt tôi tuôn như mưa. Trong phòng của Tiểu Nghiên, chỉ có một chiếc giường và một cái bàn, vô cùng đơn giản nhưng rất sạch sẽ, thím Trương nhìn tôi, ánh mắt mang vẻ đau thương, u buồn, trầm lắng, từ khuôn mặt của thím cơ hồ bóng hình Tiểu Nghiên hiện ra trước mắt tôi. Tiểu Nghiên, sao em lại nhẫn tâm như vậy, tại sao lại giấu anh chịu khổ một mình, để anh lúc nào cũng oán hận, để anh phải sống trong đau đớn từng đó năm trời, hóa ra em không phải như vậy, hóa ra em lại nặng lòng với anh như thế, tại sao đến giờ anh mới biết. Tiểu Nghiên, ở thế giới bên kia, em cô đơn, lẻ loi lắm phải không? Em đang phải kìm nén nỗi đau của mình phải không? Tại sao ngay từ đầu em không nói sự thật cho anh biết? Chỉ ít, đến ngày em phải lìa xa thế gian này, anh vẫn có thể ở bên cạnh em. Tiểu Nghiên... Trên bàn có mấy cuốn sách, được xếp chồng lên nhau rất ngăn nắp, bàn tay tôi run rẩy sờ lên chúng. Ba năm trước, Tiểu Nghiên cũng yêu quý chúng như vậy, rồi cô ấy nhẹ nhàng mở ra, là chúng đã bầu bạn với em, cùng em trải qua những ngày khó khăn đó, phải không? Phải không? Chợt một cuốn nhật ký dày đập vào mắt, tôi nhẹ nhàng mở ra, chỉ mới nhìn mà nước mắt không kiềm chế được không ngừng tuôn ra, bìa sách chỉ chít những chữ là chữ, chữ to chữ nhỏ, chữ đậm chữ nhạt, chữ ngay ngắn, xiêu vẹo, trùng trùng điệp điệp lặp lại hai từ “Nam Bính”. Tiểu Nghiên, quãng thời gian cô đơn em luôn nhớ đến anh, vậy mà lúc đó anh lại đang oán trách em, cái tên đó đã an ủi em phần nào, còn anh không thể làm được gì cho em. Tiểu Nghiên, làm sao một mình em có thể chịu đựng được nỗi đau thế này, làm sao một mình em nhẫn nhục chịu được nỗi oan tày đình này? Anh và em, gần nhau trong gang tấc mà xa tựa chân trời. Tôi rum rẩy nói : “Chú Trương, cuốn nhật ký này, cháu có thể cầm đi được không?”. Trương Thanh Dương gật đầu : “Cuốn nhật ký này, cậu cầm được”, ông khẽ thở dài, “Nếu trên thế gian này đúng là có ma quỷ, nhất định Tiểu Nghiên sẽ về thăm chúng ta...”, giọng của ông như rơi vào khoảng không vô định, không thể nắm bắt được. Trên thế gian này, không có ma sao? Từ nhà Trương Thanh Dương bước ra về, lên xe máy tôi đi thẳng về trụ sở ủy ban, lộ trình mất khoảng nửa tiếng nhưng tôi chỉ đi có mười mấy phút. Trong suy nghĩ của tôi, đoạn đường đó dù có gió lạnh ào ào thổi tôi cũng chỉ cảm thấy tê tái mà thôi. Tôi không về thẳng phòng mình, mà dừng xe ở lán rồi đến quán ăn của Trương Vọng uống rượu. Từ Nguyệt không có ở đó, một mình tôi trong phòng, không động một cọng rau nhưng rượu đã uống hết, khi Trương Vọng mang rượu đến, đóng cửa lại rồi nhìn tôi vẻ kinh ngạc. Ba năm nay, tôi chưa bao giờ uống rượu như lúc này, chưa từng mượn rượu để giải tỏa những bức bối trong lòng. Nhưng, hôm nay, có vẻ rượu chẳng thể làm giảm nỗi đau trong lòng. Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên, anh hối hận lắm, khi ấy, tại sao anh lại dễ dàng tin em như thế, anh luôn cho rằng em vì ham chuộng hư vinh, anh thật ngốc, ở bên em lâu như vậy lại không hề hiểu em, không tin em, anh không xứng đáng, không xứng với tình yêu của em. Tiểu Nghiên, những ngày cuối cùng của em, anh vốn có thể ở bên để cùng em vượt qua, nhưng vì lòng đố kỵ, vì sự nhỏ nhen, vì anh không hiểu và không tin tưởng em, anh không những không ở bên em, ngược lại còn âm thầm làm tổn thương em. Em chỉ có thể một mình ngậm đắng nuốt cay, nuốt nước mắt vào trong lòng, lẻ loi mà ra đi. Tiểu Nghiên, tha thứ cho anh, tha thứ cho sự cố chấp của anh, tha thứ cho sự hẹp hòi của anh, tất cả đều là lỗi của anh... Về đến phòng nghỉ, tôi liền mở cửa, loạng choạng đến bên giường, ôm chặt cuốn nhật ký trong lòng, để nỗi đau ùn ùn kéo đến tràn ngập cơ thể, từng việc, từng việc đã qua giống như những mũi dao, nhẹ nhàng nhẹ nhàng chích thẳng vào tâm can, máu đang “tí tách” tuôn ra ngoài. So với nỗi đau mà Tiểu Nghiên phải chịu đựng thì nỗi đau này có đáng gì chứ? Khuôn mặt của Tiểu Nghiên ẩn hiện trên trần nhà nhưng khi nhìn kỹ thì lại chẳng có gì cả, tôi với chân trùn kín đầu, nhưng bóng hình của Tiểu Nghiên tràn ngập trong tim chẳng rời đi. Đầu như muốn nổ tung, tôi đưa hai tay ôm chặt đầu, Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên, tha lỗi cho anh, tha lỗi cho anh, anh không xứng đáng với tình yêu của em, anh luôn cho rằng mình một lòng một dạ, tình sâu nghĩa nặng với em, cho nên khi em nói với anh rằng em lựa chọn tiền tài và sự hưởng thụ, trái tim anh như bị dao đâm ; cho nên khi em quay lưng bước đi trong lòng anh đã oán hận và đau đớn vô ngần, thế nên mấy năm vừa qua anh đã nói những lời chế giễu đùa cợt em. Tình cảm của anh so với tình của em dành cho anh thật nhỏ bé không đáng gì, Tiểu Nghiên, nếu trên thế gian này có ma quỷ

thì tốt biết bao, như thế, anh có thể gặp lại em, có thể được đoàn tụ với em, có thể nói với em tâm tư của anh... Trong lúc mơ màng tôi cảm nhận được bàn tay ấm nóng sờ lên trán mình, sau đó, người ấy nhẹ nhàng cởi áo rồi đắp chăn cho tôi, động tác nhẹ nhàng, tinh tế. Bàn tay ấm áp đó chạm vào người khiến đầu tôi không còn đau nữa. Tiểu Nghiên, là em phải không? Có đúng là em không? Tôi cố mở mắt ra để nhìn thật kỹ, trong bức màn朦胧 lung mờ mịt, tôi thấy cửa đã đóng, một bóng hình yêu kiều xinh đẹp đang bận rộn trong phòng, dáng người uyển chuyển dịu dàng như đang khiêu vũ, bất giác tôi gọi. “Tiểu Nghiên...”. Cô ấy quay đầu lại nhìn tôi vẻ điềm nhiên, bước đến bên giường, dịu dàng nói : “Anh tỉnh rồi à!”, vừa nói vừa dùng khăn ẩm cẩn thận lau mặt cho tôi. Tôi nắm chặt tay cô ấy. Nụ cười ấm áp, dịu hiền cùng đôi mắt quen thuộc, giọng nói quan tâm và động tác nhanh nhẹn như thế không phải là Tiểu Nghiên, vậy là ai? Tiểu Nghiên, là em, là em, có phải không? Chú Trương đã nói trên thế gian này không có ma quỷ, không đúng, ha ha, không đúng rồi, trên thế gian này có ma quỷ mà. Chú xem đi, bây giờ Tiểu Nghiên đang xuất hiện. Trước mặt cháu đây này, cô ấy cảm nhận được tâm ý của cháu nên đến thăm cháu rồi. Tiểu Nghiên, anh biết, em sẽ không tàn nhẫn lìa xa anh như thế đâu, anh biết em nhất định sẽ đến thăm anh mà. Anh biết, tình cảm của chúng ta rất sâu đậm, dù âm dương cách trở cũng không thể ngăn được chúng ta gặp lại nhau. Cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng, tay vẫn cầm khăn mặt lau trán cho tôi. Tôi cố gắng kéo cô ấy ngồi xuống giường, nhào vào lòng. Tôi cúi đầu xuống, vội vã kiểm tìm bờ môi nóng bỏng của cô ấy. Cô ấy cố vùng ra nói : “Nam Bình, anh uống say rồi!”. Tôi say, là tôi say sao, mỗi tình khắc cốt ghi tâm bốn năm trời, hôm nay, người trong mộng xuất hiện trước mắt, làm sao mà tôi không say cho được? Tiểu Nghiên, bốn năm rồi, sau bốn năm rồi cuộc chúng ta có thể gặp lại nhau, sau bốn năm cuối cùng chúng ta có thể bên nhau rồi. Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên... Tôi hôn cô ấy như vũ bão, ban đầu, cô ấy còn kháng cự, nhưng giây lát sau, cô ấy cũng bắt đầu chấp nhận nụ hôn mãnh liệt đó. Tiểu Nghiên, hôm nay, dù thế nào, anh cũng không để em đi, Tiểu Nghiên, anh cần em, anh muốn em... Tay tôi lướt nhẹ trên làn da mịn màng mềm mại của cô ấy, từ từ kéo xuống giường, nghe thấy tiếng rên sung sướng của cô ấy, toàn thân tôi nóng rực như lửa đốt, hơi thở nóng bỏng dồn dập tỏa ra quần quýt lấy cơ thể. Bàn tay mềm mại thon dài của cô ấy ôm chặt lấy tôi, tiếng rên như hút hồn người khác vang lên, tôi và cô ấy đã hòa làm một. Tiểu Nghiên, qua ngày hôm nay, chúng ta sẽ mãi mãi không chia lìa. Tôi nói rõ ràng từng câu, từng chữ : “Tiểu Nghiên, anh yêu em!”. Cơ thể cô ấy bỗng cứng đờ, tôi càng ôm cô ấy chặt hơn, da thịt như dính vào nhau, thứ xúc cảm chân thực, da thịt nóng bỏng hừng hực lửa tình, niềm hạnh phúc như vỡ òa. Tôi áp gần bên tai cô ấy lú lú, Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên, tình cảm bốn năm trời bị kìm nén mãi đến hôm nay được bộc phát, không thể nào kiềm chế hơn được nữa, mãnh liệt như gió táp mưa sa.

39. Chương 39

AI LÀ HÌNH BÓNG CỦA AI

Tôi mệt mỏi rã rời dề lên người cô ấy, nhắm mắt, tận hưởng mùi hương thơm ngát tỏa ra từ cơ thể cô ấy. Tôi không dám mở mắt ra nhìn, tôi tin, tin chắc rằng hồn phách của Tiểu Nghiên đến thăm, cùng ân ái với tôi đêm nay. Nhưng tất cả giống như một giấc mộng, tôi sợ nếu tôi mở mắt, Tiểu Nghiên mà tôi đang ôm trong lòng sẽ biến thành hư không ; tôi sợ nếu tôi mở mắt, mọi thứ lúc này sẽ biến mất ; tôi sợ nếu tôi mở mắt sẽ không được nhìn thấy Tiểu Nghiên nữa. Tôi vừa hôn mãnh liệt, vừa thì thầm bên tai : “Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên...”. Tôi hôn lên khóe mắt cô ấy, ướt ướt, mặn mặn. Tôi nói nhỏ : “Xin lỗi, Tiểu Nghiên, anh làm đau em rồi?”. Cô ấy vẫn im lặng không nói gì, nước mắt cứ thế trào ra không ngừng. Tôi không biết phải làm sao, Tiểu Nghiên, em sao vậy? Em trách anh quá thô lỗ, oán anh quá mạnh bạo phải không? Anh đã làm em đau, phải không? Xin lỗi, xin lỗi, Tiểu Nghiên, anh quá vội vã, không cách nào kiềm chế được. Tôi mở mắt ra, dưới ánh trăng mờ ảo từ cửa sổ chiếu vào, tôi nhìn thấy người con gái đang nằm dưới thân mình, không nói nên lời, lập tức tỉnh rượu. Trời ơi, tôi đã làm cái gì thế này? Cơ thể mềm mại ấm áp, khóe mắt ngấn lệ chảy dài đang nằm bên dưới tôi không phải Tiểu Nghiên, là Tử Nguyệt ! Hóa ra không phải Tiểu Nghiên đến thăm, tôi vẫn nghĩ đó là hồn phách của Tiểu Nghiên, thì ra không phải vậy ! Tử Nguyệt, anh thô lỗ, mạnh bạo như thế, lại gọi em bằng tên của người con gái khác, anh đối xử với em như thế, tại sao tại sao em vẫn âm thầm tiếp nhận anh? Tử Nguyệt nói trong làn nước mắt, rành rọt từng câu, từng chữ : “Em và em gái tuy rất ít khi gặp nhau nhưng tình cảm của chúng em rất tốt, những ngày cuối đời trước khi em ấy lìa xa trần thế em vẫn không biết người mà em ấy nặng lòng yêu, mãi không thể quên là ai, cuối cùng em cũng đã biết, bạn trai của em gái mình, hóa ra chính là anh!”. Tôi còn chưa kịp trấn tĩnh trở

lại, nên không biết trả lời ra sao. Tử Nguyệt đau lòng nói tiếp : “Em và Tiểu Nghiên lại cùng yêu anh sao? Em luôn nghĩ rằng anh thật lòng yêu em, hóa ra trong lòng anh, em... em chỉ là bình bóng của Tiểu Nghiên thôi, đúng không?”. “Không...”, tôi hoảng loạn nói. Nhưng, tôi lại chẳng thể tìm được lời nào để giải thích, bởi đêm nay, cô ấy chính xác là hình bóng của Tiểu Nghiên. Tôi ăn năn nhìn cô ấy. Chỉ biết luôn miệng nói : “Xin lỗi, Tử Nguyệt, anh xin lỗi...”. Tử Nguyệt thở dài, nói : “Anh Nam Bính, anh không cần xin lỗi, em yêu anh, là do em, do em tự nguyện!”. Cánh tay ấm áp của Tử Nguyệt khẽ đưa lên, cô ấy ôm lấy tôi, ngả đầu lên vai tôi, nhẹ nhàng nói : “Anh Nam Bính, dù chỉ là bóng hình của Tiểu Nghiên nhưng em cũng rất hạnh phúc!”. Nỗi xúc động trào dâng trong lòng, tôi nói : “Không đâu, Tử Nguyệt, em không phải là bóng, anh yêu em. Tình cảm của anh và Tiểu Nghiên là một dấu vết khó phai mờ trong tim anh nhưng tất cả đều đã là quá khứ”, tôi nói : “Tử Nguyệt, hãy tin anh, anh sẽ không phụ bạc em ! Hai tháng nữa, chúng mình lấy nhau nhé!”. Tử Nguyệt kinh ngạc ngược mắt lên nhìn tôi, tôi nhẹ nhàng đặt nụ hôn sâu ngọt ngào lên đôi môi hồng ấm áp của cô ấy. Khuôn mặt Tử Nguyệt có chút khó xử, rồi khẽ nhắm mắt đón nhận nụ hôn nồng cháy của tôi. Sáng sớm, Tử Nguyệt đã rời khỏi phòng tôi nhưng bên cạnh như vẫn còn chút hơi ấm của cô ấy, một thứ tình cảm chột xao động trong tim. Tử Nguyệt, anh không còn bị những cơn ác mộng quấy nhiễu nữa, chúng ta kết hôn thôi. Trong vòng hai tháng, tôi có thể hiểu rõ được suy nghĩ của mình, sẽ cố gắng tìm ra căn nguyên của những cơn ác mộng. Vì em, anh sẽ phải sống thật tốt. Quan hệ của tôi và Tử Nguyệt càng trở nên thân thiết, mỗi khi việc buôn bán tại quán Trương Vọng không bận rộn, Tử Nguyệt lại đến giúp tôi giặt đồ hoặc nói chuyện cùng tôi. Buổi tối chúng tôi cùng nhau đi dạo, bây giờ tôi mới phát hiện ra việc đi dạo mỗi tối lại thư thái và thoải mái đến vậy, hèn chi mà tối nào Lâm Yến và Phương Minh đều đi. Tên tiểu tử Phương Minh này thật biết hưởng thụ cuộc sống. Sau khi đi dạo, chúng tôi thường trở về phòng tôi nói chuyện, tận hưởng cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, chẳng chia lìa trong bầu không khí ngào ngạt hương sắc, cho đến khi ánh trăng lên cao, tôi lại đưa Tử Nguyệt về. Sách và cuốn sổ của Tiểu Nghiên được tôi đặt ở vị trí dễ nhìn nhất, dấu sao đó cũng là mối tình của quá khứ, tuy mỗi khi nhớ lại, lòng tôi lại âm ỉ một nỗi đau mơ hồ. Nhưng rũ bỏ oán hận, thứ tình cảm đó của tôi đã biến thành tình yêu. Tiểu Nghiên đã trở thành một dấu ấn không thể phai mờ trong cuộc đời tôi nhưng tôi cũng không thể để điều đó quấy nhiễu và trói buộc tình yêu hiện tại của tôi với Tử Nguyệt. Đi dạo về cũng đã hơn chín giờ tối, tôi thấy hơi mệt nên Tử Nguyệt nói : “Anh mệt phải không, về nghỉ trước đi, lát nữa để tự em về, cũng không xa lắm, anh không phải đưa em về đâu”. Tôi nhẹ hôn lên môi Tử Nguyệt nhìn thấy cô ấy có chút xấu hổ, liền cười nói : “Nhìn thấy em là anh không còn mệt nữa, chúng ta nói chuyện một lát, sau đó anh đưa em về”. Tôi lại ôm cô ấy vào lòng, một cảm giác vô cùng chân thực. Cơ hồ chúng tôi là một phần không thể thiếu của nhau, cái ôm chặt như thế mới có thể khiến nó trở nên hoàn chỉnh được. Gió đêm nhẹ thổi khiến rèm cửa sổ khẽ lay động, Tử Nguyệt nói : “Em thấy hơi lạnh!”. Tôi đứng lên nói : “Để anh đi đóng cửa sổ”. Tử Nguyệt kéo tôi lại, cười quan tâm nói : “Để em đi, anh mệt rồi, nghỉ ngơi chút đi!”. Tử Nguyệt nhẹ nhàng bước đến bên cửa sổ, dưới ánh trăng tư thế khéo léo uyển chuyển của cô ấy giống như đang nhảy múa, thật đẹp mắt. Cô ấy đưa tay ra nhưng lại như bất động, gió thổi lộn tóc khẽ tung bay về phía sau. Ánh trăng chiếu lên cơ thể, tỏa ra một luồng sáng trắng, óng ánh trong suốt mà thâm đậm. Gió đêm từ bên ngoài thổi qua khung cửa sổ buốt lạnh, mới hơn chín giờ tối, tại sao lại lạnh như thế này? Tử Nguyệt mặc mỏng manh như vậy không lạnh sao ? Tôi gọi : “Tử Nguyệt, em mau đóng cửa sổ lại đi ! lạnh quá!”. Tử Nguyệt khẽ “vâng” một tiếng, rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ tìm kiếm, bỗng tóc dần biến thành màu trắng trong suốt, cơ hồ cô ấy bị cánh cửa sổ kia cắt thành hai mảnh, một nửa trắng toát nhợt nhạt, một nửa đen sì u ám. Luồng khí băng lạnh như âm khí đột nhiên trào lên lao thẳng vào trong phòng qua ô cửa sổ, tôi cứng người, mắt mở trừng trừng, run rẩy gọi lớn : “Tử Nguyệt. Đóng cửa sổ vào đi!”. Cô ấy từ từ quay đầu lại, dưới ánh trăng chỉ thấy làn da vốn trắng hồng nõn nà đã biến thành sắc màu nhợt nhạt như tờ giấy, đôi mắt xanh lét u ám, phát ra luồng sáng mờ ảo lập lờ nhu ma trôi giữa đêm khuya thanh vắng trong thâm sơn cùng cốc. Cô ấy khẽ nhếch mép nở một nụ cười dịu dàng, không nghe thấy tiếng cười nhưng lại thấy rõ ràng hàm răng trắng nhờn sắc nhọn như đâm cả ra bên ngoài, nhấp nhô lồi lõm. Trời ơi, tôi nhìn thấy cái gì thế này, miệng há hốc, âm thanh kinh hãi đang ở trong cổ họng mà không thoát ra ngoài được. Tử Nguyệt, tại sao em lại biến thành bộ dạng như thế! Không phải Tử Nguyệt, không phải! Cô ta là ai? Tiếng “vù vù” vang lên, cửa sổ được đóng lại, rèm cửa cũng ngừng lay động, căn phòng đã tối trở lại. Dưới ánh trăng khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt đó đã trở nên u tối, bỗng bừng mờ ảo, cô ta nở nụ cười băng lạnh u ám dần đi hướng về phía tôi. Cô ta là ai? Cô ta là ai? Tử Nguyệt đi đâu rồi? Lẽ nào người đi dạo cùng tôi vốn không phải là Tử Nguyệt, hay là lúc Tử Nguyệt đứng lên đóng cửa, nó đã nhân cơ hội mượn thân thể của Tử Nguyệt. Sau luồng gió vừa rồi nó mới đến đúng không? Giống như đêm đó tại thôn Viễn Vọng, nó đã mượn cơ thể của Nhu Phong. Nhưng tại sao nó có thể làm được điều đó? Rốt cuộc nó là nam hay nữ?

Nó làm cách nào có thể mượn được cơ thể của họ? Mọi thứ dưới chân cô ta mơ hồ lúc ẩn lúc hiện, nụ cười như âm hồn khiến người ta lạnh thấu xương, hàm răng trắng hếu lộ ra trước mặt tôi. Mắt mở trừng trừng, tôi liều mạng nhìn chăm chăm vào nó, nó định làm gì? Cuối cùng nó cũng dừng lại ngay trước mặt tôi, nụ cười như âm hồn đó vẫn không thay đổi, luồng khí buốt lạnh tràn ngập thủy ngân như bủa vây quanh tôi, không khí xung quanh nặng nề giống như một vòng xoáy khổng lồ, níu kéo, cấu xé, ép buộc, quấn chặt lấy cơ thể tôi. Tôi như người mất hết sức lực, không ai giúp đỡ bị lạc vào vòng xoáy đó, chẳng thể bay qua và không có sức để kháng cự. Hơi thở càng lúc càng nặng nề, con người trương to như muốn vọt ra ngoài. Vẫn nụ cười tràn ngập âm khí, rồi tay phải nó từ từ đưa thẳng ra trước mặt tôi? Nó lại định duỗi một ngón tay ra sao? Nó muốn nói gì với tôi, muốn đến lấy mạng tôi sao? Tôi không thể nào chịu đựng được nữa, hét lớn một tiếng, tóm lấy bàn tay đó, rồi bóp chặt cổ nó. Cảm giác chân thực, ha ha ha ha, nó khiến cuộc sống của tôi không yên, khiến ngày ngày tôi bị giày vò, vì thế tôi phải giết nó, có người nói ma quỷ không thể chết nhưng cảm giác chân thực thế này, chỉ cần tôi không buông tay, tôi tin, mình có thể giết được nó, để nó lần thứ hai làm ma quỷ. Nó đang giãy giụa, hai tay nắm chặt tay tôi, còn tôi cố sức bóp nghẹt cổ nó, đôi mắt xanh xanh âm u như phát sáng, môi khẽ nhếch nở nụ cười băng lạnh. Nó lắc đầu, từng chút từng chút, bàn tay ấm áp đó không còn sức lực nắm lấy tay tôi nữa, hai tay tôi như sắt đá, lần này, nhất định tôi sẽ không buông ra. Tiếng cười thê lương của tôi vang lên, lần này người không thể giơ một ngón tay ra trước mặt ta nữa, ta sẽ giết người, xem người tiếp tục làm ma quỷ thì có thể đến đoạt tính mạng ta nữa hay không, ta sẽ báo thù cho Tiểu Vương. Người đã từng nghĩ đến ngày này chưa? Nghĩ đến có ngày người sẽ bị chết dưới tay ta thế này chưa? Tiếng cười của tôi dần biến thành thứ âm thanh u u, Tiểu Vương, một người nhiệt tình chăm chỉ như thế, tuổi thanh xuân vẫn phơi phới như vậy, thế mà lại bị kết cục như vậy, hôm nay cuối cùng tôi cũng có thể báo thù được cho cậu, tôi tin, từ giờ trở đi, tôi cũng có thể thoát khỏi sự giày vò của những cơn ác mộng, mọi thứ sẽ trở nên an bình. Ma quỷ không chết, phải không? Vậy việc tôi đang làm này là phí công tốn sức sao? Nếu không phải vậy thì tại sao sắc xanh u ám trong mắt của nó vẫn không đổi, nụ cười u ám như âm hồn trên mặt nó lại không biến mất? Nhưng, nếu đúng là như thế, tại sao nó có thể giãy giụa, tại sao càng giãy giụa càng yếu? Tôi sắp thành công rồi phải không? Hóa ra quỷ cũng có thể thở phải không? Phải không? Chúng tôi lăn lộn trên đất, tôi vẫn không chịu buông tay, càng bóp cổ họng của nó chặt hơn, dù quỷ không cần thở nhưng tôi tin, tôi bóp chặt cổ nó thế này, nhất định nó sẽ không có cách nào giơ một ngón tay ra trước mặt tôi được, ha ha ha, hóa ra quỷ cũng chẳng có gì đáng sợ, hóa ra, quỷ cũng bị tôi giết chết bằng cách thế này. Tôi nghe thấy tiếng “khanh khách” từ trong cổ họng của nó, nó giãy giụa càng lúc càng yếu, tôi cố gắng bóp mạnh hơn thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh mơ hồ, nhẹ nhàng : “Anh Nam Bình...”. Tôi kinh ngạc sững sờ, hoảng loạn buông tay, là ai? là ai? Tử Nguyệt, em gọi anh ư? Tiểu Nghiên, em gọi anh sao? Ai gọi tôi? Sức cùng lực kiệt tôi ngồi phịch trên đất, bắt đầu thấy kinh hãi. Nó vẫn nằm bên cạnh tôi, rất lâu không động đậy. Gió đêm từ khe cửa sổ thổi vào trong phòng, khiến rèm cửa sổ khẽ lay động, bầu không khí xung quanh vô cùng tĩnh mịch. Tôi không biết bao nhiêu sức tôi mới dần định thân trở lại, quay đầu tìm kiếm. Trong luồng sáng yếu ớt, Tử Nguyệt nằm im trên mặt đất, không nghe thấy tiếng thở. Con người tôi mở to, không, không thể nào, không thể nào, lẽ nào, kẻ mà tôi bóp cổ không phải là con quỷ đó mà là Tử Nguyệt. Tôi nhào đến ôm Tử Nguyệt vào lòng, gục đầu xuống. Tôi như bị sét đánh, đau đớn, Tử Nguyệt, anh giết em sao? Có đúng là anh giết em rồi không? Anh giết em rồi, Tử Nguyệt, anh phải làm thế nào đây? Tôi vô cùng hoảng loạn, tim đau rĩ máu, không biết nên làm thế nào, làm sao để cứu em bây giờ, tôi ôm chặt Tử Nguyệt vào lòng, không ngừng gọi : “Tử Nguyệt, anh xin lỗi, anh xin lỗi...”. Trong luồng sáng mơ hồ, hai mắt Tử Nguyệt vẫn nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, nhợt nhạt, tôi không dám kiểm tra xem cô ấy có còn thở nữa hay không. Tử Nguyệt, anh phải làm sao đây, làm sao anh lại ra tay với em như thế? Lẽ nào anh cũng giống như Trường Hà, từng bị thứ gì đó khống chế cho nên anh không thể suy nghĩ, trở thành con rối của hắn, cho nên anh đã giết người mà anh thương yêu nhất sao? Tử Nguyệt, Tử Nguyệt, tại sao lại thế này? Tại sao lại thế này? Thứ chất lỏng trong suốt chảy xuống từ gò má tôi, rơi trên khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của Tử Nguyệt. Người là ai, người là ai? Nhìn thấy người là bạn ta mà, có chuyện gì hãy để bạn ta chịu, Tử Nguyệt có tội tình gì? Tại sao người phải hại người vô tội như thế?

40. Chương 40

NHẬT KÝ

Tôi cúi người xuống, đặt môi mình lên đôi môi đã trắng bệch không còn hột máu của Tử Nguyệt mà hà hơi

những mong cô ấy tỉnh lại, dòng lệ nơi khóe mắt tôi không ngừng tuôn trào chảy xuống khuôn mặt nhợt nhạt của Tử Nguyệt đôi tay nhẹ nhàng vuốt lên đôi gò má cô. Tử Nguyệt, Tử Nguyệt, Tử Nguyệt, em không thể chết, em không thể chết được.., Bàn tay run rẩy của tôi cuối cùng cũng tìm được đến mũi của Tử Nguyệt, một luồng hơi nhẹ phả lên ngón tay tôi. Tôi vui mừng khóc lóc, Tử Nguyệt, Tử Nguyệt, Tử Nguyệt, Tử Nguyệt... Tử Nguyệt dần tỉnh lại, cô ấy trờ mắt về không hiểu, đưa mắt nhìn tôi, nhìn vẻ hoảng loạn và lo lắng của tôi, thấy sự xót xa ân hận trên mặt tôi, bỗng thấy tủi thân mà ôm chặt lấy tôi : “Anh Nam Bính, em sợ”. Tôi vòng tay ôm chặt Tử Nguyệt vào lòng, giống như ôm cả thế giới,, niềm hạnh phúc như vừa mất đi bỗng được trở lại. Tử Nguyệt, anh xin lỗi, anh xin lỗi. Tôi không biết mình đã gặp phải chuyện gì, tôi luôn lo lắng đến một lúc nào đó mình sẽ làm tổn thương Tử Nguyệt, không ngờ cuối cùng ngày đó cũng đến, đúng là không thể ngờ được, suýt chút nữa tôi đã ra tay giết người mình yêu thương nhất. Nếu không phải nghe thấy hai tiếng “Nam Bính” yếu ớt vang lên sau cùng từ cổ họng cô ấy, thì có lẽ dưới bàn tay sắt thép của tôi cô ấy đã thành âm hồn rồi. Anh xin lỗi, Tử Nguyệt, anh xin lỗi. Trong lòng tôi vẫn còn ngập tràn nỗi ân hận và sự sợ hãi do mình đã gây ra, tôi vẫn không tài nào hiểu được tại sao mình lại thấy Tử Nguyệt biến thành bóng hình luôn quấy nhiễu mình như vậy, có đúng là nó đã đến và mượn cơ thể của Tử Nguyệt, còn tôi tại sao giữa ban ngày ban mặt lại xuất hiện những ảo giác như thế? Tôi vẫn không hiểu, từ trước đến nay chỉ có ba người chúng tôi bị những cơn ác mộng đó giày vò, vậy tại sao nó lại ra tay với người bên cạnh chúng tôi? Lê nào Trường Hà cũng gặp tình cảnh tương tự sao? Hình như là không, nếu có nhất định cậu ấy sẽ nói. Vậy thì, tôi đang gặp phải chuyện gì đây? Vậy thì, người tiếp theo là tôi sao? Tử Nguyệt, tôi ôm chặt cô ấy vào lòng không biết nên nói gì lúc này. Trong mơ hồ, Tử Nguyệt nghe thấy tiếng trái tim tôi đang loạn nhịp, liền nói : “Anh Nam Bính, anh sao vậy?”. Tôi lắc đầu, hoảng loạn nói : “Anh không sao, không sao !”. Tử Nguyệt em sợ lắm có phải không, nếu không thì tại sao ở bên cạnh anh mà em vẫn run thế này? Có điều, tại sao em vẫn sa vào vòng tay ấm áp của anh mà không hốt hoảng bỏ chạy? Là vì em tin anh, vì em yêu anh, có đúng không? Tử Nguyệt, anh xin lỗi, nhất định sẽ không có lần thứ hai, chắc chắn anh sẽ không làm tổn thương em nữa. Tiểu Vương, cậu sống khôn thác thiêng có thể cho tôi một vài gợi ý được không? Tiểu Vương, nếu trên thế gian này đúng là có ma quỷ, vậy cậu đang ở thế giới khác nhất định sẽ biết được, đúng không? Nếu trên thế gian này không có ma thì với sự thông minh và thái độ tích cực đối với chuyện này của cậu chắc chắn phải thu được thứ gì đó. Đột nhiên cậu lái xe vội vàng như thế, dù khi ấy cậu nghĩ đến điều gì thì cậu cũng không kịp nói cho chúng tôi. Lê nào tôi và Trường Hà, lúc nào cũng mang những ý nghĩ tiêu cực như thế này để chờ đợi lưỡi hái tử thần vung xuống, chỉ có thể trờ trờ mắt nhìn người mình yêu quý bị tổn thương hay sao. Lúc nào cũng buồn phiền chán nản không chỗ dựa, không người giúp đỡ, từng giây, từng phút lo lắng việc người thân yêu nhất bên cạnh mình một ngày nào đó sẽ bị giết hay sao ? Tử Nguyệt nói : “Anh Nam Bính, anh quá mệt rồi !”. Tôi cười khổ đáp : “Đúng vậy, dạo này anh bận quá, mọi thứ lúc nào cũng căng lên như dây đàn vậy. Anh xin lỗi, Tử Nguyệt, anh xin lỗi !”. Tử Nguyệt nhìn tôi, ánh mắt tinh tế có chút hờn oán, lại tựa như đã hiểu rõ mọi chuyện. Cô ấy vẫn im lặng không nói, chỉ nhẹ nhàng vuốt đầu vào lòng tôi, rất lâu sau mới nói : “Anh Nam Bính, sau khi em về, anh hãy đi ngủ sớm đi nhé !”. Tiễn Tử Nguyệt về rồi tôi lại mở toang cửa sổ, lật lại suy nghĩ hồi tưởng đến những việc vừa xảy ra nhưng cũng không thu hoạch được gì. Bóng hình đó hiện rõ, nụ cười ghê rợn như âm hồn từ địa phủ bay đến, đốm sáng xanh lơ mờ ảo trong mắt, chắc chắn không phải là Tử Nguyệt. Nhưng, mọi người đều nói tay ma quỷ rất buốt lạnh, từ đầu đến cuối, hai cánh tay vô hình nắm chặt trên hai tay nổi gân xanh lộ lộ của tôi lại rất ấm áp, đó là cánh tay của Tử Nguyệt. Không thể giải thích nổi, tôi không tài nào biết được tại sao lại như thế. Nó có đến nữa không? Liệu nó sẽ lợi dụng tay của ai đây ? Tôi bật đèn, ngồi lên giường trầm lặng rất lâu vẫn không thể hiểu được mình đang nghĩ gì. Hay là tôi nên đến thỉnh giáo Lâm Yến và Nhu Phong xem trên thế gian này, rốt cuộc có ma quỷ hay không? Và liệu khoa học có thể giải thích được một cách rõ ràng không? Ánh mắt tôi bỗng đổ dồn về cuốn nhật ký của Tiểu Nghiên. Trên bìa cuốn sổ đó là vô số tên tôi. Nếu đúng là trên thế gian này có ma quỷ, vậy tôi và Tiểu Nghiên có tình cảm sâu nặng với nhau như thế nếu cô ấy còn tồn tại trên thế gian này thì tại sao cô ấy không đến thăm tôi. Tôi cầm cuốn nhật ký lên, vuốt ve nét bút còn lưu dấu. Tiểu Nghiên, những ngày đó của em ra sao, nỗi đau mà em phải chịu đựng thế nào, từng con chữ trên đây đều là em viết ra hay sao? Khoảnh khắc đó, phải chăng hàng lệ em tuôn trào trên hai gò má, phải chăng dưới ánh đèn phản chiếu khuôn mặt trắng bệch của em trở nên mờ ảo yếu ớt vô cùng? Em viết lâu như thế phải chăng những đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch, giống như trước đây mỗi khi chúng ta viết mỗi tay lại nhẹ nhàng bết đốt ngón tay cho đỡ mỏi rồi viết tiếp đúng không? Có đúng như vậy không? Nhìn mỗi trang giấy đều dày đặc tên mình tôi không cảm lòng được mà lệ tuôn trào. Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên, khi em đang viết tên anh thế này thì anh đang làm cái gì? Anh đang hận em tham lam chỉ muốn hưởng thụ, chạy theo vinh hoa phú quý, đang coi thường mắng mỏ em. Đúng vậy,

đó đều là những chuyện mà lúc đó anh từng làm. Bây giờ mới biết, anh đã sai nhiều đến vậy, Tiểu Nghiên, tha thứ cho anh... Giờ đến trang giữa, toàn thân tôi cứng đờ, ở đó, không phải là hai chữ đơn thuần nữa, mà là những dòng nhật ký của Tiểu Nghiên. Đọc những dòng viết đó, tôi kinh hãi thất sắc. Ngày Hai mươi bảy tháng Năm, trời nắng. Tôi thật tàn nhẫn, lại dùng những lời đau đớn như từng mũi dao đâm vào tim anh Nam Bính như thế, thấy bóng anh hồn xiêu phách lạc rời đi, trái tim tôi như đang nhỏ từng giọt máu tươi đỏ ngầu. Anh Nam Bính, em xin lỗi, không phải em tham hư vinh, cũng không phải em ham cảnh ăn chơi xa hoa chốn thị thành, cũng không tơ tưởng đến việc tận hưởng những thứ xa hoa không biết ngày tháng đó, từ trước đến nay em chưa bao giờ quên ước mơ của mình, ngày ngày em đều nghĩ đến cảnh sẽ có một ngày em được đứng ở trên bục giảng, đối diện với rất nhiều thiên thần bé nhỏ. Nhưng sẽ không thể có một ngày như thế anh ạ, hôm qua em tình nguyện đi hiến máu, bác sĩ nói, em bị bệnh máu trắng... Ngày mùng Tám tháng Sáu, trời râm. Tôi đang ở nhà, thoáng thấy khuôn mặt già nua khắc khổ của cha mẹ, nỗi đau trong lòng như lại trào ra bao trùm trời đất không gì ngăn được, ông Trời thật không công bằng, tại sao tôi lại bị mắc bệnh này chứ? Tất cả ước mơ hoài bão của tôi đã tan thành mây khói rồi, tôi không muốn trở thành gánh nặng của cha mẹ nhưng tôi lại chẳng có quyền được buông xuôi với sinh mệnh của mình như thế. Tôi không muốn đến bệnh viện, bởi bệnh này đâu có chữa được. Tôi không muốn để cha mẹ phải hao tâm tốn sức vì mình. Cha có mời L đến khám bệnh cho tôi, cha bảo y thuật của người này rất giỏi, nhưng cho dù y thuật có giỏi liệu có thể chữa được căn bệnh chết người này không... Ngày Mười lăm tháng Sáu, trời nắng. L đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra lại một lần, kết quả xét nghiệm anh ta không nói cho tôi biết nhưng tôi cũng không muốn hỏi. L thường mang thuốc đến cho tôi, đối xử với tôi rất tốt, ân cần hỏi han, luôn nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng, tôi không biết phải đối diện với L như thế nào. Bởi anh ta không phải là Nam Bính của tôi, tôi của lúc này cũng không còn là tôi của mấy tháng trước nữa... Ngày Hai mươi hai tháng Sáu, trời mưa. Trời mưa rồi, L cũng không về được. Tôi không biết phải nói gì lúc này, tôi là chủ nhà, còn anh ta đến khám bệnh cho tôi, có lẽ tôi cũng nên cảm ơn anh ta nhưng tôi lại chẳng thể nói lời nào với anh ta. Mạch suy nghĩ của tôi như xuyên qua màn mưa ngoài trời kia, Nam Bính, lần đầu tiên em quen anh cũng trong trời mưa như thế, em không mang ô. Lúc đó anh qua đường, trên người anh mặc một chiếc áo vét và anh cũng rất hào hiệp cho em mượn một nữa, tuy chúng ta đều ướt sũng, nhưng chưa bao giờ em thấy vui như thế. Nhưng khoảnh khắc đó mãi mãi không thể quay trở lại được nữa... Ngày mùng Ba tháng Bảy, trời nắng. Càng ngày L càng năng đến nhà tôi hơn, tôi nghĩ, chắc là bệnh của tôi mỗi lúc một nặng rồi. Giờ đây tôi cũng chẳng để tâm nữa, sống chết với tôi không còn ý nghĩa gì, chỉ thấy thương cho cha mẹ mà thôi, phải người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh ra đồng. L mang đến một tờ báo tuyên truyền của xã, tôi tiện tay với đọc, giống như một ánh chớp lóe sáng trong đêm mưa tầm tã tối mù mịt, tôi lại nhìn thấy cái tên Nam Bính. Nam Bính, anh được điều chuyển công tác đến xã em sao? Anh vì em có phải không? Chắc không phải rồi, không thể nào như vậy được, anh hận em lắm, đúng không? L đột nhiên nắm chặt tay tôi nói : “Tiểu Nghiên, lấy anh được không?”. Tôi kinh ngạc thảng thốt, làm rơi cả tờ báo đang cầm trên tay. L bị điên sao? Tôi là một kẻ bị bệnh máu trắng, người khác ai cũng muốn chối bỏ... Ngày mùng Tám tháng Bảy, trời nắng. Tờ báo tuyên truyền của xã cứ hai ngày lại ra một số hàng ngày đúng giờ tôi đều đến thôn để lấy về đọc. Thấy những dòng chữ ca ngợi Nam Bính, thấy sự hăng hái nhiệt huyết của anh, anh Nam Bính à, anh không còn đau lòng nữa phải không? Như vậy thì tốt rồi, như vậy thì tốt rồi, dù em có ra đi, cũng yên lòng rồi.. Ngày mùng Mười tháng Bảy, trời nắng. Tôi nhìn thấy L, anh ấy ngẩng đầu nhìn tôi nở nụ cười tươi như hoa mới nở, tôi bỗng thấy hoảng hốt, tôi nhìn thấy bóng hình của anh Nam Bính đang từ từ hòa nhập với bóng của L. Sao có thể như thế được? Là do tôi nhớ Nam Bính đến phát điên rồi sao? Ngày Mười lăm tháng Bảy, trời râm. Cha mẹ ra ngoài, lúc L đến thì tôi đang đọc báo tuyên truyền, miệng lẩm bẩm cái tên Nam Bính, hai hàng lệ chảy dài. L bỗng hiểu ra tất cả, anh ấy nói : “Hóa ra người em yêu là anh ta !”. Họ quen nhau có phải không? Đúng vậy rồi, làm sao họ không quen nhau được? Chỉ là, tại sao lời lẽ của L mang đầy vẻ hằn học như vậy? L nặng nề nói: “Tiểu Nghiên, chúng ta lấy nhau nhé !”. Tôi nói : “Em sắp chết rồi...”. L buột miệng nói ra : “Ai nói em sắp chết, anh sẽ không để em chết. Dù em có chết, anh cũng phải lấy bằng được em, anh yêu em từ rất lâu, rất lâu rồi”. Rất lâu, rất lâu rồi sao, cha tôi và bố anh có quan hệ với nhau rất tốt, từ nhỏ, chúng tôi thường cùng nhau chơi đùa và trở thành một đôi thanh mai trúc mã trong mắt mọi người. Nhưng, đó là khi còn nhỏ... Ngày Mười sáu tháng Bảy, trời nắng. L nói : “Ai nói em phải chết chứ !”. Vì câu nói này của anh ấy mà tôi tại đi xét nghiệm một lần nữa, ánh mặt trời chói chang như thiêu đốt cơ thể tôi. Đã nhiều ngày nay, ngoài triệu chứng hơi đau đầu một chút thì tôi không có biểu hiện không gì khác cả, lẽ nào thuốc L mang đến thực sự có tác dụng vậy sao ? Bác sĩ nói : “Ngày mai đến lấy kết quả”. Ngày Mười bảy tháng Bảy, trời nắng. Đây là trò đùa nực cười nhất mà ông Trời đang trêu tôi sao, tôi luôn cho rằng mình bị mắc bệnh máu trắng, đúng là tôi vô duyên với thế giới tươi

đẹp này, cho nên, tôi đã làm thủ tục thôi học, đã rời xa Nam Bính, tôi buông xuôi tất cả hạnh phúc trong tay mình nhưng bác sĩ nói chỉ là bệnh thiếu máu thông thường... Chỉ là bệnh thiếu máu thông thường thôi sao? Tại sao trước mắt tôi lúc nào cũng xuất hiện những thứ mờ mờ ảo ảo như thế? Tại sao mọi thứ trước mắt tôi lại trở nên mơ hồ như thế? Tại sao tôi luôn gặp phải những cơn chóng mặt liên tục trong thời gian dài như thế... Dù là tại sao, tôi cũng không bị bệnh máu trắng, tôi nên vui mừng mới phải, anh Nam Bính, liệu chúng ta còn có thể sống hạnh phúc bên nhau được không? Hôm nay trời rất nóng nhưng trái tim tôi lại như đồng băng trong lồng ngực, không còn bất cứ cảm giác gì. Khi trở về nhà, đã thấy L ở đó. Tôi đưa kết quả kiểm tra cho anh ấy xem, xem xong đôi môi mình nở nụ cười khiên cưỡng... Tôi đã hiểu, hóa ra, kết quả kiểm tra lần trước cũng như vậy nhưng anh ấy không nói cho tôi biết. Tôi những muốn hỏi anh ấy tại sao nhưng khi thấy ánh mắt của anh ấy, tôi lại không cách nào thốt nên lời. Anh Nam Bính, anh Nam Bính tại sao anh lại đến... Áo quần xộc xệch, khuôn mặt của L vô cùng rõ ràng... tôi biết, tất cả đã quá muộn. Anh ta nói vì anh ta quá yêu tôi, tôi cười đau đớn, vô cùng tuyệt vọng, tôi đang bị thứ gì làm ư mị đầu óc thế này? Nam Bính, em nghĩ rằng em có thể giành lại được hạnh phúc của mình, nhưng em không thể. Rõ ràng người em nhìn thấy là anh, nhưng tại sao, nằm bên cạnh em lại là anh ta! Tôi không thể nào chịu được cảnh tượng này nữa, cha mẹ, con xin lỗi, nếu đúng là con bị bệnh máu trắng, con sẽ kiên trì tiếp tục sống ; nếu chỉ là con bị bệnh máu trắng già vò, con vẫn có thể kiên trì mà sống ; nếu chỉ là bệnh máu trắng thôi, con vẫn sẽ dũng cảm tiếp tục sống. Nhưng bây giờ con phải uống thuốc ngủ để kết thúc cuộc đời mình thôi. Cha mẹ không cần đau lòng vì con đâu, đúng rồi, vì từ đầu đến cuối cha mẹ đều không biết, con đâu có bị bệnh máu trắng...

41. Chương 41

KHỦNG HOẢNG

Những dòng chữ nguệch ngoạc, không ngay ngắn này càng khiến nỗi kinh hãi trong tôi tăng thêm gấp bội. Biết Tiểu Nghiên vì bệnh máu trắng mà lìa xa tôi đã khiến trái tim tôi thấy đau đớn và dần vật lắm rồi. Tôi nào biết nội tình sự việc lại trở nên thế này, hóa ra Tiểu Nghiên không phải vì bệnh máu trắng mà chết, hóa ra cô ấy không hề bị bệnh máu trắng. Vậy L là ai? Tôi lật giở lại toàn bộ cuốn nhật ký, cũng không tìm thấy bất kỳ thông tin nào liên quan đến ký tự đó. Tiểu Nghiên, cái chết của em lại mơ hồ không rõ ràng như thế, Tiểu Nghiên, một mình em chịu biết bao nỗi đau khổ và day dứt như thế sao? Chính là nhân vật L kia đã hủy hoại hạnh phúc của em, rốt cuộc hẳn đã dùng thủ đoạn gì với em? Tại sao hẳn lại khiến em không còn muốn sống nữa? Tại sao hẳn lại làm em tuyệt vọng như thế? Anh nhất định sẽ bắt được hắn, nhất định sẽ bắt được hắn. Ngón tay tôi run rẩy, thông tin này khiến tôi vô cùng kinh hãi, khó lòng tiếp nhận được. Tiểu Nghiên, em linh thiêng để anh thấy được cuốn nhật ký mà em để lại trên cõi đời này phải không? Em muốn nói với anh, nỗi hăm oan của em phải không? Nhưng, tại sao em lại không viết lại tên của người đó? Nhưng không sao, không sao, anh nhất định sẽ tìm được, anh sẽ tìm ra được. Anh sẽ đòi lại công bằng cho em. Tôi rót trà, nhưng vì tay vẫn còn run khiến nước nóng đổ lênh láng trên bàn, nắm chặt cốc nước, dường như nắm một luồng ấm nóng, dùng cả hai tay nắm chặt lấy cốc, hít thật sâu hương trà thơm mát. Tiểu Nghiên, anh có thể làm gì cho em đây? Tôi uống cạn cốc trà trong tay, tâm trạng cũng dần bình tĩnh trở lại, dù việc đã xảy ra cách đây ba năm, tôi không cách gì để có thể điều tra được thông tin nhưng tôi nhất định phải trả lại công bằng cho Tiểu Nghiên. Tôi nằm trên giường, từng chữ, từng chữ trong cuốn nhật ký kia như ủa về quần chặt mọi suy tư trong đầu, dường như tôi có thể thấy được bóng hình kiều diễm xinh đẹp, cô ấy ở một nơi rất xa, rất xa đang dựa lưng vào tôi, mái tóc dài xòa xuống vai, lộ vẻ đẹp thuần khiết, tươi trẻ. Bờ vai run nhẹ giống như không thể thắng nổi cái lạnh trong đêm giữa mùa thu, gió thổi trung bay mái tóc của cô ấy tựa như một bàn tay ấm áp mềm mại đang vỗ về, từng sợi từng sợi bay lên rồi lại hạ xuống. Đó là Tiểu Nghiên mà, mùa đông năm đó, Tiểu Nghiên mặc bộ trang phục mỏng tang đi dưới sân ga, một mình bước đi trong gió lạnh giữa đông, bờ vai khẽ se lại như thể mái tóc cũng phiêu bồng như vậy. Tôi gơ tay vẫy vẫy nhưng cô ấy vẫn không ngoảnh đầu lại, cô ấy đang co rúm lại vì sợ, cơ hồ xung quanh đâu đâu cũng ẩn chứa một lực lượng siêu nhiên vô hình nhưng vô cùng đáng sợ, cô ấy cô độc một thân một mình không người giúp đỡ đang run lên vì sợ hãi. Tiểu Nghiên đừng sợ, anh đến đây, anh đến đây. Tôi những muốn đến gần hơn chút nữa nhưng toàn bộ cơ thể bỗng trở nên toát lạnh. Lúc đầu chỉ hơi lạnh nhưng càng lúc luồng khí càng mạnh như đâm thẳng vào trái tim, bao trùm, bám chặt, già vò cơ thể tôi. Cứ như thế dần dần luồng khí buốt lạnh đó như dính vào quần áo, vào đầu tóc, hằn lên từng lỗ chân

lông trên người. Tôi rùng mình ớn lạnh, Tiểu Nghiên, là em phải không, là em đến thăm anh phải không? Mắt mở trừng trừng nhìn “con mắt” vẫn đang lơ lửng, lượn qua lượn lại trên đầu tôi, con mắt đó lòi ra phát ra luồng sáng băng lạnh mà kinh hãi, cay độc mà oán hận, từ khắp các hướng con mắt đó như dán chặt lên người tôi, bất chợt tôi lại nghe thấy tiếng cười gằn kinh hoàng trong điện thoại lúc nửa đêm, lúc ẩn lúc hiện, khi có khi không, nhẹ nhẹ mà kéo dài, u ám mà vang xa. Không, không thể là Tiểu Nghiên. Luồng khí âm u lạnh lẽo, nỗi kinh hoàng đang trấn áp, sự đau khổ đè nặng trái tim tất cả đều như đang hiện hiện rõ ràng như thế. Mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra. Nó đến rồi, nó đến rồi. Tôi muốn ngồi dậy nhưng không thể nào khiến cơ thể động dậy được, tôi cố gắng vùng vẫy nhưng cũng không có cách nào. Tôi nỗ lực không từ bỏ, quét ánh nhìn xung quanh. Ở khoảng giữa “đôi mắt” như âm hồn bất tán đó tôi nhìn thấy một khuôn mặt nghiêng nghiêng méo mó, đang thay đổi hình dạng không ngừng, con người lòi ra ngoài, máu be bét đầy mặt, sâu trong đáy mắt đó tựa hồ ẩn chứa nụ cười tàn khốc. Nó nhếch mép đang nở đầy máu tươi, rì rầm mặt không cảm xúc nói : “Nam Bính, Nam Bính, hãy đi cùng tôi, đi cùng tôi, cùng tôi...”. Không, Tiểu Vương, cậu sao thế? Đúng là cậu muốn tôi đi cùng cậu sao, hay cậu muốn nhắc tôi là ai đã hại cậu? Tôi vẫn dán mắt vào “đôi mắt” vô cùng kinh hãi kia, tôi nhìn thấy, chỉ có một nụ cười toát lạnh sống lưng và tàn khốc vô cùng. Sau đó từ trong đôi mắt ấy, một cánh tay thô ráp to lớn duỗi thẳng ra, lòng bàn tay đen ngòm, hướng thẳng đến trước mặt tôi. Cơ thể tôi cứng đờ không cách nào động dậy, hai mắt cứ trừng trừng như dính vào nó, cánh tay đó từng chút từng chút tiến gần đến mặt tôi, càng ngày càng to, càng ngày càng lớn... Mồ hôi lạnh túa ra như suối, trán lấm tấm mồ hôi như những hạt trân châu, không ngừng chảy xuống tai nhưng tôi vẫn không thể nào cử động được. Bàn tay đó càng lúc càng tiến gần, năm ngón tay sắc nhọn ngập ngụa một thứ chất lỏng màu đỏ tươi, đó là máu, nhất định là máu. Mọi thứ như sụp đổ hoàn toàn, sức cùng lực kiệt, tôi hét lớn kinh hãi : “Á...”. Âm thanh vừa vọt ra, cảm giác áp lực cơ hồ như biến mất, trước mặt không còn gì nữa, ngay cả “đôi mắt” đó cũng không còn, chỉ còn một mảng loang lổ trên nóc nhà mà thôi. Tôi há hốc mồm hít lấy hít để chút không khí, giống như một con cá thoi thóp khi rời khỏi biển sâu trôi dạt vào bờ đang mở to mang để hút chút oxy cần thiết. Cảm giác vừa trải qua thật giống với khi bị Trường Hà bóp nghẹt cổ họng tại thôn Viễn Vọng, tôi mới biết không khí thật đáng quý biết bao. Chầm chậm đổ người xuống giường, toàn thân mềm nhũn như bún, giống như người vừa bị rút hết gân cốt, không còn bất kỳ chút sức lực nào nữa. Tôi không bật đèn, chỉ có cánh cửa sổ đang mở, gió lạnh giữa đêm thu phả vào mặt, thổi đi tâm trạng thẳng thốt giật mình vừa qua, dù lạnh thế này nhưng cũng không thể thổi bay được nỗi sợ hãi và kinh hoàng từ trong tim đi được. Tiểu Nghiên, Tiểu Vương, đúng là hai người từng đến thật, hay chỉ là ảo giác của tôi thôi? Hôm sau tôi đi làm phải giải quyết một đồng việc vặt vãnh, những việc này thực ra có thể làm một loáng cái là xong nhưng cứ nghĩ đến Tiểu Nghiên, nghĩ đến cơn ác mộng đêm qua, đầu óc tôi lúc này trở thành một mớ hỗn độn, rối tung như tơ vò. Tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, nếu nửa năm trước thứ cảm giác khiến toàn thân mất đi sức lực này hoàn toàn không có thì bây giờ tinh thần tôi lại suy sụp nghiêm trọng. Tôi cố gắng kiểm chế bản thân mình, Trương Thanh Dương từng nói : Trên thế gian này không có ma quỷ. Tuy lời của ông không nhất định là chân lý, nhưng tôi cũng tin điều đó. Tôi đã đồng ý với Tử Nguyệt là hai tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn, nếu trong khoảng thời gian này mà không có chuyện “ngoài ý muốn” nào xảy ra. Nhưng ai có thể biết được? Cũng chính vào thời điểm Tiểu Vương cảm thấy hứng khởi, phần chấn nhất thì không một điểm báo trước cậu ấy đã hoàn toàn rời xa chúng tôi. Không phải tôi là người tiêu cực, có điều vẫn chưa có bất cứ dấu mối nào. Được cái mỗi lần lên cơ quan, tất cả những chuyện như thế tôi đều quên sạch. Kế hoạch mở rộng thôn Viễn Vọng đang ở trên bàn, lại thêm một tuần bận rộn, tôi đắm mình trong công việc để quên đi những việc đã xảy ra. Tôi còn có Tử Nguyệt bên cạnh, cô ấy rất hiểu lòng người khác, biết quan tâm chăm sóc, có thể xoa dịu nỗi đau trong trái tim tôi. Một người con gái tốt như thế sao tôi không thấy hạnh phúc cho được. Khi Nhu Phong gọi điện thoại đến thì tôi vừa mới bàn bạc cùng Trương Viễn Dương về phương án tuyên truyền cho thôn Thanh Tuyền. Tuy việc xây dựng thôn Thanh Tuyền phải nửa tháng nữa mới hoàn thành, nhưng việc tuyên truyền thì giống như việc vận chuyển lương thực cho binh lính thời cổ vậy. Binh mã đến sau, lương thảo đi trước, đó là chân lý ngàn đời nay của cổ nhân. Tôi cầm điện thoại. Nhu Phong nói : “Anh Nam Bính, em lại được nghỉ rồi, rất muốn đến làm phiền anh đấy”. Tôi cười nói : “Được thôi, hoan nghênh em đến !”. Quả nhiên buổi chiều Nhu Phong đến thật, cô ấy mặc một chiếc váy ngắn màu thẫm, lộ rõ vẻ đoan trang và dịu dàng, thấy ánh mắt của tôi, cô ấy nở nụ cười hạnh phúc. Tiểu Diệp rót trà, vẻ bá phúc cười nói : “Bài báo của chị viết rất hay !”. Nhu Phong cười nói : “Em nên nói là Chủ tịch xã của em thật tuyệt. Nếu không có công lao của anh ấy thì tôi làm sao có thể viết được như thế đúng không nào?”. Tôi bước lại gần, cười nói : “Đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?”. Nhu Phong đưa mắt âm áp nhìn tôi, còn Tiểu Diệp thì vui vẻ cười đùa : “Đây là chuyện của con gái chúng em, không tiện nói cho anh nghe đâu !”. “Ui da, em trả thù Trường Hà, mà lại đổ

hết lên đầu anh thế.” Tiểu Diệp cười nói : “Thôi được rồi, em đi làm việc đây”. Nhu Phong nhìn theo bóng Tiểu Diệp, đưa ánh mắt cười về phía tôi, ánh mắt đó vô cùng ấm áp và dịu dàng. Tôi giả bộ không nhìn thấy, nói : “Sức khỏe của chị em đã tốt hơn chưa?”. Nhu Phong nói : “Cám ơn anh quan tâm, chị ấy chỉ bị cảm thông thường thôi, anh rể thì vô cùng lo lắng cứ như trời sắp sập xuống ấy, chẳng biết là nên dùng đông y hay dùng thuốc tây thì tốt?”. Tim tôi thoáng đập loạn nhịp, Trường Hà thương yêu Nhu Vân như thế nhất định là yêu rất sâu đậm. Nhu Vân đúng là hạnh phúc thật. Nhu Phong nói : “Đúng rồi anh Nam Bính, hôm nay em đến tìm anh, cũng không hoàn toàn chỉ là chơi thôi đâu. Em nghe nói thôn Thanh Tuyền ở xã anh chuẩn bị mở rộng phát triển du lịch phải không? Em muốn đến đó tham quan, nhân tiện tìm hiểu một vài chuyện, có được không ạ?”. Tôi nói : “Tất nhiên là được rồi, hôm nay anh cũng đang chuẩn bị đến thôn Thanh Tuyền đây, chỉ bằng đi cùng luôn”. Nhu Phong càng thêm hứng khởi nói : “Vậy thì tốt quá, khi nào anh đi?” “Nửa tiếng nữa !” Tôi gọi Tiểu Diệp đến rồi bảo với Nhu Phong : “Em muốn tìm hiểu vấn đề gì, chỉ cần hỏi Tiểu Diệp là được, nửa tiếng nữa, anh sẽ đến gọi em !”. Nhu Phong và Tiểu Diệp cùng đi ra ngoài. Tôi dựa người vào ghế, đưa tay lau trán, hơi đau đầu. Ánh nhìn bất giác đổ về chiếc cốc sứ rất đẹp ở trên bàn, mọi thứ trong đầu lại bắt đầu rối tung rối bời lên giống như tầng mây cao bị gió thổi bay tán loạn vậy, đến rồi lại đi. Tôi không thể mang sự lo lắng mơ hồ này vào trong công việc được, còn rất nhiều báo cáo phải xem, phải suy nghĩ về kế hoạch phát triển trong tương lai của thôn Viễn Vọng và một vài thôn khác chưa được phát triển xây dựng. Lúc này không còn thời gian cho tôi ngồi đây mà suy nghĩ vẩn vơ về mấy chuyện đó được, khiến mình không thể tập trung vào công việc được. Tôi kéo đồng báo cáo ở trên bàn đến trước mặt, là báo cáo mở rộng phát triển thôn Thanh Tuyền. Nhu Phong muốn đến thôn Thanh Tuyền, lát nữa nói không chừng tôi còn phải làm hướng dẫn viên bắt đầu dĩ nhiên cũng nên. Tôi xem báo cáo, lật từng trang, ánh mắt đổ dồn về các dãy số, bỗng nhiên kinh hãi, mắt bị kích động mãnh liệt, sắc mặt cũng như bị đóng băng. Tôi vuốt phẳng đồng báo cáo, mắt như cộm lên, mỗi khi trầm tư suy nghĩ, mắt đều cộm lên như thế. Tôi mở cửa, ánh đèn phòng làm việc đột nhiên bừng sáng, trong khoảnh khắc tôi cảm giác như mình bỗng nhìn thấy gì đó mơ hồ. Tôi bước đến trước mặt Nhu Phong đang thì thầm to nhỏ gì đó với Tiểu Diệp, bảo : “Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi bây giờ nhé”. Nhu Phong cười nói : “Em không cần chuẩn bị gì đâu, chỉ cần mang đôi mắt và hai cái tai đi là được Tôi cười cười, nói : “Vậy thì, đi thôi !”. Vừa ra đến cửa đụng ngay Trường Hà, Trường Hà chăm chú nhìn tôi, tôi cười nói : “Từ đâu chui ra mà vui thế?”. Trường Hà tươi cười rạng rỡ nói : “Vừa cùng Trương Viễn Dương bàn về thôn Thanh Lưu một chút. Mọi người định đi đâu đấy”. “Đúng rồi, hôm nay tôi chủ trì, đưa Nhu Phong đến xem phong cảnh non nước và dân tình thế thái của xã Tú Phong chúng ta !”. Trường Hà lại cười phá lên, nụ cười ấm áp, tôi cũng cười cười nói : “Muốn đi cùng không?”. Trường Hà liên tục xua tay : “Thôi, tôi nào biết được cái thú tao nhả đó, đang yên đang lành lại động vào chiếc bóng 300 W ! Đến lúc đó còn bị cô em vợ của tôi cấm hận chỉ muốn ăn tươi nuốt sống tôi thì nguy !”. Nhu Phong trách nói : “Anh rể, anh nói cái gì thế?”. Trường Hà cười ha ha nói : “Không có gì, anh đang lầm bầm một mình thế thôi. Được rồi, mọi người đi đi, chơi vui vẻ nhé !”. Hồi qua ý kiến của Nhu Phong, tôi vào lán xe dắt chiếc xe máy ra, Nhu Phong nhếch miệng cười nói : “Anh rể em rất thích đùa nên anh đừng để bụng nhé”. Tôi cười ha ha nói : “Tính khí của Trường Hà à, tôi sớm biết từ lâu rồi, em đừng để bụng mới đúng”. Ngồi lên xe, tôi quay đầu lại nói : “Được chưa, thời tiết hôm nay rất đẹp, quá phù hợp cho đi chơi”. Nhu Phong ngẩng đầu nhìn trời cao thoáng đảng nói : “Trời cao trong xanh, tiết trời tươi sáng, không biết thôn Thanh Tuyền sẽ đem lại điều ngạc nhiên gì cho em đây”. Tôi nói : “Đúng là em nên thấy “kinh ngạc”. Tôi khởi động máy, chiếc xe lao thẳng về phía trước.

42. Chương 42

RỐI BÓNG

Con đường trải nhựa tại thôn Thanh Tuyền đã hoàn thành, tôi dựng xe ở đầu đường rồi nói với Nhu Phong : “Chúng ta đi bộ vào trong thôn đi, anh e là khói xe máy ô nhiễm sẽ làm ảnh hưởng đến sự thanh tịnh của khung cảnh nơi đây, thế nên mỗi lần đến anh thường đi bộ vào !”. Nhu Phong đưa mắt nhìn tôi, cười nói : “Không nhận ra anh nữa, bình thường Chủ tịch mạnh mẽ, quyết đoán là thế không ngờ cũng có lúc lại tinh tế nhạy cảm nhường này. Chủ tịch đã nói không để khói xe máy làm ô nhiễm môi trường nơi đây, em rất tán đồng. Đi, chúng ta cùng đi bộ vào thôn Thanh Tuyền nào”. Tôi nhìn đôi guốc cao gót mà cô ấy đang mang, cười nói : “Đi về trước khoảng ba mươi mét chính là nơi làm việc của chính quyền thôn, em muốn biết thứ gì thì đến đó sẽ rõ hết”.Nhu Phong liếc xéo tôi, nói : “Thực ra...”, thấy tôi nhìn, khuôn mặt cô ấy

thoảng phốt hồng, không ngờ một Nhu Phong phóng khoáng vui vẻ như thế cũng có lúc thẹn thùng nhưng tôi không nói gì. Chỉ nghe thấy giọng Nhu Phong như thì thầm bên tai : “Biết thông qua anh cũng như vậy thôi. Em cũng không nhất thiết phải hiểu quá rõ mà”. Tôi cười cười : “Nhưng anh đâu biết em muốn biết thứ gì ? Đối với xã Tú Phong, anh chỉ biết những thứ ở trên bàn giấy thôi, còn những thứ thuộc về văn hóa phong tục, dân tình gì gì đó thì anh sao có thể bằng được dân bản địa chứ”. Nhu Phong đã trở lại bình thường, khuôn mặt phốt hồng hồi này cũng không còn nữa : “Anh nói cũng đúng, nhất định anh chẳng thể đoán được em muốn biết nhất điều gì đâu !”. “Vậy sao ? Em muốn biết điều gì, nếu không phải là chuyện phong thể nhân tình hay những sự tích thần phả thì còn có thứ gì khác sao ?”, tôi cười nói về chẳng lưu tâm cho lắm. Nhu Phong vì thế cũng có vài phần đắc ý nói : “Về cơ bản là như thế nhưng không cụ thể”. “Vậy còn có điều gì khác sao ?” Nhu Phong nói : “Em thấy trong huyện chí thì xã Tú Phong có một điều rất đặc biệt mà em thấy khá hứng thú cho nên lần này mới đến đây xem xem thế nào”. “Một điều rất đặc biệt ? Còn ở trong huyện chí nữa ? Ôi dào, thôi được, em đừng nói những lời không liên quan, xã Tú Phong có một điều rất đặc biệt mà lại phải đến tận thôn Thanh Tuyền để thu thập tư liệu, điều này anh làm sao biết được ? Mà anh cũng chưa từng nghe thấy tên tiểu tử Lý Lăng Minh nhắc gì đến.” Nhu Phong cười nói : “Đương nhiên là anh không biết rồi, vì đó là việc của trước đây, còn bây giờ thì đã mai một rồi”. “Có vẻ thần bí vậy, là gì thế ?” Nhu Phong đối tư thế ngồi, trong làn gió thổi nhẹ lướt qua, cô ấy ôm lấy vòng eo tôi, cười nói : “Anh đã từng nghe đến rối bóng chưa ?”. Rối bóng ? Trong đầu tôi xuất hiện những hình ảnh mà mình xem được trên tivi, phía sau bức màn rất lớn, có hai bóng người dưới sự điều khiển của những sợi dây đi qua đi lại. Tôi cười ha ha nói : “Tất nhiên là anh nghe rồi. Nhưng chưa từng nghe ai nói là xã Tú Phong lại có trò như thế bao giờ”. Nhu Phong nói : “Cho nên em mới đến đây để tìm hiểu chứ”. Chúng tôi vừa đi về hướng trụ sở chính quyền thôn vừa nói chuyện về rối bóng. Trưởng thôn thôn Thanh Tuyền tên là Hồ Cách Tài, khi chúng tôi đến, ông ta rất nhiệt tình, vừa mới nhìn thấy Nhu Phong và tôi, ông ta cứ như là gặp được đôi tình nhân đi du lịch vậy cho nên lúc nào cũng mang nụ cười tươi rói trên mặt cơ hồ hiểu rõ mọi chuyện, mà cũng chẳng biết ông ta hiểu cái gì nữa. Vì Nhu Phong đi guốc cao nên không tiện đi bộ đường dài, vả lại những thứ mà cô ấy muốn biết cũng chẳng nhiều lắm, cho nên cô ấy vào trụ sở chính quyền thôn ngồi đợi, còn tôi đi xung quanh để hỏi thăm. Lúc trở về, nghe thấy Nhu Phong đang hỏi Hồ Cách Tài về chuyện có liên quan đến rối bóng. Hồ Cách Tài nói : “Trước đây, rối bóng ở vùng này rất nổi tiếng, có bài bản hẳn hoi nhưng ba mươi năm trước, vì có hai diễn viên diễn rối bóng diễn trò châm biếm mấy cán bộ đang nắm quyền, vì thế họ bị bức hại, sau này không ai dám diễn nữa, bây giờ người biết trò này cũng không nhiều đâu”. Nhu Phong nghe vậy càng thêm hứng thú nói : “Đã là văn hóa của địa phương, tại sao lại không được lưu truyền đến bây giờ ạ ?”. Hồ Cách Tài cười nói : “Cũng không phải là biến mất hẳn, chỉ là không rõ ở đâu có người biết. Lại nói về chuyện năm đó, sau khi mấy người diễn trò đó bị bức hại thì chính quyền cũng không đề xướng trò này nữa. Vì thế, nếu giờ có ai biết trò này thì cũng chỉ để tiêu khiển thư giãn của bản thân mà thôi. Mà nói đến rối bóng, còn có một chuyện nữa”.div> “Vâng, chuyện gì thế ạ ?”, Nhu Phong hào hứng hỏi, tay vẫn không ngừng ghi chép lên cuốn sổ của mình, xem ra dù chỉ một câu chuyện thôi cũng có thể khiến một Nhu Phong ham học hỏi thấy hứng khởi đến vậy. Hồ Cách Tài nói : “Mười mấy năm trước, có một vị trưởng thôn nắm quyền tại thôn Thanh Tuyền, khi ấy hẳn ta là bá chủ ở vùng này lại rất ngang ngược. Vào ngày hẳn ta kết hôn, chẳng biết là người nào thấy ngứa mắt trước việc hẳn ta làm nên đêm đến mới lên đến trước cửa sổ nhà hẳn ta. Đặt mấy con rối bóng nhỏ ở trước bệ cửa sổ rồi đứng ở xa điều khiển những con rối đó. Mà đúng đêm đó lại có ánh trăng mờ ảo, vị trưởng thôn ấy tâm trạng đang sung sướng chuẩn bị động phòng hoa chúc, bỗng nghe thấy tiếng tân nương hét lớn, ngẩng đầu nhìn thì thấy mấy bóng người nhỏ đang đi đi lại lại bên ngoài, đáng điệu cầm dao cầm rìu đang bổ bổ. Mở cửa ra nhìn thì không thấy bóng người nào cả, bởi con rối đó đã sớm theo sợi dây bị đưa ra ngoài rồi. Hẳn ta vừa trở lại phòng, thì sợi dây lại đong đong đưa đưa và rối bóng lại quay lại. Vì chẳng thấy người, nên hẳn ta cho rằng mình bị oan hồn của những chết tìm đến để đoạt mạng, lúc đó hoảng sợ hét lớn : “Có ma”. Bị dọa cho chân tay mềm nhũn như bún, sau vụ đó thì cơ thể kiệt quệ mắc trọng bệnh và không lâu sau thì qua đời”. Nhu Phong cười nói : “Không ngờ rối bóng này còn đảm nhiệm cả vai trò là đại hiệp nữa, chẳng hay đó là dấu tích của vị đại sư nào vậy ạ ?”. Hồ Cách Tài cười chân thành nói : “Chẳng phải đại sư nào đâu, thời đó rối bóng vẫn được lưu hành cho nên ai cũng có thể làm được việc đó mà”. Nhu Phong cười tiếp lời luôn : “Cháu thật bá phúc họ, chỉ dùng một sợi dây mà có thể đứng từ xa điều khiển được, muốn con rối trong tay làm gì thì làm”. Hồ Cách Tài cười nói : “Đúng vậy”. Nhu Phong nói : “Bác trưởng thôn, cảm ơn bác, những tư liệu này đúng là độc nhất vô nhị, sau khi cháu về biên tập lại một chút, nói không chừng sau này loại hình nghệ thuật rối bóng của xã Tú Phong sẽ được rất nhiều người yêu thích cũng nên”. Lúc chuẩn bị tan ca, tôi và Nhu Phong mới trở về. Khi ngồi trên xe đi về, thấy Nhu Phong vui vẻ tôi mới cười

nói : “Nguồn tư liệu sống này chắc cũng chiếm khoảng bốn phần trên tổng số bài viết của em rồi đấy nhỉ”. Nhu Phong vẽ dương dương đắc ý, cười đùa : “Em còn muốn mỗi ngày viết một bài về phong tục của một vùng thuộc thành phố X cơ, bài này mới được có một phần thôi, còn cách xa mục tiêu mà em đề ra lắm”, Tôi cười : “Mục tiêu lớn quá !”. Về đến trụ sở ủy ban cũng đã quá giờ tan ca, chỉ còn Trường Hà và Tiểu Diệp là ở lại phòng làm việc. Trường Hà thấy tôi và Nhu Phong cùng nhau bước vào thì cười tươi như hoa nói : “Đi chơi có vui không ?”. Nhu Phong mắng : “Anh rể, bọn em có phải đi chơi đâu, em định số báo tiếp theo lại viết về xã Tú Phong, cho nên muốn đi đến một vài nơi thôi”. Trường Hà thoáng sững người, nói : “Viết về xã Tú Phong ?”, rồi lại cười, “Cách này cũng được đấy, đầu tiên là nhờ vào con mắt nhìn xa trông rộng của Nam Bính, sau là đến ngòi bút sắc sảo của Nhu Phong, không khéo sau này xã Tú Phong chúng ta lại nổi như cồn ấy chứ”. Nhu Phong đưa ánh mắt sang nhìn cậu ta, nửa đùa nửa mắng nói : “Còn thiếu một người ba hoa ở trước mặt em nữa, công phu của anh sắp bằng chị gái em rồi đấy. Em không thích nghe như thế đâu. Ô, chẳng phải hết giờ làm rồi mà, sao anh vẫn chưa về ?”. Trường Hà nói về tui thân : “Chị em nghe nói em đến, nên bảo anh lúc nào hết giờ làm đưa em về, chị em đang đợi cơm ở nhà. Cho nên giờ này anh vẫn ở đây đợi em, đây em xem xem, hai người đi cùng với nhau vui thế mà”. Nhu Phong cười nói : “Hôm nay, em định để anh Nam Bính mời cơm và cũng muốn bảo anh đi cùng luôn, nhưng, chị lại đang đợi cơm thế anh về trước đi”. “Em đúng là chẳng biết khách sáo gì cả, lại còn lo anh không vui hả, ha ha. Vậy anh đi trước đây. Nếu không muộn thì anh đến đón em nhé ?” Tôi cười nói : “Tôi đưa cô ấy về cho, cậu đỡ phải đi đi lại lại”. “Vậy cũng được”, Trường Hà cười, “Em cũng đừng lo lắng cho chị em quá, chị ấy cũng đỡ nhiều rồi. Chơi về muộn một chút cũng không sao đâu”. Tên Trường Hà này, đúng là ba hoa nên toàn nói ra mấy thứ linh tinh. Nhu Phong chợt hiểu ý nên mặt thoáng đỏ bừng, nói : “Anh mau về với chị đi, đừng lảm nhảm nữa”. Trường Hà đi rồi, tôi mới vẫy tay với Tiểu Diệp đang, sắp xếp tài liệu ở phía sau : “Tiểu Diệp, cùng đi ăn nhé !”. Tiểu Diệp ngẩng đầu, cười với chúng tôi, nói : “Không cần đâu, em sắp xếp xong đóng tài liệu này sẽ về ngay”. Tiểu Diệp nhìn tôi, ánh mắt như chất chứa điều gì đó. Tôi biết là Tiểu Diệp đang hiểu lầm, tôi cười nói : “Vậy bọn anh đi trước đây”. Đi được một đoạn, Nhu Phong quay sang nhìn tôi rồi nở nụ cười rất lạ, tôi đưa tay xoa xoa mũi hỏi : “Trên mặt anh có gì sao ?”. Nhu Phong mỉm cười nói : “Giống như móc câu vậy, ánh nhìn của thư ký của anh đã bị móc câu trên mặt anh câu đi mất rồi ?”. Tôi cười nói : “Trường Hà không ba hoa thì lại đến lượt em. Lại chế giễu anh rồi !”, tôi đưa Nhu Phong về phòng tôi. Vừa để cô ấy bước vào tôi vừa nói : “Phòng hơi bữa bộn, không thơm tho sạch sẽ như phòng em đâu. Ngồi đợi anh một lát, sau đó chúng ta cùng đến chỗ Tử Nguyệt ăn cơm”, Nhu Phong ngồi xuống, quan sát xung quanh rồi nói : “Anh khắt khe với bản thân mình thế này sao ?”. Tôi rót trà, khi nước vừa rót ra khỏi ấm, luồng khí nóng tỏa ra trước mặt, đưa cốc trà cho Nhu Phong tôi nói : “Em thử loại trà này đi, trà xuân đấy, rất thơm”. Nhu Phong vui vẻ nhận tách trà uống. Ánh mắt tôi chợt dừng trên khuôn mặt cô ấy, mỉm cười hỏi : “Thế nào ?”. Nhu Phong chép miệng một tiếng, lông mày hơi nhíu lại, nói : “Vâng, rất ngon !”. Tôi bảo : “Rất thơm đúng không ?”. Nhu Phong liền đáp : “Vâng !”, cô ấy ngược mắt nhìn tôi hỏi, “Anh hay uống loại trà này sao ?”. “Ừ ! Khi nào làm việc mệt, pha một tách trà, uống xong thấy đầu óc sáng khoái hơn nhiều.” “Anh có còn không ? Cho em xin một ít nhé ?”. Tôi cầm túi trà còn chưa uống hết ra nói : “Cho em !”. Nhu Phong nói : “Đây là một ít sao ?”. Tôi bảo : “Còn lại bằng đây, tất cả đều ở đây”. Nhu Phong không khách sáo, cầm túi trà đó cho vào trong túi. Chúng tôi tiếp tục nói chuyện, nhưng Nhu Phong không còn hào hứng như lúc đầu nữa. Tôi cười nói : “Đi ăn cơm đi, không nên về muộn quá, nếu không lại phải hứng chịu cái mồm của Trường Hà đấy”. Nhu Phong cười phá lên, hai chúng tôi rời khỏi phòng, cốc trà nóng vẫn còn tỏa hơi nghi ngút, Nhu Phong cũng không nhấp đến ngụm thứ hai. Tôi cùng Nhu Phong chậm chậm bước đến quán ăn của Trương Vọng. Nhu Phong nhìn thấy tôi, trong mắt có chút thất vọng và kinh ngạc, tôi quan tâm hỏi : “Sao thế? Không khỏe sao ?”. Nhu Phong nở nụ cười, đáp nhẹ : “Anh Nam Bính, sự ám áp, dịu dàng hiện lên trong mắt anh quá rõ ràng, đáng tiếc, không phải với em”, cô ấy như hiểu thấu ánh nhìn của tôi, nói tiếp, “Em nhớ lần trước, khi anh đến đây, đối diện với nơi này, trên mặt anh có vẻ hồ hởi không để tâm, vậy mà chỉ chưa đầy một tháng, điều gì đã thay đổi anh nhanh đến vậy ?”. Tôi nhớ lại cái đêm mê đắm cùng Tử Nguyệt, trong lòng thấy ám áp vô cùng khuôn mặt bất giác phớt hồng, cố gắng che giấu cười nói : “Em lại trêu anh rồi !”. Nhu Phong cười nhẹ, nụ cười như quét bay cảm giác buồn bã vừa rồi, sáng khoái nói : “Em đùa đấy. Tử Nguyệt đến rồi kia !”. Tôi ngẩng đầu nhìn, quả nhiên đã thấy Tử Nguyệt đứng trước cửa, mỉm cười với tôi. Nhu Phong nhanh chân bước đến, hai cô con gái không biết nên nói với nhau câu gì, chỉ cười hi hi rồi cùng vào trong, còn tôi đi phía sau, định hỏi điều gì đó nhưng nhớ đến lời của Tiểu Diệp “chuyện của con gái”, nên đành cười xòa.

43. Chương 43

CỎ TIÊN

Sau khi ăn cơm xong, tôi đưa Nhu Phong về. Lúc đó trời vẫn chưa tối hẳn nên tôi từ chối ở lại chỗ Trường Hà. Lần này, tôi không hề do dự, trực tiếp đi xe máy qua thôn Viễn Vọng. Tôi không tin mình không tìm được nguyên nhân những chuyện đang xảy ra gần đây, tôi không tin là bóng hình trong giấc mộng kia lúc nào cũng bám theo tôi “như hình với bóng”. Tôi đứng một mình trong gió thu lúc chiều tà, lặng yên nhìn đám cỏ tranh khô vàng trước mặt, nhìn về con đường chạy dài mãi phía xa kia, thấy cây cối rung mình đón gió, cảm giác vô cùng thư thái, rất nhiều chuyện cứ thế dâng trào rồi lại biến mất, rồi lại dâng trào. Trong lúc mọi suy tư cứ bồng bềnh kéo ra lại tôi vào như thế, nhưng dường như tôi đã có thể điều khiển được mạch tư duy của mình. Và dù những đường nối đó thật yếu ớt nhưng lại không đứt đoạn, tôi tin mình có thể men theo con đường đó để kéo những thứ mình cần ra. Nụ cười tự tin thấp thoáng hiện lên trên khuôn mặt, nét cười đó, kể từ sau đêm mừng Mười tháng Bảy cơ hồ như rất ít xuất hiện trên môi tôi, hôm nay, cuối cùng nó cũng đã trở lại. Tôi quay người, đi xe máy thẳng về phía xa kia. Đám cỏ tranh phía sau tôi, đột nhiên vang lên tiếng “xào xạc”, âm thanh tinh tế mà giòn tan. Tôi không ngoái đầu lại, vẫn chạy thẳng xe về phía trước, lúc đi qua rồi, tôi mới đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy chiếc đuôi rất đẹp của con gà đồng thấp thoáng trong đám cỏ tranh. Tôi lại nhớ đến lời của chú thím Trương, sau khi Tiểu Nghiên qua đời, hai người họ đã phải sống trong cảnh cô đơn lẻ loi như thế nào, có thời gian tôi cũng nên đến thăm nom, chăm sóc họ. Tiếng động cơ xe như xé tan bầu không khí tĩnh lặng lúc chiều tối, luồng khói bay ra từ ống xả cũng dần biến mất trong làn gió giữa thu. Chiếc xe đi được một đoạn bỗng bên đường có người gọi lớn : “Này, dừng xe dừng xe”. Tôi nhìn về phía đó, thấy một người mất to mày rậm, khuôn mặt nở nụ cười, đây chẳng phải là chàng thanh niên Lâm Tử hôm bác Lưu đưa tôi đến thăm nhà chú Trương sao ? Chú Lưu nói cậu ta là chàng trai rất thông minh chăm chỉ, đối với người nỗ lực thay đổi bản thân để thể hiện mình, tôi luôn tán đồng ủng hộ. Tôi cười cười rồi dừng xe lại. Lâm Tử xách một chiếc túi bằng da rắn đi đến, cười tươi nói : “Anh là người nhà của chú Trương phải không, hôm đó em đã gặp anh !”, xem ra cậu ta không biết tôi là ai. Tôi đáp lời : “Đúng vậy, cậu đang đi đâu thế ?”. “Về nhà ! Anh xem trời tối rồi, vừa hay gặp anh, cho nên em gọi anh lại, anh tiện đường cho em đi nhờ được không ?”. Tôi cười nói : “Vâng lên xe đi !”. “Vâng”, Lâm Tử nói rồi khoác chiếc túi da rắn lên vai, miệng túi không buộc, trong đó là mấy nhánh cây. Tôi nhìn rồi cười nói : “Cậu đang xách cái gì vậy ?”. Lâm Tử nở nụ cười đắc ý nói : “Em đang xách bảo bối đây”. Tôi tỏ vẻ không tin hỏi : “Đó chẳng phải là mấy nhánh cây chè sao ? Nhiều lắm thì làm được hai lạng, bảo bối gì chứ ?”. Lâm Tử cười nói : “Vâng là anh không biết rồi”. Cậu ấy lấy ra một cành rồi ngắt mấy lá ra đưa cho tôi nói : “Cây này gọi là cỏ tiên ! Không phải lá trà”. “Cỏ tiên ? Rõ ràng đây là cành cây mà, sao lại gọi là cỏ ? Mà cái tên nghe cũng rất thú vị !”, tôi cười đáp, “Cậu ngồi vững chưa, tôi đi đây”. Lâm Tử ổn định chỗ ngồi, nói : “Anh nỗ lực đi. Liên quan đến lai lịch cỏ tiên, có hẳn một câu chuyện đấy. Loài cỏ này vốn không có tên, trước giải phóng, có đám thổ phỉ đến làm loạn ở mấy ngọn núi gần đây, chính quyền mới sai quân bao vây sào huyệt của chúng, khiến chúng phải trốn sâu trong núi không dám ra ngoài. Lúc đó có một tên thổ phỉ rời khỏi nhóm, bị bao vây trong năm, sáu ngày, không ăn không uống, khát quá không chịu được liền đi liếm những giọt sương trên lá cây. Hắn phát hiện ra loại lá cây này, nhìn giống lá trà, đưa vào miệng nhai thì thấy ăn được, có thể thay cơm. Vì thế mấy tên thổ phỉ khác cũng đều ăn, sau khi đám thổ phỉ ngoan cố này ăn lá cây, cứ như là người người hoán đổi cho nhau vậy, tiếng cười tiếng gọi vang vọng từ trong rừng phát ra, vì thế bị quân chính quyền dễ dàng bắt giữ. Đám quân có vất óc suy nghĩ thế nào cũng không thể lý giải được, sau này chính quyền thấy trong tay của một tên thổ phỉ có cầm lá cây này, rồi đem đi xét nghiệm, mới phát hiện loại lá cây này khiến trong đầu người ta xuất hiện ảo giác. Mấy tên thổ phỉ kia đã tự đưa mình đến thế giới cực lạc nhưng những gì mà chúng thấy chỉ càng làm mọi thứ trở nên tồi tệ, chúng đâu biết đó đều là những thứ mà chúng tham lam muốn có được, ha ha ! Sau này chính quyền trên đùa gọi đó là cỏ tiên, cái tên bắt đầu có từ đó”. “Ồ ?”, hóa ra còn có chuyện này, từ trước đến nay chưa từng nghe qua, tôi phá lên cười lớn. Lâm Tử nói : “Anh xem này, loại lá này nhìn thoáng qua thì giống như lá trà, nhưng lại không phải là lá trà, anh thấy không, ở giữa lá có một đường gân vô cùng nhỏ mà tinh tế. Tôi không có cách nào quay đầu lại được, nên đành phải nhìn qua gương chiếu hậu, nhưng cũng chẳng thể nhìn rõ, dù sao cũng không quá hứng thú với chuyện này, thuận miệng tôi nói tiếp : “Đúng là rất giống lá trà mà”. “Được tính của cỏ tiên này cũng rất mạnh, hôm nay em đi tìm loại cỏ này, mất cả một buổi chiều mới tìm được từng này thôi đấy. Loại cỏ này mọc ở trên mấy ngọn núi trong xã mình.” “Tìm loại cỏ này để làm gì ?” “Em lấy cỏ này về, sau khi chế biến sẽ làm thức ăn cho lợn, sẽ rất nhanh béo đấy !”,

Lâm Tử nói: “Nhà cậu còn nuôi lợn nữa hả ?” “Kết cấu cơ thể của người và cá không giống nhau !”, Lâm Tử như phát hiện ra một châu lục mới nên nói rất say sưa : “À, mà em thấy anh với Chủ tịch của xã hơi giống nhau”. Tôi cười nói : “Vậy sao ?”. Lâm Tử vui vẻ khẳng định nói : “Đúng vậy, hằng ngày em đều đọc báo, sao có thể không biết được. Mấy ngày trước, trên trang của thành phố có viết một bài báo về Chủ tịch xã chúng ta, Tầm gương điển hình trong việc phát triển kinh tế nông thôn, anh đã đọc chưa ?”. Tôi đáp : “Đọc qua rồi !”. Lâm Tử vội tiếp lời : “Bài báo đó viết hay thật. Nhưng Chủ tịch xã chúng ta còn là người tốt hơn thế! Nếu không phải anh ấy một lòng một dạ nỗ lực hết mình để phát triển kinh tế của xã thì chí ít xã chúng ta phải chục năm sau mới có thể đạt đến mức thu nhập bình quân đầu người như hiện nay”. Tôi thuận miệng đáp : “Cũng không đến mức như thế đâu !”. Lâm Tử nói : “Đó là do anh không biết đấy thôi, ở xã chúng em ai ai cũng ủng hộ Chủ tịch cả, ngày trước có người nói rằng người dân ở các thôn trong xã bọn em đều là dạng chân đất mắt toét, thành thị và nông thôn khác xa nhau, nhưng bây giờ chân đất cũng đang rất nhanh chóng tạm biệt với bùn nhơ rồi. Đến lúc nào đó, nói không chừng người thành phố lại muốn về xã Tú Phong để định cư cũng nên. Nghe anh nói như thế, thì chắc anh là người xã khác rồi ? Nếu không phải biết anh là người nhà của chú Trương, nhân tiện gặp trên đường em còn tưởng anh đúng là Chủ tịch của xã cơ đấy”. Tôi cố nhịn để không phì cười, nói : “Nếu có thời gian nhất định tôi phải đi gặp mặt làm quen với Chủ tịch xã của các cậu mới được”. Lâm Tử rất hoạt bát, vừa cười vừa nói, đi trên đường không dừng nói một lúc nào. Đưa Lâm Tử về đến nơi, rồi tôi lại đi thăm chú Trương và thím, lúc trở về cũng đã hơn chín giờ tối. Đêm đó, tôi có một giấc ngủ yên bình. Không gặp ác mộng, cũng không mơ thấy Tiểu Nghiên và chẳng nhìn thấy Tiểu Vương. Hôm sau đi làm, tinh thần tôi khá tốt. Lúc bước vào phòng làm việc, Trường Hà, Trương Viễn Dương, Lê Quốc Lập vẫn đang nói chuyện với Tiểu Diệp. Tiểu Diệp vốn là một cô gái rất nhanh nhẹn lại vui vẻ hòa đồng, nhưng có cách suy nghĩ khá cổ quái, nói chuyện với cô ấy có thể phát hiện ra được rất nhiều thú vị. Trước mặt Lý Lăng Minh là một đồng giấy tờ khổng lồ, anh ta đang cầm cúi đọc. Lúc tôi bước đến, Trương Viễn Dương cười nói đầu tiên : “Ai da, Chủ tịch đến rồi”. Tiểu Diệp quay đầu nhìn tôi, cô ấy vừa quay lại, luồng sáng nơi khung cửa sổ như chiếu thẳng vào mắt, khiến đôi mắt Tiểu Diệp như tỏa ra ánh hào quang vậy. Tôi cười nói : “Nói chuyện gì mà vui vẻ thế ?”, tôi nghĩ cậu ta lại đang tìm một câu chuyện cười râu ông nọ cắm cằm bà kia để kể ọi người đây mà. Trương Viễn Dương cười nói : “Đang nói về bạn gái của anh !”. Bạn gái tôi ? Họ đang nói về Tử Nguyệt ? Tiểu Diệp nói : “Bạn gái của Chủ tịch thật xinh đẹp, lại viết báo cực hay nữa, còn là bác sĩ, đúng là một người quá tuyệt vời !”. Hóa ra người họ nói không phải là Tử Nguyệt mà là Nhu Phong. Tôi nhìn Trường Hà, cậu ta cười hì hì, vẻ mặt vô can nhìn tôi, đáy mắt còn như hiển hiện nụ cười xấu xa. Tôi cười nói : “Tiểu Diệp, sao lại nói linh tinh thế, tôi và Nhu Phong chỉ là bạn thôi, tôi đã có bạn gái rồi, hai tháng nữa chúng tôi sẽ kết hôn”. “Vậy sao ? Vậy sao ?”, Tiểu Diệp ngược lên nhìn tôi, ánh mắt mang vẻ thất vọng nhưng thần sắc lại vô cùng hưng phấn, hiếu kỳ hỏi : “Anh nói không phải Nhu Phong, nhưng em cũng không thấy anh đưa bạn gái đến đây, vậy cô ấy là ai ?”. Tôi cười nói : “Em đúng là sơ ý mà, ai nói là không thấy cô ấy đến ? Ngày nào em chả gặp đấy thôi !”. Trường Hà kinh ngạc nói : “Tử Nguyệt ? Nam Bính, anh đang nghiêm túc đấy chứ ?”. Tôi nói : “Đúng vậy, hai tháng nữa, tôi và cô ấy sẽ kết hôn”. Lời vừa ra khỏi cửa miệng thấy mặt họ ai nấy đều kinh ngạc miệng chữ o mắt chữ A. Nếu so sánh với Nhu Phong thì Tử Nguyệt còn kém xa. Cô ấy không có công việc khiến người ta ngưỡng mộ như Nhu Phong, không phải là người thành phố thậm chí cũng không xinh đẹp bằng, cô ấy cũng không được học hành tử tế như Nhu Phong, không giỏi viết lách như Nhu Phong. Nhưng, đó chính là tình yêu của tôi. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trường Hà nói về kỳ quái : “Nam Bính, anh không biết điều gì cả, anh đã đánh cắp trái tim của em vợ tôi rồi lại đi kết hôn với người con gái khác !”. Tôi liếc mắt nhìn cậu ta : “Trường Hà, cậu nói linh tinh rồi không sợ vợ cậu đến xách tai sao ?”. Tiểu Diệp cười nói : “À, té ra Lý chủ nhiệm rất sợ vợ”. “Thảo nào, bà xã mới ho một tiếng, Trường Hà đã run như cây sậy rồi !”, Lê Quốc Lập cười ha ha bắt chước bộ dạng của Lưu Hoan, rồi lại cười theo một tràng. Trường Hà xua tay nói : “Không phải là tôi sợ vợ, mà là tôi rất yêu vợ, có người nói, kẻ đánh vợ là phường hạ đẳng, kẻ yêu vợ là phường trung đẳng, còn người sợ vợ là phường thượng đẳng. Hiện nay tôi đang nâng cao tố chất của chính bản thân, hướng đến bậc thượng đẳng đấy”, Trường Hà vừa nhắc đến Nhu Vân, ánh mắt đã trở nên hiền hòa, dịu dàng vô cùng. Tôi nhìn nụ cười trên khuôn mặt của cậu ấy nhưng trong lòng lại có một suy nghĩ khác. Tình yêu là một thứ tốt đẹp như thế, vậy mọi thứ trên thế gian này đều do tình yêu mà được sinh ra sao ? Vì yêu mà trở nên ấu trĩ, vì yêu mà sinh lòng hận thù, vì yêu mà mang niềm oán hận, vì yêu mà trở nên ích kỷ và cũng chính vì yêu mà con người trở nên tham lam sao... Tôi bước về phía Lý Lăng Minh, Lý Lăng Minh là một người không thích trêu đùa, những lúc trong phòng làm việc mọi người đùa nhau như thế, cậu ấy chỉ chăm chú lắng nghe. Tôi bước đến vỗ vỗ vai cậu ấy nói : “Có thời gian cũng nên thư giãn một chút, đừng để bản thân mình mệt mỏi quá !”. Lý Lăng Minh gật

đầu cười nhưng tôi lại nhận thấy trong ánh mắt đó không mang niềm hoan hỉ. Tôi nói : “Lăng Minh này, thôn Thanh Tuyền cũng sắp phải mở rộng đến nơi rồi, tôi nghĩ, ngoài môi trường tự nhiên của thôn, chúng ta cũng cần phải xây dựng một vài công trình mang nét riêng biệt của vùng này và tạo nên một bầu không khí mang đậm phong vị quê hương, vậy thôn Thanh Tuyền có sự tích hay câu chuyện nào đặc sắc, hoặc giá trị nào đó của vùng thì có thể đề xướng phát triển được, phiên cậu tốn công suy nghĩ một chút, trong số chúng ta ở đây, chỉ có cậu là người ở thôn Thanh Tuyền, quen thuộc và nắm rõ về thôn nhất. Sau khi suy nghĩ xong cậu và Trương Viễn Dương cùng nhau bàn bạc một chút, buổi sáng mai hãy trình phương án cho tôi nhé”. Lý Lăng Minh nói : “Đặc sắc ?”. Trương Viễn Dương ngồi bên cạnh cười nói : “Giống như những loại hình văn hóa của địa phương như ở Hồ Nam có Dự Kịch, Hồ Bắc có tuồng Hoàng Mai, An Huy có kịch Hoa Cỗ, Đông Bắc có hát kịch Nhị Nhân Chuyển”. Tôi đưa mắt nhìn Trương Viễn Dương tỏ ý khen ngợi, rốt cuộc cậu ta vẫn là làm tuyên truyền, đầu óc linh hoạt nhạy bén, tôi vừa mới nói ra thì cậu ta đã biết tôi đang nghĩ gì rồi. Thực ra, tôi đề xuất vấn đề này cũng là do hôm qua nghe được Nhu Phong nói chuyện. Tôi bảo : “Đúng thế, tốt nhất là mang nét đặc sắc riêng có của quê hương !”. Lý Lăng Minh nghĩ một lát rồi nói : “Được !”. Tôi bước vào phòng làm việc của mình.

44. Chương 44

SỰ QUAN TÂM CỦA PHƯƠNG MINH

Báo cáo đang đặt trên bàn là do Tiểu Diệp mang đến, tôi gỡ từng trang, moi từ từ nhếch lên thành một đường cong, liền nhắc điện thoại trên bàn gọi : “Tiểu Diệp”. Tiểu Diệp gõ cửa bước vào, ánh mắt sáng ngời của cô ấy đổ dồn lên người tôi, vô tình tôi chạm phải ánh nhìn đó và cảm nhận được nụ cười ấm áp ấy. Tôi nói : “Tiểu Diệp, hãy giúp anh kiểm tra đồng tư liệu này”. Tiểu Diệp nhìn tôi, tôi thấy mình trong mắt của cô ấy, sắc mặt tôi đã bình tĩnh trở lại, đôi mắt tươi sáng, đây mới là tôi. Trong khoảnh khắc đó, nơi đáy mắt của Tiểu Diệp tôi nhìn thấy lòng mến mộ chẳng thể nào che giấu. Hay là chưa kịp che giấu, rồi khuôn mặt Tiểu Diệp thoáng đỏ, cô ấy nói : “Chủ tịch, anh muốn kiểm tra tài liệu nào ?”. Tôi nói rành rọt : “Thôn Thanh Tuyền, tất cả những tài liệu liên quan đến tài chính trong kế hoạch phát triển và mở rộng thôn. Chiều nay giao lại cho anh !”. Tôi đưa mắt nhìn cô ấy, ánh mắt thăm thẳm tựa nước hồ sâu đêm xuân. Tiểu Diệp là một cô gái thông minh, tâm trạng mê đắm vừa rồi cũng chỉ là trong khoảnh khắc nhất thời nên rất nhanh chóng trở lại với dáng vẻ thông minh nhanh nhẹn hoạt bát vốn có của mình, cô ấy gạt gạt đầu, nhìn lại tôi một lần nữa, thấy ánh mắt của cô ấy, tôi khẽ thở dài, ý của tôi có lẽ cô ấy cũng đã hiểu. Tiểu Diệp bước ra ngoài, tôi rút đồng báo cáo về thôn Thanh Tuyền ra xem một lần nữa, đặt sang một bên rồi lại lấy chồng báo cáo đang đọc dở ra phê duyệt tiếp. Tôi mở bản vẽ mặt phẳng của thôn Viễn Vọng ra xem, khi dùng bút chì vạch một đường lên trên đó, thì có điện thoại của Phương Minh gọi đến. Phương Minh nói : “Nam Bính à, cảm thấy thế nào ?”. “Cảm thấy thế nào là sao ?” Phương Minh cười nói : “Nhu Phong có nói với Lâm Yến một chuyện, liên quan đến cậu !”. “Chuyện gì ?” “Nam Bính à, cậu đừng có quá hết mình vì công việc mà không quan tâm đến sức khỏe của bản thân như thế, cậu muốn làm Dụ Lộc thứ hai hả. Cậu phải để ý đến sức khỏe của bản thân chứ, nên nhớ sức khỏe là vốn quý của cách mạng đấy”. Câu này tôi đã nghe đến hai lần rồi, hóa ra điều mà cậu ta vừa hỏi tôi là cảm thấy thế nào là chuyện này, tôi đặt bản vẽ thôn Viễn Vọng xuống, nói : “Sức khỏe của tớ vẫn tốt mà, đừng nghe Nhu Phong nói, họ không thể dùng cặp mắt của bác sĩ để khám bệnh được, bản thân tớ cảm thấy khỏe là được rồi. Với lại, sao cậu nói có vẻ nghiêm trọng thế ?”. Phương Minh cười nói : “Tớ cũng chẳng rõ, chỉ là Nhu Phong lo lắng cho cậu, con gái nhà người ta có tình cảm lại quan tâm đặc biệt đến cậu như thế, chắc nhìn gà hóa cuốc rồi cũng nên !”. “Cậu đừng có mà hiểu lầm Nhu Phong, cảm tình với không cảm tình gì chứ, đừng bảo là hai vợ chồng cậu tăng bốc tớ trước mặt Nhu Phong, khiến tình bạn trong sáng của tớ và cô ấy bị lung lay đấy nhé”, tôi cười ha hả trên đầu Phương Minh. Phương Minh nói : “Đó chỉ là cậu nói thôi, chứ Nhu Phong có chủ kiến, đâu thể nghe thấy gì là làm theo đó đâu, người ta là luôn tin tưởng vào mắt nhìn người của bản thân đấy ! Hai người quen nhau cũng khá lâu rồi, vậy mà cậu vẫn chưa hiểu cô ấy sao ?”, dừng lại giây lát, Phương Minh nói tiếp : “NThu Phong cũng không giống như đang đùa đâu, Nam Bính, tớ đề nghị cậu phải đi kiểm tra sức khỏe tổng thể đi”。“Cho tớ xin, tớ chỉ cần nghĩ thấy mùi bệnh viện là đã thấy không thoải mái rồi, vả lại, chẳng đau ốm bệnh tật gì sao phải tự làm khổ mình chứ !”。“Đây chẳng phải là bạn cũ quan tâm cậu sao ? Bệnh viện thành phố cũng chẳng xa lắm, để Lâm Yến cùng với Nhu Phong sắp xếp mọi thứ là được, cậu đến kiểm tra một chút, mười mấy phút nữa thì đi luôn nhé”, Phương Minh nói, “Bây giờ là

c cuối tuần, thế cậu và Nhu Phong rốt cuộc đã phát triển đến mức độ nào rồi ? Sao chẳng nghe thấy thông tin gì từ tên tiểu tử nhà cậu chứ ?” “Cái gì mà tôi cùng với Nhu Phong chứ, chúng tôi chỉ là bạn thôi. Hai tháng nữa tôi kết hôn rồi, cậu đừng có nói năng linh tinh nữa, bạn gái tôi mà biến mất thì cậu không xong với tôi đâu.” “Ồ, cậu có bạn gái rồi hả ? Bạn gái của cậu có xuất sắc hơn Nhu Phong không ? Lần này tôi nhất định phải gặp mặt mới được. Hay cuối tuần cậu đưa bạn gái đi cùng luôn đi ? Nếu không thì lúc nào cậu đưa đến đi, nhân tiện chúng ta tụ tập chút. Cậu thấy thế nào... À mà, tớ cũng có chút chuyện, nhưng không muốn nói trước với cậu, cuối tuần gặp nhé !” Trong dòng suy tư của tôi đột nhiên lại xuất hiện hình bóng của Nhu Phong, Phương Minh nói cuối tuần gặp, vậy cuối tuần tôi cũng nên đi tìm Nhu Phong. Tôi gọi điện thoại đến bệnh viện nơi Nhu Phong làm việc, cũng may là Nhu Phong nghe máy, nghe thấy giọng của tôi, cô ấy có hơi bất ngờ, cười nói : “Ồi, đại Chủ tịch à, sao đang trong giờ làm việc lại gọi điện thoại đến cho em thế này ?”. Tôi cười nói : “Nhớ đến bạn thì đâu cần phân biệt thời gian gì chứ”. Nhu Phong đùa : “Anh không sợ nói lời ngon ngọt như thế sẽ khiến em hiểu lầm sao ?”. Tôi vội xin tha : “Em đừng cười anh, em là người thông minh như thế, sao có thể hiểu lầm được chứ. Bây giờ bạn không ?”. “Hôm nay thì không, chiều em có một ca phẫu thuật. Sao ? Anh phải đến thành phố hả ?” “Không, hai ngày nay anh có nhiều việc, cuối tuần mới đến được.” “Vậy khi đó đến chỗ em chơi, Lâm Yến cũng được phân công công tác đến bệnh viện của em khá lâu rồi, kết thúc cuộc sống ở riêng của hai vợ chồng họ, vậy mà vẫn chưa đến chúc mừng họ, cuối tuần nhất định chúng ta phải đến gõ cửa nhà họ một chuyến.” “Được, vậy quyết định thế nhé, cuối tuần gặp lại.” Buổi chiều, Tiểu Diệp bê một chồng tài liệu dày cộp vào phòng, tôi biết đây là tài liệu mà tôi đang tìm, Tiểu Diệp để lên trên bàn, xem đến nửa tiếng mà chồng tài liệu này vẫn chẳng bớt đi chút nào. Tôi bảo : “Tiểu Diệp, em có thể giúp anh được không, anh sợ chiều nay mình anh không thể xem xong được chồng tài liệu này !”. Tiểu Diệp cười nói : “Đây cũng là công việc em phải làm mà, Chủ tịch cứ giao phó là được, không cần phải khách sáo như vậy !”. Tôi cười cười : “Vậy chúng ta bắt đầu nhé”. Tôi định sau khi tan ca sẽ đến thăm bố mẹ Tiểu Nghiên. Tử Nguyệt lại gọi điện thoại bảo tôi đến ăn cơm, tôi nghĩ ăn cơm xong đi vẫn chưa muộn nên liền nhận lời. Quán ăn của Trương Vọng buôn bán rất thuận lợi, ông chủ thấy tình hình tôi như thế nên nửa tháng trước đã thuê thêm hai người phục vụ. Vì thế mà Tử Nguyệt cũng không còn bận rộn như trước nữa, bây giờ thì đúng là đã trở thành một người “quản lý tài chính” đích thực của quán ăn. Lúc tôi đến, vẫn còn rất đông khách, Trương Vọng vừa nhìn thấy tôi, nở nụ cười tươi rói, nụ cười đó không mang hàm nghĩa nịnh bợ mà đa phần là sự thân thiết. Mối quan hệ của tôi và Tử Nguyệt, ông sớm đã biết. Hai ngày trước tôi có đưa ra ngày kết hôn với Tử Nguyệt, ông rất tán đồng. Trước đây tôi luôn cảm giác ông là người làm ăn buôn bán nên gian xảo và hoạt bát nhưng tiếp xúc nhiều với Tử Nguyệt, tôi nhận ra ông ấy rất yêu thương con gái mình, tưởng tượng xem một người đàn ông sống một mình phải vất vả thế nào để nuôi con gái, nghĩ như vậy trong lòng tôi càng thêm kính trọng ông hơn. Tôi gọi : “Chú ạ !”. Trương Vọng cười nói : “Vẫn chưa ăn cơm phải không Tử Nguyệt đang ở kia kia !”, tôi nhìn theo hướng tay ông chỉ, thì thấy Tử Nguyệt đang bước đến, mỉm cười với tôi : “Cha, chúng ta cùng đi ăn thôi ?”. Trương Vọng cười : “Bây giờ vẫn còn khách, hai con cứ ăn trước đi !”. Tử Nguyệt nắm lấy tay tôi, chúng tôi đến một phòng nhỏ phía sau. Tôi cười nói : “Hôm nay lại là ngày gì mà em làm nhiều món ngon thế này ?”. Tử Nguyệt nhướn mắt nhìn tôi nói : “Chẳng là ngày gì cả, em nấu thử cho anh thôi !”, tôi nắm lấy cánh tay Tử Nguyệt, nhẹ giọng nói : “Tử Nguyệt, em đối với anh thật tốt. Chuyện của chúng mình, cha mẹ anh đã đồng ý rồi”. Tử Nguyệt dịu dàng nói : “Anh đừng để mình gầy gầy, dạo này em thấy sắc mặt của anh không được tốt !”. Chúng tôi cùng nhau dùng bữa, trong bầu không khí ấm áp. Tôi nói : “Tử Nguyệt, cha em đã đồng ý hôn sự của chúng ta, anh cảm thấy em cũng nên nói chuyện này với mẹ mình. Hôm nay anh muốn đến thăm cha mẹ của Tiểu Nghiên !”. Tử Nguyệt hững hờ đáp một tiếng : “Vâng”. Tôi biết tâm trạng của cô ấy như vậy là vì sao, xem ra việc bị chính mẹ ruột bỏ rơi, cho đến tận bây giờ vẫn là vết thương lòng không gì xóa nổi của Tử Nguyệt. Thấy sắc mặt cô ấy, tôi nhẹ giọng nói : “Em có muốn đến thăm mẹ em không ?”. Tử Nguyệt ngập ngừng giây lát rồi nói : “Không !”. Tôi hiểu từ nhỏ đến giờ Tử Nguyệt không nhận được tình yêu thương của người mẹ, tuy việc cha mẹ ly hôn đã trở thành vết thương lòng nhưng cô ấy vẫn luôn mang trong mình một thứ tình cảm vừa yêu vừa hận đối với mẹ mình. Trong sâu thẳm trái tim cô ấy vẫn luôn khao khát nhận được tình yêu của mẹ. Tiểu Nghiên đã qua đời, mẹ cô ấy mỗi khi đêm xuống lại nhớ con gái đến cồn cào ruột gan, trong lòng vô cùng chua xót. Nếu Tử Nguyệt có thể đến thăm thì có thể an ủi được phần nào nỗi đau trong lòng bà. Tôi nói : “Tử Nguyệt, con người khó lòng bỏ được tình thân, còn tình yêu mà cha mẹ dành cho con cái luôn sâu đậm. Không phải vì chia ly mà giảm đi, lần trước khi anh đến thăm thím, thím có hỏi anh về em...”. Sắc mặt Tử Nguyệt bỗng trầm xuống, đôi mắt đỏ hoe, hơi nước nhanh chóng bao trùm đôi mắt cô, Tử Nguyệt thấp giọng nói : “Em hận bà ta, vì hạnh phúc của chính mình mà không quan tâm đến hạnh phúc của em. Mấy năm gần đây, bà ta cũng

không đến thăm em !”. “Tử Nguyệt, em không nên nghĩ như thế. Nếu mẹ em mà vì em, không ly hôn với cha em, nhưng cuộc sống lại luôn chịu giày vò như thế em sẽ không hận bà ấy phải không ? Em không cảm thấy như vậy đối với mẹ em cũng rất không công bằng sao, và lại chẳng phải em hận sự ích kỷ đó sao ? Tuy rằng mẹ đã rời bỏ em nhưng nhất định bà ấy cũng có nỗi khổ của riêng mình, em nên tha thứ cho bà. Quan hệ của em và Tiểu Nghiên rất tốt, tại sao giữa em và mẹ còn tồn tại một bức tường ngăn cách như thế ? Lẽ nào em không muốn biết nhiều chuyện hơn liên quan đến em gái mình, lẽ nào em không muốn gặp mẹ của em sao ?” “Không phải, em... em... chỉ là em không biết phải đối diện thế nào...”, Tử Nguyệt như đang đấu tranh với chính mình. Tôi đưa tay ra ôm Tử Nguyệt vào lòng, nhẹ nhàng nói : “Đừng sợ, chúng ta cùng đi mà !”.

45. Chương 45

THÂM HỤT TÀI CHÍNH

Ngày hôm sau đi làm, tôi uống trà mà Tiểu Diệp pha cho, ngồi trước bàn làm việc, lặng yên chờ đợi. lát sau Lý Lăng Minh gõ cửa bước vào. Tôi nhìn tập tài liệu trong tay Lý Lăng Minh, cười nói : “Nhanh vậy sao, đến đây, để tôi xem, cậu ngồi đó đi”, Lý Lăng Minh giao tập tài liệu cho tôi, rồi ngồi xuống. Tôi giở tập tài liệu ra, trên đó có một vài phương án khá khả thi liên quan đến thôn Thanh Tuyền. Cuối cùng, ánh mắt tôi tập trung lên hai chữ : “Rối bóng”. Tôi nhìn Lý Lăng Minh rồi nói : “Những tư liệu này, tìm vất vả lắm phải không ?”. Lý Lăng Minh nói : “Cũng không hẳn, tôi chỉ sắp xếp chỉnh sửa một chút mà thôi”. Tôi nói : “Báo cáo này rất khả thi, còn phương án phát triển văn hóa đặc trưng cũng rất tốt. Lăng Minh, không ngờ cậu học chuyên về quản lý tài chính, vậy mà lại nhạy cảm đối với những điều này như thế. Lý Lăng Minh cười cười nói : “Anh quá khen rồi, đều là việc thuộc phận sự của tôi cả”. Tôi thật lòng nói : “Lăng Minh này, cùng nhau làm việc cũng đã khá lâu rồi, năng lực của cậu luôn khiến tôi rất an lòng. Xã Tú Phong muốn phát triển được, đều phải dựa vào công sức của tất cả mọi người, nếu thiếu bất cứ một ai đều không được”. Lý Lăng Minh nói : “Đúng vậy, tôi cũng luôn nỗ lực, luôn ủng hộ Chủ tịch”. Tôi hỏi : “Đúng vậy sao ?”, tôi đứng lên, chậm chậm bước đến trước mặt, nhìn cậu ta, từ từ nói : “Vậy khi nào rảnh, cho tôi xem rồi bóng do chính cậu biểu diễn nhé ?”. Lý Lăng Minh chợt sững người, ngẩng đầu lên nhìn tôi, đúng lúc ánh đèn chiếu xuống, dưới luồng sáng đó sắc mặt cậu ta trở nên trắng bệch, cậu ta cười nói : “Nếu anh muốn xem hiệu quả của nó, thì tôi có thể tìm mấy người dân thôn Thanh Tuyền. Họ đều có kinh nghiệm cả, nếu kế hoạch này có thể thực hiện thì chúng tôi có thể đề xướng, sau đó tập hợp lại thành đội rối bóng, theo phỏng đoán của tôi có thể thu hút rất nhiều du khách”. Tôi cười nói : “Kế hoạch của cậu rất tốt, nói thực lòng, tôi rất bái phục cậu. Từ khi tôi được sinh ra đến nay đã không hề quan tâm đến môn số học, mỗi lần nhìn thấy những con số là đầu óc tôi cứ ong hết cả lên. Vậy mà từ sáng đến tối đối diện với các con số, có lúc nào cậu cảm thấy chán ngán không ?”. Lý Lăng Minh nói : “Lâu rồi nên cũng chẳng thấy gì”. Tôi nói : “Hả ? Vậy thì không được rồi, nếu một lúc nào đó không cẩn thận, viết nhầm một chữ số, như thể mười mấy hai mươi vạn tệ...”. Lý Lăng Minh chợt cứng người, tôi cúi xuống quan sát đôi mắt cậu ta, cậu ta cũng di chuyển ánh nhìn, sau đó, tôi thấy từng giọt mồ hôi từ trên trán cậu ta chảy xuống. Cậu ta cười vẻ miễn cưỡng, nói : “Đúng vậy, nên cẩn thận, may mà từ trước đến nay tôi cũng chưa phạm phải lỗi kiểu này !”. Tôi cười vỗ vai cậu ta, nói : “Việc phát triển thôn Thanh Tuyền, mỗi thành viên trong xã đều đảm nhiệm một phần cụ thể, áp lực không hề nhỏ. Có bất cứ chuyện gì, đều giải thích được”, tôi đến trước bàn, cầm tập tài liệu lên rồi nói : “Trong đây tôi có một vài số liệu, cậu có thể xem qua !”. Hôm qua tôi và Tiểu Diệp bận đến tối mất tối mũi cả buổi chiều để sắp xếp chỉnh lý đóng sổ liệu ở trước mặt cậu ta. Lý Lăng Minh lướt nhìn, thoáng chốc sắc mặt trở nên nhợt nhạt. Bàn tay run lên, tập tài liệu trong tay bị rơi xuống đất, cậu ta luống cuống vội cúi người nhặt lên nhưng tập tài liệu trên tay kia lại rơi xuống. Tôi nói : “Sao vậy ? Cậu thấy không khỏe sao ?”. Trán Lý Lăng Minh đầy mồ hôi, cậu ta nhìn tôi, sắc mặt xám ngoét như tro, tựa như trong lòng đang vật lộn, đấu tranh tư tưởng vô cùng mạnh mẽ, lại giống như đang cân nhắc suy tính gì đó. Cuối cùng, chậm chậm cúi đầu. Tôi thấy người của cậu ta thoáng run rẩy thì điềm nhiên nói : “Trong khi xây dựng mở rộng thôn Thanh Tuyền, tài chính đã bị thâm hụt hơn năm vạn tệ, vậy mà sau đó, con số thâm hụt càng ngày càng lớn. Hơn bốn mươi vạn tệ mà thành phố hỗ trợ, được dùng để mở rộng thôn Thanh Tuyền, thế mà trên thực tế lại dùng chưa đến hai mươi vạn, cậu có thể cho tôi một lời giải thích không ?”. Toàn thân Lý Lăng Minh chấn động, sắc mặt càng trở nên nhợt nhạt, môi không ngừng mấp máy, giọng vô cùng thê thảm, cậu ta nói : “Xin lỗi”. Tôi bỗng cảm giác như có một ngọn lửa bốc thẳng lên não, lạnh lùng nói : “Xin lỗi ? Cậu không cần phải xin lỗi tôi, mà cậu

nên xin lỗi hơn bốn ngàn hộ dân ở thôn Thanh Tuyền, xin lỗi xã Tú Phong, xin lỗi sự tín nhiệm của đồng nghiệp dành ình”.Đầu Lý Lãng Minh cúi thấp hơn. Tôi lạnh nhạt nói : “Bóng người không đầu đêm hôm đó, chính là rối bóng của cậu phải không?”. Trước ánh nhìn như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim của tôi, thần sắc Lý Lãng Minh càng thêm hoảng loạn, cậu ta liếm môi, vẻ uể oải nói : “Xin lỗi”. “Lại xin lỗi, nếu tất cả những việc đã từng làm chỉ cần một tiếng xin lỗi là có thể xóa đi được thì tôi sẽ để cậu nói xin lỗi. Nhưng việc đã lâu như thế, nhiều chuyện xảy ra như vậy, cậu chỉ cần nói một câu xin lỗi thì giải quyết được sao?” Lý Lãng Minh ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng loạn, nói : “Tôi biết mình không nên tham ô nhưng bệnh của mẹ tôi cần rất nhiều tiền, tôi... tôi không còn cách nào khác!”. “Thím có bệnh thì cậu có thể nói với chúng tôi, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách giải quyết. Còn tốt hơn là việc cậu tham ô số tiền đầu tư mở rộng thôn Thanh Tuyền, vả lại còn trắng trợn như thế nữa. Cậu cho rằng chỉ một con rối bóng thì có thể dọa chúng tôi ngày nào cũng hoảng loạn, không được yên ổn dù chỉ một ngày dù có thể che giấu được hành vi bỉ ổi đó của mình sao?”, tôi càng nói càng thấy tim mình đau nhói, hét lớn ; “Tại sao cậu phải hại chết Tiểu Vương?”. Lý Lãng Minh kinh hãi trước tiếng hét của tôi, rất lâu sau mới định thần trở lại được, vội nói : “Tôi không có, tôi không hại Tiểu Vương, Tiểu Vương bị tai nạn xe”.Tôi túm lấy cổ áo cậu ta, nhìn thẳng vào mắt cậu ta, nghiêng răng hỏi : “Cậu dám nói là phanh xe đó bị hỏng không phải là do cậu làm sao? Cậu đừng cho rằng vì không có chúng có nên có thể quanh co lấp liếm được mọi chuyện”. Trong ánh nhìn của Lý Lãng Minh cơ hồ xuất hiện nỗi kinh hoàng, cậu ta bị tôi bức ép như thế, đảo mắt tứ phía miệng lầm bầm nói : “Không, không phải tôi, không phải tôi...”. Tôi buông tay, cậu ta ngã vật ra đất, miệng vẫn lầm rầm nói : “Không phải tôi, không phải...”. Tan ca, tâm trạng của tôi vô cùng nặng nề, ngay cả Tiểu Diệp chào hỏi tôi cũng không đáp lại. Tiểu Diệp nhìn tôi, ánh mắt lo lắng, tôi và cô ấy cùng nhau kiểm tra tập báo cáo tài chính đó nên biết được việc này, cô ấy cũng tận mắt nhìn thấy xe cảnh sát đến, hiểu được tâm trạng của tôi nhưng vẫn im lặng, không nói gì. Trở về phòng nghỉ của ủy ban, tôi bỗng thấy toàn thân uể oải không còn chút sức lực nào. Tôi luôn nghĩ rằng tập thể ủy ban xã chúng tôi là một tập thể vô cùng vững chắc, sẽ viết ra từng chương, từng kế hoạch để xây dựng hiện đại hóa nông thôn. Nhưng, Lý Lãng Minh đã khiến tôi thất vọng. “Tham”, đã có biết bao nhiêu người bị hủy hoại bởi chữ này. Tuy Lý Lãng Minh tham ô là để chữa bệnh ẹ nhưng hành vi như thế, cũng khiến tôi vô cùng đau lòng. Lúc đóng cửa, tôi chợt nghe thấy “rầm” một tiếng, hóa ra âm thanh từ phòng Tiểu Vương vọng lại. Tôi bỗng sững người, Tiểu Vương, cậu đã quay trở về sao? Cậu có điều gì muốn nói với tôi sao? Tôi mở cửa phòng Tiểu Vương. Một luồng khí băng lạnh tấp vào mặt, mấy con chuột hoảng loạn chui vội vào góc. Âm thanh vừa rồi là do lũ chuột làm rơi thứ gì đó sao? Tôi đứng lặng trong căn phòng trống không này, cơ hồ như nhìn thấy nụ cười ảm áp của Tiểu Vương, cậu ấy đang xem ti vi, trên ti vi đang chiếu một bộ phim tình cảm, đúng vậy, chính là cảnh này : Nữ diễn viên chính đang khóc sầm trời tối đất, còn nam diễn viên chính mặt mày dờ dẩn đứng bên cạnh, muốn đưa tay ra vỗ vai an ủi nữ diễn viên chính, nhưng đưa ra được nửa chừng lại dừng lại. Sau đó, tựa như có tiếng Tiểu Vương đang thì thầm bên tai nói : “Nam diễn viên chính có kỹ thuật diễn xuất thật tuyệt, thể hiện tâm trạng, cử chỉ động tác, vẻ mặt, tư thế đúng là hết sảy”. Tiểu Vương, cậu ở bên kia, cũng thường xem ti vi phải không? Cuốn sách trên bàn, đã bị lũ chuột gặm mất một ít, có một cuốn bị rơi trên sàn, tôi bước đến nhặt lên, vẻ thương tiếc khẽ lau đám bụi bám trên bìa sách chợt một mảnh giấy từ trong sách khẽ rơi ra. Tôi cúi người xuống nhặt, đang định kẹp vào trong thì phát hiện hóa ra đó là phiếu xét nghiệm của bệnh viện. Là những dòng chữ chuyên môn, tôi không hiểu gì cả, mặt sau còn có bút tích nguệch ngoạc của Tiểu Vương. Trong một đám ký tự dày đặc lộn xộn đó, tôi nhìn thấy hai chữ : “Thôi miên”, “ảo giác”. Ý Tiểu Vương là gì? Từ này không có gì là lạ, đã mấy lần tôi có nghe thấy từ chính miệng Nhu Phong nói ra, Tiểu Vương viết chữ này lên đây, là ngẫu nhiên? Hay cố ý? Tôi nhét tờ giấy đó vào trong túi, rồi đặt quyển sách lại vị trí cũ. Tiểu Vương chết đã lâu rồi nhưng mỗi lần bước vào căn phòng này, tôi vẫn cảm nhận được một luồng khí quen thuộc. Từ đầu đến cuối tôi vẫn mơ hồ không thể nào hiểu rõ được, đối với chuyện này, Tiểu Vương luôn tích cực cố gắng đi tìm lời giải đáp, vậy tại sao người bị hại đầu tiên lại là cậu ấy? Có phải cậu ấy đã phát hiện ra chuyện gì đó cho nên hung thủ phải gấp rút che giấu, vì thế cuộc sống đang tràn ngập hạnh phúc của Tiểu Vương phải kết thúc và rời xa chúng tôi mãi mãi? Lý Lãng Minh không giống người đang nói dối, vậy thì còn có người khác ư? Cuối tuần, Phương Minh gọi điện đến ba lần, tôi quyết định đi đến thành phố. Tôi vốn cũng muốn thỉnh giáo Lâm Yến và Nhu Phong một chút, họ đều là bác sĩ, hiểu rõ nhất về cơ thể con người. Có thể họ sẽ cho tôi một đáp án. Lúc đến nhà Phương Minh thì đã trưa, Nhu Phong ở đó, nhìn thấy tôi, cô ấy liền nói : “Đại Chủ tịch, sao sắc mặt anh trắng bệch thế kia, không phải vì dân mà ngày đêm không nghỉ đấy chứ?”. Lâm Yến cũng nhếch môi cười, nói : “Nhu Phong, sao lại nói thế...”. Nhu Phong bĩu môi nói : “Đúng vậy mà, Lâm Yến cậu xem, chẳng phải lần trước anh ấy đến đây sắc mặt tốt hơn sao?”. Phương Minh cười ha ha : “Nhu Phong,

em nhiệt tình như thế, khéo lại làm Nam Bính hoảng hốt mà chạy mất đây”. Tôi cười nói : “Tôi được mọi người quan tâm mà vừa mừng vừa lo, phải tận hưởng chứ, sao có thể chạy được ?”. Sau khi ăn cơm xong, tôi và Nhu Phong nói chuyện trên sân thượng. Nhớ đến tờ giấy xét nghiệm của Tiểu Vương, tôi lấy ra đưa cho Nhu Phong, hỏi : “Cái đám nòng nọc này đi không có trật tự hàng lối gì cả, anh không hiểu, nên muốn thỉnh giáo em một chút”. Nhu Phong tiện tay nhận lấy, nói : “Giấy xét nghiệm”. “Tất nhiên, ba chữ đó thì anh biết !”, tôi cười, “Chỉ là không biết ở trong đây viết cái gì thôi !”. Nhu Phong xem, lông mày nhíu lại, nụ cười dần tắt, rồi đưa ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, không nói không rằng. Tôi thấy cô ấy kỳ lạ như vậy thì hỏi : “Sao thế ? Sao sắc mặt em lại nặng nề vậy, lẽ nào là ung thư giai đoạn đầu ?”. Nhu Phong lắc đầu nói : “Không sao !”, quay sang nhìn tôi, “Anh vẫn lao tâm thế sao ? Phải chú ý giữ gìn sức khỏe !”. Tôi dở dẩn không hiểu, nói : “Anh không sao, bây giờ không bận đến thế đâu !”. “Bây giờ anh có cảm thấy bỗng nhiên mình bị choáng váng, đầu đầu không, có nhận nhầm người không ?” Tôi chợt sững sốt, nhận nhầm người ? Nhu Phong ám chỉ cái gì ? Nhu Phong cười nói : “Sắc mặt anh càng ngày càng xấu, thời gian kiểm tra sức khỏe hai năm một lần cũng đến rồi. Chi bằng chiều nay anh đến bệnh viện em tham quan, nhân tiện khám tổng thể luôn ?”. Nghĩ lại tôi cũng muốn hiểu rõ những chuyện liên quan đến cơn ác mộng trước đây, thuận miệng đáp : “Ừ !”, Nhu Phong ngập ngừng giây lát, rồi khéo léo nói : “Anh Nam Bính, con người ta khi quá mệt, trong đầu sẽ sinh ra ảo giác...”. Ảo giác ? Đây chính là những thứ Nhu Phong luôn nói, tôi nhìn vào mắt Nhu Phong, nói : “Anh không sao, cảm ơn em đã quan tâm !”. Nhu Phong im lặng một thoáng, nói tiếp : “Anh Nam Bính, anh có thể nói với em, là cái gì đang quấy nhiễu anh không ? Hôm đó, ở thôn Viễn Vọng, em thấy anh như là một người xa lạ”, Nhu Phong là một cô gái rất tinh tế, có thể là cô ấy quá nhạy cảm với chuyên môn bác sĩ của mình. Đầu tiên cô ấy nghĩ đến ảo giác, chỉ là trước tất cả những thứ đã xảy ra thì tại sao trong suy nghĩ của tôi lại xuất hiện những ảo giác này ? Nhu Phong nói nhẹ nhàng : “Nếu là người khác, có thể sẽ nghĩ rằng anh nhất thời không chú ý. Nhưng, em là bác sĩ, em biết không phải như thế anh đã nhìn thấy cái gì ?”. Ảo giác, tôi vẫn đang suy nghĩ về từ này, nếu tất cả đều là ảo giác, vậy thì tại sao tôi lại bị mắc những thứ ảo giác này ? Nếu không phải là ảo giác thì tôi sẽ giải thích tất cả những thứ tôi nhìn thấy như thế nào đây ? Hay, đúng là tôi nên nói ra, nhờ Nhu Phong phân tích xem như thế nào. Qua chuyện Tử Nguyệt suýt chút nữa bị tôi giết chết, tôi không thể xác định được khoảnh khắc đó chuyện gì đang xảy ra nữa. Tại sao tôi lại có thể tiêu cực như thế ? Tôi nhìn Nhu Phong, rồi xoay ngược tờ giấy xét nghiệm lại, hai từ mà Tiểu Vương viết như bao trùm toàn bộ đôi mắt tôi, trái tim tôi cơ hồ như bị chấn động, mọi suy nghĩ tán loạn trong đầu dần dần tập trung lại, tạo thành một đường rõ nét, tôi nói với Nhu Phong : “Cảm ơn em !”, chỉ là, tôi chẳng thể nào vui lên được, tuy tôi không thể xác định được nhưng tâm trạng vẫn thấy vô cùng nặng nề. Nhu Phong nhìn tôi, ánh mắt đó chẳng thể nào che giấu được nỗi ưu tư và lo lắng, cô ấy nói : “Anh Nam Bính, anh nói xem niềm hạnh phúc nhất của một người con gái là gì ?”. Tôi nhìn đôi mắt đen sâu thẳm như nước đêm xuân của Nhu Phong, nó vốn rạng rỡ, trong sáng là thế nhưng nơi đáy mắt dường như mang nỗi buồn xa xăm, tôi cẩn thận trả lời : “Là có được một người yêu mình phải không ?”. Nhu Phong cười, ánh nhìn bỗng rơi vào khoảng không vô định, nói : “Sai rồi, là nhìn thấy người mình yêu được bình an hạnh phúc !”. “Vì sao đột nhiên em lại đa cảm thế ?” Nhu Phong di chuyển ánh nhìn, nói : “Anh Nam Bính, anh từng nói, chúng ta là bạn ! Lẽ nào anh không tin em ?”. Tôi chợt sững người, trầm lặng giây lát, nói : “Anh biết, anh hiểu ý của em. Vậy chuyện mà một người thấy đau khổ nhất, theo em nghĩ là gì ?”. Nhu Phong nhìn tôi, ánh mắt mang vẻ bối rối, lại như không tài nào hiện nổi câu hỏi của tôi, thuận miệng hỏi : “Là gì ạ ?” Tôi cười nói : “Thôi, không nói đến chủ đề này nữa, anh cảm thấy chuyện này mà nhắc đến quá nhiều thì chúng ta sẽ biến thành nhà triết học hết nhưng bây giờ anh vẫn chưa nghĩ đến phương án phát triển tiếp thế nào cả”. Nhu Phong cũng cười, rồi cả hai cùng chuyển chủ đề.

46. Chương 46 (Hết)

CHỨNG THỰC

Vẫn là đi làm rồi lại tan ca, vẫn tiếp tục bàn bạc kế hoạch phát triển thôn ở Viễn Vọng. Ba ngày trước, tôi bảo Tiểu Diệp thông báo thời gian buổi họp cho tất cả mọi người, trong cuộc họp, tôi mở tập tài liệu ra. Lý Lăng Minh làm ảnh hưởng đến xã nên bị ngồi tù một năm bảy tháng. Truy thu lại tiền tham ô được hơn mười vạn, còn hơn mười vạn nữa không biết tung tích. Ủy ban xã vì vụ việc này mà tiếng cười cũng ít hẳn đi. Ngày ngày cứ thảnh thơi trôi qua như thế, công việc vẫn lặng lẽ được triển khai như vậy, còn tôi

thỉnh thoảng lại mơ những giấc mơ như cũ. Tôi đứng trước cửa trụ sở ủy ban xã, nhìn về phía chân trời xa xôi, Tiểu Diệp gọi : “Chủ tịch, có điện thoại !”. Là điện thoại của đội cảnh sát gọi đến. Thời gian tan ca cũng đã đến, trước đây mỗi lần tan ca Tiểu Diệp luôn là người về cuối cùng, Trương Viễn Dương cười nói : “Bạn trai của Diệp Tử đến thăm cô ấy kìa, anh xem cô ấy hạnh phúc không kìa”. Tôi biết cậu ấy muốn xoa dịu bầu không khí trầm lắng này, cười cười, tôi nói : “Diệp Tử là một cô gái tốt”. Trương Viễn Dương cười nói : “Đúng vậy, là một cô em gái vô cùng đáng yêu”. Trường Hà cười : “Cậu chả lớn hơn cô ấy bao nhiêu tuổi đâu, còn gọi là cô em gái nhỏ !”. Rồi ai nấy thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan ca, tôi gọi Trường Hà lại. Trường Hà cười nói : “Không vội đi hẹn hò cùng Tử Nguyệt sao ?”. Tôi cười hỏi : “Trường Hà, dạo này cậu có còn mơ thấy ác mộng nữa không ?”. Trường Hà đưa tay ra, rồi từ trên cổ kéo ra một tấm bùa hộ thân, nói : “Không có, sao vậy ? Anh vẫn còn gặp ác mộng sao ? Anh không đeo bùa hộ thân ư ?”. Tôi lắc đầu nói : “Tôi cảm thấy không phải là chuyện đeo bùa hay không, nếu dùng y học mà nói thì chỉ chữa được phần ngọn mà không trị được tận gốc. Tôi nghĩ, tất cả mọi việc đều có nguyên nhân của nó, chỉ có tìm ra căn nguyên, mới có thể mãi kè cao gối mà ngủ được”. Trường Hà nghi hoặc nói : “Anh muốn làm gì ?”. Tôi nói : “Đến thôn Viễn Vọng”. Trường Hà chợt sững người, nói : “Thôi bỏ đi, hà tất anh phải tích cực như thế ?”. Tôi cười cười : “Đêm nay, tôi muốn đi một chuyến, dạo này tôi cứ bị ác mộng giày vò. Cậu nói xem rốt cuộc ở thôn Viễn Vọng đã xảy ra chuyện gì ? Có đúng là những linh hồn chết oan không, có cần phải mời mấy pháp sư đến để siêu độ cho họ, để họ được đầu thai, không đến làm phiền chúng ta nữa không ?”. Trường Hà cười nói : “Lần trước trong đồng sách mà tôi cho anh xem, có dạy cách vẽ bùa, hay là anh vẽ mấy lá bùa đó rồi dán lên cửa, như thế chắc những thứ không sạch sẽ, ô uế cũng chẳng dám đến làm phiền quấy nhiễu nữa đâu”. “Bùa ?”, là những tờ giấy bay bay trong phòng của Tiểu Vương ? tôi lắc đầu cười : “Qua đêm nay rồi hãy nói đi !”. Vội vàng ăn xong bữa tối, tôi đến phòng của Tiểu Vương. Trong phòng lạnh lẽo vắng vẻ, vì chẳng có đồ đạc gì nên càng khiến căn phòng trở nên âm u hoang lạnh. Những thứ mà Tiểu Vương để lại không có nhiều, và lại khi người nhà cậu ấy đến thu dọn, rất nhiều thứ đã bị xếp lộn xộn. Tôi biết mình chẳng có cách nào tìm được thứ gì, đến đây chỉ là để tưởng nhớ lại mà thôi. Tiểu Vương, đêm nay, tôi sẽ cho cậu một đáp án. Tôi đứng giữa gian phòng trống không, nhìn từng góc nhà vẫn như cũ không gì thay đổi, tâm trạng rất thoải mái bình tĩnh. Từng khoảnh khắc ngắn ngủi khi sống cùng Tiểu Vương như đều ào về trong trí óc, trong lòng như mang một nỗi đau, giống như một đường chỉ mong manh, chậm chậm rời xa trái tim tôi, từng chút từng chút, nỗi đau rõ ràng và tinh tế. Trở lại phòng mình, tôi rót một cốc nước, là nước nóng, vì toàn bộ trà đã đưa cho Nhu Phong. Tôi uống nước đun sôi, nhìn thấy khói trắng không ngừng bốc lên, tạo thành một khoảng không mờ mờ, uống từng hợp từng hợp, chờ đợi. Dân gian lưu truyền rằng, mười hai giờ đêm là lúc âm khí thịnh nhất, chỉ có đến đúng mười hai giờ, hồn ma dưới âm tào địa phủ không nơi nương tựa, không ai quan tâm mới bay ra, bắt những linh hồn sống của người đi trên đường mà thể thân, sau đó tự mình đi đầu thai chuyển thế. Câu chuyện này tôi đã được nghe từ khi còn nhỏ, bây giờ lại trở về, hôm nay, tôi có thể tìm ra được điều gì đây ? Mười giờ, tôi đi vào lán xe dắt xe máy ra ngoài, không đội mũ bảo hiểm, tôi thích cái cảm giác được gió lạnh táp vào mặt, bởi khi từng trận gió không ngừng thổi tới sẽ khiến đầu óc tôi càng thêm tỉnh táo, suy nghĩ theo đó cũng chính xác hơn. Ánh đèn xe giống như mũi tên sắc nhọn xuyên thẳng màn đêm vắng lặng, lại giống như âm thanh gào thét phê người được trấn áp lâu ngày nay bỗng nhiên bột phát. Tôi đi rất chậm, thực ra đêm nay, tôi không muốn đến thôn Viễn Vọng. Trên đường đi tôi nghĩ ngợi rất nhiều chuyện, lòng tham của Lý Lăng Minh khiến tôi đột nhiên bừng tỉnh, hiểu rõ nhiều thất, cũng vì thế có thêm nhiều ưu tư. Ánh mặt trời của Tiểu Vương, sự ấm áp của Tử Nguyệt, vẻ hoạt bát của Tiểu Diệp, nét trang nhã của Nhu Phong, tài khéo nói của Trương Viễn Dương, sự bình tĩnh của Trường Hà... Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện rất nhiều những, lát cắt đứt gãy, Nhu Phong nói : “Anh Nam Bính, anh nói xem niềm hạnh phúc nhất của một người con gái là gì ?”. Tôi nói : “Như thế chuyện mà một người thấy đau khổ nhất, theo em nghĩ là gì ?”. Là gì ? Cũng có thể là thất tình, cũng có thể là mất người thân, cũng có thể là không có cách nào trao hạnh phúc cho người mình thương yêu nhất, cũng có thể là... có rất nhiều đáp án, hôm nay, tôi sẽ hiểu được thêm điều gì đây ? Thôn Viễn Vọng, nơi luôn khiến giấc ngủ của tôi không được bình yên, khiến tôi chẳng được ngon miệng, màn đêm bao phủ khắp nơi, giống như một loài vật đang say ngủ, loài động vật nào ? Trăng chậm chậm nhô cao, tuy không có mây nhưng hôm nay ánh trăng cũng không sáng vàng vạc, giống như người con gái thức giấc lúc sáng sớm ánh mắt vẫn còn hoen nhem, mọi thứ chậm chạp, không rõ ràng, nên dưới luồng sáng phản chiếu của đèn xe lại càng trở nên mông lung mờ ảo. Tôi tắt đèn xe, dừng xe ở một nơi rất xa, sau đó, từng bước từng bước tiến về vị trí mà ba người chúng tôi đã gặp “quý”. Cái bóng không đầu, một ngón tay duỗi dài ra, luồng khí sợ hãi, áp lực nặng nề, rồi cả luồng gió âm u lạnh lẽo đó, phải chăng sẽ lại xuất hiện ? Bây giờ đã gần mười một giờ rồi, tôi bình tĩnh đứng trước đám cỏ tranh, một làn gió âm u lạnh

lẻo thoỉ tới, như muốn cuốn vạt áo tôi đi, vắn vít xung quanh tôi. Trước mặt không xa, gió như cuộn xoáy, đám cỏ tranh vang lên tiếng xào xạc nhẹ nhàng. Nhớ lại hồi học đại học khi đi xem phim cùng Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên muốn xem phim kinh dị, tôi cũng điem nhiên xem cùng, cô ấy cười nói : “Xem phim kinh dị thích hợp nhất là vào đêm mùa đông, tắt hết đèn, gió lùa qua khe cửa vào trong phòng, xung quanh vang lên tiếng vèo vèo vi vu, kết hợp với âm thanh và không khí độc nhất riêng có trong phim kinh dị. Sau đó, nhìn thấy trên màn hình là cảnh rừng cây âm u hoang lạnh, kết hợp với bầu không khí lạnh lẽo u ám như khiến bản thân không thể điều khiển được nhịp thở của mình. Sau đó, anh trờng mắt, chợt nhìn thấy đứng bên cạnh gốc cây là một ma nữ mặc áo trắng toát, tóc dài xõa xuống, áo quần bay bay, đợi đến khi anh nhìn thấy rõ ràng thì mọi thứ lại biến mất. Gió bên ngoài lùa qua khe cửa sổ như quần chặt lấy anh, bao vây anh, khiến anh không ngừng run lên. Lúc anh đưa mắt kiểm tìm mọi thứ xung quanh thì cái bóng đó lại xuất hiện, mà còn càng lúc càng gần, rồi đột nhiên có một cái đầu xuất hiện, anh sẽ thấy một người con gái xinh đẹp vô ngần nhưng trên mặt lại hiện nụ cười hiểm độc mà ai oán thê lương, đang ở trước mặt anh, khi ấy, toàn bộ cơ thể anh trở nên lạnh băng, mồ hôi lạnh cứ thế túa ra không ngừng, hiệu quả đạt được rất tốt...”. Tôi còn nhớ rõ những lời mà Tiểu Nghiên từng nói, chẳng biết tại sao đột nhiên bây giờ tôi lại nghĩ đến đó, có thể chính là do bầu không khí, luồng gió băng lạnh, cảnh đêm thê lương âm u này và cả một luồng khí mơ hồ đang bủa vây xung quanh nữa... Tiểu Nghiên, anh lại đang cùng em xem lại phim kinh dị này ! Đám cỏ tranh lại bắt đầu vang lên những tiếng xào xạc, gió lớn hơn, thoỉ mây bay tới, hóa ra ánh trăng mờ lung mờ ảo đang ẩn sau từng đám mây, trời đêm càng trầm lắng. Trong bãi cỏ tranh, âm thanh xì xì nho nhỏ kỳ lạ cứ vang lên không ngừng, ánh nhìn của tôi như đóng đinh về phía đó. Tất cả cảnh tượng của mấy ngày nay như đang được trình diễn lại, xung quanh vị trí này khoảng mười trượng, có một bóng ảnh mơ hồ, rồi càng lúc càng rõ ràng, duỗi một ngón tay ra... gió thoỉ đến, ống tay áo phiêu bồng rung động, không có đầu, vẫn là bóng hình không đầu ! Sau đó, trước ánh mắt như dính chặt vào nó của tôi, tôi nhìn rõ ràng, nó lại chậm chậm giơ một cánh tay lên, rồi cứ từ từ duỗi thẳng một ngón tay lên. Bàn tay của nó rất mơ hồ, mơ hồ đến mức không chân thực nhưng dưới ánh trăng ảm đạm, ngón tay đó lại dựng đứng lên như cây bút viết. Tôi trần trần nhìn không chớp mắt. Gió vẫn tiếp tục vắn vít xung quanh, luồng khí lạnh băng thê lương u ám như dưới âm tào địa phủ vụt ra từ ống tay áo không ngừng chui vào cơ thể. Áo quần tôi bị gió thoỉ lay động không ngừng, tôi vẫn đứng bất động tại đó. Bóng hình kia cũng lặng im, giống với cái ngày mà chúng tôi gặp. Điểm khác chỉ có, ngày ấy tôi bị dọa cho ba hồn bảy vía bay biến đi mất nhưng lúc này tôi lại nhìn thẳng vào nó chẳng rời mắt. Sau khoảnh khắc đó, tôi nghe thấy một tràng cười mơ hồ, lúc có lúc không, dường như như đó là đàn ông, lại tựa như là tiếng cười của phụ nữ, âm thanh đó vang lên từng hồi giống như luồng không khí buốt giá âm u trong đêm hoang vắng từ khắp xung quanh bao chặt lấy tôi, đó là âm thanh mà tôi nghe thấy trong điện thoại lúc nửa đêm. Tôi thấy ngón tay lúc này nâng cao lên lại đang từ từ hạ thấp xuống, sau đó, tôi bước lên mấy bước, nhìn “ngón tay” hạ xuống kia, khẽ nhếch môi cười lạnh lùng, tôi lớn giọng nói : “Tôi cứ nghĩ rằng chỉ có Lý Lăng Minh là biết điều khiển rối bóng, hóa ra cậu cũng biết !”. Chỉ một câu được thốt ra vậy mà bóng hình trước mắt tôi đã biến mất nhưng tôi thấy rõ ràng, nó không phải biến mất một cách vô cơ mà giống như một tấm màn bị rách, đột ngột bị mất đi cột chống, rơi xuống đất. Hôm ấy do tâm trạng lo lắng, sợ hãi nên tôi không thể nhìn ra được những chi tiết nhỏ nhặt như thế. Một bóng người từ trong đám cỏ tranh chậm chậm đứng lên, trong tay là một chiếc máy ghi âm nhỏ, chiếc máy ghi âm đã tắt. Nhưng tôi biết, trong đó có một đĩa nhạc, khi diễn rối bóng, để tạo bầu không khí thì cần có sự kết hợp của âm nhạc. Chiếc đĩa kia chính là nhạc, tràng cười khi có khi không kia chính là từ nút điều chỉnh âm thanh mà ra để trong đêm khuya hoang lạnh thanh vắng thế này tạo ra được cảm giác kinh hãi dồn nén. Hẳn ta nói : “Nam Bính, anh rất thông minh”. Tôi nắm chặt tay, nghiêng nhìn lại nhưng cuối cùng đành nhún nhún, thả lỏng tay ra, xoay người bước đi không thèm ngoảnh lại nhìn lấy một cái, sau đó trèo lên xe máy quay trở về ủy ban. Ngày hôm sau, tôi đi đến đội cảnh sát, rồi lại đến thôn Thanh Tuyền. Tất cả mọi việc trong đầu tôi dần dần được kết nối, chuyện xảy ra từ trước đến nay đã tạo thành một sợi dây hoàn chỉnh. Càng nghĩ càng thấy không thể nào tưởng tượng được, tôi một lòng tin tưởng là những bóng hình kỳ quái kia gây ra, luôn tin tất cả mọi chuyện đều không có cách nào giải thích được nhưng tình hình lại trở nên như thế này. Tôi dựa lưng vào ghế lấy tay vỗ vỗ trán, cảm giác vô cùng mệt mỏi, cả tinh thần và thể chất đều uể oải, nổi đau bao trùm, không giận giữ, đơn giản chỉ là muốn quên đi tất cả. Nhu Phong đến thăm tôi, cô ấy nói : “Sắc mặt anh không tốt !”. Tôi đáp : “Đúng vậy, chuyện vừa rồi khiến anh quá mệt mỏi”. Nhu Phong nhìn tôi vẻ kinh ngạc hiện lên khuôn mặt, vừa như hiểu rõ mọi chuyện lại vẻ bất lực, hồi lâu sau, cô ấy hỏi : “Đúng là anh quyết định rồi sao ?”. Tôi nặng nề gật đầu, thở một hơi dài, nói : “Anh không thể không quyết định, nếu anh không quyết định, anh vẫn phải xin lỗi toàn bộ nhân dân xã Tú Phong đã tín nhiệm mình”. Nhu Phong cười, nụ cười lạnh lùng không biểu cảm

nói : “Anh đúng là một người đàn ông tốt hiếm gặp nhưng cũng kể từ giây phút này, em không thể gặp lại anh nữa. Chính em đã chôn vùi hạnh phúc của chị gái mình”. “Hạnh phúc của chị gái em không phải do em chôn vùi, mà chính là kẻ đã làm ra chuyện này.” Nhu Phong cười buồn nói : “Có gì khác nhau đâu, dù sao thì hạnh phúc của chị gái em cũng tiêu tan rồi”. Tôi lặng im. Nhu Phong đứng dậy, sắc mặt buồn vô hạn : “Trong chuyện này hóa ra em là một nhân vật không thể thiếu, tuy em không làm sai, em cũng không hối hận nhưng em lại không có cách nào đối diện với vẻ mặt đau buồn của chị, em chỉ có thể lựa chọn cách rời xa nơi này, rời xa chị em và cũng rời xa anh”. Cô ấy ngược lên nhìn tôi, ánh mắt u buồn, giọng yếu ớt nói : “Anh Nam Bính, anh có thể ôm em không?”. Thấy tôi vẫn lặng thinh không động đậy, cô ấy tự giễu bản thân : “Hóa ra đây cũng là một thứ quá xa xỉ rồi, em chỉ muốn khi rời khỏi nơi này, được cảm nhận vòng tay ấm áp, xem ra mong ước của em quá cao”. Tôi chợt nhớ những tháng ngày bên cạnh Nhu Phong, nhớ về một Nhu Phong thông minh phóng khoáng, bây giờ thấy ánh mắt buồn thương của cô ấy, trong tim tôi vô cùng đau xót, tôi đưa tay ra kéo Nhu Phong vào lòng. Đôi môi, giống như viên nam châm hút chặt lại với nhau, không chút báo trước, không có mục đích. Khoảnh khắc này trong tim tôi chẳng còn Trường Hà, không có xã Tú Phong, chẳng có Nhu Vân, cũng nào có Tử Nguyệt, giữa khoảng trời đất này chỉ còn lại hai chúng tôi. Thoáng chốc, mạch suy tư như trở về trong suy nghĩ, chúng tôi rời nhau. Nhu Phong đứng ở cửa nhìn tôi, nở một nụ cười thê lương, cô ấy nói : “Cảm ơn anh !”, sau đó, xoay người rời đi, cũng không ngoái đầu lại. Năm ngày sau, tôi nói chuyện với Trường Hà, chúng tôi đứng cách nhau một khung cửa sổ, cậu ta ở trong, còn tôi ở ngoài. Trường Hà cười vẻ điềm nhiên nói : “Tôi biết anh nhất định sẽ phát hiện ra, chỉ là không ngờ lại nhanh như thế!”. Tôi nhìn người mà lúc nào mình cũng tin nhiệm, thực không tài nào hiểu nổi tại sao cậu ta lại làm như thế, và lại trên mặt vẫn còn nở nụ cười điềm nhiên đến vậy. Trường Hà bình tĩnh nói : “Anh có thể nói cho tôi biết, tại sao anh lại phát hiện ra không?”. Đúng vậy, tại sao tôi lại phát hiện ra ? Trường Hà nói : “Cảm giác toàn thân bị gió thổi vi vu lạnh băng, ngược mắt lên nhìn thì thấy trước mặt là một bóng người, là một bóng người không đầu, nếu không phải không thấy đầu của nó, tôi nhất định không tin nó là quỷ...”. Trường Hà nói : “Nam Bính, anh không biết đâu, hôm đó, ngày mà Tiểu Vương chết, tôi nhìn thấy, cái đó, cái bóng không đầu, ngón tay nhợt nhạt trắng bệch đó... Nam Bính, tôi không thể nào chịu đựng nổi, những ngày như thế...”. Những điều này tôi hoàn toàn tin tưởng không mấy may nghi ngờ. Tôi cũng cho rằng trên thế giới này đúng là có ma. Nhưng sau này, trong lần suýt bị tai nạn đã có rất nhiều chuyện dần dần hiện ra. Ở nhà của Nhu Phong, tôi nghe cô ấy nói đến từ thôi miên ! Rồi ở trong phòng của Tiểu Vương thấy được những chữ nghiêng lệch ở sau tờ giấy xét nghiệm. Trên ti vi thì nghe thấy thông tin : Một y tá của bệnh viện bị sa thải vì dùng nhầm atropine, khiến bệnh nhân bị ảo giác, luôn có ảo giác hiện lên trước mắt. Vì bị tổn hại nghiêm trọng đến hệ thần kinh của bệnh nhân, nên bệnh viện đã bị gia đình bệnh nhân kiện ra tòa. Trong đêm Trường Hà đến thăm, Nhu Phong nói : “Có thể xảy ra chuyện gì chứ, chắc lại xin ít thuốc đấy mà”. Trường Hà nói : “Gà mà cha tôi nuôi ở trang trại đột nhiên bị bệnh, may mà tôi có chút kinh nghiệm, cho chúng uống atropine nên giờ không sao rồi. Thuốc đó khá khó mua, nên đành phải tìm Nhu Phong nhờ mua giúp, Nhu Phong cùng gặp phiền phức khá nhiều, đúng lúc nhờ có anh mà tôi lấy được thuốc về đấy”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-tay-quy>